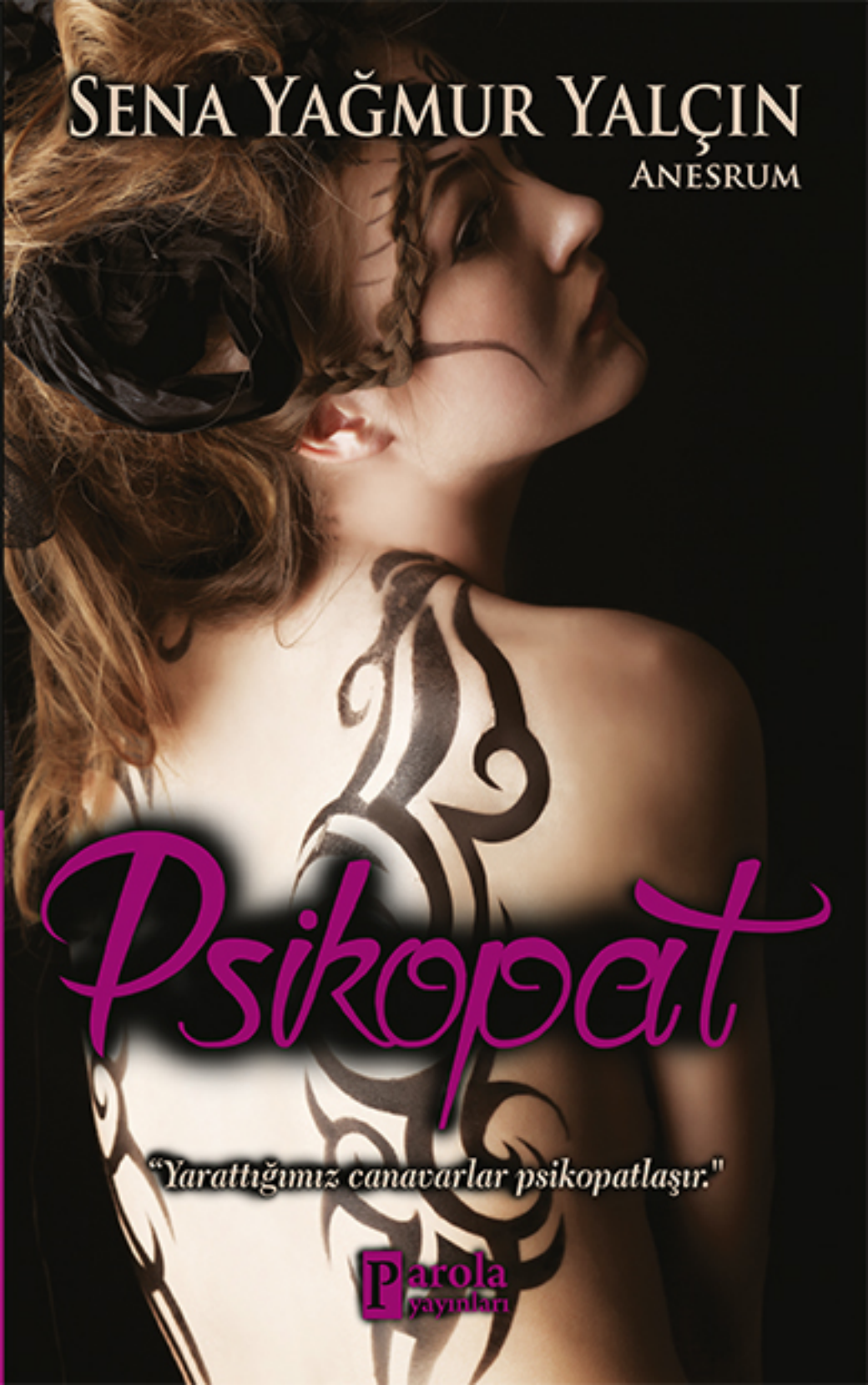

SENA YAĞMUR YALÇIN
ANESRUM
Psikopat
"Yarattığımız canavarlar psikopatlaşır."
Parola yayınları

Psikopat

PAROLA YAYINLARI

PAROLA YAYINLARI :279
Roman: 30

Eser: Psikopat
Yazar: Sena Yağmur Yalçın

Yayın Koordinatörü: Ahmet Üzümcüoğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Celal Coşkun
*Editör:*Gonca Erkmen Gidenoğlu
Kapak Tasarım: Merve Kayalı Kürşat
İç Tasarım: İsminur Genç

Baskı-Cilt: Çalış Ofset Matbaacılık Turizm San. ve Tic. Ltd. Sti.
Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Sok.
No: 8 Davutpaşa Topkapı/İstanbul
Tel: 0212 482 83 96

T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı Sertifika No: 17265
ISBN: 978-605-9121-08-8

1. Basım: Şubat 2015

© Sena Yağmur Yalçın
© Parola Yayınları

Bu kitabın her türlü basım hakları *Parola Yayınları*'na aittir... Yazarın, çevirmenin, derleyenin, hazırlayanın veya yayınevinin yazılı ve resmî izni olmadan basılamaz, yayınlanamaz, kopyalanamaz ve dijital kopyalar dahil çoğaltılamaz. Ancak kaynak gösterilerek kısa alıntı yapılabilir.

Parola Yayınları
Mareşal Çakmak Mah. Soğanlı Cad. Can Sok.
No: 5-A Güngören / İstanbul
Tel: 0212 483 47 96 Faks: 0212 483 47 97
web: www.parolayayinlari.com
e-posta: parolayayin@gmail.com

Psikopat

Sena Yağmur YALÇIN

Parola yayınları

Sena Yağmur Yalçın, 1997'de, Zonguldak, Ereğli'de dünyaya geldi. İlköğretimini İzmirlioğlu İlköğretim Okulu'nda, orta öğretimini İhsan Yılmaz İlköğretim Okulu'nda tamamlayan yazar, şuan Kadri Yılmaz Anadolu Lisesi'nde eğitimine devam etmektedir. Orta öğretimi boyunca spora merak salan ve madalyalar kazanan yazarın, geleceğe dair planlarında başarılı bir yazar-çevirmen ve ressam olmak vardır.

BİRİNCİ BÖLÜM

Shailene sürünerek koridoru geçti ve tekmeleyerek dolabını açtı. İnsanlar ona çekingen bakışlar atarken o, işine devam etti. Önüne gelen kabarık siyah saçlarını umursamadan elini, sigara paketleri ve purolarla dolu olması gereken dolabına attı fakat eline sadece bir tane sigara paketi geldi. İnsanların korku dolu, düşük sesli konuşmaları kulağına çalınıyordu ama onları görmezden gelmeye devam etti ve dolabın kapağını sesli bir şekilde kapatırken omzunun üzerinden, arkasından dedikodusunu yapan içi kokuşmuş insanlara baktı. Okulun her yerinden taşan ergen, mantıklarını ürolojik bölgeleriyle değiştirmiş taze bedenler onu sinir ediyordu.

Shailene okulun koridorlarında, önünden korkarak geçen insanları umursamadan sigarasını duvardaki -geçen hafta asılırken büyük bir olay çıkaran ve üzerinde okulda sigara içilmesinin yasak olduğu yazan- postere bakarak yaktı ve kirli dumanını dudaklarının arasından nazikçe içine çekti. Gözleri sakince mermer taşların üzerinde, ondan iki metre uzakta yürüyen kızların üzerinde gezindi. Suskunlukla, dolabına yaslanarak onların maddi telaşlarını ve konuşmalarını izledi. İçinden umursamaz bir havayla onlara göz devirse de, sigarasının küllerini bacaklarına dökerken elindekini bitirmek için acele etmiyor ve onların tavırlarını izliyordu. Aklından

gece olanlar geçerken kendi kendine sırıttı. Eğlence onun için artık kirli anlamlar taşısa da kendini zifirin ölümcül rahatlatıcılığına bıraktı. Nefesleri hızlanıp, küller teker teker dökülürken sigara, saniyeler içinde söndü. İzmarit çiğnemeyi ne kadar sevse de karşısında saçını bir şekilde bülbülyuvasına döndürmüş kızı görünce elinde olmadan izmariti onun saçına doğru fırlattı. İzmarit, kızın kafasında üzerine vişne koyulmuş krema gibi görünüyordu ve o, bunu fark etmemişti bile.

Sigaranın ağzında bıraktığı tattan yararlanmak için dudaklarını yalarken, gölgelerle dolu mavi gözlerini onu izleyen bir grup erkeğe çevirdi. Etkilenmek ve korkmak arasında kalmışlar gibi bir hâlde kendisine baktıklarında Shailene ifadesiz yüzüne bir sırıtış yerleştirdi ve bu, gülmeyi zerre kadar barındırmayan bir sırıtmaydı. Soğuğu üzerine giymiş bir katilin kurbanına baktığı zevk ve eğlenceyle bakmıştı. Bu, erkeklerin terler dökerek bakışlarını çevirmelerine onun ise gülmesine yol açtı. Ardından topuklu ayakkabılarını, hademelerin sinir olduğunu bile bile yere sürterek İngilizce sınıfına doğru yürümeye başladı. Mermerden gelen sürtünme sesi diğer öğrencilerin yüzlerini buruşturmalarına neden olsa da, Shailene sadece onlara uslu durmalarını temenni eden bir bakış ile karşılık veriyordu. Hiçbir şey barındırmayan yüzü, korkunun en saf hâli gibi herkesi susturuyordu.

Sınıfa girdiğinde gözleri alışkanlığının karşılığı olarak anında Devlin'i buldu. Sırasına yaslanmış önündeki kitaptan bir şeyler okurken gözleri kısılıp duruyordu. Dikkatli değildi, Shailene bunu anlayabiliyordu. Hareketlenip Devlin'in yanına gittiğinde genç adamın varlığını hissetmesiyle aniden ürktüğünü fark etti. Devlin'in kendisinden korkan ve etrafından koşarak uzaklaşan diğerlerinden bir farkı yoktu ve Shailene bunu umursamıyordu bile. Sadece görevini yapıp, istediği kadar içebildiği sürece Devlin onunla konuşsa sorun olmazdı. Zaten Shailene konuşkan biri değildi, ciddi bir şey olmadıkça.

Devlin huzursuzca kıpırdandı. Mavi gözleri bir şeyler söylemek isterken elleri de nerede duracağını bilemez hâl-

de masanın üzerinde gezindi. Ardından cesaretini toplayıp Shailene'in yüzüne bakmadan "Shailene" dedi yavaşça, "Sanırım yanıma oturmadan da beni koruyabilirsin."

Shailene tepki vermeden dümdüz tahtaya baktı ve ayaklarını sıraya doğru uzattı. Devlin beklentiyle ona baktığında sanki o yokmuş gibi hiç kıpırdamadı. Devlin gözlerini devirip bir süre homurdandıktan sonra kitabının sayfasını çevirerek dikkatini yeniden önündeki kaçamak seçeneğine verdi. Shailene'e bakmamak için bütün enerjisini kullanırken genç kız bir sigara daha yaktı. Dumanı içine çekerken ve kafasını arkaya atarken dün geceyi kafasına takıyormuş gibi durmuyordu. Konuyu açmamıştı, gerçi Devlin açsa ne diyeceğini de bilemiyordu. Suçu Shailene'e atabilirdi, kızın dengesiz davranışlarının olduğu gözle görülemeyecek bir şey değildi ama bunu yapamazdı.

O, kafasında kendisiyle çelişirken diğer öğrenciler de sınıfa gelmeye ve sıralarına oturmaya başladı. Shailene sigarasını içerken ona şaşkınlıkla, bazıları ise o sigaranın tadına dahil olma isteğiyle açlıkla baksa da kimse ona laf söyleyemiyordu. Öğretmen sınıfa girdiğinde, derse başladığında ve Shailene, sigaralarını elinde söndürüp durmadan yenisini yakarak tüttürdüğünde bile kimse ona bir şey söylemedi. Çünkü onun ne olursa olsun -nedenini bilmeseler bile- ceza almadığını biliyorlardı. Bu yüzden tüm okul Shailene'den uzak dururdu ve yaptıklarından rahatsız olmuyormuş gibi davranırdı ama yanında ders boyunca sigara içmesi Devlin'i rahatsız ediyordu. O da sigara içen biriydi ama saygı çerçevesinde yapılacak ve yapılmayacak şeyler olduğunun farkındaydı. Shailene daha önce tanıştığı hiç kimseye benzemiyordu, bunu onunla geçirdiği haftalarda anlamıştı. Durmadan peşinden geliyor ve o nereye giderse orada oluyordu. Bazen sadece onu tedirgin ve rahatsız etmek için aşırı ses çıkartıyor bazen ise bir gölge gibi, sessizce peşinde dolanıyordu. Devlin, Shailene yüzünden daha fazla baskı altında hissediyordu ve rahatlayacak zamanı bir türlü bulamıyordu. En azından onu sınıfta yalnız

bırakabilir, onun yanında oturmayabilirdi. Ama Shailene'in bunu yapmayacağını biliyordu. En azından evde gizlice gelip yatağının başında korkuluk gibi beklemese daha iyi olurdu. Devlin bir daha gecenin bir yarısı uyandığında tepesinde dikilen Shailene'i görürse kalp krizi geçirebilirdi.

Çalan zille beraber özgürlükleri ilan edilen öğrenciler hızla toparlanırken Shailene ders boyunca içip bitirdiği sigara paketini yere attı ve ayağıyla ezip üzerini silkeledi. Devlin bunu garipsedi çünkü Shailene asla o kıpırdamadan kıpırdamaz, hareketlenmezdi. Şimdi ise ondan önce kalkmıştı.

Devlin gözlerini kırpıştırdı ve karşısında, siyah saçlarının arasında buza dönük mavi gözlerini kendisine dikmiş genç kıza seslendi. "Nereye?" Tek eliyle not aldığı kitabını kapatırken Shailene elini saçlarının arasından geçirdi.

"Paketim bitti." diye açıklamada bulunduğunda Devlin hareketlendi. Shailene'in hafta boyunca sigara içip zulasını bitirdiğini kavramıştı ve kızın paket almaya gidemeyeceğini -kendisini bırakmazdı- bildiğinden öğrencilerden birine sataşıp ondan almasından korkarak çantasında dolabının anahtarını aramaya koyuldu.

"Benimkini ödünç alabilirsin, geri gelirken yerine koy." Sonunda parmaklarına değen anahtarlıkla gülümseyip anahtarı dışarı çıkardığında genç kız arkasını döndü. Devlin ona anahtarı vermek için hareketlenmişken kız kapıya doğru ilerledi. "Ah hayır!" diye bağırdı genç kızın ne yapmak üzere olduğunun farkına varınca. "Shailene kapımı yeniden kırarsan…"

Shailene onu dinlemeden sınıftan çıktığında Devlin'in sözü yarım kaldı. Kız, yaklaşık iki hafta önce purolarından birini aşırmak için Devlin'in dolap kapağını kırmıştı. Bu Shailene için eğlenceliydi ve Devlin'in sinirli hâlini görmek onu tatmin ediyordu. Devlin'in dolabının önüne geldiğinde, planlamadığı iki şeyle karşılaştı; iki kız -ikisi de birbirinden süslü ve çirkin- Devlin'in dolabına gizlice bir şeyler koymaya

çalışıyordu. Shailene kafasını eğip onları izledi. Sessiz olmaya çalışarak bir şeyler fısıldıyorlardı birbirlerine ve dolaba garip bir şey sıkıştırmaya çalışıyorlardı. Genç kız esnedi ve ikisine doğru sessizce ilerledi. Shailene kendini kontrol edebilen biriydi ve o istemedikçe neredeyse kimse onu duyamazdı. Bunun için eğitilmişti. Yavaşça kızların arkasına konuşlandığında onların kulak tırmalayan fısıldamalarını duydu.

"Umarım gelir." diye homurdandı kızlardan uzun saçlı olan. Sesinden sabırsızlık akıyordu ve eli heyecandan titriyordu. Shailene her ne yapıyorlarsa bunu o kız için yaptıklarını anlamıştı.

Kısa saçlı ve yağ bezelerini herkese göstermekte çok kararlı biçimde açık giyinmiş olan kız kıkırdayıp "Gelecektir, unutma bu son fırsatın." diye cevapladı arkadaşını.

Shailene umutsuzca aşk işleriyle uğraşan iki kızın kulaklarına doğru yaklaştı ve hiç acıma duymadan tüm gücüyle çığlık attı. İki kız cırlayıp geriye doğru sıçrarken Shailene o ikisini kollarından tutup arkasına doğru fırlattı. Kızlar korkuyla inlerken Shailene onların dolaba koymaya çalıştığı paketi yere atarak sigara paketini avuçladı. Kızlar usulca ağlamaya başladıklarında Shailene, Devlin'in dolabının kapağını kapatıp yüzünü kızlara döndü. İkisi de korkudan birbirine sarılmış hâlde yerde ağlayarak oturuyordu. Shailene'in korkutucu bakışlarını görmeleriyle sarılmayı bırakmadan geriye, duvara kadar süründüler. İkisi de tir tir titriyordu. Shailene onların korkmuş ifadelerine baktı ve elini cebine atarak, gerçeğine tıpatıp benzeyen oyuncak bir fare çıkardı usulca. Koridordaki diğer insanlar belaya bulaşmak istemedikleri için onlara yaklaşmazken Shailene oyuncak fareyi ağzına doğru kaldırdı ve dilini dışarı çıkararak, gözlerinde korkunç, karanlık bir ifade ile fareyi yaladı ve kızların üzerine attı. Kızlar çığlıklar atıp fareyi üzerlerinden atmaya çalışırken Shailene güldü ve memnun bir ifadeyle arkasını dönerek sınıfa doğru yürümeye başladı. Adım adım uzaklaşırken bile kızların çığlıklarını duyabiliyordu.

Okul bitiminde Shailene korkuluklara uzanmış,

Devlin'den yürüttüğü puroyu ısırarak yiyordu. Ağzında yayılan tütün, dişleri altında ezilirken bunun tadını doyasıya çıkarmak için yavaş yavaş çiğniyordu. Shailene çevresindekilerin anlamsız bakışları altında umursamazca puroyu yerken Devlin birkaç arkadaşından ayrılıp yanına geldi.

"Umarım o yediğin de benim purom değildir Shailene." Devlin kaşlarını kaldırırken Shailene doğrulup yere indi.

"Tadına bakmak ister misin?" diye sordu Shailene puroyu ona doğru uzatırken. Devlin ucu yenmiş puroya bakıp yüzünü ekşitti ve omuz silkerek arabasına doğru ilerlemeye başladı.

"İğrençlik yapma!" Kıza bakmadan arabaya bindiğinde, Shailene de arabaya atladı ve ona bakarak inadına puroyu ısırmaya devam etti. Devlin onu görmezden gelmeye çalışarak önünde çıkmak için mücadele veren diğer arabalara odaklandı ve en sonunda, okulun bahçesinden çıkabildiklerinde, eve gidene kadar hiç konuşmadılar.

Oluşan sessizlik tepelerinde bir bulut gibi gezinirken, Devlin sabırsızca sordu. "Bugün okulda birkaç kıza ölü fare attığın doğru mu?" Shailene bakışlarını yoldan ayırmayarak tepki vermediğinde Devlin iç geçirdi. Ona yan gözle bakıp yeniden konuşmaya çalıştığında, ondan bir cevap almayı umuyordu. "Hem de atmadan önce yalayarak!"

Eve yaklaştıkları için rahatlayarak yan gözle ona baktığında, kızın ona cevap verme gibi bir niyetinin olmadığını fark etti. Kendisini duvarla konuşuyormuş gibi hissetti ve "Off!" diyerek ellerinin arasındaki direksiyonu sinirle sıktı. Ona değersiz biriymiş gibi davranması sinirini bozuyordu, hem takip ediyor hem de ona hiç cevap vermiyordu.

Evin önüne geldiklerinde Devlin arabayı park etmek için direksiyonu kırdı ve dikkatlice garaja soktu. Motor sustuğunda ve Devlin arabanın anahtarını geri çıkardığında, sessizlikten biraz daha gürültülü olan bir ses, Shailene'in sesi, ona cevap verdi.

"O bir oyuncaktı."

Devlin şaşkınlıkla kıza döndü. Hâlâ ona bakmıyordu ama kendisine cevap vermesi bile onu şaşırtmıştı. "Ama yine de yapmamalıydın."Shailene omuz silkerken gözlerini devirdi.

"İçimden geldi." Shailene umursamaz tavırlarıyla arabadan inmek için kapıya uzandığında Devlin ondan önce davrandı ve kızın elini yakaladı. Elleri çok sert olmasa da avuçları, ellerinde söndürdüğü sigaralar yüzünden yanık izleriyle doluydu.

"Sigarayı avucunda söndürmeyi kesmelisin. Bunlar dün gece yoktu."

Shailene ona dümdüz baktı. "Vardılar, sadece sen görmedin."

Arabadan inip eve giderken Devlin sadece onun arkasından baktı. Shailene Devlin'i yoruyordu. Bazen onunla gerçek anlamda konuşuyor bazen hiç o yokmuş gibi karşıya bakıyordu. Dengesiz hareketleri bazen fazla geliyordu ama Devlin bunun üzerinde durmamaya çalışıyordu. Onu değiştiremezdi. Derin bir nefes aldı ve arabadan inip evin kapısına doğru ilerledi. Evin içine girdiği ve kapıyı arkasından kapattığı anda bir şey, Shailene, üzerine atladı.

Shailene, Devlin'i yere yatırıp üstüne çıktı ve dudaklarını onunkilere bastırdı. Devlin kollarını onun beline doladığında Shailene onu yakasından çekerek doğrulttu. Oturmuş öpüşürlerken Devlin onun önüne gelmiş saçlarını arkaya itti. Daha önce de bunlar yaşanmıştı ve Devlin bunu ergenliğin verdiği hazlara, o kötü düşüncelere yormuştu. Shailene geri çekildiğinde ve Devlin ona baktığında, zaten garip bir ilişkide oldukları belliydi. Genç kız onun üzerinden kalkıp merdivenlere yöneldiğinde Devlin saçlarını karıştırarak onun arkasından baktı. Dün gece hakkında konuşmamasına şaşmamak gerekirdi.

Devlin yerden kalkıp mutfağa girerken buna alışmıştı. Dolaptan sandviç malzemeleri çıkarırken bunun hakkında

düşündü. Shailene ile ilk tanıştığında ondan hafif çekinmişti. Ama artık ondan hiç korkmuyordu. Shailene ile istediği gibi konuşup takılıyordu. Shailene bazen sıkıldığında yanına geliyor onu öpüyor, o da bir şey söylemiyordu. Shailene belki tımarhanede yatmış olabilirdi ama hâlâ bir kızdı ve gayet seksiydi. Devlin ekmekleri keserken Shailene geri geldi ve ocağı yakarak sigarasını ateşe tuttu. Sigarayı ağzına alıp tüttürürken Devlin'i izliyordu.

"Salamı bol koy." dedi Shailene dumanı ona üflerken. Devlin eve geldiği günden beri salam kemiren kızı düşünerek gülümsedi.

"Hepsini sana koyacağım."

Kız kafasını kaldırıp Devlin'e baktığında gözlerinden koyu bir renk geçti ve bu şey, Devlin'in elindeki bıçağı bırakmasına neden oldu. Shailene genç adama yaklaşırken o da yaklaştı ve birbirlerine yaslanarak öpüştüler.

İKİNCİ BÖLÜM

Shailene aniden gözlerini açtığında saat gece yarısını geçmemişti bile. Karanlık hâlâ üzerine bir çarşaf gibi örtülüydü ve açık penceresinden esen rüzgâr tenini yavaşça yalıyordu. Hızlıca yatağından kalktı, üzerine bir tişört geçirerek odasından çıktı ve sessiz adımlarla tıpkı bir hayalet gibi Devlin'in odasına gitti. Genç adam düzenli nefes alışlarıyla uyuyordu, vücudu yan dönüktü ve elini yastığının altına sıkıştırmıştı. Genç kız gözlerini kısıp odayı taradı ve içeri süzüldü. Yavaşça ilerlerken bir ses duyduğuna emindi ve tüm duyu organlarıyla dikkat kesildi. Devlin'in yatağına yaklaştığında onun huzurlu ifadesiyle karşılaştı, kafasını kaldırıp pencereye doğru baktığında ise içeriye genç kızı fark etmeden girmeye çalışan bir adam olduğunu gördü. İçgüdüleri onu ele geçirirken vahşi bir kedi gibi onu gizleyen karanlıktan çıktı ve adamı hazırlıksız yakalayarak üzerine atıldı. Adam neye uğradığını şaşırırken hızlıca karnına bir tekme geçirip kendisine karşılık vermesine izin vermeden adamı ensesinden tuttuğu gibi pencereden aşağıya attı. Adam çığlıklarla yere çakılırken çıkardığı ses Devlin'i huzurlu uykusundan uyandırdı. Genç adam korkuyla yatağından zıplayıp ışığı açtığında pencerenin önünde saldırmaya hazır bir kaplan gibi yırtıcı yüz ifadesiyle duran Shailene ile karşılaştı.

"Neler oluyor?" diye sorduğunda genç kız onu görmezden geldi ve tek bir kelime bile etmeden yatağa zıplayıp Devlin doğrulurken hazır pozisyonu aldı. Eğer üzerinde durursa herhangi bir yönden gelen saldırıları karşılayabileceğini biliyordu. Bu yüzden geceleri bir saldırı olursa bu pozisyona geçerdi. Shailene'in duruşunu fark eden Devlin sustu ve genç kızın dinlemesine izin verdi. Genç kız dikkatlice ışığın sağladığı kolaylıkla odayı taradı. Devlin onun birilerinin izini bulmada ne kadar başarılı olduğunu bildiğinden rahatsız etmemek için hiç kıpırdamadı. Onu yanlış yönlendirmek istemiyordu. Shailene birkaç saniye daha bekledi ve ardından hızlıca Devlin'in dolabının üzerine atladı. Hiçbir şekilde kapağı açma zahmetine girmeden kalın tahta kapıya tekmesini geçirdi. Dolap sesli bir şekilde sarsılırken dolabın içinden bir inleme geldi. Acı dolu inleme sonucu Shailene ikinci bir tekme geçirdi dolaba ve geri dönüp Devlin'i kolundan yakaladığı gibi sürüklemeye başladı. Genç adam kızın hızlı adımlarına yetişmeye çalışırken Shailene onu hızlıca alt kata, oradan da bodruma indirdi. Acil durumlar için yaptırılan sığınağa Devlin'i sokmak için acele ediyordu. Genç adam itiraz edecekti ki, Shailene onu sığınağa sokup kapıyı üzerine kilitledi. Devlin bağırıp kapıyı yumruklasa da dönüp ona bakmadan hızlıca bodrumdan çıktı.

Eve saldıran adamları bulması gerekiyordu bu yüzden direkt salona gitti. Evden çıkmak için salonun bahçe kapısını kullanabilirlerdi. Geniş ve ferah odaya girdiğinde ilk fark ettiği adamların geri çekilmekte olduğuydu ama vazgeçmeye niyeti yoktu. Harekete geçip ona en yakın olan adamın üzerine atıldı. Diğerleri duvardan zıplayarak kaçarken adamı yakalayarak geriye çekti ve suratının tam ortasına bir yumruk indirdi. Onun birisini paraladığını gören adamların hiçbiri dönüp yakalanan kişiye yardım etme zahmetine girmeden yollarına devam ettiler.

Genç kız adamı yere atıp yumruklarken düz bir ses ile, "Konuş!" diye emir verdi. "Seni kim gönderdi?"

Adam yumruklardan sersemlemiş olsa da pes etmeyer-

ek Shailene'e doğru hamle yaptı ama genç kız yumruğundan sıyrılıp dirseğini adamın burnuna geçirdi. Adam büyük bir acıyla inlerken burnundan çıkan sese bakılırsa genç kız adamın burnunu kırmıştı. "Cevap ver yoksa tek tek tırnaklarını sökerim!" dedi Shailene bunu yapma isteğiyle dolup taşarken.

Adam acı içinde kızın ciddi olup olmadığından emin olmaya çalışırken Shailene ayağını adamın boğazına yaslayıp eline uzandı. Adamın elini yakalayıp giydiği eldiveni çıkarttı. Yapmak üzere olduğu şey adamın çığlıklar atmasına neden olsa da kız onu umursamadı ve adamın tırnağını ısırıp tüm gücüyle geri çekerek koparttı. Kanlar etrafa saçılırken adam acıyla haykırdı. Bu Shailene'i sadece gülümsetti. Kopan tırnağı çimenliğe tükürürken siren seslerini duymazdan gelerek yüzünü adama yaklaştırdı.

"Söyle!" Adam hâlâ haykırıyordu, gözlerini sımsıkı kapatmıştı ve parmağının kanamasını durdurmaya çalışıyordu. Genç kız eğlenmeyi bir kenara bırakıp sinirle karşısındaki adama baktı. Gözleri ateşle yanarken eğilip adamın burnunu ısırdı bu defa. Adam bunun sonunda neler olacağını tahmin ederek yardım haykırışlarında bulunurken Shailene adamı ısırarak geri çekilmeye başladı ama o daha adamın burnunu kopartma hayalini gerçekleştiremeden biri onu kollarından tutup geri çekti.

"Yeter Shailene gerisini bize bırak." Haykıran adam yerde tepinirken birkaç polis hızla yanlarına geldi ve adamı kollarından tutup bir çuval gibi sürükleyerek Shailene'den uzaklaştırdılar. Genç kız birkaç saniyeliğine adamın ardından baktı. Sonra umursamazca eve doğru yürümeye başladı ama onu engelleyen adam da peşinden gitti.

"O nerede?" diye sordu adam sorgulayıcı bakışlarını kıza yönelterek. Bu kızdan hiç mi hiç hoşlanmıyordu.

Genç kız soğuk tavırlarından bir şey kaybetmeyerek, "Sığınakta." dedi. Bunun üzerine adam, işaret vermesiyle yanlarına gelen polislerle birlikte Devlin'i çıkarmak için bodruma indi.

Adam huysuz bir sesle "Bize haber vermeliydin önce." diye homurdandı. Genç kız onun sözlerini umursamadan cam bölmeden içeriye baktı. Devlin yere çökmüş sabırsızca sallanıyordu. Genç kız onu çıkarmak için güvenlik kodunu girip kapıyı açtı ve sesi duyan Devlin aceleyle ayağa kalktı. Polisler kapıyı sonuna kadar çekerken Devlin dışarıya çıktı ve Shailene hiçbir uyarıda bulunmadan ona yaklaşıp tişörtünün eteklerini kavradı. Hasarı görmek için genç adamın tişörtünü çıkarıp etrafında vücudunu inceleyerek dönmeye başladığında polisler garip bir şekilde ona baktılar. Bunun baştan çıkarıcı bir yanı yoktu. Ne zaman saldırıya uğrasalar Shailene, Devlin'deki hasarı anlamak için kontrol yapardı ve eğer yaraları varsa bunu yapanlar tekrar ortaya çıktığında ya da onları bulduğunda ağızlarını burunlarını kırardı. Genç kız hafifçe pantolonu da sıyırıp genç adamın yaralanmadığından emin olduğunda Devlin tekrar giyindi ve hep beraber salona geçtiler.

Genç kız koltuğa oturup bir sigara yaktı ve ayaklarını koltuğun önündeki sehpaya uzatarak diğerlerini dinlemeye başladı.

"Bu gece sorguya başlayacağız, en kısa zamanda bilgi almayı başaracağımızdan emin olabilirsiniz. Bunu Bakan'a söylemek zorundayız." Abraham konuştuğunda Devlin koltuğa oturmuştu bile. Kafasını 'olumsuz' anlamında iki yana salladı.

"Gerek yok. Shailene iyi iş çıkardı, eminim rahatsız etmeye değmez."

"Ama…" Dedektif itiraz edecekti ki Shailene onu susturdu.

"Defol git Abraham!" Gözler genç kıza döndüğünde Shailene sigarasından son nefesini de çekip sigarayı avucunda söndürdü ve sehpaya attı. Soğuk bakışlarını Abraham'a çevirdiğinde adamın ürktüğünü görebiliyordu. "Devlin yorgun ve uyuması gerek. Şimdi o koca kıçını kaldırıp boklu ekibini de al ve defolup git."

Adam şaşkınca bakarken Shailene ona dümdüz bakma-

ya devam etti. Kavga çıksa kimin kazanacağı belliydi. Hem fiziksel hem rütbesel olarak. Shailene bir ruh hastası olabilirdi ama işinde çok iyiydi ve Bakan ondan memnundu. Abraham, Shailene ile takışmak istemezdi.

"Pekâlâ." Abraham, Devlin'e iyi geceler dileyerek ekibini de alıp gittiğinde Devlin ona anlayışla baktı.

"Teşekkürler." dedi ayağa kalkarak. Gecenin tüm ağırlığı omuzlarına çökerken onun ardından ayaklanan Shailene ile üst kata çıktı. Uyumak için aşırı istekliydi, bu gece suikastlerinden bıkmıştı. Kendi odasına vardığında içeri girdi ama Shailene'in de onunla gelmesi genç adamı şaşırttı. "Ne oldu?" diye sordu Devlin kaşlarını kaldırarak. Ona bir şey mi diyecekti?

"Sen uyu." Shailene onu yatağa itti, Devlin neye uğradığını şaşırırken de üzerini örtüp seri hareketlerle ışığı kapattı. "Burada bekleyeceğim."

Yatağın başında ayakta dikilen Shailene'e bakan Devlin huzursuz oldu. "Git yat Shailene bir şey olmaz."

Fakat Shailene ona cevap vermedi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Okuldaki dersler sırasıyla geçip son bulduğunda Shailene ve Devlin bir süre daha okulda kalmaya karar verdiler. Shailene'in uykusu vardı ve bu yüzden Devlin ona yastık olup birkaç saat huzur içerisinde uyumasına izin verdi. Siyah saçları etrafa saçılmıştı. Donuk mavi gözleri kendisine bakmıyorken onun ne kadar güzel olduğunu fark edebiliyordu. Bir buz kadar soğuk ve bir hayvan kadar tehlikeli olsa da yine de bir kızdı. Genç adam onu inceleyerek dakikalarını geçirdi. Ondan çekindiğini biliyordu çünkü kız onu korkutuyordu ama onunla sadece uyurken birlikte zaman geçirse hiç korkmayacağını düşünüyordu. Gözleri kapalıyken çok sakin duruyordu.

Genç kız okulun kapanmasına yakın uyandığında Devlin vücudunu ona yaslamış pinekliyordu.

Shailene doğruldu ve genç adamı yavaşça yere doğru yatırdı. Devlin hafif homurdansa da uyumaya devam etti. Genç kız etrafa bakındı bir süre, nerede olduğunu hatırlamaya çalıştı. Hâlâ sınıfta olduklarını fark ettiğinde ise elini ceketine atıp sigara paketini çıkardı. Paketi yere koyup kot ceketini kollarından sıyırdı ve Devlin'in üzerine örttü. Sınıf hafiften serinlemişti ve adamın hasta olup başına daha fazla dert olmasını istemiyordu. Paketten bir sigara alıp yaktığında genç adamı izledi. Devlin'in dudakları ince bir çizgi hâlini almış,

kollarını kendi vücuduna dolamıştı. Shailene ona bakarak sigarasını içmeye devam etti. Babasına söz verdiği için onu koruyordu ama artık, bu işin içinde kim olduğunu da merak etmeye başlamıştı. Bu yüzden daha da sinirliydi. Genç kız daha bitmesine çok olan sigarasından son kez derin bir nefes aldı ve elinde söndürdü. Eğer acele etmezse görüşmeyi hiç yapamayacaktı. Dizleri üzerine doğruldu ve genç adamı uyandırmak için yanağını dürttü.

"Uyan." dedi kesin bir sesle. Devlin yüzünü ekşitti.

"Beş dakika daha..." Devlin homurdanıp yanağını kaşıdı. Shailene tekrar onun yanağını dürttü.

"Seni eve bırakıp bir yere gitmem gerek, kalk." Genç adam homurdanıp kalktığında Shailene de doğruldu ve ona sinir bozucu bir bakış attı. Devlin uyku mahmurluğuyla ona bakarken Shailene toplanmış eteğini düzeltmeye tenezzül bile etmeden hızlıca sınıftan çıktı. Devlin kızın arkasından koştuğunda onun hızlı adımlarla aceleci davrandığını fark etti. Genç adam onun bir işi olduğunu hatırlayınca inledi ve cebinden telefonunu çıkarıp hızla bir numara tuşladı. Dün gece olanlardan sonra bu gece evde tek başına durmak istemiyordu. Arkadaşlarını çağırabilirdi. Shailene gelene kadar film izleyip eğlenirlerdi böylece. Devlin o evde yalnız kalmazdı. Genç adam arkadaşlarıyla konuşurken Shailene sütyenine uzandı ve boş koridorda ilerlerken Devlin'den aşırdığı bir puroyu çıkarıp ağzına tıktı. Hep yaptığı gibi puroyu çiğnedi ve Devlin'in arkadaşlarını eve çağırmasını bekledi. Genç adam sonunda rahatlamış bir ifadeyle telefonunu kapayıp cebine sokarken kız ona cebinden çıkardığı külüstür bir telefon attı. Okul binasından çıkmışlardı ve batmaya yüz tutmuş güneş tam karşılarında parıldıyordu. Yüzlerine doğru esen akşamüstü rüzgârı genç kızın tenini gıdıklıyordu.

"Bir şey olursa sığınağa git ve beni ara."

Devlin şaşkınca telefona baktı. "Beni korumasız bırakıyorsun yani?"

Shailene puroyu sertçe ısırıp arabaya doğru ilerledi ve sorusunu yanıtsız bıraktı. Birlikte arabaya binip eve doğru yol aldıklarında da konuşmadılar. Devlin, Shailene'in kendisi ile konuşmayacağını fark ettiği için sessiz kaldı. Genç kız da yol boyunca ağzında puroyu kemirip durdu.

Eve vardıklarında Devlin'in Shailene'e göre aşırı sümsük arkadaşları gelmiş onları bekliyordu. Genç adam, Shailene arabayı park eder etmez inip arkadaşlarını selamladı. Kız ise bu manzaraya gözlerini devirip garaja yöneldi. Ama dümdüz ilerlemek yerine zikzaklar çizecek şekilde ilerlemeye başladı.

"Niye doğruca yürümüyor bu?" diye sordu Dave, Devlin'e.

"Kuzenin tam bir kaçık!" dedi Tate kolunu kız arkadaşının omzuna atarken. Herkes Shailene'i Devlin'in kuzeni sanıyordu.

Haley güldü ve Shailene'in taklidini yaparak zıplamaya başladı. Haley, Devlin'den hoşlanıyor ve Shailene'e gıcık oluyordu. Bu yüzden her fırsatta genç kız ile uğraşıyor, Shailene de ona hiç nazik davranmadığı için hep bir çatışma hâlinde oluyorlardı. Shailene garaja varmış motosikletini çıkarırken Haley yanlış yere bastı ve bir anda yerden çıkan demir çubuklar ona elektrik verdi. Genç kız neye uğradığı şaşırıp hafif dozdaki elektriğin vücuduna girmesiyle çığlıklar atarken herkes birden panikledi. Telaşlanmayan tek kişi motorunu dışarıya çıkarıp ağzındaki puroyu sakince kulağına sıkıştıran Shailene'di. Diğerleri yere çömelmiş korkudan ağlamaya başlayan Haley'i sakinleştirmeye çalışırken genç kız korkutucu biçimde sırıttı.

"İşte bu yüzden." Motoruna binip puroyu ağzına götürdü. Onu sertçe ısırıp parçalarken motorun gözünden bir bıçak alıp ceketinin iç cebine sakladı. Devlin'e bakıp kesin bir sesle konuştuğunda motoru çalıştırmıştı. "Evden çıkma."

Genç adama cevap verme fırsatı bırakmadan yola fırladı ve sümsük takımını ardında bırakıp ağzındaki puroyu emme-

ye başladı. Devlin'den habersiz kurduğu sistemi akşam eve döndüğünde bulamayacağını biliyordu. Çünkü Devlin bunun masum insanların canını yakacağını öne sürecek ve kızın mükemmel koruma ağını söktürecekti. Boğazından bir hırıltı yükseldi. Tütünleri yavaşça yutarken binaların arasından ustaca sıyrıldı ve çok geçmeden varmak istediği ıssız sokağa ulaştı. Yavaşça sokağa girip motoru kapattığında arka taraftan deri ceketini çıkardı. Puroyu istemeyerek de olsa sütyeninin içine geri soktu. Kot ceketini çıkardı ve onun yerine deriyi giyerken dikiz aynasından kendini izledi. Ceketi omuzlarında düzelttiğinde cebinden daha önce sarhoş bir adamdan çaldığı piercingleri çıkardı ve yavaşça yüzüne taktı. Biraz daha kendini inceledikten sonra Haley'den çaldığı siyah göz kalemiyle yüzünü siyaha boyadı. Uzun saçlarını toplayıp kısa bordo peruğunu da taktığında artık hazırdı. Yeni imajının kendisiyle hiçbir alakası yoktu. Motorunu kilitleyip üzerinden kalktı ve bir an için yüzünü güneşe döndü ama güneşin binaların arkasında kaybolduğunu fark etti. Kısa bir nefes verip arka kapıyı çaldı. Çok geçmeden gözetleme deliği açıldı ve siyahlar içinde bir çift göz belirince Shailene kapıya güçlü bir tekme attı.

"Canın cehenneme!" Parolayı alan adam kapıyı açınca, Shailene sigara ve alkol kokan ortama daldı. Etrafta dans edip alkol alan, masalarda birlikte olan, yerlerde sızan ve iğneleri kendine batırmaya çalışan emolar, sadistler, mozoşistler ve aptallar vardı. Shailene buraya arada sırada kafa dağıtmak için gelse de ilk defa bu kadar aptal insanı bir arada görüyordu. Zaten bu mekânda en sert içiciler bu saatlerde olmazdı. Genç kız etrafındakileri bir süre daha izledikten sonra üst kata, özel locaya yöneldi. Birkaç kapının sadece bir tanesinin önünde iki adam bekliyordu ve Shailene'in gideceği yer de orasıydı. Kapıya yöneldi ve hiç beklemeden avucunun içini adamlara gösterdi. Sigara izlerini. O sigaraları süs olsun diye elinde söndürmüyordu. Devlin sigara izlerini görmüştü ama anlamını bilmiyordu. Sigara izleri birleştiğinde etrafı sarmalanmış bir S harfi ortaya çıkıyordu. 'Sasses' çetesinin sembolü.

Bunu çok az kişi biliyordu ve bazıları yapmaktan korktuğu için gizli sembolleri buydu. Özel müşteriler ve alıcılar bu sayede iletişim kurabiliyordu.

Adamlar kapıyı açtıklarında içeri giren Shailene gözüne kestirdiği mavi, çalı saçlı adamın yanına ilerledi. Birkaç adamla oturuyorlardı ve yanlarında onları öpüp okşayan birkaç kadın vardı. Shailene onların yanına gelince adam kalkıp ona omuz geçirdi.

"Elle, seni buraya atan da nedir?" diye sordu onu arka odaya götürürken. Genç kız kadınlara bir bakış atıp Ralf'in peşinden ilerlemeye devam atti. Sadece kurukafalı lambaların aydınlattığı loş odaya girdiklerinde ise Shailene ceketinin cebinden bir arma çıkardı.

"Bunun hangi çeteye ait olduğunu bulmanı istiyorum." Demirden armayı adama fırlattığında Ralf onu havada yakalayıp emin olup olmadığını anlamak için birkaç saniyeliğine genç kıza baktı. Kızın gözlerindeki bakışı fark ettiğinde ise yavaşça masasına oturdu ve armayı mercek altına koyup dikkatle inceledi.

"Çok küçük ve ince işlenmiş Elle, zor olacak." Shailene ona bir puro attı.

"Bulunca sana iki bin vereceğim Ralf." Ralf sırıtarak puroyu yakaladı. Bu puroların pahalı olduğunu biliyordu, kız da her gelişinde ona küçük bir rüşvet olarak puro getiriyordu. Adam puroyu çekmeceye atarken gülümsedi.

"Elimden geleni yaparım Elle." Armayı alıp, bir kutudan çıkardığı poşete koydu.

Shailene masadan aldığı vudu iğnesiyle oynamaya başlayınca meraklı bir sesle mırıldandı. "Siparişlerimden ne haber?"

Adam sandalyede ona döndü. Bakışları usanmış gibiydi ve dudaklarını büzmüştü. "Çok zor şeyler istiyorsun Elle. Benden elektrikli bir bıçak ve uzun menzilli roket istedin."

Genç kız kapıya döndü. İşinin bu olmasına rağmen ada-

mın mızmızlanması onu deli ediyordu. "Bu hafta getirirsen sana on bin vereceğim." dedi. Adamın nefesini tuttuğunu fark ettiğinde sırıttı ve locadan çıktı. Kapıdaki adamlara bir bakış atıp merdivenlere yöneldiğinde elleri sigarasını aramaya başladı. Deri ceketinin cebinde bir tane sigara bulunca acele ile onu yaktı. Yüksek müzik kulaklarında bağırırken birbirlerine sürtünen bedenlerin arasından sıyrılarak alt kata inen merdivenlere yöneldi. Sigarasının dumanını üflerken alt kata indi. Köstebek Queen'i olması gereken yerde, her zamanki gibi el bilgisayarıyla oynarken buldu. Şişman olan Queen'in yanına ilerleyip tam önünde durdu.

"Queen" dedi sigarayı tüttürürken, "İstediğim virüs yazılımını yaptın mı?"

Queen homurdandı. Gözlerini bir saniye bile oynadığı oyundan ayırmıyordu. "Çok zor Elle, kodlar çok karmaşık."

Genç kız sigarasını onun yanında duran masada söndürüp cebinden çıkardığı beş yüz doları el bilgisayarının üzerine koydu. "Ayrıca kene telsizlerinden de istiyorum. Kendin yap, alma. Toplam beş bin vereceğim sana."

Queen parayı alırken dışarı çıktı.

Devlin, Haley'i öpmeye devam edince genç kız üstüne çıktı. Evde tek kaldıkları için rahatlardı. Devlin kollarını onun beline dolayıp onu kendine bastırdı. Haley onun boynundan yavaş yavaş köprücük kemiğine doğru öpmeye başlayınca dudaklarından boğuk bir inilti çıktı. Elleri kızın vücudunda dolanırken dışarıdan bir adamın çığlığı geldi.

"Lanet olsun!" Devlin şaşkınlık içinde Haley'i üstünden indirdi. Gelenlerin kim olduğunu tahmin ediyordu bu yüzden hızlıca genç kızı kolundan tuttuğu gibi sürüklemeye başladı. Haley ise cırlıyordu.

"Ne? Ne oldu? Kim bağırdı?" Devlin onu bodrumdaki sığınağa götürdü, içeri itti ve elini cebine attı. Parmakları hızlıca Shailene'in ona gitmeden önce verdiği telefonu ararken Haley hâlâ şoktaydı. Gelen erkek çığlının daha birkaç saat önce yerden çıkan elektrikli demirlerden kaynaklandığını biliyordu. Sinirle telefonu aramaya devam etti ama telefon yoktu.

Devlin küfretti. Telefonun nerede olduğunu birden hatırladı. Haley telefonu çıkarıp masaya koymuştu. Birkaç saniyeliğine kanı buz tuttu. Ne yapmalıydı? Eğer o telefona ulaşamazsa kimse eve birilerinin girdiğini anlamazdı. Derin bir nefes aldı ve çıkışa doğru gelen genç kıza baktı. Telefonu yukarı çıkıp alması gerekiyordu, Shailene olmadan bu adamlardan kurtulamazdı. Haley'in bağrışmaları altında onu kilitleyip hızlıca yukarı çıktı ve aceleyle etrafa bakınarak telefonu aradı. Kalbi damarlarında atıyordu ve göğsü hızla inip kalkarken elleri karıncalanıyordu. Telefonu görünce aceleyle ona atıldı ama birisi onu ensesinden tuttuğu gibi yere çarptı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Devlin küfretti ve birisi onu koltuğa fırlattı. Kafasını kaldırıp baktığında karşısında kar maskeli holiganlar gördü. Gözleri salonda gezindi. Odada iki adam vardı. Yan gözle camdan dışarı baktığında bir iki adamın da dışarıda olduğunu gördü. Shailene'in ne zaman geleceğini bilmiyordu. Bu adamların kendisine ne yapacağını da.

"Numaraları söyle!" dedi başındaki adam. Devlin kafası karışmış biçimde ona baktı. Geniş olan salon şu an ona çok küçük geliyordu. Ne dedikleri konusunda da bir fikri yoktu.

"Ne numarası? Ben numara filan bilmiyorum."

Adam yumruğunu Devlin'in yanağına geçirdiğinde genç adam inleyerek koltuğa yığıldı. Yüzünde felaket bir yanma hissi belirirken dişlerini sıktı. "Numaraları söyle dedim, çaylak."

Devlin doğrulup adama diklendi. Bir şey bildiği filan yoktu. Diğer adam evde dört dönüyor, ortalığı karıştırıyordu. "Sana bir bok bilmediğimi söyledim. Kimsin sen?"

Adam Devlin'i yakasından tuttuğu gibi havaya kaldırdı. Sinirli ve alaycı gözlerle ona bakıyordu. Zaten maskeden bir tek gözleri görünüyordu. "Bana bak çaylak. Kıçını kurtaracak küçük tımarhanelik arkadaşın burada yok. Fazla diklenme." Devlin'e ikinci bir yumruk indirdi ve Devlin yere düştü.

Vücudu zemine çarpınca ağzından acı dolu bir çığlık kaçtı. Vücudu, özellikle yüzü ağırlaşmıştı ve acı iğneler gibi tenine batıyordu. Göz kapakları kapanırken adam ona bir tekme indirdi. Acıyla haykırdı ve iki adam ona arkasını dönüp bir şeyler konuşurken kıvrandı.

Kalkmaya çalıştı, tekrar düştü. Shailene'e ihtiyacı vardı ama kızın nerede olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu. İnleyerek hareket etmeye çalıştı. Zaten adamların ona dikkat ettiği yoktu. Yavaşça kafasını doğrulttu ve iki adama yaklaşan bir silüet gördü. Dudakları yukarı kıvrıldı. Shailene gelmişti. Bundan adı kadar emindi. Kendini zorlamayı kesti ve kafasını sakince yere bıraktı. Genç kız evi karıştıran adamın üstüne atladı ve boynunu çevirerek kırdı. Üzerinde adamın çığlığının balon gibi sönmesinin ardından diğer adamın üstüne atladı.

"Lanet olsun!" diye inledi adam tepesine binen Shailene'i cam dolaba vururken. Shailene kafasını dolaba çarptı ve cam kırıldı fakat adamı bırakmadı. Kafasından tutarak öne atıldı ve adamı karşıya fırlattı. Adam bağırarak inlerken yere kapaklandı. Genç kız kafasını çevirdiğinde dışarıdaki adamların kaçtığını gördü.

"Shailene..." Bakışlarını yere eğdiğinde Devlin'in yüzü morarmış biçimde yattığını gördü. Hemen yanına gidip onu koltuğa yatırdı. Yüzü hafiften şişmişti, yumruklandığı belli oluyordu. Bu, kızı deliye döndürdü ve ona sordu: "Kim?" dedi düz bir sesle kafasının altına yastık koyarken. Devlin önce tereddüt etti ama bunun bir işe yaramayacağını fark edip gözleriyle fırlattığı adamı işaret etti. Shailene sehpanın üstündekileri yere itti ve yerden doğrulmaya çalışan adamı çekerek sehpaya yatırdı.

"Ona sen mi vurdun?" Bu bir soru değildi. Sadece adamın yaptığı yanlışı fark edip acıyla cümlesini doğrulamasını istiyordu. Dizleri üstünde çökerek adamın üstüne çıktı. Adam korku dolu gözlerle kendisine bakıyordu ve onu kurtaracak kimsesi de yoktu. Kotuna saklamış olduğu bıçağı çıkarıp

elinde döndürdü. Adam korkup kaçmaya çalışınca karnına bir yumruk indirdi. "Ona vurmanın cezasını çekeceksin."

Bıçağı elinde döndürdü ve seri katil bakışını atarak acımadan adamın açtığı eline batırdı. Adam çığlık atarken ayağını kaldırıp bıçağın üzerine koydu ve daha da bastırdı. Devlin koltukta huzursuzca kıpırdanıp adamın elinden çıkan kanlara bakmamaya çalıştı. Adam artık ağlayarak haykırıyordu ki Devlin bağırdı: "Shailene, yeter!" Doğrulmaya çalıştı ama koltuğa yığıldı. Yüzü hâlâ yanarken kıpırdaması hayli zordu. Shailene ona aldırış etmeden işine devam ederken karnını tuttu. Sesinin ciddi çıkmasına dikkat etti. "Yeter diyorum!"

Genç kız ona yan gözle baktı. Bu sırada altındaki adam olduğu yerde tepinip ağlıyordu. Devlin'in gözlerindeki bakışı fark edip ayağını indirdi ve adamın eline batırdığı bıçağı geri çekti. Adam elini ondan uzaklaştırmaya çalışırken gözlerini ona dikti. Sırf altında bebekler gibi ağlayan adamı daha da korkutmak istercesine ayağını adamın boğazına dayadıktan sonra onun kanına bulanmış bıçağı psikopatça yaladı.

Adamın göz bebekleri büyüdü, hem acıyla hem de korkuyla "Delisin sen! Ruh hastasısın! Ucube!" diye bağırdı.

Shailene elindeki bıçağı yere bırakıp adamın kar maskesini çekip çıkardı. Sarı saçlı, esmer biriydi. Gözleri kan çanağına dönmüştü. Yüzü acıyla kasılırken Shailene çenesinden tutup onun gözlerine baktı. "Patronuna git ve eğer ona bir daha dokunursa gelip kendisine daha da kötülerini yapacağımı söyle."

Adam gözyaşları arasında genç kıza bakarken Shailene işaret parmağını ceketine sürüp parmağını kendi ağzına soktu. Ardından adamı boynundan tutup yüzünü onunkine eğdi. Adam şaşkınlık ve acı dolu bir şekilde kendisine bakarken dudaklarını onunkilere bastırdı. Odadaki her iki adamın da gözleri büyürken Shailene adamın ağzını açması için bıçak batırdığı eline parmağını soktu. Adam ağzını acıyla açıp inlediğinde dilini onunkine doladı ve hızlıca geri çekildi. "Şimdi git."

Sehpadan inip adamı yere itti. Adam şaşkınca yerden

kalktı ve elini tutup koşarak oradan uzaklaştı. Tüm gücüyle koştu. Genç kız koltuğa, Devlin'e doğru ilerledi. Eğilip elleri onun tişörtüne giderken genç adam onu izliyordu.

"Ne kadar acıyor?" Devlin, kız karnına dokununca yüzünü buruşturdu.

"Çok fazla." Bir siren sesi patlak verdiğinde Devlin daha çok inledi. Shailene polisler içeriye akın ederken onlara dönüp bakmadı bile.

"Mutfaktan malzemeleri alacağım." Devlin kafasını sallarken mutfağa gitti ve çekmeceden kutusunu aldı. Daha önce bu kutuyu yaralanırsa diye hazırlamıştı. Hastaneye asla gitmezdi. Bu kutudaki malzemelerle yaralarını sarabilirdi. Çekmeceyi kapatıp salona döndü. Salon polis ve dedektiflerle dolmuştu. Birkaçı yerdeki cesede, birkaçı sehpadan akan kana bakarken Shailene, Devlin'i oturtmuş ona sorular soran Abraham ve Nina'nın yanına gitti.

"Ne zaman geldiler?" Genç kız Devlin'in başında akbaba gibi duran Abraham ile Nina'yı itekleyerek onun yanına oturdu ve yavaşça tişörtünü çıkardı. Kutudan gerekli malzemeleri çıkarıp yavaşça Devlin'in suratını temizlemeye başladığında bir acil tıp teknisyeni elinde çantasıyla çıkıp geldi.

"Yaralı nerede?" Abraham, Devlin'i gösterdi. Ardından Shailene'e döndü. "Hadi Shailene kalk da Devlin'in yaralarını sarsınlar."

Shailene onlara dik dik baktı. Ardından elindeki bezi Devlin'e tutuşturarak ayağa kalktı ama tam onlara atılacakken Devlin boştaki eliyle elinden tuttu. Onu engellemeye çalışırcasına elini sıktı ve kafasını Abraham'a çevirdi.

"Shailene yaralarımı sarabilir."

Abraham kaşlarını çattı. Bu duyduğu çok saçmaymış gibi güldü. "Hayatta olmaz."

Nina onaylarcasına kafasını salladı. "Shailene sadece seni korumakla yükümlü. Tıp teknisyeni de değil. Zaten görevini aşıp adamları öldürerek bizi yeterince zor durumda bırakıyor."

Shailene elini çekmeye çalıştı ama Devlin çok sıkı tutuyordu. "O yaparsa daha iyi olur."

"Bu sorunlu kız sadece seni korumakla yükümlü." Abraham inatla karşı çıktı.

"Babam da ben de ondan memnunuz." dedi Devlin sinirlenen Shailene'in elini sıkarak.

Nina ona imalı şekilde baktı. Devlin bu bakıştan rahatsız oldu. "İlişkinizi başka bir seviyeye taşımayın." Devlin tokat yemiş gibi olurken Shailene yanına geri oturdu. Küçümseyici bakışlarını karşısında duran iki polise çevirdi. Elini Devlin'inkinden çektiğinde genç adam bezi biraz daha suratına bastırdı.

"Neden siz ikiniz oynaşmaya gitmiyorsunuz?" Genç kızın sorusu ikisini de şaşırtınca gülümsedi. Nina, bir daha öyle iğrenç şeyler giyme, berbat görünüyorsun.

Kadın ilk önce şokla ardından yükselen bir öfkeyle Shailene'e baktı. Kızın alaycı bakışlarını fark edince sinirle arkasını dönüp kapıya ilerledi. Ne yapacağını şaşıran Abraham birkaç saniyeliğine yerinde dursa da hızla kadının peşinden gitti.

Bunun üstüne Shailene arkasından bağırdı: "Hey Abraham! Bir daha Nina'yla işler karıştıracağında bana haber ver, bilgisayarın başından kalkayım!"

Abraham kıpkırmızı biçimde evden çıkarken birkaç polis gülüştü.

Shailene, Devlin'e döndü. Gülmemek için dudağını ısırıyordu genç adam. Tıp teknisyeni kız şaşkınlıkla olayları kavramaya çalışırken elini salladı. "Ben?"

Shailene, Devlin'in yüzündeki küçük sıyrıkları kapatırken bakmadan ona tısladı. "Defol!" Kız sanki bunu bekliyormuşçasına kafasını salladı ve hızlıca arkasını dönüp koşarak uzaklaştı.

"Yavaş!" diye inledi Devlin, kız yüzüne merhem sürerken. Genç kız gözlerini devirdi ve tam ağzını açmıştı ki biri cırlayıp Devlin'in boynuna atıldı.

"Devlin!" diye inledi Haley kollarını ona dolarken. Shailene bunun üzerine sinirle yana kaydı. "Tanrım çok korktum!" Genç kız Devlin'in kucağına tırmanıp ona sarıldı.

Bir polis yanlarına yaklaştığında gözlerini ona çevirdi. Haley'i işaret edip, "Onu alt katta sığınakta bulduk." dedi polis bilgilendirmek istercesine.

Genç adam kafasını sallayıp gülümsedi. "Teşekkürler, onu tamamen unutmuştum."

"Tanrım Devlin iyi misin!" diye çığırınca Haley, Shailene onu Devlin'in kucağından itti.

"Biraz yana kay rujlu." Haley gözlerini kıstı. Ona küçümser bir bakış fırlattı.

"Sen karışma bitli."

"Efendim" dedi polis tekrar konuşurken. "İfadenizi almalıyız."

Devlin kafasını salladı. Haley ona daha da sırnaşırken Shailene buna daha fazla dayanamayarak yukarı çıktı.

Siyahın hakim olduğu odayı sadece bilgisayarın ekranı aydınlatıyordu. Açık camdan içeri giren rüzgâr uzun perdeyi havalandırıyor ve balkondaki kurukafalı rüzgâr çanını sallıyordu.

Shailene, eli klavyede hızlıca birkaç tuşa bastı ve önüne bir harita çıktı. Küçük kırmızı bir nokta haritanın bir köşesinde yanıp sönüyordu. Genç kız birkaç tuşa daha bastı ve bir program açıldı. Harita programa yüklendi ve adresle birlikte büyük resimler belirdi ekranda. Gösterilen yer büyük bir Çin lokantasıydı. Ama öyle olmadığını biliyordu Shailene. Kahvesinden bir yudum alıp arkasına yaslandı.

"Akıllıca." diye mırıldandı ekrana bakarken.

Altı Saat Önce

"İşe yarar mı?" dedi Shailene küçük vericiyi alırken. Black kafasını salladı.

"Fark edilmesi de çok zor." Shailene vericiye bakıp mırıldandı.

"Ama dedektörde belli olur." Black huzursuzca kıpırdandı. "Mide mukusuna dayanır mı?"

Black tek elini simsiyah saçlarına geçirip dudaklarını büzdü. "Altı saat kadar dayanır. Daha fazla değil."

Shailene vericiyi ceketine yapıştırdı ve motordan inip kollarını Black'in boynuna doladı. Bunu yaptığında genç adam kolları arasında gerilerek ona biraz daha sırnaştı.

"Shailene" dedi Black yeşil gözlerini ona dikerken ama genç kız ona fırsat vermeden uzanıp genç adamı öptü.

Arka sokakta biraz öpüştükten sonra Black geri çekildi.

"Akşam gelirim." Shailene uzanıp Black'i tekrar öptü ve peruğunu motoruna koyup onu arkasında bırakarak gazı kökledi.

Dört Saat Önce

Shailene işaret parmağına aldığı vericiyi diline yerleştirdi. Uzanıp sehpanın üzerindeki adamı öptüğünde adamın ağzını açmak için eline bastı. Adam acıyla inleyip ağzını açtığında diliyle diline uzandı ve vericiyi onun diline bıraktı. Adam patronuna gidecek ve Shailene onları yakalayıp hepsini boğazlayacaktı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Shailene gözlerini kırpıştırdı. Etraftaki fısıltıları duyuyordu ama kılını bile kıpırdatmıyordu. Yanından geçenlerin üstünde dolaşan bakışlarını umursamıyordu. Yüzüne değen çorabının burnunu kaşındırması bile umurunda değildi. Orada ters bir vaziyette durmak yaptığı en çılgınca şey değildi sonuçta. Koridordaki bağrışmalar fısıltıları bastırdığında tavana bakmaya devam etti. Yanından koşarak geçen birkaç çocuk yüzünden eteği havalandı ve yüzüne sürtündü. Shailene ise hâlâ tavana bakıyordu. Düşünüyordu. Ve genellikle düşünürken etrafına karşı fazlasıyla umursamaz olurdu.

"Shailene ne yapıyorsun?" Devlin çantasını omzundan kaydırıp Shailene'in yanına çömeldi. Siyah saçları mavi gözlerinin üstüne dökülmüş, uzun ince parmakları ne yaptığını çözmek istercesine dudaklarında geziniyordu. Shailene göz ucuyla onu görüyor ama hâlâ bakışlarını tavandan çekmiyordu. Devlin bu gibi durumlarda Shailene'i hep başka yerlere taşırdı. Bazen kar yağdığında dışarıda bekler, kımıldamadan dururdu. Ve Devlin onun içeriye gelmeyeceğini anlardı tabii. Devlin onu işaret parmağıyla dürttü. Shailene'in boş bakışları değişmedi. Öğrenciler etraflarından geçip giderken Devlin homurdandı. "Eve gitmemiz gerek."

Shailene bacaklarını arkaya doğru attı ve yuvarlanarak dizleri üstünde doğruldu. Saçları birbirine dolanıp omuzla-

rından dökülürken Devlin yana kaçtı. Shailene doğrulurken ayağını onun burnuna çarpmıştı. Devlin sinirle burnunu ovarken çantasını tek koluna takıp ayağa kalktı. Genç kızın kalkıp eteğini düzeltmesine ve ceketinin cebinden sigara paketini çıkarmasına izin verdi. Shailene bir sigara çıkarıp iki dudağının arasına tıktığında Devlin dolabına kitaplarını tıkmakla meşguldü.

Devlin bazen bu kızı hiç anlamıyordu. Shailene hem açmak istemediği, hem de ucundan bakıp çözemeyeceğine karar verdiği bir bulmaca gibiydi. Bazen gerçek bir kız gibi davranır, bazense işitme engelli gibi etrafta amaçsızca dolanır, bazen de onu korkutan biçimde elinde bir tereyağ bıçağıyla yatağının başında beklerdi. Devlin evinde sinsice dolanan bu kızdan korkmayı bırakmıştı. Shailene hayatı pahasına onu koruyacağını kanıtlamıştı ona. Babasının düşmanlarından. Babası eve neredeyse hiç gelmez ve Devlin'i kimin, ne için istediğini ona açıklamazdı. Annesi de Devlin ile bunun hakkında konuşmazdı. Ama Shailene geldiğinden beri annesinin de eve çok uğradığı olmuyordu. Konsoloslukta çalışan annesi zamanının çoğunu orada geçiriyor, evin işlerini hizmetlilere bırakıyordu. Devlin bazen bu garip kızdan başka kimsesi olmadığını hissediyordu. Sanki bu kız onun tek ailesiydi. Arada bir arayan babası ve haftada bir kere eve gelen annesinden bile yakın geliyordu Shailene ona. Genç kızın bazen ne kadar merhametli olabildiğini görmüştü. Devlin kendini kötü hissettiğinde anlıyor ve o iyi hissedene kadar normal davranıyordu. Kendisini umursuyordu. Ama Devlin kendisiyle neden ilgilendiğini bilmiyordu. Belki de genç kız hastaneye dönmek istemiyordu. Yine de niyeti ne olursa olsun o Devlin'in sahip olduğu tek şeydi ve Devlin onu her davranışıyla benimsemişti. Sigaralarını elinde söndürüp gotik gibi giyinse bile.

"Sen git." dedi Shailene çakmağıyla sigarayı yakarken. "Benim işim var." Shailene aklında planını oluştururken Devlin somurttu. Kız, yalnız kalmak istemediğini anlıyordu. Ama gitmesi de gerekti. Ayrıca uyuşturucuları da bitmişti. Biraz

mal alıp, alan görüşüne çıkmalıydı. Devlin'in bunları bilmesine gerek yoktu.

"Tekrar gelmeyeceklerini nereden biliyorsun?" Devlin koyu renk gömleğini düzeltti. Shailene beyaz teninde vücudunun keskin hatlarını belli ederek harika duran gömleği seviyordu. Devlin'in vücudunu da seviyordu. Devlin üstüne çikolatalı krema dökülmüş vanilyalı dondurmayı andırıyordu onun gözünde. Sadece birisi onu yiyebilirdi. Kaymağını tadacak tek bir kız.

"Emin ol, gelmeyecekler." dedi Shailene paketi cebine atarken. Ardından baş parmağıyla burnunu kaşıdı. Bunu kasıtlı yapıyordu. Çünkü Devlin'in böyle yapmasına sinir olduğunu biliyordu. "Sen eve git ve bir film izle."

"Devlin!" Cırtlak bir ses koridorda yankılandığında Shailene durmaya gerek bile duymadı. Kısa deri eteği ve büyük göğüslerini her fırsatta gözler önüne seren askılı derin dekolteli tişörtü ile sallanarak onlara doğru ilerliyordu. Uzun, altın sarısına yakın kumral saçlarını tepesinden at kuyruğu yapmış, her gün masaj salonunu gidip yağlattığı uzun kollarını bir sıçrayışta Devlin'in boynuna sarmıştı. Shailene popüler olan kızlardan nefret ederdi. Kendini erkeklere beğendirmeye çalışan kızlardan da. Aslında Shailene kızlardan hoşlanmazdı bile.

"Haley" dedi Devlin gülerek. O da kollarını Haley'in beline dolayıp yanağına bir öpücük kondurdu. Shailene genç kızın tüm bedeninin hormon salgıladığından emindi. Kız gülerek geri çekildiğinde Devlin onu elinden tutup Shailene'in peşinden sürüklemeye başlamıştı. "Bize gidelim mi? Film izleriz."

Haley'in gözleri ışıldadı. Devlin onun gözlerini severdi. Esmer teni, kumral saçları ve simsiyah gözlerinin ona yakıştığını düşünürdü. En çok, heyecanlandığında ısırdığı dudağının ve kaşlarının yukarı kalkıp birbirlerine değmesinin ortaya çıkardığı görüntüyü seviyordu. Haley heyecanla başını sallarken okuldan çıktılar. Öğrenciler arabalarına binip birbir-

leriyle şakalaşırken Shailene yürüdükçe ona yol veriyorlardı. Öğretmenler önünden çekiliyor, ona müsamaha gösteriyordu. Kimse ona bulaşmak istemiyordu. En azından Devlin yanında yokken.

Devlin arabasının yanına gelince Haley'e kapıyı açtı ve arabaya binmesini bekledi. Shailene kaskını kafasına takıp sigarasını yere atınca ona döndü. "Çok geç kalma."

Shailene motoruna oturup kulaklığını taktı ve motoru çalıştırdı. "Oynaştıktan sonra etrafı temizlemeyi unutmayın."

Genç adam Shailene'in gazı kökleyip gitmesini izledikten sonra arabada onu bekleyen kızın yanına geçti ve eve doğru sürmeye başladı. Haley durmadan konuşurken ve insanları geçip caddelerde ilerlerken Devlin, Shailene'in nereye gittiğini düşünmeyi kesip Haley'in dediklerine odaklanmaya çalıştı ama yapamadı.

Shailene motorunu iki blok öteye çekip sessizce başına beresini geçirdı ve kalabalığın arasına karıştı. İnsanlar birbirleriyle konuşuyor, sokağı arabaların sesi dolduruyordu. Shailene gürültüden hoşlanmazdı. Bir partide değilse, insanların pisliğini yaydığı alanlardan kaçınırdı. Konuşmayı da sevmezdi. Genç kız insanların arasından geçip, Çin lokantasının yakınına geldi. Lokanta küçük bir parkın karşısındaydı ve ağaçlar park ile lokantanın arasını örtüp kamuflaj sağlıyordu. Shailene yavaşça parka ilerleyip lokantayı görebileceği bir ağacın arkasına yaklaştı. Sırtını ağaca verip fotoğraf makinesini ağacın köküne yerleştirdı ve lensini lokantaya çevirdi. Birkaç yaprakla üstünü örtüp ayarını yaptı ve hiçbir şey olmamış gibi parktan ayrıldı.

Shailene eve geldiğinde, Devlin saçlarını kurutuyordu. Haley ile gayet güzel bir akşam geçirmişlerdi ve Shailene'in garantisini verdiği gibi kimse de saldırmamıştı. Shailene gelip kapısının önünde dikildiğinde Devlin eşofmanının iplerini bağlıyordu.

"Geciktin." dedi kafasındaki havluyu yatağa atarken. Shailene boş gözlerle ona bakıyordu. Siyah eteği ve siyah

gömleği çamurla kaplanmış, ceketinin kolları yırtılmıştı. "Neredeydin?"

"Saldırıya mı uğradın?" dedi Shailene ona yaklaşırken. Devlin neyden bahsettiğini anlamamıştı. Genç kız soğuk elini uzatıp onun boynuna dokunduğunda ürperdi. "Bunu kim yaptı?" Devlin eğilip aynada kendisine baktı ve kızın neyden bahsettiğini gördü; *boynundaki morluk!*

Devlin kızardı. "Hayır, saldırıya uğramadım." Ardından aceleyle üstüne tişörtünü geçirdi. Genç kız hâlâ ona boş gözlerle bakarken utanmış hissetti ama utanmasını gerektirecek bir durum yoktu. Shailene de bu durumların içerisindeydi.

"Bir dahakine Haley'in koca dudaklarıyla boynunu morartmasını engelle. Yoksa yanlış anlayıp parmaklarını kırabilirim."

Genç kız odadan çıktığında Devlin endişeyle kaşlarını çatıp kendini yatağa attı. Eğer bilmeseydi bunu yapardı. Gerçekten Haley'in parmaklarını kırardı.

Shailene odasına girince siyah duvarların gölgesi arasında direkt masasına oturup bilgisayarını açtı ve *Prtheam.31* programına tıkladı. Lokantanın resimleri sırayla ekrana dizilince gülümsedi. Ceketini çıkarıp arkaya fırlattı ve lokantadan yeni gelen resimlere baktı. Etraf boştu ve insanlar müşteriydi. Yavaş yavaş karanlık çöktükçe işler basitleşiyordu. Fakat sonra Shailene garip bir şey gördü. Bir kamyondan sürüklenerek çıkarılan bir adam ve elinde levyelerle onunla lokantaya giren birkaç kişi. Shailene kıpırdanıp resmi odakladı ve karşısındaki adamı görünce bile soğukkanlılığını korumayı başardı. Sürüklenen, yüzünü zar zor tanıdığı adamı. Ya da masmavi gözlerini tanıdığı adam: Black!

ALTINCI BÖLÜM

Shailene çantayı sırtladığında Devlin kaşlarını kaldırdı. Genç kız dar bir kot pantolon, siyah bir The Pretty Reckless tişörtü ile deri bir ceket giymişti. Uzun saçları kabarmış ve kıvırcıklaşmış biçimde göğsünden aşağı dökülüyordu. Shailene, ne olduğunu anlayamadığı birkaç şeyi çantaya doldururken kıza yaklaştı. Kız kalktığından beri Devlin ile hiç sohbet etmemiş hatta yüzüne bakmamıştı. Sanki boşluğa bakıyordu ya da uzaktaki bir şeye odaklanmaya çalışıyordu. Ne yapmaya gidiyorsa Devlin yoluna çıkacaklara acımıştı. Shailene elindeki uzun, katlanan bir sopayı düşürmesine neden olan sarsıcı bir titreme geçirdiğinde genç adam irkildi. Shailene sarsılıp sallandı ve en sonunda titremesi durduğunda yere eğilip düşürdüğü şeyi aldı.

"İlaçlarını alıyorsun değil mi?" dedi Devlin kızın önüne geçerek. Ama kız oralı bile olmadı ve çantanın ağzını kapadı. Devlin arkasını dönüp iki adımda komodine ulaştı ve çekmeceyi açıp genç kızın hap kutusunu aldı. *Ağzına kadar doluydu.* Devlin hızlıca çekmeceyi kapatıp çıkmaya hazırlanan kızın önüne geçti. İlaç kutusunu elinde salladı. *"Bunları alman gerekiyordu."*

Shailene kapı koluna uzandı. "İşim var."

"Hayır yok!" dedi Devlin onun elini kapı kolundan çekerken. Genç kızın göz devirmesini beklemeden onu kolundan

tuttuğu gibi kapıdan uzaklaştırdı. "Lanet olsun Shailene. Bunları içmen gerekiyordu!"

Shailene ona boş boş bakınca daha da sinirlendi. "Bana öyle bakma da bir şey söyle! Hastaneye dönmek mi istiyorsun?!" Genç kız gözlerini kırpıştırdı. Devlin hâlâ kızgındı. Shailene onu dinlemiyordu, dedikleri hep havada kalıyordu. "Bir şey söyle lanet olası!"

Shailene çantayı yere bıraktı sonra da topuklularına rağmen parmaklarının üstünde yükselip kollarını adamın boynuna sardı. Devlin derin bir nefes verdi ama hâlâ kızgındı. Shailene hafif geri çekilip adama baktığında onun niye kızdığını anlayamıyordu. İçse ne olurdu ki?

Bu boktan kafalı benim için endişelenmeyi kesmeli, diye düşündü Shailene.

"Burada kalmak istemiyorsan söyle."

Shailene yavaşça nefesini verdi. "Sorun bu değil."

Genç adam kaşlarını kaldırdı. "O hâlde ne?"

"Onları içtiğimde sersem gibi oluyorum. Kılımı bile kıpırdatamıyorum. O zaman bir saldırı olabilir ve ben hareket edemem."

Devlin bir anda kalbi eziliyormuş gibi hissetti. "*Sağlığından önemli değilim!"* diye bağırmak istiyordu ama yapamadı. Kızın onu korumak için yaptığı her şeyin farkındaydı ama kızın kendini düşünmemesi onu üzüyordu.

Devlin eğilip dudaklarını Shailene'inkilere değdirdi ve ona yumuşak bir öpücük verdi. Bu şapşal, psikopat ve ruh hastası kız kendine yakın hissettiği tek insandı.

"Seni şapşal kız…" diye geçirdi içinden kızı öpmeye devam ederek.

İki Hafta Sonra

Genç adam parmaklarını kızın kollarında gezdirmeye devam etti. Teni pürüzsüzdü. Yumuşacıktı ve kızdan gelen çikolata kokusuna bayılıyordu. Kızın gözleri kapalı, kolları onun göğsünde birleşmiş biçimde duruyordu. Yumuşak yanakları teninde pamuk hissi uyandırıyor, dudakları arasından üflediği nefesi göğsünü gıdıklıyordu.

Devlin kafasını kaldırıp saate baktı: *21:33*. Hafifçe kızın alnından öptü ve ince çarşafı üzerinden çekip kızı uyandırmadan kalktı. Genç kızı uyandırmamaya dikkat ederek odadan çıktı. Çıkarken de gözüne, Haley'in kuruması için astığı sütyeni ilişti. Shailene'in görse 'koca memeli inek' diyeceği olan *sütyeni.*

"Shailene…" diye geçirdi içinden merdivenlerden inerken. Genç kızdan iki haftadır haber alamıyordu. Endişesi her geçen gün artmıştı. Kendisi için endişelenmiyordu. Kimse ona saldırmamış ya da zarar vermeye çalışmamıştı. *O, Shailene için* endişeleniyordu. Küçük ısmarlama psikopatı için. Ama kendisine haber vermediği için de kızgındı. O geceden sonra haber vermeden onu terk ettiği için. Artık onu umursamıyordu.

"Shailene ne isterse yapabilir." dedi kendi kendine konuşarak. "Geri geldiğinde burada kalması gerekmeyecek."

Kapı çaldığında Devlin mutfağa girmek üzereydi. Kapı ısrarla çalınca topukları üzerinden geri dönüp kapıya yöneldi. Bir yandan da Dave olmaması için dua ediyordu. Onun narsistliğiyle uğraşacak hâli yoktu. Kapı koluna uzandı ve çevirip açtı. Gecenin serin esintisi ona ilk ulaşan şey oldu. Sonra üstüne bir beden yığıldı. Karşısındaki üstüne düşerken Devlin gerileyip sendeledi ama bedeni sıkıca kavradı. Bir kızdı.

"Hey" dedi kızı kendine doğru çevirirken. Gördüğü yüz karşısında nefesini tuttu. Kısık masmavi gözler, çamur ve morlukların altındaki beyaz ten, dikdörtgen biçimindeki dudaklar... "*Shailene?"*

Kız sırıttı. Sadistçe ve ahlaksızca. Ardından Devlin'in kollarına bayılmadan önce iki kelime çıktı ağzından. "Ben geldim."

YEDİNCİ BÖLÜM

Devlin koyu renkli odada dolanmaya devam etti. Siyah duvarlar, deri koltuklar ve koyu renk aksesuarlarla kalın siyah perdeler onu boğuyordu. Camlar bile siyaha boyanmıştı. Genç kızın odasının niye bu kadar boğucu ve karanlık olduğunu anlamıyordu. Odaya güneş girmemesi için her şey yapılmıştı. Devlin bu odaya daha önce de gelmişti ama iki saniyeden fazla kalamamıştı. Burası ona yasaktı. Shailene kendi sahasında dolaşmasını istemezdi. Belki de izin verse bile Devlin kalmazdı bu odada. Bu kadar karanlığa gelemezdi.

"Nasıl?" diye sordu en sonunda odanın boğuculuğu hakkında düşünmeyi kesip. Adam kımıldamadan kafasını salladı.

"Vücudu çok hırpalanmış, pansumanlarını yaptım ama kırık ya da çıkık ihtimalleri için hastaneye götürülmeli. Ayrıca vitamin ve protein eksikliği çekiyor." dedi Shailene'in elinde parmaklarını gezdirirken. "En iyisi hastaneye götürmek."

Devlin siyah yatağın başına gelip kafasını iki yana salladı. "Olmaz, onu hastaneye götüremem." Doktorun boş bakışlarını görünce elini salladı. "Yani hastanede uyanırsa beni öldürür. Hastanelerden nefret eder. Katiyen onu oraya götüremem."

Doktor kalkarken Devlin sadece onu izledi. Doktor, eşyalarını çantasına koyup ona döndüğünde Devlin, Shailene'e bakıyordu.

"Bak evlat." dedi yavaşça. "Seni zorlayamam. Fakat bu kızın nasıl hâlâ iyi olduğunu ya da evine kadar nasıl geldiğini bilmiyorum. Kırıkları var. Onun için en iyisi hastaneye gitmek." Duraksayıp Devlin'e yaklaştı ve elini omzuna koydu. "Burada kalırsa yaraları kötüleşebilir."

Doktor kapıyı çekip odadan çıktığında, odanın karanlığı bile Devlin'in duygularını örtemiyordu. Shailene'in iki hafta boyunca nerede olduğu, ne yaptığı, niye gittiği, onu kimin ya da kimlerin bu hâle getirdiği ile ilgili sorular aklından çıkmıyordu. Shailene o geceden sonra gitmişti. Devlin hayatından çıktığını düşünmüş hatta Abraham'a bile haber vermişti. Abraham bir deliye güvenilemeyeceğini söyleyip yakınmış ve Shailene için arama ve tutuklama emri çıkarmıştı. Devlin babasına henüz söylememesi için ısrar etmişti. Abraham zor da olsa kabul etmişti. Nina bunun saçmalık olduğunu, o 'mazoşist' ve 'biseksüel' –Nina, Shailene'in biseksüel olduğunu iddia etmiş hatta Shailene'in lezbiyen tarafının ağır bastığını söylemişti- kıza hiç güvenmediğini ve bunu beklediğini söylemişti. Devlin o kadar kızgın ve üzgündü ki onlara saçmaladıklarını, Shailene'in deli, mazoşist ya da biseksüel olmadığını -kendi tecrübelerinden biliyordu ve hatta Nina'ya Shailene'in lezbiyenlik tarafının delirme oranıyla aynı olduğunu söylemek istemişti- zaten Shailene'i hiç istemediklerini haykırmayı düşünmüş ama yapamamıştı. Susmuştu. Shailene hep ondan bir şeyler saklamıştı. Devlin artık ona güvenip güvenemeyeceğini bilmiyordu. Ama hâlâ Shailene'i koruması gerektiğini hissediyordu. Shailene'den emin olamayabilirdi ama kendisinden emindi.

Shailene hâlâ onun ısmarlama 'Psikopat'ı idi.

Haley çantayı dolaba koydu. Devlin ona minnettardı. Haley hep onun yanında olmuştu. Ona destek çıkmıştı hatta Shailene'den rahatsız olsa da. Bipleyen makinelerin seslerini duymamak için kendini zorlamayı kesti. Kolunu Haley'e dolayıp onu kendine çekti. Haley'in kokusu en sevdiği şeylerden biriydi. O gözleri ve gülümseyişi. Devlin onunlayken

normal hissediyordu. Babasına sinir olan tehlikeli ve korkunç adamlardan korunmak için uğruna tımarhaneden deli damgalı bir kız çıkarılmış bir genç gibi değil. Diplomat bir babanın oğlundan beklenecek şekilde davranan bir adam gibi. Bir iş adamının kızıyla çıkmak iyi oğulun yapacağı bir şeydi. Devlin normal hissetmek istiyordu ama bir tarafı -normallik için anormalliği reddetmesi gerektiğini belirten duygularının aksine- bu duruma karşı çıkıp Shailene'den kopamıyordu.

"Aşkım?" dedi Haley kafasını kaldırarak. "İyi misin?"

Devlin ona dönüp gülümsedi. "İyiyim bebeğim." Ardından onu başından öptü.

"Kahve ister misin?" Haley ayak ucunda yükselip genç adamın boynuna bir öpücük bıraktı. Devlin'in vücudu bu öpücükle titrerken gülümsedi.

"Olur."

"Hemen gelirim." Haley, Devlin'e küçük bir öpücük verip odadan çıktı.

Devlin Haley gidince odada dolanmaya devam etti. Arada bir, yatan Shailene'e bakıyor ardından hemen gözlerini çeviriyordu. Shailene'in kırıkları çıkmış ve sabaha kadar serum takviyesi yapılmasına karar verilmişti. Devlin kendine bunun gerekli olduğunu söylüyordu. Shailene uyanınca ona ne kadar çok kızacak olursa olsun onu buraya getirmesi gerekti. Buna *inanmak istiyordu*.)

En sonunda geri dönmüştü ama bitik bir hâldeydi. Kafası, neden bu hâle geldiğinin soruları ile dolup taşıyordu. Shailene'in sessiz nefesleri arasında, o dört duvar arasında sıkışmış gibiydi. Düşünceleri bas bas bağırıp ona alan tanımıyordu. Genç adam odada çaresizce dolanmaya devam etti ve bir anda, düşüncelerinin gürültüsünü bir cam sesi bastırdı. Odanın kırılan camı bir anda içeriye doğru patlarken Devlin korkuyla sıçradı. Cam parçaları kar taneleri gibi yere düşerken daha o ne olduğunu anlamadan bir el onu yakalayıp odadaki dolaba doğru itekledi. Devlin gelenin kim olduğunu an-

layamadan gerilemek zorunda kaldı ve kafasını dolaba çarptı. El bir ağırlık gibi onda üstünlük sağlıyordu. Adamın yüzünü göremiyordu, kafası yere eğikti ama hareketleri, ne yapacağını biliyormuş gibi kesindi. Genç adam dolaba çarpınca inledi ve yüzünü yukarıya kaldırdı. Onu tutan adam da yüzünü ona döndü. Simsiyah saçları ve zümrütü andıran yeşil gözleri vardı. Üstünde eskimiş bir deri ceket, Shailene'in giyeceği türden kurukafalı tişört, siyah dar kesim pantolon ile asker postalları vardı. Devlin çocuğun *asi tipli* olduğunu düşündü. Shailene ile çok iyi anlaşabilecek birine benziyordu. Eli kendisinin üzerindeyken tam tamına bir bela gibiydi. Devlin daha ilk bakışta bu adamdan hoşlanmamıştı.

"İyi mi?" dedi adam hâlâ Devlin'in yakasını tutarken.

"Kim?" diye sordu Devlin kafası karışmış biçimde.

"Shailene" dedi adam yavaşça. Devlin genç kızın adını söylerken adamın gözlerinin ayrı bir parladığını görmüştü. Elinde olmadan hemen kıskanmıştı. Bu adamın Shailene'i nereden tanıdığını ya da aralarında ne olduğunu bilmiyordu. Ama onu *kıskanmıştı.* "O iyi mi?"

"Sen kimsin?" dedi Devlin kıskançlığın verdiği hiddetle adamı iterek.

Genç adam tökezledi ama ceketini düzeltip doğruldu ve elini Devlin'e uzattı. Yeşil gözleri siyah bedeninin üzerinde parıldıyordu. *Belki bilerek böyle giyiniyordur*, diye düşündü Devlin. "Black" dedi adam yavaşça. "Adım Black."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Devlin ve Black bir süre bakıştı, ardından Devlin, Black'in uzattığı elini sıktı.

"Shailene'i nereden tanıyorsun?"

Black, Devlin'i süzdü sonra yavaşça elini çekti. Devlin, bunu bilmek istiyordu. Çünkü Shailene önceki hayatı hakkında asla konuşmazdı. Devlin onun neden hastaneye tıkıldığını, ailesinin nerede olduğunu bilmiyordu. Sanki Shailene hastane dışında hiçbir hayata sahip değildi. Hiç olmamıştı. Aniden ortaya çıkmış bir insandı âdeta.

"Bunu Shailene'e sormalısın, ben anlatamam."

Devlin dolaptan uzaklaşıp Shailene'in yatağına yaklaştı. "Niye hastaneye yatırıldığını biliyor musun?"

Black yavaşça yatağa yaklaştı ve yatakta usulca uyuyan Shailene'e baktı. Simsiyah saçları normalinden daha solgun yüzünde parıldıyordu. Dikdörtgen dudakları ince bir çizgi hâlini almıştı, gözlerinin etrafı ise gölgelenmiş gibiydi. Çökmüştü. Hiç '*Shailenece*' bir tavır değildi bu. Black yavaşça kafasını salladığında Devlin iç çekti.

"O halde hiç söylemez. O dönem ve öncesi hakkında konuşmuyor."

"Konuşmamasının bir nedeni var. Shailene sana anlatmak istediğinde anlatır."

Devlin Shailene'in eline uzandı ama göz ucuyla Black'in çoktan Shailene'in diğer elini tuttuğunu gördü. Bir an eline elektrik verilmiş gibi aniden elini çekti. *Sorunun ne senin,* diye geçirdi içinden. *Shailene özgür biri. Kıskançlık etmeyi kes.*

"Sen..." dedi Devlin yavaşça. Black avuçları arasındaki eli okşarken göz ucuyla ona baktı. Devlin derin bir nefes aldı. "Onu seviyor musun?"

Black dümdüz Devlin'e baktığında Devlin de ona aynı bakışlarla karşılık verdi. Ta ki dışarıdan Haley'in sesleri gelene kadar.

"Ah merhaba, evet hâlâ bekliyoruz." Haley'in sesi gülücüklerinin arasından gelirken Devlin hemen yataktan uzaklaştı.

"Hemen gitmelisin." Black aceleyle Shailene'in elinden öpüp cama yöneldi. Devlin de kapıya. Black camdan çıkmak üzereyken son kez arkasını dönüp Shailene'e baktı. Devlin, Haley'i dinlerken sanki Black'in bakışları bir ömür gelmişti ona.

Black en sonunda kırdığı camdan geri çıkıp gittiğinde Haley odaya girmiş ve elindeki kahveleri düşürmüştü.

"Ne oldu burada?" Haley hemen Devlin'in yanına koşup ona sarıldı. "İyi misin?"

"Evet, birini aramam gerek." Cebinden telefonunu çıkarıp tek koluyla Haley'e sarılırken Abraham'ın telefonunu tuşladı.

Altı Yıl Önce

Genç adam pencereden dışarıyı gözetledi. Çoğu zaman evlerin arasındaki kısa mesafenin daha uzun geldiği anlarda olduğu gibi iç geçirirken parmakları, tuttuğu perdeyi biraz daha sıktı. Gözleri evin camlarında dolaşırken Black, aradığı şeyi bulamadı. O mutsuz anda kendisini gülümsetebilecek tek şeyi: Shailene'i.

Bu sırada genç kız evinde, mutfak tezgâhının önünde dikilmekteydi. Arkasında, bir sandalyede oturan kız kardeşi, Barbie'sini kucağında kendine bastırmış bir şekilde oturmakta, babası ise onun yanında sallanarak bir şeyler söylemekteydi.

"Yanlış tutuyorsun tatlım." dedi babası. Ardından parmakları kızın parmaklarına değdi. Yavaşça elinde tuttuğu satırı nasıl kavraması gerektiğini gösterdi ve geri çekilerek tezgâhın üzerindekini işaret etti. Shailene yavaşça kafasını salladı. Gözyaşları yanaklarında kurumuştu, tenini yakıyordu. Eli bariz biçimde titriyordu ama yine de kavradığı satırı kaldırdı ve hızla tezgâhın üzerindeki 'şey'e geçirdi. Babası o an gülümsedi. "Aferin" dedi heyecanla. "Biraz daha yap tatlım, hadi."

"Ben…" dedi o anda kız. Ama babası kafasını iki yana sallayıp Shailene'in sırtını ovdu.

"Devam et bebeğim, hadi." Babası geri çekilirken genç kız burnunu çekti. Önündeki şeye bakıp gözlerini kapatma ve kaçma isteğiyle savaştı. Bunu yapması gerekiyordu. O yüzden boyun eğmeliydi. Harlanan yüreğinin sesini duymuyormuş gibi yaptı. Satırı yeniden kaldırdı. Kolundaki güç çekiliyormuş gibi eli ona ağır geliyordu. Ama bununla savaştı. Dudaklarını birbirine bastırıp ağlamaya devam ederken satırı önündeki şeye yeniden geçirdi. Hem de babası gülerken.

Önündeki yavru köpek ölüsünü parçalara ayırmaya devam etti.

DOKUZUNCU BÖLÜM

"Teşekkür ederim, teşekkür ederim. "Devlin koridor boyunca ilerlemeye devam etti. İnsanlar ona geçmiş olsun dileklerini ilettikçe teşekkür edip yoluna devam ediyordu. Gerçi sevinse mi üzülse mi bilemiyordu. Bu insanlar ona değer veriyordu, hasta olan Shailene bile olsa Devlin'e saygı duydukları için ona iyi dileklerini iletiyorlardı. Buna *sevinebilirdi*. Öte yandan ne kadar dilekte bulunurlarsa bulunsunlar Shailene'den hoşlanmadıklarını, hatta dönmesini hiç istemediklerini de biliyordu. Buna *üzülebilirdi.*

Koridorun sonundan sağa döndü ve sınıfa girdi. Aslında burada olmak istemiyordu ama Abraham ve Nina onu zorlamıştı. Bazen o ikisini gerçekten sevmiyordu. Çok duygusuz geliyorlardı Devlin'e. Sanki robotlarmış gibi. Konu Shailene olduğunda acımasız oluyorlardı. Düşüncesiz ve taraflı. Ona karşı önyargılıydılar. Bazen tüm insanlar böyleydi. Alışılmadık insanlara karşılardı. Onları tehdit unsuru ve anormal görürlerdi.

Sınıftaki sırasına yerleştiği anda öğretmenleri de sınıfa girdi. Garip bir diktatör olan, sert öğretmenleri Bayan Bolluck.

Öğretmen sınıfa girdiğinde hemen derse başladı. Bayan Bolluck özel konuşmalardan hoşlanmazdı. Devlin bazen onun okulda yatıp kalktığını düşünüyordu. Üzerinde aynı sı-

kıcı takım olurdu her daim, saçlarını aynı şekilde toplardı ve yaşlı gözleri, öğrencileri hep aynı sıkıcılıkla süzerdi.

Devlin başını sıraya gömdü. Ders dinlemek istemiyordu. Gözlerini kapattı, belki de ders boyunca uyayabilirdi. Kendini yorgunluğuna bıraktı ama bir ses durmadan kulağına çalınınca sinirle kaşlarını çattı. Kafasını sıradan kaldırdı ve onu sinir eden şeyin ne olduğunu anlamaya çalıştı. Hemen yanında oturan arkadaşına baktığında da, sorunun kaynağını hemen buluverdi. Dave durmadan ağzındaki kalemi kemirip duruyordu. Bu da uyumaya çalışan Devlin'i rahatsız ediyordu.

"Ne yapıyorsun?" dedi Devlin bıkkınlıkla elini yüzünde gezdirirken. Dave tek hamleyle sarı saçlarını arkaya yatırdı. Hâlâ kalemi dişliyor bu arada önündeki deftere bakıyordu.

"Sence bu hatuna kırmızı mı yakışır yeşil mi? Gögüslerini vurgulayacak rengi bir türlü bulamıyorum." Devlin bakışlarını deftere indirdiğinde koca göğüslü ince bir kız çizimi B gördü. Öyle bir poz vermişti ki göğüsleri koca bir dağ gibi duruyordu. Bacakları uzun bir tabure gibiydi, yüzü bir mankeninki gibi kusursuzdu, kollarını göğsünün altında birleştirmişti ki bu göğüslerini daha da ön plana çıkarmıştı ve bakana sulu bir öpücük gönderiyordu. '*Aşırılık*' kelimesi Dave'i tasvir eden yegâne kelimeydi. Ama çizimde yetenekli olduğunu kesindi.

"Pekâlâ" dedi Devlin hâlâ çizime bakarken. "Hangi rengi seçersen seç göze ilk çarpan şey göğüsleri. İnan bana."

Arka sırada oturan Felix güldü. "O çizim fazlasıyla Haley'e benziyor."

Dave hafif bir ıslık çaldı. "O yan döndüğünde önümü göremiyorum ben, o kesinlikle buna bin basar."

Devlin kahkahasını zor bastırdı. "Sevgilim hakkında doğru konuşun sizi azgın herifler."

Felix kalemiyle Devlin'i dürttü ve Bayan Bolluck'un sesini bastırdı. "O hatun benim olsa, derisi yanana kadar solaryuma sokardım."

Dave ağzındaki kalemi çıkardı. "Kimse lanet esmer fantezilerini duymak istemiyor Felix."

"Kimse ne duymak istemiyor Bay Derhan?" Bayan Bolluck oturdukları sıranın başına gelince Dave kalemiyle kafasını kaşıdı. "Açıkçası dersimi dinlemek yerine ne konuştuğunu merak ettiğim için ben gayet duymak istiyorum."

"Ben kırmızı diyorum, Felix esmer diyor."

"Anlamadım Bay Derhan, açık olun." Öğretmenin kollarını göğsünde birleştirmesiyle Felix ayağa kalktı.

"Solaryum diyordum efendim. Solaryuma girseniz tadınızdan yenmez." Tüm sınıf kahkahalara boğulunca öğretmen kızardı.

"Yerinize oturun Bay McLean."

Devlin eliyle ağzını kapadı ve kahkahasını bastırmaya çalıştı. Biraz olsun eğlendiği için mutluydu.

Tüm dersler Dave ve Felix'in komik diyaloglarıyla daha da eğlenceli hâle gelmişti. Öğle yemeğinden önceki son ders kimyaydı ve öğretmenleri onlardan en kolay şey olarak bir parfüm yapmalarını istemişti. Uygulama sırası belliydi ama beceremiyorlardı. Öğretmen onları sınıfta yalnız bırakıp gittiğinde Devlin dikkatlice uygulama kataloğuna baktı.

"Bunu buna mı dökecektik?" Dave elindeki şişeyi salladı. Devlin başka bir şişeyi işaret etti.

"Hayır buna."

Dave elindeki plastik tüpü sinirle masaya attı. "Lanet olsun, ben kimyadan bile çakmazken nasıl bunları sırasıyla birleştirmemi bekliyorlar?"

Devlin omuz silkti. "Felix ne yapıyor?"

Felix önündeki küçük kazana gururla vurdu. "Bu esmer-"

Dave susması için elini uzattı. "Sakın esmerlik iksiri buluyorum deme bana."

Devlin güldü. "Esmerlik mi?"

Felix eline bir kepçe ve küçük bir ölçme kabı aldı. "Hayatınızı kurtarıyorum burada."

Dave kaşlarını kaldırdı. "Esmerlik iksiri ile mi?"

Felix kahverengi akışkan bir sıvıyı kepçe ile alarak kaba boşalttı ve onlara uzattı. "Hayır, çikolata eriterek."

Dave ve Devlin birbirine bakıp sırıttı.

Ders bittiğinde Devlin'in telefonu çaldı. Felix ve Dave şakalaşırken çıkarıp baktı ve arayanın babası olduğunu gördü. Hızla koridora çıkıp telefonu açtı.

"Shailene'in hastanede olduğu doğru mu?"

Devlin sert bir nefes aldı. *Abraham ve Nina. İkiniz de öldünüz,* diye düşündü sinirle. Ama sesinin normal çıkması için gayret etti. "Evet maalesef."

Babası birkaç kişiye direktif verdi. "Jane'e söyleyebilirim daha iyi ve büyük bir hastaneye nakledebiliriz."

"Hayır!" dedi Devlin hemen. Sonra abarttığını fark edip öksürdü ve sesini düzeltti. "Yani burada gayet iyi. Bir sorunu yok. İyileşiyor da."

"Emin misin?" diye sordu babası. Devlin tişörtüyle oynayıp nefesini verdi.

"Evet baba, bu Shailene'in suçu değildi."

Arka plandan birkaç ses geldi. "Hayır Jane, şuraya olacak. Bak oğlum Shailene gerçekten iyi bir kız, sadece yanlış anlaşılıyor. Ama durumu kötüyse bana söylemelisin."

"Shailene gayet iyi, daha büyük bir hastaneye ihtiyacı yok."

"Pekâlâ ama durumu konusunda beni haberdar et. Peki sen nasılsın? Bir yaramazlık var mı?"

Devlin tüm o saldırıları, ölen adamları ve Devlin'e sorulan soruları düşündü. Ardından Shailene gibi düşünüp "Her şey gayet normal." dedi.

"Hayır hayır Jane, toplantı saat on birde olacaktı. Seni sonra ararım." Babası kapattığında Devlin sırtını soğuk duva-

ra yasladı. Öğle yemeği için koridorda gezinen insanları izledi. Dave gelip yanındaki dolaba vurana kadar da öyle kaldı.

"Hadi ama Dates, öğle yemeği zamanı. Tatlı Gina'mın bana dudaklarıyla yemek yedireceği saat."

Devlin telefonunu cebine yerleştirdi. Diğer cebinden de bir sigara çıkarıp yaktı.

"Senin ilacını biliyorum. Akşamları o sapık filmlerini izlemeyi kesmek. İnan bana, tüm gün bu kadar sapık olmaz ve tek düşündüğün karşı cinsin özel bölgeleri olmazdı."

Dave çantasını diğer koluna aldı ve el çırptı. "İşin eğlencesi bu. Tıpkı esrar çekmeden kafa bulmak gibi."

Devlin dumanını ona doğru üfledi. "Bazen 13 yaşına kadar nasıl yaşadın anlamıyorum."

"Devlin, Devlin..." dedi Dave ve kolunu onun omzuna attı. "Sen bunun ne zaman başladığını sanıyorsun ki? Ben doğduğumdan beri böyleyim, arkadaşım."

Devlin kahkaha atıp sigarayı dudaklarının arasına tıktı. "Evet. Sen su katılmamış bir sapıksın."

Dave onu peşinden sürükledi. "İyi bildin çaylak."

"Pekâlâ sen bunu ye, benden sana elli dolar." Devlin koca bir hamburgeri Felix'in önüne itti. Haley ve Gina'yı da alıp bir lokantaya gelmişlerdi ve 'Üç *dakikada yersen bedava'* kampanyasını deniyorlardı. Felix'in tüm tabağı bitirip bitiremeyeceği konusunda iddiaya girmişlerdi.

"Felix onu yiyemez." dedi Gina tiksintiyle koca burgere bakarken. Herhâlde kalorisini düşününce burgerden soğumuştu. Ardından bakışlarını diğerlerine çevirdi. "Değil mi?"

Haley ağzına kızarmış patates attı. "Onu yemeğe çalışan ölür ama Felix'te maymun iştahı var."

"Bu yüzden bayanlar" dedi Felix peçeteyi boğazına tıkıştırırken. "Maymunlara saygı duyun."

Garson gelip süreyi başlattığında tezahüratlar da başladı. Dave heyecanla bağırıyor, Gina hayretle hamburgeri kemiren

Felix'i izliyor, zaten nasıl bir görüntü olacağını bilen Haley ise sıkıntıyla patates yemeye devam ediyordu. Devlin telefonu çaldığında Haley'e kaş göz yaparak masadan kalktı. Haley başını sallayıp anladığını belli edince telefonu kulağına yaklaştırarak dışarı çıktı.

"Alo?"

Bir kadının korkmuş sesi geldi. "Bay Dates'le mi görüşüyorum?"

Devlin kaşlarını çattı. "Evet buyurun, siz kimsiniz?"

"Ben St. Jordan Hastanesi'nden arıyorum hastanız-" Ardından çığlık attı.

Devlin korkuyla sarsıldı ve telefonu kulağına daha da yaklaştırdı. "Ne, n'oldu?"

"Uyandı ve delirdi! Hastaneyi birbirine katıyor! Tanrım o...hayır dur!" Daha sonra hat kesildi ve Devlin telefonu elinden düşürdü.

ONUNCU BÖLÜM

Devlin hemen telefonunu yerden aldı ve ceketini almak için lokantaya koştu.

Bunun olacağını bilmeliydi, oradan ayrılmamalıydı. Kim bilir Shailene ne düşünmüştü de neler yapıyordu. *Benim suçum,* dedi Devlin içinden. K*afa dağıtmaya, normal olmaya o kadar çok takmıştım ki hastanede yatan Shailene'i unuttum. Hastanede yatan ben olsaydım o başımdan bir dakika ayrılmazdı.*

Lokantaya geri döndüğünde rekoru kıran Felix'e tezahüratlar yapan insan kalabalığıyla karşılaştı. Aralarından sıyrılıp zor da olsa masaya ulaştı ama kimse onu fark etmedi. Haley telefonunu çıkarmış ağzından yağ akan Felix'i tiksintiyle ıslak mendille temizlemeye çalışan Gina'yı çekiyor, Dave bahis paralarını sallayıp kokluyordu.

"Siz devam edin, benim acele gitmem gerek." dedi tezahüratları bastırmaya çalışarak. O sırada da ceketini giyiyordu. Haley telefonunu indirip ona döndü.

"Sorun ne?" Telefonu cebine tıkarken o da ayaklanmıştı.

"Shailene." dedi Devlin aceleyle. "Uyanmış. Gitmeliyim." Ardından tekrar kalabalığın arasına atladı ve insanları ite kaka lokantadan çıkmayı başardı.

Hızla lokantanın solundaki park alanına koştu. Ama aklı

sorularla meşguldü ve önünü neredeyse göremiyordu. Shailene etrafı birbirine katıyordu. Niye? Hastanelerden hoşlanmasa bile bu tek sebep olamazdı değil mi? Gerçi Shailene'di düşündüğü kişi. *Söz konusu Shailene ise her şey mümkün*, diye geçirdi içinden arabanın kilitlerini açarken.

"Devlin!" dedi bir ses nefes nefese, ardından bir el omzuna dokundu. Devlin kapıyı açarken arkasındakinin Haley olduğunu gördü ve duraksadı.

"Sana yetişmeye çalışıyorum. Seslendim ama duymadın." Avuçlarını diz kapaklarına yasladı ve soluklandı ardından arabaya yöneldi ve "Ben de geliyorum." derken ön koltuğa oturdu.

Devlin ona gülümseyip sürücü koltuğuna yerleşti ve arabayı çalıştırıp yola çıktı. Tek düşünebildiği Shailene çok kötü bir şey yapmadan oraya gitmekti.

"Shailene uyandı diye mi yangından mal kaçırıyoruz?" diye sordu Haley. Açık camdan gelen rüzgâr, altın sarısı saçlarının gözlerini perdelemesine sebep oluyordu. Hâlâ çok güzeldi. Işık saçıyordu sanki.

"Hayır" dedi Devlin sertçe virajı dönerken. "Uyandığı ve hastaneyi birbirine kattığı için yangından mal kaçırıyoruz."

Haley homurdandı. Shailene'den hoşlanmıyordu. Onun Devlin'e olan bakışları, tavırları onu rahatsız ediyordu. Devlin'in kuzeni bile olsa, onu bir türlü sevemiyordu ve bir zaman sonra sevmesi gerekmediğine karar vermişti zaten. Devlin onu hiçbir şekilde bunun için zorlamamıştı. Devlin onu sevse Haley'e yeterdi. Diğerleri umrunda bile değildi.

"Kim hastaneyi uyandığında yanında birini bulamadığı için birbirine katar ki?"

Birini bulamadığı yer hastane de ondan, diye düşündü Devlin. *Aklına, tıkılıp kaldığı hastane geliyor olmalıydı.*

Hastane görüş alanlarına girdiğinde onlarca polis arabası gördüler. Hastanenin girişine barikat kurmuşlardı ve bir polis seli binayı sarmıştı. Hepsi hazır bekliyor, binanın üst katla-

rından patlama sesleri geliyordu. Binaya yaklaştıkça bir polis önlerini kesti. Devlin hemen arabayı durdurdu. Neler olduğuna bakmadan hızla arabadan çıktı. Haley de onu izlerken polis geçmelerine izin vermedi.

"Geçemezsiniz." Polis yeni mezun olmuş ve ilk saha görevini almış bir çaylaktı. Heyecandan parlayan göz bebekleri, terden ıslanmış elleri, hafif titreyen göğsü bunun kanıtıydı. Devlin insanları kolayca okuyabilirdi. Ama bazen başarısız olduğu da oluyordu.Tıpkı Shailene'de olduğu gibi.

"Hastaneyi birbirine katan benim kuzenim, izin verin." Devlin geçmeye çalıştı. "Yoksa onu durduramazsınız kendisi delidir." Haley aceleyle kafasını sallayınca Devlin polisin bakışlarındaki kararsızlığı gördü. Aklına babasının ona anlattığı yöntemler geldi; k*arşındaki kişi kararsızsa bozuntuya verme. Duruşunu dikleştir ve kendinden emin görün. Emin olman gerekmez, karşındaki inansa yeter. İnanacaktır da zaten. Devlin h*emen *duruşunu dikleştirdi, kendinden emin biçimde ona baktı. Ben bir diplomatın oğluyum. Hadi ama, birini ikna etmek çok zor olamaz!*

Polisin kasları gevşedi ve kolunu indirip arkasındaki şeridi kaldırdı. "Geçin."

Devlin teşekkür edip binaya doğru koştu. Haley'in arkasından gelen ayakkabı seslerini duyuyordu. Devlin tam binanın önündeki polis yığınına ulaşmıştı ki bir sandalye camdan dışarı fırladı. Cam parçaları gökyüzüne doğru pamuk gibi saçıldı ve yansıttıkları ışık gökyüzünü sararken bir polis aceleyle bağırdı.

"Dikkat!" Sandalye hızla yere doğru düşerken polisler kaçıştı ve Devlin bir polis arabasının üstünden kayarak geçti. Ardından sandalye gürültüyle arabaya çarptı ve camını kırıp içine girdi. Birkaç polis bağrışırken elinde telsiz olan bir polis -tahminen operasyonun başındaki kişi- önlerini kesti.

"Geçemezsiniz!" Haley nefes nefese gelip duramayınca Devlin'e çarptı.

"Girmem gerek!" Polis telsizden söylenenleri umursamadan kafasını salladı.

"Çok tehlikeli!" Devlin sinirle bağırdı.

"O benim kuzenim! Girmem gerek!" Ardından sinirden kasılan sağ elini yumruk yaptı, kendini ve Haley'i şaşırtarak yumruğunu polisin yüzüne geçirdi. Haley korkuyla çığlık attı ama Devlin polisi itti ve arabanın üstünden atladı. Haley olanı anlayınca şaşkınlıkla ayağa kalkan polise doğru bayılıyormuş gibi numara yaptı. Neyse ki polis Haley'i tutarken Devlin'i unutmuş ve Devlin koşarak binaya girmişti.

İçerisi tam bir cehennemdi. İnsanlar koşuşturuyor, çığlık atıyor ve inliyordu. Doktorlarla hemşireler yaralılara bakıyor, birkaç mermi sesi koridorlarda tüm sesleri bastırarak çınlıyordu. Evraklar, masalar parçalanmış ve parçaları dört bir yana dağılmıştı. Devlin hemen merdivenlere koştu ve seslerin daha belirgin olduğu kata doğru koşmaya başladı. Shailene tüm hastaneyi birbirine katmıştı, insanları yaralamıştı. Neler oluyordu?

Devlin üçüncü kata çıktığında bir dosya kafasının üstündeki duvara isabet etti. Kafasını eğerek koridoru geçti ve geniş bir alana vardığında asıl cehennemle karşılaştı. Bir polis Shailene'e ateş ediyor, Shailene üstünde hasta gömleğiyle eşyaların üzerinden atlayarak kurşunlardan kaçıyordu. Sanki havada zıplıyordu çünkü yerinde bir saniye durmuyor ve ayakları yere neredeyse değmiyordu. İğneler, kağıtlar, kutular her yere saçılmış, birkaç hasta yatağı yere devrilmişti. Devlin şaşkınlığını üzerinden atmak için gözlerini kırptı. Kalbi duracak gibiydi. Shailene daha önce gördüğü gibi değildi. Daha vahşi, daha hırçındı. Bir adamın üstünden atlayıp neşter ile polise atlayınca Devlin tüm şaşkınlığını üzerinden hızla attı.

"Shailene, dur!" diye bağırdı ona doğru koşarken ve bunu duyan Shailene tam neşteri polisin kalbine saplamak üzereyken durup bakışlarını ona çevirdi. Devlin bu anı nasıl tarif edebilirdi? Tüm karanlık ve vahşilik yumuşamış, öfkeye dönüşmüştü Shailene'in gözünde. Göz bebekleri koyu maviliğinden sıyrılırken Devlin gevşediğini hissetti. Dünyayı kurtarmış gibi hissediyor, bir uçurum kenarına gidip 'Başardım!' diye bağırmak ve se-

sinin boşlukta yapacağı yankıyı duymak istiyordu. Fakat bu his çok uzun sürmedi. Çünkü diğer polis şaşkınlıkla Devlin'e bakan Shailene'in boynuna bir iğne batırdı. Shailene inlerken Devlin de onunla beraber inledi. Polisler içeri doluşurken koşmak istese de yapamadı. Polisler Shailene'in üstüne çullandı ve sersemlemiş kızı tutup kelepçelediler. Birkaç polis, genç kıza deli önlüğü giydirdi ve onu sertçe itekleyerek yürütmeye başladı.

"Durun!" diye bağırdı Devlin onlara. "Canını acıtacaksınız, durun!"

Genç kıza ulaşmaya, onu kurtarmaya çalıştı ama olmadı. Birkaç polis gelip iki kolunu kavradığında kurtulma şansının olmadığını anlamıştı. Ve tek yapabildiği iteklenerek götürülen Shailene'in peşinden polislerle gitmekti.

Shailene için hapishaneye tıkılmak hiç de yeni bir şey değildi. Üstündeki deli gömleğine ve elleriyle ayaklarının, yattığı rahatsız demir yatağa bağlı olması bile onu şaşırtmıyordu. Hastanede gözünü açıp başında dikilen o adamları gördüğünde yapacaklarından pişmanlık duymayacağını biliyordu. O, insanları sevmezdi. İnsanlar da onu.

O sevgiyi bilmezdi ve de değer vermezdi.

Devlin sinirle masaya vurduğunda Abraham yavaşça kahvesini masaya bıraktı. Nina birkaç kağıda bakıyor, onları dinlemiyormuş gibi yapıyordu. Devlin derdini anlatmaya çalışmış ama onu dinlememişlerdi.

"Bu onun suçu değildi."

Abraham sinirle kaşlarını çattı. "Sen dediklerinde ciddi misin?"

Nina kasılarak güldü. "32 insanı yaralamak, bir hastaneyi kullanılamaz hâle getirmek ve 3 polis arabasını mahvetmek mi onun suçu değildi?"

"Tamam, abartmış olabilir." dedi Devlin yavaşça elini çekerken. "Ama bunu sebepsiz yapmış olamaz."

"Ha, tabii." dedi Abraham çenesini sıvazlarken. "Bunlar sırf başında iki polis vardı diye."

"Tek sorun bu olamaz. Ne oldu anlatın. Ona ne yaptılar?" Devlin âdeta hırlamıştı. Nina bıkkınlıkla iç çekti.

"Onu tutuklamadan önce olay çıkartmasın diye sakinleştirici vermeleri gerekti. O da uyanıp polislerle hemşireyi görünce delirmiş. Oldu mu?"

Devlin masanın iki tarafını kavradı. Öfkeyle masayı sıktı. "Onu tutuklamaya mı kalktınız?! Ona bir şey veremezsiniz! O zaten hastanelerden nefret eder kim bilir uyandığında kendine iğne yapmaya çalışan insanları görünce ne düşünmüştür! Saldırganlığının ve verdiği zararın nedeni sizsiniz!"

Nina elini önünde salladı. "Her neyse. Bu kadar yeter. Bu deli biseksüel kızın verdiği zarar artık bütçemizi aşar. Bakana haber vereceğiz ama o zamana kadar Shailene tutuklu kalacak."

"Bunu yapamazsınız." dedi Devlin dişlerinin arasından. "O benim korumam."

"Koruman mı?" Abraham birkaç kağıt alıp Devlin'in önüne attı. Şu şikayetlere ve bütçe açığına baksana! O bir koruma değil, âdeta yıkıcı. Bu belgelerle istediğimi yapabilirim. Ve bu belgeler bana Shailene bir hafta sonra mahkemeye çıkacak diyor."

"Ve" dedi Nina, Abraham ile sandalyesinden kalkarken: "Biz deli hastanesinde sonsuza kadar kalıp gözetim altında tutulması için elimizden geleni yapacağız." Kapıyı çarparak çıktıklarında Devlin sinirle masayı devirdi.

Hayatında kendini hiç bu kadar güçsüz hissetmemişti.

Polis merkezinden çıktığında kini ve öfkesi artmıştı. Shailene tımarhaneye dönemezdi, onu korumalıydı. Onu bırakamazdı. Bu renkli hayatın içinde o karanlık kızı unutamazdı. Shailene yalnızlığının ve itilmişliğinin yansıması gibiydi. Onsuz eksikti. Renkli bir hayat hep elinin altındaydı. Normallik onun istediği şeydi.

Ama bunu gerçekten istiyor muydu?

Devlin eve vardığında tüm günün yorgunluğu üzerine

çökmüştü. Hayatı elinden alınmış gibi hissediyordu. Artık söz hakkı yokmuş gibi. Öfkesi ve kini yerini yalnızlığa bırakmıştı. Üst kata çıktığında kendi odasını geçti ve Shailene'in odasına daldı. Karanlık duvarlar onu karşılarken tüm korkusu su yüzüne çıktı. Karanlığı genç kızın odasının karanlığıyla bağdaştı. Kendisini Shailene'in yatağına atarken karanlıkta gizlendiğini düşündü.

"*Ve gölgeler kendi olanı alır sonunda.*" diye mırıldandı genç kızın yastığına sarılırken. Aklına küçükken babasından duyduğu şiirin mısraları geldi. Ardından uykuya daldı. Karanlık ve gölgeler onu gizlerken, genç kız onun çıplaklığını örterken…

Gölge ve karanlık iki farklı tür ve kıyamet,

Her nefis acır kendine adalet mi var?

Adilin dili yanar susuz cahil denizinde,

Karanlık yerken sonsuz ışığını,

Umut adlı krallık yıkılmış kumları gökyüzünde,

Kanlı yüz güler, dolunay parıltısı gibi küçük yüreğinde,

Ve gölgeler kendi olanı alır sonunda.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Shailene'in vücudu soğuktan titredi. Metal masa vücut ısısını düşürüyordu ama yüzüne çarpan sıcaklık onu bunaltmıştı. Gözleri koyu karanlığa bakarken ellerini ve ayaklarını oynatmaya çalıştı fakat jiletler tenini kesince kıpırdamayı kesti. Jiletli kelepçelerin teninde bıraktığı çizgilerden lav gibi akan kan onu ürpertti. Sağa baktı. Sonra sola. Ama karanlıktan başka bir şey yoktu. Çıplak vücudu metal masada biraz daha titredi. Karanlık tekrar vücuduna temas edince gözlerini kırpıştırdı.

Ardından karanlıktan ürkünç bir melodi yükseldi. Shailene'in göz bebekleri büyürken bir korku seli vücuduna akın etti. Aynı şarkıyı duydu. O iğrenç melodiyi.

Fahişelerin ve ibnelerin kanı kirletecekse hayat denizini,

Ölüm kadirdir akıtmak için kanlarını ve bedenleri,

Tıpkı bir sanat eseri gibi kesilen parçalar,

Ustalıkla dikilen dökümler gibi,

Bir lütuf bu aslında,

Eşsiz tablolar gibi usta elinden çıkan,

Cinayet diye çağrılan.

"Kapa çeneni!" diye bağırdı Shailene. *Ama şarkı kulaklarına dolmaya devam etti. "Kapa! Kapa çeneni!"*

Fakat şarkı durmadı. Aksine karanlıktan yüzü gölgelerle gizlenmiş bir adam çıkarken daha da hızlandı.

Shailene'in karanlığını açan o lanet şarkı hızla akmaya devam etti. Shailene bu şarkıdan nefret ederdi. O piç, onun insanlığını yok edecek her ne yapmasını isteyecek olsa ona bu şarkıyı söylerdi. Bazen geceleri yatağına gelip işkence olsun diye mırıldanır, onu uyutmazdı. Kanlar, kopan kollar, dönmüş gözler her rüyasına girdiğinde çığlıklar atarak uyanırdı. O şarkı onu korkuturdu.

Adamın yüzü o piçin yüzüne döndü. Elinde kocaman bir beyzbol sopası vardı. Shailene titredi. Masa buz tutmuşçasına soğurken Shailene soğuktan değil korkudan titriyordu. Adamın yüzü değişmeye başladı ve saçları uzadı, burnu değişti, dudakları kalınlaştı... Adam annesi oldu.

"Anne" dedi Shailene ümitle. "Anne,anneciğim!"

"Sen bir katilsin." dedi annesi nefretle. Elinde bir iğne belirdi.

"Anne, anneciğim…" diye yalvardı Shailene. Gözleri dolmaya başlamıştı. Ama annesi ona hâlâ büyük bir nefretle bakıyordu. "Çok üzgünüm. Kurtar beni anne."

"Sen benim kızım değilsin." diye tısladı kadın ve ardından yüzü değişti. Karşısında duran Devlin ona duygusuzca bakıyordu.

"Devlin" dedi Shailene umutsuzca. Soğuğa artık dayanamıyordu ve ölesiye korkuyordu. Ama Devlin ona uzanmadı bile.

"Sen ucubenin tekisin." Ardından sesi yankılandı ve birçok insan yattığı masanın etrafında belirdi. Annesi, babası, Devlin, Black, Haley, Abraham, Nina, Shay...

"Sen bir katilsin." dedi annesi.

"İşe yaramazın tekisin." dedi babası.

"Ucuz bir fahişesin." dedi Devlin.

"Mutlu olmayı hak etmiyorsun." dedi Haley.

"Bir gün bir sokağın köşesinde öleceksin." dedi Black.

"Delinin tekisin." dedi Abraham.

"Biseksüel bir manyaksın." dedi Nina.

"Asla kabul görmeyeceksin." diye tısladı Shay.

Ve sesler hep bir ağızdan bağrışmaya başladı. Shailene gözyaşlarını tutamadı. Deli gibi ağlayıp tepinirken tüm sesleri bastırmak istercesine çığlık attı.

"Yardım edin! Yardım edin! Ben deli değilim! İmdat!"

Fakat önünde bir yüz belirdi ve "Akli dengesi bozuk, şiddete eğilimi var ve halüsinasyonlar görüyor. Gözetim altında tutulmalı." dedi yavaşça.

Tüm sesler durdu, Shailene karanlık ve soğuk bir odada yalnız bırakıldı. Kıpırdayamaz biçimde yatağa bağlandı.

"Ben deli değilim!"

Shailene aniden gözlerini açtı. Tutulduğu hücrenin küflü tavanına bakıyordu. Hâlâ tutukluydu. Kollarını kıpırdatmaya çalıştı ama yapamadı. Üstündeki deli gömleği ve kelepçeler kıpırdamasını önlüyordu. Yalnızdı ve tepesindeki küçük camdan hücreye güneş ışığı giriyordu. Gördüğü rüyanın etkisinden kurtulmak için derin bir nefes aldı. *Rüyaydı*, dedi kendi kendine. S*adece lanet olası bir rüyaydı*.

Devlin sabah kalktığı gibi karakola gitmiş, amir ile konuşmuş ama değil Shailene'i kurtarmak, onunla görüşmek için bile izin alamamıştı. Bu adam ve kadınların hiçbiri onunla konuşmuyor ya da onu dinlemiyordu.

Lanet olası polisler, diye geçirdi içinden Devlin nefretle.

En sonunda pes edip dışarı çıktı. Babasını arayıp aramamakta tereddütlüydü. Ya kızarsa? Ya Shailene'i hastaneye geri kapatırsa? Ya da hiç karışmazsa? Devlin sinirle homurdanıp cebinden sigarasını çıkardı ve iki dudağının arasına tıktı. Bittiğini görünce paketi sinirle yere attı.

"Harika!" Pakete basıp hızlı adımlarla karakoldan uzaklaşırken sigarasını yaktı. Dumanı içine çekerken park ettiği arabasına yöneldi ve hızla binip karakoldan uzaklaştı. Uzun caddeden geçip sahil yoluna ilerledi. Shailene'i nasıl kurtaracağını bilmiyordu. Bilmeyi diliyordu ama bilmiyordu. Sahil yolunu geçip deniz kenarındaki piknik alanına vardı.

Arabadan inip hızla kumsala yürürken sinirle kuma tekme attı. Bir şekilde Shailene'i kurtarmalı ve mahkeme işini başlamadan bitirmeliydi. Ama bunu nasıl yapacağını bilmiyordu. Belki de babasına söylemeliydi. Ama babasının kızması büyük bir olasılıktı. Peki ya annesi? Babasıyla konuşup onu yumuşat-

masını isteyebilirdi ama muhtemelen annesi kabul etmezdi. Zaten Shailene'in varlığı onu huzursuz ediyordu hele ki Shailene ortalığı bu kadar karıştırıp olay çıkarmışken şimdi de onu kurtarmak için uğraşmazdı. Gitmesine memnun olurdu hatta.

"Her şeyden nefret ediyorum!" diye bağırdı denize doğru sigarasını eline alırken. Sesi yankılanıp tüm kumsalı dolaştığında öfkeden titriyordu. Sigarasını denize doğru fırlattı, hızla kendini arkaya doğru attı ve vücudunu kumlara bıraktı.

"Niye bir kereliğine bile olsa adam gibi Shailene'e yardım edemiyorum?" diye hayıflandı. Kumlar saçlarının etrafından taşıp yüzüne değdiğinde yüzünü buruşturdu. Ellerine değen kumu sıkıca avuçladığında tüm öfkesini eline verdi. Eğer mümkün olsaydı kum taneciklerini daha küçük parçalara ayırmıştı.

Babanla konuşup kız arkadaşının yanına dönmelisin, dedi içinden bir ses.

Saçmalama, Shailene'i yalnız bırakamazsın, dedi bir başka ses.

Tabii ki bırakabilirsin, o senin hiçbir şeyin değildi, dedi ilk ses.

Shailene senin için canını verir ve onun arkadaştan fazlası olduğunu biliyorsun, dedi diğeri.

Haley senin kız arkadaşın Shailene ise arada seni eğlendiren bir deli, diye karşılık verdi öteki.

Shailene'e ihtiyacın var, onu seviyorsun bunu kabul et, diye itiraz etti öbürü.

O bir deli ve bir Bakan'ın oğluyla hiçbir ilişkisi olamaz, dedi ilki.

O yanlış anlaşılan biri ve asıl yanında olması gereken kişi, dedi ikincisi.

Değil, diye itiraz etti önce ki.

Öyle, diye karşılık verdi öbürü.

"Kapayın çenenizi!" diye bağırdı Devlin. Başı çatlayacakmış gibi ağrıyordu ve eli sinirden titriyordu. "Sadece susun."

İç sesleri durduğunda Devlin rahat bir nefes aldı. Shailene'i nasıl kurtaracağını düşünmeliydi, onun hakkında nasıl hissettiği hakkında kafa patlatmayı değil.

Kumsaldan kalkıp evin yolunu tuttuğunda neredeyse akşam olmak üzereydi. Devlin dün gece yaptığı gibi direkt Shailene'in odasına daldı. Orası Shailene'in varlığını hissettiği tek yerdi. Onun karanlık aurasını gördüğü yer. Ardından durmadan yaptığı gibi yeniden Abraham'ı aradı. Abraham üçüncü çalışta anca açmıştı.

"Evet?"

"Konuşmamız gerek." dedi Devlin.

"Ne? Bir şey mi oldu?" diye telaşla sordu Abraham.

Devlin odada dört dönüyordu. "Hayır konu Shailene." Abraham'ın ofladığını duydu. "Onu çıkarmalısın."

"Olmaz Devlin yapamam anlamıyor musun?" dedi Abraham hafif sinirli bir tonda.

"Ama-" Abraham onun sözünü kesti.

"Zaten baştan o kızın getirilmesi bir hataydı. Şimdi gereken olacak."

"Abraham!" dedi Devlin yavaşça. Sinirlenmeye başlıyordu.

"Sana yardım edemem." diye cevapladı Abraham onu sakince.

"Onu çıkarman gerek."

"Hayır" dedi Abraham bininci kez. Devlin sinirden dişlerini sıkıyordu. Abraham sabit fikirlinin tekiydi ve Devlin'i dinlemiyordu.

"Sadece o boktan çeneni kapat ve beni dinle piç kurusu!" diye haykırdı Devlin. "O kız çok kötü şeyler yaşamış ve kimseyi kendine inandıramamış bir masum! Ve sırf siz kıçı boklular ondan hoşlanmadığınız için onu yine içeri tıkmakla tehdit ediyorsunuz! Davadan vazgeçin ve serbest kalmasını sağlayın! Shailene hiçbir şeyi kasıtlı yapmadı!"

Abraham sesinin tonunu değiştirmeden "Hayır." diye tekrarladı. "Ondan hoşlandığını biliyorum ama bunun ilişkinizle bir alakası yok Devlin. Shailene bir suç işledi ve cezasını çekmeli."

"Bunun hislerimle bir ilgisi yok!" Şu an bunu nereden

öğrendiklerini ya da ne zamandan beri bildiklerini düşünemeyecek kadar kızgındı. "Bak Abraham. Ben Shailene'e inanıyorum ve de güveniyorum. Hayatımda tanıdığım en sadık insan, bunu en iyi sen bilmelisin." Abraham'ın tereddütle nefesini verdiğini duyunca aceleyle devam etti. "O gerçekten yanlış anlaşılıyor ve tekrar hastaneye dönmek ona hiç de iyi gelmeyecek."

"Elimden bir şey gelmez Devlin. Yarın suç soruşturması açılacak."

Devlin az kalsın telefonu düşürüyordu. "Ne?! Daha zaman var sanıyordum!"

"İnsanlar kızgın Devlin. Beklemeye niyetleri yok."

"En azından onunla görüşmemi sağla, beş dakika bile olur."

Abraham duraksadı. Devlin telefonu hem heyecan ve umut hem de sinirle sıkıyordu. Her an telefon parçalara ayrılabilirmiş gibi geliyordu ona. "Üzgünüm ama yapamam. Git ve uyu Devlin."

Devlin telefonu sinirle duvara attı ve telefonun parçalanışını izledi. Öfkeyle arkasını döndü ve Shailene'in büyük kara aynasına bir yumruk attı. Kırılan parçalar etini keserken o hâlâ sinirliydi. Herkese, Shailene'e karşı olan herkese sinirliydi. En çok da kendine kızgındı. Shailene'e yardım edemediği için. Eli kolu bağlı olduğu için.

Elinin kanamasına aldırmadan hızla kapıyı çarparak odadan çıktı ve kendi odasına gitti. Elini umursamadan yüzüstü yatağa atladı. Bir şeyler bulmalıydı. Shailene'i kurtarmalıydı. Acaba onu kaçırabilir mi? Hayır, bu Shailene'in tarzıydı. Hem polislerin arasından onu kaçırabilecek kadar donanımlı değildi. Hem kaçırsa ne olurdu ki? Önünde sonunda onları bulurlardı ve tamamen suçlu duruma düşerlerdi.

Devlin bir çözüm yolu bulmaya çalıştı, saatlerce bunun hakkında kafa yordu ama en sonunda yorgunluktan bitkin düşüp uyuyakaldı.

Burnuna baharatlı ağır bir koku geldi. Aynı rock yıldızlarının sıktığı ağır parfümler gibi. Tüm odayı sarmıştı. Onu boğuyor ve rahatsız ediyordu.

Bir el, yaralı eliyle uğraşınca aniden gözlerini açtı. Yaralı elini hızla çektiğinde sarılı olduğunu gördü. Hemen kendini yana atıp yanında olan kişiye bakmak için başını çevirdi ve masmavi bir çift gözle karşılaştı. M*asmavi gözler.* Bornoza sarılmış ufak bir beden ve tıkıldığı havludan tane tane çıkan uzun siyah saçlar. Onun yüzündeki şaşkınlığı görünce yukarı kıvrılan iri dudaklar.

"Shailene..." dedi Devlin fısıltıyla. Ardından elleriyle gözlerini ovaladı ama Shailene hâlâ oradaydı. "Ama... Nasıl?"

"Beni saldılar." dedi Shailene bir su damlası kirpiğinden köprücük kemiğine damlarken.

Ve Devlin hiç olmadığı kadar mutlu bir şekilde öne atılıp Shailene'i kolları arasına aldı. Onu sımsıkı tutup kendi bedenine yasladı. Bir daha onu bırakmak istemiyordu.

"Buradasın." dedi sevinçle.

"Buradayım." diye onayladı genç kız. Aniden geri çekilip dudaklarını Shailene'inkilere yasladı ve genç kızı büyük bir tutkuyla öptü.

Belki de gerçekten bu psikopat kıza aşık olmuştu, kim bilir!

ON İKİNCİ BÖLÜM

"Işıkları kim kapattı?" diye homurdanarak uyandı Devlin. Burnuna gelen baharatlı kokularla istemeden gülümsedi. Gözlerini açtığında önünde dağılarak tüm göğsüne yayılmış siyah saçlara rastladı. Shailene yüzünü onun çenesinin altına gömmüştü ve ağzının arasından çıkan ufacık dili onu gıdıklıyordu. Devlin Shailene'in uyurken dilini dışarı çıkardığını yeni öğrenmişti. Shailene ile daha önce hiç birlikte uyumamıştı. Bazen uzandıkları olmuştu ama hiç bu kadar yakın olmamışlardı. Herhâlde birilerine yakınlık kurmaktan hoşlanmıyordu. Devlin elini kaldırıp Shailene'in omzuna koydu. Eli neredeyse kaymak gibi olan teninden kayabilirdi. Shailene bacaklarını onun bacaklarına sarmıştı ve ellerini karın kasında birleştirmişti. *Çok güzel*, diye düşündü Devlin. Masum bir melek gibi.

Shailene dilini oynatınca Devlin dayanamayıp güldü. Her yerinden gıdıklanmasından nefret etse de yapabileceği bir şey yoktu. Boğazından bir kahkaha yükseldiğinde Shailene aniden ayaklandı ve Devlin'in ne ara vücuduna doladığını anlamadığı yorganla karşısına dikildi.

"Neler oluyor?" Shailene tetikte gibi etrafa bakarken Devlin kendine baktı ve üstünde *hiçbir şey* olmadığını fark edip Shailene'in yastığını kasıklarının üstüne koydu.

"Hiç, üzgünüm benim hatam." Utandığında olduğu gibi yanakları kızarırken Shailene onu süzdü.

"Sen-"

"Evet, evet. Şimdi gelir misin, uykumdan oldum burada.

Shailene ona dümdüz baktı sonra yatağa çıkıp ona sarılarak üstünü örttü. Çenesini Devlin'in koluna yasladığında genç adam ürperdi. Bu sanki ılık suyun koluna dökülmesi gibiydi. Onu rahatsız etmiyordu, sadece ani bir şüpheye düşmüştü ama devam ettikçe hoşuna gidiyordu . Devlin, Shailene'in uysal davranışlarına şaşırsa da bozuntuya vermek, onu tekrar yabani yapmak istemiyordu.

"Haley ile konuşmam gerek." dedi birden. Ve bunu der demez de pişman oldu. Pencereden gelen ay ışığı Shailene'in tenini daha da beyazlatıyordu. Süt gibiydi sanki.

"Niye?" Shailene gayet yavaşça sorduğunda Devlin sesli bir şekilde nefesini verdi. Bunu söylemesi gerektiğini biliyordu. Yoksa hep kendini bir pislik gibi hissedecekti. Aslında biraz pislik olabilirdi tabii.

"Bir süre ayrı olmamız gerektiğini söyleyeceğim. Şu…" derken işaret parmağıyla onun omzuna dokundu. "Duruma bir çözüm bulana kadar."

Shailene kafasını kaldırdığında karşılaştığı buz mavisi gözler onu korkuttu. Devlin onun gözlerinin rengini çok güzel bulurdu. Tıpkı Narnia fimindeki denizler gibi masmaviydiler. Ya da gökyüzü gibiydiler. Ve göz bebeklerinde aynı bulutlar gibi noktalar vardı. Küçük tanecikler. Haley'in katı, kömür karası rengi gözlerinin aksine Shailene'inkiler canlıydı. Gerçi onunkiler kişiliğine biraz ters düşüyordu ama gözlerine bile söz geçirebiliyordu genç kız. İstediğinde o kadar donuklaşıyordu ki korkunç yüz ifadesine uyum sağlıyordu.

"İstiyorsan bir daha-" Shailene konuşmaya devam edecekken Devlin onu susturdu. Genç kız itiraz etmek istese de bir şey söylemedi.

"Kapa çeneni de beni dinle, olur mu? Haley'i aldatmak is-

temiyorum ama buna da mani olamıyorum. Ne olduğunu bilmiyorum ama buna son verene ya da bir açıklık getirene kadar ikinizle de yakın olamam." Devlin Shailene'e baktığında onun gülümsediğini gördü. Bu çok nadir anlardan biriydi, Devlin hemen bir kamera kapıp onu çekmemek için kendini zor tuttu. Bu anı hayatına kazımak istiyordu. Gözlerini kocaman açıp onu izledi. Shailene biraz daha gülümsedikçe yüz hatlarını görebiliyordu. Gülümsediğinde mavi gözlerinin kısılması yüzünden kırışan göz kenarları, büyüyen göz altları ve çıkan gamzeleri... *Shailene artık daha çok meleğe benziyor*, diye geçirdi içinden Devlin. Düşmüş bir melek gibiydi. Düşmüş bir ölüm meleği.

"Bence en doğrusunu yapıyorsun." Genç adamın ağzının açık kaldığını görünce genç kız hafifçe kıkırdadı. Devlin onu bu kadar değiştiren şeyin ne olduğunu merak ediyordu.

"Pekâlâ, bence artık kalkmalı ve bir şeyler yemeliyiz." Shailene yüzünü düzeltti ve Devlin'in koluna yüzünü sürtüp kedi gibi mırıldandığında Devlin kahkahayı bastı. "Yarına kadar süremiz var. Gel buraya bakayım."

Devlin kollarını Shailene'e tekrar doladığında ikisi de mutluluktan kıkırdıyordu.

"Haley" dedi Devlin kendisini görmesi için ona el sallarken. Haley güzel beyaz bir elbise giymiş, saçlarını yukarıdan toplamıştı. Devlin çok güzel olduğunu düşündü. Işık saçtığını. Ama sonra bu düşünceyi hemen aklından çıkardı. Ondan geçici bir süre ayrılacaksa onun ne kadar güzel olduğunu düşünmemeliydi. Bu sadece işleri zorlaştırırdı.

"Bebeğim…" Haley zıplayıp çenesinden öptüğünde Devlin titredi. Korkmuş ya da tiksinmiş değildi. Suçluluktan titremişti. Devlin pisliğin tekiydi, bunu Haley'e nasıl yapardı? Onu aldatmıştı! Hem de kuzeni sandığı insanla! *Lanet olası bir*

pezevengin tekiyim, diye geçirdi içinden. *Gebersem, kafam kopsa hatta ölsem yeridir! Gebermekle ölmek aynı anlamda ama neyse.*

"O-otursana"dedi Devlin masayı işaret ederken. Haley sevinçle masaya oturdu. Devlin ise içinden kendine sayarak. Devlin yavaşça nefes alıp Haley'in gözlerine baktı. "Sana bir şey söylemem gerek."

"Söyle aşkım." Haley uzanıp onun elini tutunca Devlin ter dökmeye başladı. Bu kadar zor olacağını düşünmemişti.

"Be-ben..." Derin bir nefes aldı. "Bir süre ayrı kalmamız gerek."

"Ha, tamam aşkım." Haley gülerken birden suratını astı. "Ne? Niye?"

Devlin boştaki elini sıkıp yüzü düşen Haley'den başka bir şeye odaklanmaya çalıştı. Ağzını şapırdatarak yemek yiyen adama ya da durmadan ayağını yere vuran yaşlı kasiyer kadına yahut da pencerenin önünde uçuşan sineğe. Ama olmuyordu nereye baksa Haley'in asık suratını görüyordu. Ve gördükçe hem kendinden daha çok nefret ediyor hem de daha çok çekiniyordu.

"Sadece bir şeyleri netleştirmem gerek." Devlin nefesini tuttuğunda Haley yavaşça yüzünün şeklini değiştirdi ve uzanıp elini tuttu.

"Seni seviyorum Devlin. Ve kararına da saygı duyuyorum. Eğer ara vermek istiyorsan benim için sorun değil." Haley elini sıktığında tüm vücudu pelteye dönen Devlin gülümsedi.

"Teşekkür ederim Haley."

"Yine de bana iyi davranma." Haley gülüp kalktığında yeniden suratını astı. "Sen karar verene kadar dünyadaki en kötü erkekmişsin gibi düşünüp dondurma ve çikolata fabrikalarını zengin edeceğim."

"Annenin tatlı yemene izin vermesi için yalan söylüyorsun." dedi Devlin eğlenerek. Haley'in kızmamış olması hatta ona takılması onu mutlu etmişti.

Haley güldü, işaret parmağını dudağına götürerek sus-

masını işaret etti ve aldatılıp terk edilmiş -ki aldatıldığı doğruydu- bir kadın gibi üzgün yüzüyle kafeyi terk etti.

Devlin telefonunu cebinden çıkararak hızla numarayı tuşladı ve kulağına yasladı. "Konuşmamız gerek." dedi aceleyle.

Shailene gerinip telefon numarasını tekrar çevirdi. Lanet kahve makinesi hâlâ çalışmıyordu.

'Aradığınız numaraya şu anda ulaşılamıyor. Lütfen daha sonra tekrar deneyin.'

Shailene sinirle telefonu masaya çarptı. Black hem telefonunu kapatmış hem de Shailene'e haber verme zahmetine girmemişti.

"Lanet olasıca çüklü hayvan. Hangi bok çukurunda geziyor Tanrı bilir. Çüküyle beyni yer değiştirmiş. Sorarım ben sana." Shailene fısıltıyla söylenirken çalışmayan kahve makinesinin fişini çekti. Hızla mutfaktan çıktığında odaya döndü. Odasını tam anlamıyla bok götürüyordu. Her yer tozluydu, yerler kağıt ve yatağının altı bira şişeleriyle doluydu -çok uzun hikâye- odanın iyi bir temizliğe ihtiyacı vardı. Shailene dolabın karşısına geçti ve kendine kot şort ile siyah, yırtık, askılı bir tişört seçti.

Bornozunu çıkarıp hızla giyindiğinde kapkara aynasından kabaran saçlarını gördü. Saçları tıpkı aslan yelesi gibiydi ve akmış göz kalemi masmavi gözlerini daha parlaklaştırmıştı. Gözünde kalem varken banyo yapmak iyi fikir değildi ama Shailene akmış boyanın hoş durduğuna karar verdi. Asi saçlarına dokunmadan bilgisayarının başına geçti. Bunu ona Doktor Pantos almıştı. Pantos altmışlı yaşlarda, uzun sakalı ve bıyığı ile Noel Baba'ya benzeyen, bezelye gibi buruşmuş bir melezdi. Afro-Amerikan olmasına karşı hangi milletten olduğunu tahmin etmek zordu. Çünkü göz bebekleri parıldar ve on farklı hikâye anlatır, sizi ikna ederdi. Shailene adamı kahve zevki yüzünden severdi. Çok şekerli sütlü kahve, yanında çikolata ile.

"Lanet olsun!" diye mırıldandı canı iyice kahve çekerken. Bir daha kahve makinesi bozukken kahve filan düşünmeyecekti.

Bilgisayar açıldığında '*Swines Fuck Hard*' isimli siteden -nereden gireceğini bilenler için sohbet grubuydu- gelen bir sürü mesaj olduğunu gördü. Mesajlara tıklayıp okumaya başladı.

Kyle: Parti günü! Bekleriz Elle!

Xti: Hey E! Gelince yazmayı unutma! Anlatacaklarım var, virüsler tamam.

D-boy: Elle, grubun toplantısı beşte. Gelecek misin?

BlackyMan: Shailene, konuşmalıyız.

BlackyMan: Shailene benimle irtibata geçmelisin.

BlackMan: Hastaneden taburcu oldun mu?

BlackyMan: Zherif bizi arıyormuş!

"Ne bok yiyormuş!" diye söylendi Shailene mesajların geri kalanına geçerken.

BlackyMan: Birkaç işim var o yüzden bir süreliğine ortalarda yokum. Süvarilere saldırmaya kalkma. Bu Devlin'in zararına olur. Beni bekle. En fazla iki haftamı alır. Sim kartımı çöpe atıyorum. Seni aramamı bekle. Kendine dikkat et, bensiz bir şey yapma.

Shailene mesajı bir kere daha okudu ve ardından Msn'ye girip aynı mesajı birkaç kişiye yolladı. Cevapları aynıydı: *Malların geldi.*

"Merak etme." dedi memnuniyetle arkasına yaslanırken. "Onlara sataşmayacağım. Küçük bir Shailene operasyonu yapacağım sadece."

Döndü ve saate baktı. Neredeyse akşam olmuştu. Plan yapmak için çok mu geçti? Planı yapmayı bu geceye bıraktı ve yarınki intikamını düşünerek kendini keyifle yatağına bıraktı.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Üç Hafta Önce

"Onları içtiğimde sersem gibi oluyorum. Kılımı bile kıpırdatamıyorum. O an bir saldırı olabilir ve ben hareket edemem." Devlin'in gözleri yumuşadığında genç kız onun demek istediğini anladığını fark etmişti.

Devlin eğilip onu öptüğünde Shailene tüm huysuzluğunun geçtiğini hissetti. Devlin neredeyse onun yabaniliğini bile bastırıyordu. Ne diyorlardı buna? Aşk mı? Shailene emin değildi.

Ona karşılık verdiği an Devlin kollarını beline doladı. Shailene ne zaman Devlin ile birlikte olsa gözünün önüne Black gelirdi. Black'in onu öpüşü ve ona sarılışı. Black Shailene'in hayatının çoğunu kaplıyordu. Genç kız onunla büyümüştü, ilk kez onunla gülmüş, ilk kez onunla ağlamış, ilk kez onunla korkmuş, ilk kez onunla öpüşmüştü. Eskiden olsa Shailene geleceğini bilirdi. Black ile evlenir, mutlu bir yuva kurar ve kendilerine benzeyen bir kızları ve oğulları olurdu. Ama o adam Shailene'in tüm geleceğini elinden almıştı, artık Shailene bir gün sonrasını bile hayal etmeye kalksa karşısında kocaman bir boşluk beliriyordu. Tüm masumluğunu kaybetmiş gibiydi; olayların hep kanlı, acılı ve karanlık yönlerini görüyordu artık.

Shailene, Black için her şeyi yapardı, onu korurdu. Ama Devlin ortaya çıktığından beri değiştiğini düşünüyordu. Ona laf atan herkesi döven, küfürbaz, kaba, deli ve ahlaksız kız gibi değildi artık. Devlin ondaki bir şeyleri değiştiriyordu. Onu daha iyi olmaya zorluyordu. Shailene buna alışkın değildi, aslında daha iyi olmak isteyip istemediğinden bile emin değildi. Ama yıllar sonra ilk defa kalbi yanlış bir şey yaptığını söylüyordu. *Kalbi ilk defa varlığını belli ediyordu*. Devlin'in bir sevgilisi vardı. İyi de o zaman neden Shailene ile birlikte olup duruyordu? Genç kız ilk zamanlarda yabani olduğu ve onunla fiziksel bir ilişki kurmak kolay olduğu için onu seçmişti. Ama şimdi kimin kimi seçtiğini bilmiyordu. Devlin'i de Black gibi korumak istiyordu, onun canını yakanlara cehennem azabı yaşatmak istiyordu. Ama bunu daha az fahişe olarak yapmalıydı. En azından Black'i üzmemeliydi. Hayatında yeterince üzüntü yok muydu zaten!

Shailene geri çekilip Devlin'den uzaklaştı. "Bu olmaz. Senin bir sevgilin var."

Devlin afallayarak ona baktığında Shailene bunu söylemesi beklenen kişi olmadığını biliyordu. Bunu Devlin söylemeliydi. Shailene çantasına uzandı. Gidip Black'i kurtaracak ya da bu uğurda ölecekti. Devlin'in peşindeki adamların Black ile ne işi olduğunu bilmiyordu ama bu işi çözecekti. Sonunda tımarhaneye dönmek, o pis heriflerin yüzünü görmek olsa da Devlin'i kaçırmak isteyenleri bulacaktı. Artık kendi için bir çözüm yolu yoktu, kimse ona yardım edemezdi ama o Devlin'in ve hatta Black'in hayatını kurtarabilir onlara yardım edebilirdi.

"Shailene ben..." Devlin kafasını kaşıdı. Genç kız onun da buna bir açıklama getiremediğini anlamıştı.

"Nina ve Abraham haklı. Ben sadece seni korumakla yükümlü deli bir kızım. Daha fazlası değil."

Shailene çantayı sırtladığında Devlin kaşlarını çatıp "Kendinden öyle bahsetme." dedi.

"Haklılar. Bok kafalı delinin tekiyim. Neredeyse dört yıldır tımarhanede yatıyorum. Beni oraya neden soktuklarını biliyor musun? Neden sabıkamın olduğunu biliyor musun?" Devlin sabıka lafını duyunca huzursuz oldu. "Evet, sicilimi okuduğunu ve sabıkamı incelediğini biliyorum. Okumuş olman gerek." Devlin'in hareketlerinden okuduğu belli oluyordu.

"Bir açıklamaları olduğuna emi-"

Shailene buz mavisine dönmüş gözlerini ona çevirip "Hayır." diye onu susturdu. "Bir açıklamaları yok. Cinayetin bir açıklaması olamaz."

Devlin elini uzatıp ona doğru ilerlediğinde Shailene biraz daha geriledi. "Bilerek olmadığına eminim, sen kimseyi isteyerek in..." Devlin sustuğunda Shailene hatırladığını anladı.

Dövdüğü, kulağını kopardığı, eline bıçak soktuğu, burnana kalem sapladığı, sırasına iğne dizdiği, burnunu kırdığı, ayak bileğini zedelediği insanları... Shailene hepsini *isteyerek* yapmıştı.

"Yanımda kalmamalısın, ben sadece-"

Devlin iki adımda genç kıza ulaşıp ellerini avuçladı. Kızın her daim soğuk olan ellerinin aksine onunkiler her daim sıcaktı. Eskiden ağladığında annesi de onun ellerini böyle avuçlardı. O zamanlar küçük bir kızdı tabii.

"Eğer başka şekilde tanışmış olsaydık, eğer bu durumda olmasaydık, senden hoşlanacağıma eminim." Devlin gözlerini ona diktiğinde Shailene'in yüzü ifadesizdi. Ne diyeceğini bilmiyordu. Afallamıştı ama yüzü bunu ele vermiyordu. Önceden tüm organlarına hükmetmeyi öğrenmişti. Utansa bile utançtan kızarmazdı. Bilerek yapmadığı sürece.

"Bunu istemezsin."

"İsterim." dedi Devlin ve yüzünü boynuna gömdü.

Gece yarısına doğru Shailene genç adamın sıkı kolları arasından yavaşça çıktı. Devlin onsuz uyumayacağını söylemiş ve bir yastık gibi ona sarılmıştı. Shailene onun uyumasını

beklemek zorunda kalmıştı. Shailene ayağa kalkıp odada dolaşan gölgelere karıştı ve kedi gibi sessizce alt kata indi. Çantasını kapıp evden çıktı ve restorana doğru koşmaya başladı.

Devlin'in ona söylediği şeyler onu tedirgin ediyordu. Genç adam ona ilan-ı aşk mı etmişti? Shailene bilmiyordu. Devlin'in bile bildiğini düşünmüyordu. O kendisinden hoşlansa da kendi kalbi ona karşılık vermezdi. Yapamazdı. Üç yıl önce kalbi iflas etmişti. Hayatının hatası onu mahvetmişti. Hem Shailene kendinde sevilmeye değer bir şey olduğunu da sanmıyordu. Erkek olsa kendisine 200 dolarlık eğlence etiketi takardı. Gerçekten öyle miydi? Belki de. Kime neydi değil mi? Nasılsa cehennemde yanacaktı.

Shailene tüm yolu koşup restorana vardığında nefes nefese bile kalmamıştı. Eğitimi ona çok şey katmıştı. Belki o piç herif olmasa şu an mesleğinde harika olabilirdi. Çantasının cebinden bir hançer çıkardı. Ralf'tan bunun elektriklisini istemiş ama o kıçı boklu zamanında yetiştirememişti.

Shailene hançerin ucu arkaya gelecek şekilde kabzasından ters tuttu. Bu açıyla daha rahat insanların boğazını kesiyordu. Çantasının emniyetini göğsünde birleştirdi ve hayalet sessizliğinde restorana yaklaştı. İki yandaki güvenlik kameralarının açısına varmadan yan duvardan pencere açıklığına zıpladı. Ve örümcek adamı andıracak biçimde tırmanıp ters dönerek kameranın girişine çantanın ucundan çıkardığı kabloyu bağladı. Aşağıya inip sessizce diğer kameraya da kabloyu bağlayınca el bilgisayarını çıkardı ve güvenlik sistemine uzun zaman önce Queen'den aldığı virüsle girerek tüm kameraların durmadan beş dakika öncesini göstermesini sağladı. Yapıştırıcı macununu çıkararak minik telefonunu sisteme bağlayıp duvara yapıştırdı. Böylece telefon, sistemin kamera kayıtlarını Shailene'in istediği gibi gösterecekti.

Pencere açıklığına zıplayıp pencereye tırmandı. Kalemini çıkarıp bir üçgen çizdi ardından neşteriyle üçgeni kesip vakumlu tutacağıyla camı çekti ve kenara koydu. Omuzlarını

büktü ve camın üstündeki perde çubuğuna tutunup kendini yukarı doğru çekti.

İçerisi sessiz ve kapkaranlıktı. Masaların, sandalyelerin arasından süzüldü ve alt kata indi. Hiçbir şeye dokunmadan yavaşça geçip sessizce parkelere ve duvarlara baktı. *Mutlaka bir kapı, bir mahzen olmalı*, diye düşündü etrafı kolaçan ederken. Bir bardak rafı tava cızlamasıyla açılınca Shailene hemen yere çömelip duvara doğru kaydı. Eli silahlı iki adam çıkıp gevşek adımlarla ilerlerken Shailene kenardan ilerledi ve raf kapanmadan içeri daldı.

"Beni güldürme..." Uzaktan duyduğu sesler, karşısındaki yere uzanan karanlık basamakların sonundan geliyordu. Bıçağını çıkarıp sıkıca kavradı ve sessizce aşağıya inmeye başladı.

Uzun süre merdivenlerden indi ve sonunda ufacık bir ışık belirdi merdivenin sonunda. Biraz daha hızlanınca sesleri daha rahat duydu.

"O oğlan bize lazım."

"Git kendini becer."

Bir yumruk sesi ve inleme. Shailene yavaşça en dibe ulaştığında geniş odaya baktı. Kocaman bir oda rahat tarzda koltuklar, yatak ve televizyonla döşenmişti. Duvardan sarkan zincirleri görünce Shailene kaşlarını çattı. Bunlar fantezi için miydi? Bilmek istemiyordu. Odanın en solunda bir kapı vardı ve en ortasında Black sandalyeye bağlanmıştı. Her yeri yara, bere ve kan içindeydi, üstü başı yırtılmıştı. Üstelik etrafında 5-10 kişilik bir köpek sürüsü vardı.

Bir adam öne çıktı. Kırmızı, tavus kuşu gibi kesilmiş saçları, simsiyah gözleri, her yerinden fırlayan dövme ve piercingleriyle Shailene bu adamı tanıyordu. Adam yüzüklü elini Black'in yüzünde gezdirdi.

"Black, Shailene olmadan Devlin'i kaçırmanın bir yolu olmalı."

Black onun eline tükürdü. "Kimse Devlin'i kaçıramaz Zherif."

Adam gülüp elini Black'in üstüne sildi ve başıyla adamlarına işaret verdi. İkisi çıkıp iki yandan Black'in karnına sert yumruklar indirdi. Black'in can çekiştiğini görebiliyordu Shailene. Onu kurtarmalıydı.

"Shailene varken evet ama Shailene yokken hayır." Zherif zifiri karanlık merdivene yöneldi ve sırıttı. "Hoş geldin Shailene, davetimi kabul etmen büyük incelik."

Shailene ne olduğunu anlayamadan kafasına silah kabzası geçirdi bir anda arkasında beliren adamlar. Ve sersemlemiş Shailene'i Zherif'in önüne atıp ellerini kelepçelediler.

"Annesini öldüren ve duvarla konuşan kız. Cennetime hoş geldin." Zherif bir kahkaha patlattı. Shailene duvardan sarkan zincilere sabitlenirken tüm adamlar da onu taklit etti.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Altı Yıl Önce

Sabah kalktığında kolları Bay Ay'ın etrafına dolanmıştı. Hep olurdu bu. İyi ki Black'in onlarda kalmasına izin yoktu. Yoksa Shailene rezil olmuştu. Yorganı çekerek kalktığında ışıklar penceresinden içeri doluyordu. Alt kattan gelen seslerle aniden beyninde alarmlar çaldı.

Bugün düğün günüydü! Aceleyle odadan çıkıp alt kata indi. İnsanlar mutfakta bir şeyler yapıyor, annesi birkaç kadınla gelinliğinin son rötuşlarını yapıyordu.

"Anne!" Shailene koşup annesini öptü. Kadın uzun siyah saçları ve masmavi gözleriyle Shailene'in annesi olduğunu belli ediyordu.

"Tatlım dur iğne batacak!" Annesi kıkırdayıp ona kızan arkadaşlarına aldırmadan kollarını tekrar iki yana açtı.

"Güzelim harika olmuşsun." Shailene kıkırdadı. "Bu gece boş musun?"

Annesi dudağını ısırdı. "Bu gece evleniyorum, üzgünüm."

"Gerine, kıpırdamadan durur musun?" Vivian kaşlarını çattığında annesi dudak büzdü.

"Üzgünüm Vivi. Tatlım kahvaltı edip elbiseni giy, fotoğraf çektirmeye gideceğiz."

Shailene gülüp tekrar annesini öptü ve mutfağa girdi. Mutfak sade bir tarzda döşenmişti ve annesinin gördüğünde delireceği derecede dağınıktı. Kaplar, kepçeler, bıçaklar ortalıkta uçuşuyordu âdeta. Helen aceleyle yanına gelip haşlanmış yumurta ve patates, yoğurt ve meyve suyunu önüne bıraktı. Konuştuğunda Alman aksanı yırtıcı tonuyla metallerin sesini bastırdı.

"Kahvaltın Shaelen. Hemen yapıp elbiseni giy."

Shailene yüzünü buruşturdu. *Adım Shaelen değil,* diye geçirdi içinden. Adını Helen telaffuz ettiğinde sinir oluyordu.

"Helen, Amerika'da böyle kahvaltı etmiyoruz. Mısır gevreği yetiyor."

Helen işaret parmağını sallayıp cıkladı. "Nein Shaelen! Bunlar daha sağlıklı. Hemen ye."

Helen arkasını dönüp ocağın başına döndüğünde Shailene yüzünü buruşturdu. Almanlar bunu kahvaltıda nasıl yiyordu? O da yapabileceği en iyi şeyi yaptı. Yemeği çöpe atıp yukarı çıktı.

Shailene aynada tekrar kendine baktı. Uzun siyah elbise ona yakışmıştı. Saçları tepesinde kuş yuvası misali toplanmış, mavi gözlerinin etrafına mavi kalem çekilmişti. Bir prensesi andırıyordu. Kendine hayranlıkla baktı. 18 yaşındaki birine göre gayet olgun ve kusursuzdu. Aynanın karşısından çekilip evinin basamaklarını büyük bir heyecanla indi. Tüm ev süslenmişti ve insanlar karınca gibi durmadan bir yerlere koşturuyordu. Shailene kapıyı açıp dışarı çıktığında Black, siyah takım elbisesi ve yakasının kenarlarından sarkan kravatıyla göz dolduruyordu. Takım elbisesi yeşil gözlerini vurgulamış, beyaz kravatı teninin rengini açmıştı. 18 yaşında olmasına rağmen hâlâ kravat bağlayamıyordu.

"Düğün törenine açık yakayla gitmek saygısızlıktır." dedi Shailene, Black'e yaklaşırken. Yeşil gözlerinin zümrütün en güzel tonuna büründüğünü ve kendisini zevkle süzdüğünü fark etmişti.

"Sen yaparsın diye ummuştum peri kızı." derken mahçup şekilde gülümsedi. "Sen beni toplamakta mükemmelsin."

Shailene gülümseyip topuklularına rağmen parmakları üstünde kalkıp yanağına bir buse kondurdu. "Sen dağınıkken de harikasın."

Black sırıtıp gögsünü kabarttı ve Shailene uzanıp kravatının uçlarını kavrayıp seri hareketlerle bir düğüm oluşturdu. Kravatı Black'in boynuna doğru sıktı. Black ise oflamak ile meşguldü.

"Shailene bu kadar sıkmana gerek yok. Yaşam düğümü yapmıyorsun."

Shailene güldü. "O düğüm bana madalya kazandırdı. Hem de gözüm kapalıyken." Ellerini çekip parmaklarını gösterdi.

Black sağ elini kavrayıp parmaklarını teker teker öptü. "Bu parmaklar bir gün beni onurlandıracak."

"Okulum bi-" diye başladı Shailene ama Black sözünü kesti.

"Okulun bitip sen harekatta iki sene geçirdikten sonra. Evet biliyorum." Black onu kendine çekip güçlü parmaklarıyla belini kavradı ve yüzünü ona doğru eğip dudaklarına fısıldadı. "Bana bilmediğim bir şey söyle."

"Bu gece beraber yatacağız." dedi Shailene sırıtarak. Black gülüp dudaklarını yavaşça öptüğünde Shailene ayaklarını yere basamıyordu.

"Bak bunu bilmiyordum işte."

"Artık öğrendin." Shailene kıkırdayarak geri kaçtı. "Üzgünüm ama elbisemi kırıştırıp saçımı bozmana izin veremem. Annemin düğününden sonra beni öpebilirsin ancak."

"Öpüşmekten sıkılmadınız mı?" İnce, çocuksu bir ses duyduğunda Shailene arkasını döndü. Kısa, koyu mavi kabarık elbisesi ve uzun turuncu saçlarıyla Shay çok sevimli görünüyordu.

"Yaşıtlarınız işi daha ileriye götürüyor."

"Tanrım!" dedi Shailene hayıflanarak. Black ise kıkırdamakla meşguldü. Dirseğini ona geçirip Shay'e döndü. "Sana bunlardan bahsetme demiştim. Daha çok küçüksün!"

Shay bön bön bakıp saçlarını arkaya savurdu. "Bunun neresi utanç verici?"

"13 yaşındasın Shay!"

"Shailene sen de 18. Hâlâ çocuk gibi davranmanız anormal değil mi?"

Shailene kulaklarına kadar kızarırken Black deli gibi öksürmeye başladı. İkisi de hâlâ bakire ve bakirdi. Doğru anı bekliyorlarsa ne olmuş ki? Zaten bir gün olacaktı.

"Odana git!" diye deli gibi bağırdı Shailene utanç içinde. "Bir daha söylemeyeceğim!"

Günümüz

"Odana git!" diye sayıkladı Shailene rüyasında. "Bir daha söylemeyeceğim."

"Shailene?" diye seslendi biri. "Shailene?"

Genç kız gözlerini açtığında geniş yatak, koltuklar, televizyon ve sandalyeye bağlı bir Black karşısında belirdi. Ellerini oynatmaya çalıştı ama zincirli olduklarından hareket ettiremedi. O da bomboştu, yukarıdan hiç ses gelmiyordu ama Shailene döneceklerini biliyordu.

"İyi misin?" diye sordu Black yavaşça. Üstü başı kan içinde olmasına rağmen yorgun görünmüyordu. "Rüyanda Shay'i mi gördün?"

Shailene yavaşça kafasını sallayıp gözlerini kırptı. Odayı her ince ayrıntısına kadar inceliyor, kaçmak için bir yol arıyordu.

"Buraya niye geldin?" diye sordu Black. Yeşil gözleri yosunu andırıyordu.

Shailene aniden başını ona çevirip gözlerine baktı. "Senin için."

Black bağlardan kurtulmaya çalışırken mırıldandı. "Devlin'e zarar gelirse ne olacak?"

"Ona bir zarar gelmeyecek." Shailene gözlerini rahat görünen kanepelerde gezdirdi. "İcabına baktım."

Black şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Sakın bana düşündüğüm şeyi yaptım deme."

Shailene, Black'e sakince baktı. "Yaptım."

Black kaşlarını çattı. "Devlin'e zarar verebilir."

"Vermeyecek."

"Sohbetinizi bölmüyorum ya?" Zherif gülerek geldiğinde yanında iki tane Taylandlıya benzeyen çekik gözlü eli sopalı adamlar vardı.

"Bakıyorum da hâlâ tavuk kafalısın." Shailene gözlerini ona diktiğinde Zherif kıkırdadı. Bunu yapınca dudağındaki piercing geriliyor, dudağı yırtılacak gibi oluyordu.

"Sen de hâlâ hırçınsın." Uzanıp dövmeden teni gözükmeyen yüzüklü elini genç kızın yanağında gezdirdi. Ama tam o anda Shailene zincirlerini eliyle kavradı ve kendini yukarı çekip gerinerek ayağıyla Zherif'in yüzüne tekmesini geçirdi.

Zherif arkaya savrulurken iki adam da onu yakalamak için öne atıldı. Zherif üstlerine yığıldığında Black kahkahasını tutamamıştı. Shailene onun kahkahasını uzun zamandır duymadığını düşündü.

"Ev sahibine böyle mi davranıyorsun?" Zherif hızla kalktı ve yine tekme yeme olasılığını göze alarak Shailene'in kulağına yaklaştı. O kadar kısık sesle fısıldadı ki Shailene kimden bahsettiğini anlamasa duymayabilirdi. "Seni izliyor."

Shailene buz tutmuşcasına dondu. Gençliğinin korku dolu anları gözünün önüne geldi. O iğrenç yağlı siyah saçları, gri gözleri ve her daim cinlik saçan berbat gülümsemesi...

"Kapa çeneni!" diye hırladı Black. Bunu duymuş muydu? Kulakları çok keskindi.

Zherif kahkaha attı. "Resmin tamamını göremiyorsun.

Merak etme Devlin'i aldığımızda her şeyi anlayacaksın. Bakan'ın oğlunu kimin istediğini anlayacaksın."

Shailene uzun zamandır ilk kez titrerken tüm sesler beynine doldu. Ve en son onun söylediği sözler aklına geldi. Kanını donduran kelimeler, ardından bir siren...

Ne yaparsan yap, demişti. *Seni nereye kapatırlarsa kapatsınlar. Seni bulacağım. Her zaman bulurum. Ben bu işten sağ çıkacağım ama sen her gününü benim çıkagelmem korkusuyla yaşayacaksın.*

Yedi Saat Önce

Shailene, Devlin yukarı çıkarken telefonunu aldı ve hızla numarayı tuşladı. Boğuk bir ses onu yanıtladığında banyoya giriyordu.

"Dalfnex Oto Yıkama."

"Başlarım Dalfnex'inizden!" dedi hızlıca. "Bana Fejde'yi verin."

Adam bu ismi ilk kez duyarmışcasına şaşırdı. "Burada Fejde diye biri yok."

"Seni pislik herif hemen bana Fejde'yi ver. Altın gördüm. Bunu söyle."

Adam derin bir nefes alıp konuşmayı meşgule attığında Shailene klozetin kapağını açmış küvete koyduğu kovaya su doldurmaya çalışıyordu.

Kovayı doldurup işiyormuş gibi klozete boşalttı ardından peçeteleri elinde dolayıp koca bir yumak yaptı ve ıslatıp klozete bıraktı. Sesler dışarıdan Shailene tuvaletini yapıyormuş gibi gelecekti.

"Kimsin?" Fejde'nin kalın sesi kulağını doldurduğunda sifonun düğmesine bastı.

"Kes traşı ben Shailene. Yapmanı istediğim bir şey var." Lavaboya yönelip musluğu açtı.

"Shailene, tatlı Shailene... Fiyatlar, Shailene. Karşılayabilir misin?"

Shailene aceleyle hareket ederken âdeta hırladı. "Ben gelene kadar birine göz kulak olursan sana zümrüt bir kolye vereceğim." Bayan Dates'in binlerce kolyesi vardı, aralarından bir tanesi kaybolsa fark etmezdi bile.

Fejde memnuniyetle mırıldandı. "Kime göz kulak olacağım?"

"Devlin" dedi musluğu kapatırken. "Devlin Dates."

Fejde güldü. Sesi aynı ciyaklayan bir domuz gibiydi. "Anlaştık sevgili Shailene. Bu iş için benden daha iyisini bulamazdın. Ama ya saldıran olursa?"

"Eski suikastçi ve seri katil sen değil misin? İstediğini yap. Ama Devlin'e en ufak bir zarar gelirse senin-"

"Evet, evet…" dedi Fejde monoton bir sesle. "Beni aletimden tavana asarsın. Ee, ne zaman başlıyorum?"

Shailene banyonun kapısını açtı ve telefonu kapatmadan önce "Ben evden çıktıktan sonra." diye mırıldandı.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Shailene *rüya* görüyordu. İlk defa kâbuslar uykusuna saldırmamıştı. Gerçek olmasa bile tek bir yerde mutluydu. Kendini iyi ve huzurlu hissediyordu. Ama rüyanın güzelliği biri saçından çekince kayboldu. Zherif'in adamlarından sarı kafalı olan saçlarını avucunda topluyordu. Shailene inleyip debelenirken adam kenarda duran sehpaya koyduğu makasa uzandı. Shailene'in tek gözü adamı izlerken tek gözü de Black'i arıyordu. Shailene aynı iguana gibi gözlerini oynatabiliyordu. Gerçi bu bir hastalık yüzündendi ama onu daha korkunç gösteriyordu. Black'in bağlandığı sandalye boştu ve yerde kan izleri vardı. Shailene kan izlerinin ona ait olup olmadığını düşündü. Eğer Zherif onu tehdit edip kafasına sopayla vurarak bayıltmamış olsaydı, Shailene neler olduğunu bilebilirdi. Şu an ise tahmin etmesi gerekiyordu. Kan eğer ona aitse buradan kurtulunca bunun acısını çıkaracaktı. Adam makası saçlarına götürdüğünde Shailene tısladı. İnsanlar genelde bundan korkardı ama adam kımıldamamıştı bile. Uzun süredir Zherif ile çalışıyor olmalıydı.

"Ne bok yiyorsun?" diye tısladı Shailene. Adam oralı bile olmadı fakat kahve tonundaki gözlerini hafif kaldırıp göz kapakları arasından ona baktı. Sol gözünden sağ gözüne burnundan geçerek boylu boyunca uzanan yara izi onu korku-

tucu kılsa da genç kız korkmuyordu. Hatta içinden gülmek geliyordu. Ama bu bir psikopat gülüşü olacaktı; alçak, gizemli ve tehdit edici.

"Saçını keseceğim." Shailene debelenince adamın makas tutan eli duraksadı.

"Saçıma dokunma." Shailene bu sefer tıslamamıştı ama sesi gayet tehditkâr çıkmıştı. Gerçi yaptığı her şey tehditkârdı.

"Uçlarını keseceğim." Makası ona doğrultup salladı. "Düzgün dur, yoksa karışmam."

Ama düzgün durmak Shailene'in lügatında yoktu.

Gerinip kafa attığı adam küfretti. Geri sendeleyip makası elinden düşürdü. Vücudu gerilirken Shailene sırıttı. Ona, dokunma demişti. Tavandan alçalan zayıf ışıkta şimdiden alnının kızardığı -ve ileride moraracağı- belli oluyordu. Hiçbir camın olmadığı depoya benzer odada boğuk hava tabana daha da çökerken kafasını sallayıp saçlarını bıkkınlıkla arkaya attı. Adam sinirle silkelenip düşürdüğü yerden makası eline aldığında hareketsizce duruyordu.

"Seni uyarmıştım." Makası kapatıp hızlıca koluna sapladığında Shailene dudaklarını birbirine kenetledi. Bağırmamalı ya da titrememeliydi. Acısını göstermemeliydi. Bağırmak ona zevk verirdi. Bunu biliyordu çünkü kendi kurbanının bağırıp yalvarması ona zevk veriyordu. Bu sadistçe gelebilirdi tabii. Aslında evet, sadistçe ve ahlaksızcaydı. Kirliydi.

"Sızlamadı bile." dedi Shailene durgun bakışlarının arasından. Adam gülüp makası çekti ve saçından bir tutam kesti.

"Hakkında çok şey duydum." dedi adam kestiği saçı poşete koyup cebine sıkıştırırken. Kolundan sıcak bir sıvı akarken bile -kanadığını biliyordu- yüzündeki umursamaz bakış duruyordu. "Ne kadar sadist ve fahişe olduğunla ilgili."

Adam ona tekrar kirpiklerinin arasından bakınca Shailene adamı bir yerden tanıdığını düşündü. O karanlık çevredeki herkesi tanırdı gerçi.

"Ben senin pezevenkliğini duymadım ama. Bu nasıl olur?" Adam ona şöyle bir göz gezdirip elini saçlarına daldırdı. Shailene bunun üstüne tekme atmak için hazırlanırken ayaklarını oynatamadığını fark etti. *Zincirlenmişlerdi.* Piç Zherif onu tamamen kıstırmıştı.

"O hâlde söylendiği kadar tehlikeli değilsin."

"Bunu niye buraya bağlı değilken söylemiyorsun?" Adam gülünce bir anda Shailene'in kafasında ampuller yandı. Bu *Sean* idi. Onu bu hâle getirenlerden biriydi. Onu ilk gördüğü yerde öldüresiye dövecekti sözde ama şu an eli kolu bağlıydı. Hem Sean'ın Zherif'in yanında ne işi vardı? En son o piç kurusunun yanındaydı. Şimdi Shailene tıslamasından niye korkmadığını anlamıştı. Sonuçta tıslamayı onun sayesinde öğrenmişti.

"*Sean*" dedi dişlerinin arasından. Sean elini saçlarından boynuna kaydırırken gözleriyle ona boğmak istercesine bakıyordu.

"Açıkçası sıkılmaya başlamıştım beni tanımadığın için. Ama gülmenin işe yarayacağından emindim. Sonuçta sen gülüşümü çok seversin değil mi?" Shailene ona uzanmak için deli gibi debelenirken Sean güldü ve elini genç kızın vücuduna götürdü. "Beni özledin mi? Çünkü eminim vücudun beni özledi."

Shailene şakağıyla onun kafasına vurdu. "Defol git ve elini benden çek! Bağlı olduğuma dua et ayrıca." Sean elini oynatıp genç kızın üzerinde gezdirdi. Shailene'in içi öfkeyle kaynıyordu. "Burada ne işin var Sean? Zherif'in yanında? Black niye burada?"

Sean dudaklarını onun boynuna yaslayıp ıslak bir öpücük bıraktı. "Zherif beni takıma aldı. Ortalıkta boş dolanıp içeri girmemi istemedi. Black ise…" Kızın kalkık burnunun üzerinde daireler çizdi. "Bir sır."

"Zherif'in Xaiver'in pisliklerini topladığını bilmiyordum." O adamın adını anmak bile hem derinlere gömdüğü korkuyu uyandırmış hem de ağzında berbat bir tat bırakmış-

tı. Sean, Xaiver adını duyunca gülümseyerek başını çekti ama eli kızın burnundaydı. Sean hâlâ sapığın önde gideniydi.

"Xaiver demişken…" Nefesini ona doğru üfledi. "Beni özlemediğine emin misin?"

Shailene ona dümdüz, anlaşılmayan bir ifade ile baktı, umursamıyor görünüyordu ama içi hâlâ o geceler için acıyordu. Kendini savunmasız hissediyordu o anlar aklına geldikçe. Ama güçlü görünüyordu. Artık güçlüydü. Karanlık, tehlikeli, *psikopat*, ahlaksız... Artık o savunmasız, korkak kız değildi.

"Niyeymiş o? Bekâretimi alan tecavüzcümü özleyecek değilim."

Sean'ın dudakları yukarı kıvrıldı. Shailene kendini duvara yaslamış ağlarken takındığı gülümsemeydi bu. Ona hep bu pis sırıtışla bakardı.

"Hadi ama Shailene, insanlar harika bir fahişe olduğunu söylüyor. Bunlar da benim sayemde. Çok gururlandım, inan bana." Eli hâlâ onun üzerindeydi. Bu, Shailene'i daha da kızdırıyordu.

Shailene derin bir nefes aldı ve Sean'ın yüzünün ortasına tükürdü. Sean elini çekip geri sıçrarken bağırdı. "Seni lanet fahişe!" Çekmecelerden birine yönelip peçete çıkardı ve iğrenerek yüzünü sildi. Shailene kaşlarını çattı ve yapabildiği kadar öne eğilerek şunları söyledi: "Buradan ilk çıktığımda, derini yüzüp sana yedireceğim."

Sean peçeteyi atıp ona yaklaştı ve âdeta hırıldadı. "Seni ölene kadar düzeceğim kaçık. Xaiver sana az bile yapmış."

Ayak sesleri duyulduğunda Sean doğruldu. Zherif elinde bir bardak viski, üstünde siyah keten pantolon ve leopar desenli gömlek, gözlerinde sivri uçlu gözlüklerle tiksindirici bir görüntü çizerek içeri girdi. Ayaklarında özel yapım deri ayakkabılar vardı ve ayak ucunu deldirip onlara demir taktırmıştı. Bu adam sırf görüntü kirliliğiydi.

"Aldın mı Sean?" Zherif bardağını dudaklarına götürürken Sean kafasını salladı. "Harika, git yukarı çıkar ve teslim et. Ben Shailene ile sohbet edeceğim."

Sean çenesi kasılarak merdivenlere döndü ama duraksayıp Zherif'e yaklaştığında adam iğrenç bir pembeye boyadığı ve yüzüklerle donattığı boştaki elini tünele doğru salladı. "İşim bitince kız senindir. Yukarıda dolapta. Yandaki oda da boş."

Sean, Shailene'e sırıtarak geri geri yürüdü sonra da önüne dönüp tünelde kayboldu. Zherif Shailene'in önüne bir sandalye çekti. Kokoş görünüyordu. Adam oturup bacak bacak üstüne attı. Dudaklarını bardağa dayayınca genç kız nefesini dışarı verdi.

"Ne istiyorsun? Beni ve Black'i burada tutmak sana ne kazandırıyor tavuk kafa?"

Zherif sakince viskisini yudumladı ve ona eğlenen gözlerle baktı. Şu an o gözlere kalemler saplamak istiyordu Shailene. "Senden ve Black'ten öğrenmemiz gereken bir şey var." Black adını duyunca göz bebekleri büyüdü Shailene'in, Zherif de bunu görünce güldü. "Ne o, Black'in gizlice sizi izlediğinden haberin yok muydu yoksa? Senin gibi bir profesyonelin bundan nasıl haberi olmaz?"

Shailene kanının donduğunu hissetti, Black onu haftalardır izliyor muydu? Hem de her hareketini? Genç kız aklına Devlin gelince istemeden ezildi. Black onu da görmüş müydü? Sarıldıklarını, öpüştüklerini… Bunu düşünmek bile istemedi. Black bir zamanlar onun sevgilisiydi, kim bilir ne hissetmişti. İlk kez, o an ilk kez Shailene kendini bu kadar kirli hissetti. Ve de kötü.

"Ne istiyorsun?" dedi yüzündeki maskeyi değiştirmeden. Zherif içkisinin kalanını dikip bardağı sehpaya koydu. Oldukça yavaş hareket ediyordu. Bilerek yapıyordu. Sırf Shailene'i delirtmek için.

"Devlin hangi kızlarla görüşüyor Shailene?"

"Bilmiyorum tavuk kafa." Zherif güldü.

"Devlin kaç kızla görüşüyor?"

"Bunu ne halt yemeye soruyorsun?" Zherif elini kaldırıp tırnaklarını inceledi. Pembe ojeleri Shailene'i iğrendiriyordu.

"Kızlar. Kızları saymaya başla."

Shailene yavşakça sırıtıp kaşlarını gevşetti. Her ne kadar Haley ve o sülük kızlardan nefret etse de hiçbirini ele vermeyecekti. Shailene bu olayı çözene kadar isim vermeyecekti. Önce niye kızları öğrenmek istediğini bilmesi gerekiyordu.

"Git de fahişelerini becer Zherif. Seninle konuşmayacağım."

Zherif bakışlarını elinden çekip ona çevirdi. Gözlerini kısmış ona bakıyordu. Alt dudağını ısırmış, gülmemek için kendini zor tutuyormuş gibi bir hâli vardı.

"Emin misin?"

"Evet."

Zherif kalkıp sandalyeyi ayağıyla ileri itti. Dönüp Shailene'e baktığında yüzükleriyle oynuyordu. Shailene nedense onun bu işin sadece yüzde onunda olduğunu düşünmeden duramadı.

"Sean ile yalnız kalmak umarım sana iyi gelir."

Zherif yukarı çıkarken Shailene sinirle haykırdı. Kimse onu zincirleyemezdi! Hem Black neredeydi? Shailene'in onu bulması gerekiyordu.

Sean elinde bir şırıngayla geldiğinde gözlerini kıstı. Bu herif ne yapmaya çalışıyordu?

"Bunda ne var biliyor musun?" Şırıngayı salladı ve Shailene'e yaklaştı. Genç kız şırıngayı süzerken ona sırıtarak baktı. Shailene ne olduğunu tahmin edemiyordu. Sean gülüp şırıngayı boynuna saplayıp içindekini Shailene'in vücuduna enjekte etti. Shailene sadece huzursuzca kıpırdandı. Sean'a karşı acısını belli etmeyecekti.

Bir anda bir şey oldu.

Shailene vücudunu hissedememeye başladı. Kolları, ayakları, boynu... Kımıldayamıyordu. Hatta konuşamıyordu bile! Sean dehşet dolu bakışlarını görmüş olacak ki kıkırdadı.

"Biz buna 'Zevk Zehri' diyoruz. Neden biliyor musun?"

Yavaşça Shailene'in zincirlerini çözdü. Kız itirazını dile getirecek bir homurtu bile dile getiremiyordu. Düşüncelerini bir arada tutmak içinse büyük bir çaba harcıyordu. Bu ilaçtan şimdiden nefret etmişti. Sean zincirlerini çözmeyi bitirdiğinde Shailene bir kum torbası gibi yere yığıldı. Hareketsiz canlı bir ceset gibiydi. "Bu ilaç bana zevk vermen için. Ne tür olursa olsun. İşte bu mükemmel ilaç, kurbanlarımızı geçici felce uğratıyor. Ben istemedikçe kımıldayamazsın yani. Bana iyi davran."

Shailene içinden bir sürü küfür savurdu ve çoğu şöyleydi; öküz, fahişenin oğlu, pezevenk, ayı, pezevenk, pezevenk!

Sean eğilip onu kucakladı ve kendine yasladı. Shailene hayalinde onu pataklarken odadaki kapıya yöneldi. Genç kız orada ne olduğunu bilmiyordu, bilmek de istemiyordu. Sean kapıyı ayağıyla açıp içeri girdiğinde Shailene gözlerine inanamadı. Koca yatak, siyaha boyanıp koyu renk perdelerle gizlenmiş pencereler, masaları süsleyen kayışlar, aletler, boğuk bir ışık... Burası işkence odasıydı.

Sean iki adımda yatağa ulaşıp Shailene'i yatırdı. Kımıldayamamak onu çok sinirlendiriyordu. Üstelik Sean'ın karşısında kımıldayamamak... Sean, Shailene'in üstüne çıkıp saçlarını yüzünden çektiğinde elinden sadece göz kırpmak geldi.

"Shailene, benden nefret mi ediyorsun?" Kaşlarını çatmak istedi fakat yapamadı. Daha da sinirlendi. "Benden nefret etme, sana yakın olmak istiyorum. Hep bunu istedim." Gülümsedi. Daha içten olsa da Shailene sadece pis bir gülüş görüyordu. "Ama bak, artık yalnızız bebeğim."

Daha da eğilip dudaklarını onunkilere değdirdi. Shailene içinde fırtınalar kopsa da Sean'a itaat etmekten başka bir şey yapamadı.

ON ALTINCI BÖLÜM

Dört Gün Sonra

Yaramazlık yapmak mı? Shailene yaramazlık listesinin başındaydı. Geçirdiği dört gün ona göre solda sıfırdı tabii. Ama şaheserine bakınca gayet gurur duyuyordu.

Odadan yavaş adımlarla çıktı. Black'e ulaşması gerekti fakat sabah mı akşam mı olduğunu kestiremiyordu. Sean'dan çaldığı çakıyı çıkararak karanlık koridora yöneldi. Ayakkabılarını ses çıkarmamaları için almamıştı. Shailene şu an patlamaya hazır bomba gibiydi. Burada tıkılı kaldığı günler boyunca içinde biriken öfke en vahşi hâliyle dışarı taşmayı bekliyordu. Merdivenleri çıkıp en tepeye ulaştığında yavaşça duvara yaslandı ve duvarın hafif bir gürültüyle açılmasını izledi. Çakıyı mosmor lekelerle süslenmiş sol elinde sımsıkı tutuyordu.

Kapı açıldığında gözüne çarpan ilk şey ay ışığıydı. Ters dönmüş sandalyeler ve masalar, hafif çekilmiş perdeler, bardaklar ve tabaklarla dolu dolaplar. Kedi gibi karanlığa atladı Shailene. Black'in tutulduğu yeri adı gibi biliyordu. Sean ona söylemişti. *Tatlı, nazik Sean,* diye geçirdi içinden Shailene. Ardından mutfağa doğru ilerledi.

"Kızı istiyor, senin keyfini bekleyemeyiz." Duyduğu

seslerle tezgâhın altına girdi Shailene. Ses mutfaktaki erzak dolabının içinden geliyordu, kapı hafif aralıktı. Kurbağa gibi çömeldi ve ufak adımlarla dolaba yaklaştı. Sesler artık daha da yakındı. Zherif tanımadığı biriyle konuşuyordu.

"Shailene bize hiçbir şey söylemiyor, dahası Black'in gerçekten haberi yok." Shailene yaklaşıp aralık kapıdan içeri baktı. Zherif koltuğa oturmuş, tek elinde viski kadehi, laptoptan biriyle görüşüyordu. Kim olduğunu göremiyordu Shailene ama kız sesi duyduğundan ve sesin kendine *tanıdık* geldiğinden emindi. "Sadece evi gözetliyormuş o kadar."

"Peki ya Devlin? Onu yakalayıp birkaç tırnağını sökersen onun acılı çığlıklarına dayanamayıp ötmeye başlayacaktır Shailene."

Zherif içkisini bitirip bardağı raflardan birine koydu. "İnan çok isterdim ama Devlin'i yakalaması için gönderdiğim adamların hepsi öldü."

"Shailene akıllıdır, hafife alınmaması gerek. Ne yapmış bu sefer?"

Zherif viskinin tadını ağzına yaymak istercesine ağzını şapırdatırken "Fejde." diye mırıldandı.

Kız homurdandı ve tükürür gibi "Fejde!" dedi. "O herifften nefret ediyorum."

"Aynı duyguları paylaşıyoruz tatlım ama Fejde varken Devlin'e ulaşamayız. O da Shailene kadar psikopattır."

"Kızı bulman gerek Zherif. Sana bu yüzden para ödüyoruz. Devlin'i kaçırman kız için önemli. Hemen ortaya çıkacaktır."

Zherif ofladı. "Niye Devlin'i kaçırmaya çalışıyorum o zaman? Direkt kıza odaklanayım."

Kız güldü. Bu da tanıdıktı, Shailene kesin bu kızı tanıyordu. Çünkü 'tavuk kafa' Shailene onu tavuğa benzeten tek kişi olmadığını anlayınca sırıttı. Zherif ise alt dudağını bükmüş, piercingi gerilirken surat asıyordu. "Patron kızın acı çekmesi-

ni istiyor. Kıza zarar vermek işin fiziksel yanını halleder ama ya duygusal yanı?"

Zherif kıkırdadı. "Devlin'e işkence ederek kızı sıkıştıracaksınız yani."

Shailene kaşlarını çattı. O nefes aldığı sürece kimse Devlin'e parmağını süremezdi. "Aynen öyle."

"Kız Devlin'e aşık...Hmm...Dur." İşaret parmağını salladı. Bunu yaptığı zaman yüzüklerinden belli belirsiz bir metal sesi çıktı. "O zaman bu Devlin'in peşine düşmeler filan yalan?"

Lanet olsun, diye düşündü Shailene. Devlin'e aşık en az elli kız vardı ve Devlin kibarlık ederek her kızla görüşürdü. *Şimdi boku yedim.*

Kız cıkladı. "Hayır tavuk kafa. Devlin'i isteyenler de var. Bunu iki büyük gücün ortaklığı olarak düşün."

Zherif burnunu kırıştırdı. "O hâlde patronun bana isim versin, ben de boşa olta atmayayım güzelim."

"Hadi ama!" Shailene kızın ona dudak büktüğünü anlamıştı çünkü Zherif'in göz bebekleri büyümüştü. "O zaman ne eğlencesi kalır ki? Hem patronum şu an kafeste. İsim verecek durumda değil. Ama kurtaracağım onu."

Shailene kafasında bin tane soru dönerken erzak dolabından uzaklaştı. Yakalanma riskini göze alamazdı, Black'i bulması gerekiyordu. Hem duyacağını duymuştu zaten.

Arka çıkışa doğru ilerledi. Ay ışığının eğik gelişi ve zifiri karanlık olmaması, Shailene'e sbaha yaklaştıklarını anlatıyordu. Genç kız kurbağa gibi parmak uçlarında ilerlemeye devam etti, arka çıkış kapısının tam önünde paspası kaldırdı ve kenara koydu. Black tam bunun altındaydı. Demirden halkayı tuttu ve yavaşça yukarı çekerek kapağı açtı. Önüne gelen merdivene tutundu ve hızlı adımlarla merdivenleri indi.

"Ki-kim...o...?" Black'in bitkin sesini duyunca aniden arkasını döndü Shailene. Tavandan ufacık bir lamba sallanıyor, ondan da titreşen hafif bir ışık çıkıyordu. Black'in tüm kıyafetleri

yırtılmış, saçı başı dağılmış, kaşı ve dudağı patlamıştı. Her yeri morarmıştı ama yine de Shailene'den daha iyi durumdaydı.

"Black." Shailene onu öyle görünce dört gün boyunca yaşadığı acıyı unutmuştu. Tüm duygusuzluğu gitmişti, ağlamak istiyordu ya da Black'e sarılmak. Kendini yine 18 yaşında hissediyordu. 18 yaşında olmak istiyordu. Black ile eskisi gibi olmak, onunla uyumak, aşık olmak... Mutlu ve huzurlu olmak... Tüm bunların hayatından kumsala çarpan dalgalar gibi gitmesini istiyordu. Pislik gibi davranmak, oynaşmak, öldürmek... Bunlardan nefret ediyordu. Kendi karanlık yönünden bile nefret ediyordu. Xaiver'den de nefret ediyordu, onun hayatına girdiği ve tüm geleceğini mahvettiği gerçeği gibi. Bazen tamamen kendinden nefret ediyordu. Black'i ve Devlin'i kullandığını biliyordu.

Ama en çok, gerçekten delirdiği, mazoşist ve sadist olduğu, öldürmekten zevk aldığı gerçeğinden nefret ediyordu. Gerçekten *delirmişti.*

"Shailene..." Black ellerinden iplerle duvara bağlıydı ve ellerini kurtarmaya çalışmış olacak ki bilekleri morarmış, akan kanlar kurumuştu. Shailene hemen yanına gidip dizlerinin üstüne çöktü. Elleri istemsizce Black'in yanaklarına gitti. Duyguları tavan yapmış hâlde şaheserine bakarken beyninin derinliklerine ittiği acısı da artmıştı. Kaç kırığı vardı? Sayamamıştı, çıkık ile kırıkları karıştırmıştı çünkü. Zedelenmeler de vardı tabii.

"Çok üzgünüm." dedi Shailene yüzündeki umursamaz maske kırılma noktasına gelmişken.

Black yeşil gözlerini ona dikti. Aynı yosun gibi, göz bebeklerinde renk renk dalgalanıyorlardı sanki. "Lütfen... Biraz gülümse artık." Black ona hatırlatmak istercesine ağzını açıp dudaklarını yukarı kıvırdı. Kaşları titrerken Shailene canının yandığını anlamıştı ama bunu belli etmemek için uğraşıyordu. "Artık yanımdasın..."

"Buradan çıkınca." dedi Shailene ellerini çekip bileğini sı-

kan iplere yönelirken. Zaten alışık olan parmakları hızlıca düğümü çözmeye başladı. *Okulda bunu çok sık yapardım,* diye geçirdi içinden. Bu işin en iyisiydi. Artık değildi. "Senin için deneyeceğim." Düğümleri çözünce pelte gibi yere çakılan Black'in ellerini tutup o da eğildi. "İnsanlar gibi gülümseyeceğim."

Black'in yüzünde bir tebessüm oluştuğunda Shailene bunun içten olduğunu biliyordu. Black... Hep onu düşünürdü. *Onun için* tüm hayatını bırakmıştı, Shailene için.

"Shailene, Devlin'i seviyor musun?" Shailene bu soru karşısında afalladı. Black bunu niye soruyordu? "Eğer seviyorsan..." Black sustu. Shailene hâlâ kendisini sevdiğini biliyordu. Eğer delirmemiş olsaydı o da hâlâ ona aşık olurdu. Gerçi bir tarafı hâlâ onu seviyordu.

"Bilmiyorum." dedi Shailene dürüstçe. "Gerçekten bilmiyorum. Ben... Sanki ağ bağlamış gibiyim. Tüm her şey..."

Black onun ellerini sıktı. "Dört yıldır seni bekliyorum Shailene. Sen benim hayatımda hep vardın ve daima olacaksın. Ne seçersen seç. Ben yine de…"

O an maskesi kırıldı Shailene'in. Gözünden bir damla yaş süzülürken ileri atıldı ve ellerini çekip Black'in boynuna doladı, dudaklarını onunkilere bastırarak onu susturdu. Black onu belinden kavrayıp kendine çektiğinde ve yavaşça karşılık vermeye başladığında Shailene'in içinde bir şeyler yeşerdi. Umut mu? Mutluluk mu? Huzur mu? *İnsanlık mı?*

Shailene Black'i öperken en sonunda insanlığına bir adım yaklaşıp psikopatlığını ardında bıraktığını hissetti.

Black'in saçlarını okşadı ve yanağına ufak bir öpücük kondurarak evden çıktı. Uzun, yeni aydınlanan sokaklarda hem sallanıyor, hem de hızla yürümeye çalışıyordu. Eve gitmek için acele ediyordu çünkü gücünün bittiğini hissediyordu. Adımları birbirine dolanırken beyni de bu karmaşadan nasibini almıştı. Beyni sorularla meşguldü. O kız kimdi? Devlin'i isteyen kimdi? Kızla Devlin'in arasında ne tür bir bağlantı vardı? Zherif'in konuştuğu kız ona niye tanıdık geliyordu?

Kaçışları niye bu kadar kolaydı? Kendini kum torbası gibi hissediyor, her adımda daha da ağırlaşıyordu sanki.

Devlin'in evine vardığında zile bastı. Bacakları titriyordu, artık gücü tükenmişti. Kapı açılır açılmaz yere yığıldı, kapıyı açanın tam üstüne. Çıplak, güçlü kollar onu kavrayınca kim olduğunu gördü. Dağınık kahve saçlar, tatlı mavi gözler... *Devlin,* diye geçirdi içinden. Ardından sırıttı. Tüm acısına ve tükenmişliğine rağmen.

Ve gözleri kapanıp bedeni kendini yorgunluğa teslim etmeden önce onu şaşkınlıkla izleyen gence "Ben geldim." diye fısıldadı.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Birleşmek istersin bazen tüm o karanlığa rağmen,
Ama öyle biri çıkar gelir ki tüm birleştirdiğini yıkar aniden...

Shailene'in planı kusursuzdu. Aslında fazla kusursuzdu. Bir an kendisiyle gurur duydu. Bu yaptığı tüm birleştirme çalışmalarını yıkabilir, zedeleyebilir, *bitirebilirdi*. Yine de intikam duygusu içinde yanıyor, korları bedenine daha da yayılıyordu. Hiç geçmeyecekti belki de. Tüm bunlar bitip tek sorununun kalbinin Devlin'e mi Black'e mi ait olduğunu bilemediği zamanlar geldiğinde bile hep orada kalacaktı intikam korları. Tam olarak onlardan kurtulamayacaktı, bunu biliyordu. Ama gülüp daha az deli gibi davranıyordu. *Söz vermişti Black'e, eski sevgilisine daha iyi olmaya çalışacağına dair söz vermişti.* Artık kendine bakmaya, saçlarını taramaya ve renkli kıyafetler giymeye çalışıyordu. Buna karar vermişti ama en çok zorlandığı kıyafetlerdi. Eskiden dolabın karşısında Black'e kendini daha güzel göstermek için kıyafet seçmeye çalışarak saatler geçirirdi. En sevdiği renkle bezeli elbisesi kazanırdı her zaman. Kısa, ince askılı, beli dar, masmavi elbisesi. Şimdi mavi renge bakmaya bile dayanamıyordu. Bunları düşünmemesi gerekiyordu. Dolaba yönelip uzun kırmızı elbiseyi eline aldı. Mavi topuklu ayakkabılar hâlâ pakette kapalı duruyordu ve ince açık mavi hırka hâlâ kızın parfümü kokuyordu. *Pis Haley,* diye düşündü Shailene. *Âdeta bir sümüklü böcek.*

Devlin'in dolabından Haley'in kıyafetlerini çıkardı ve üstüne geçirdi. Ama geçirdiği an göğüs dekoltesi göğüslerinin altına kadar indi. Göğüsleri tamamen dekolteden gözüküyordu çünkü Haley'in ölçüleri onunkilerden daha büyüktü ve şimdi elbisenin göğüs kısmı ağzı açılmış bir çuval gibiydi. Shailene aynaya sinirli bakışlar atıp bir iğne aldı ve elbisenin yakasını yukarı doğru çekti. Haley bu kıyafetleri burada bırakmasa alışveriş yapması gerekecekti, belki de içinden o koca göğüslüye dua etmeliydi. Ama hayır, Shailene ondan hâlâ hoşlanmıyordu. Elbisenin yakasını yukarı çekip toplayarak iğneyle tutturduğunda elbisenin artık çuval gibi durmadığına karar verdi. Şimdi göğsü olduğunu belli etmeye çalışan 13 yaşındaki bir kıza benziyordu sadece. Hırkayı da üstüne geçirip ayakkabı paketini dolaptan aldı. Ayakkabıları ayağına geçirirken -neyse ki ayak numaraları aynıydı- dolabın kenarına sıkıştırılmış paketi de aldı. Devlin'in yatağına oturup paketi yatağa saçtı. İçinde rujlar, farlar, allıklar, bir şapka, güneş gözlüğü, ped, doğum kontrol hapı ve küçücük bir ayıcık vardı. Shailene içinden ayıcığa gülüp şapkayla güneş gözlüğünü aldı ve odasına yöneldi. Sarı geçici boyayı alıp banyoya girdiğinde uçlarına dikkatlice sıkarak şapkanın açık bırakacağı saçlarını iyice sarıya boyadı. Ardından şapkayı ve güneş gözlüğünü de taktı. Şimdi *normal* birine benziyordu. Büyük kırmızı çantayı da alıp koluna taktı ve evden çıktı.

Güneş tam tepesinde belirince homurdandı ama normal bir genç kız gibi yüzüne gülümseme yerleştirip uzun beton caddelerin arasından dolandı. Hafif bir meltem saçlarının arasından dans edercesine geçip köpeğini gezdiren bir kadın ona selam verirken onun tek yaptığı gülümsemekti. Açıkçası bunu yapmaya söz vermiş olsa bile zor geliyordu. Çantasının ucunu parmaklarıyla sıkıca kavradı ve caddede yürümeye devam etti. İnsanların uğultusunu, çocukların bağrışlarını ve sevgililerin kıkırdaşmalarını duymamaya çalışıyordu. Çünkü tüm bunlar ona kendini kötü hissettiriyordu. Eğer siyah giymiş olsa, tüm bu insanlar o buradan geçerken susar ve ona

kötü bakışlar atardı. Anneler çocuklarını ondan uzaklaştırır, korumak istercesine eve sokarlar ve Shailene gidene kadar da dışarıya salmazlardı. Shailene uzun zaman önce bu insanların arasından kovulmuştu. Ve kendine aralarında bir yer edinip edenemeyeceğinden emin değildi. Belki de aralarına yeniden dahil olamayacaktı. Onun kaderi dört duvar arasında bomboş beyaz duvarlara bakmak, hiç gelmeyecek ziyaretçileri beklemek olacaktı. Ama şimdi, kendi olmayan birine bürünmüşken, bu insanlar ona karşı sıcak davranıyordu. Sıradan biri sanıyorlardı onu çünkü. Tescilli bir katil olduğunu bilmiyorlardı.

"Katil…" diye mırıldandı Shailene. "Katil." Kelime ağzında garip bir tat bırakırken o çoktan parka ulaşmıştı. Birkaç çocuk parkta oyun oynuyordu. Onu göremezlerdi, ağaçlar çocuklar ile onun arasında bir örtü olacaktı. Ağaçlara yönelip sırtını onlara verdi ve restorana baktı. Birkaç adam kapının başında duruyor, gelen müşterilere bir şeyler söyleyip onları geri gönderiyorlardı. Kesin içeride bir şeyler oluyordu. Herkes toplanmış, Shailene ile Black'i arıyordu. Belki de Black'in gitmesinin nedeni buydu? İyi yapmış olurdu gerçi. Shailene tekrar Black'i ellerine geçirmelerini istemezdi. Hem Black'i hem Devlin'i koruyamıyordu çünkü.

Baş parmağını restorana doğrulttu, adamlar etrafı incelerken duruşunu bozmadı. Bir adam ona dik dik bakarken çantasından fotoğraf makinesini çıkarıp parmağını doğrulttuğu yöne çevirdi. Adam ona gülümsedi. Fotoğraf çeken bir turist olduğunu düşünmüştü belli ki. Adamlar etrafı kolaçan etmeye devam ederken Shailene çantasına eğildi ve dün gece Ralf'ten aldığı roketi makinenin altına yerleştirdi. Restoranın pencerisini hedef aldı ve makinenin tuşuna bastı. Fotoğrafın çekildiğini belli eden sesin çıkmasıyla binanın patlaması bir oldu.

Etraf bir anda cehenneme döndü. İnsanlar bağrıştı ve bir toz bulutu etrafa yayıldı. Betonlar parçalanırken intikam hissi onu yatıştırdı. Geçirdiği dört günün, Black'in geçirdiği dört günün, hatta yedi, sekiz… Hepsinin intikamını almıştı. Hepsi kesin gebermişti. Ve Shailene bundan mutlak bir haz alıyordu.

Haz, diye geçirdi içinden. Ardından güldü. Gerçekten güldü. Bunu o piç kurusuna yapmayı o kadar çok istemişti ki… Ama Zherif'e nasip olmuştu. Tatlı tavuk kafalı Zherif… Yıkılan binaya tekrar göz attı. Bina çökmüş, pencereler ve eşyalar kırılmıştı. Ama bir anda ikinci bir patlama daha oldu ve etrafa tahta parçaları düşmeye başladı. *Doğalgaz*, diye düşündü. *Ya da aptal tüpler.* Shailene bir kahkaha daha koydu moloz parçaları etrafa yayılırken. Arkasını yıkılmış binaya verip caddeye ilerlerken parkta, salıncakta ağzı açık kalmış bir biçimde ona bakan bir çocuk gördü. Ortalama yedi yaşlarında, kahverengi saçlı ve ela gözlü ufacık bir çocuktu. Muhtemelen bunu yapanın kendisi olduğunu görmüştü. Ya ağlamaya başlayacak ya da korkup kaçacaktı. Yani normal bir çocuk öyle yapardı değil mi?

"Sen...sen..." dedi çocuk Shailene'e bakarken. Shailene'in ne yapması gerekti? Çocuklarla nasıl konuşulacağını bilmiyordu. Fakat çocuğun söylediği şey onu çok şaşırttı. "Müthişsin!"

"Ha?" dedi Shailene kaşlarını şaşkınlıkla kaldırırken. Açıkçası bunu hiç beklemiyordu. Çocuğun kendini katil sanacağını düşünmüştü. Gerçi öyleydi ya, neyse.

"O şeylerden başka var mı?" dedi çocuk heyecanla salıncaktan atlarken. Ellerini çırpıp heyecanla genç kıza baktı. "Bir tane de ben patlatabilir miyim?"

Shailene makineyi çantaya koyup çantayı koluna astı. Çocuk ona hayran olmuş gözlerle bakıyor, bir cevap bekliyordu. Aslında çocuğun eline makineyi verip, onu ölmemişse Zherif'in kıçında patlatmasını istemek hoşuna giderdi ama iyi kızların bunu onaylamayacağını düşündü.

"Hayır." dedi gözlüğünü burnuna iteklerken. Sesini değiştirmiş, zenci gırtlağını ön plana çıkarmıştı. "İyi çocuklar bununla oynamazlar."

"Ama ben iyi bir çocuk değilim!" dedi çocuk çırpınırken. Yerinde zıpladı ve gözlerini kocaman açıp Shailene'e baktı. *Ne istiyorsun velet,* diye söylendi Shailene. "Durmadan cezaya kalırım ve ödevlerimi yapmam!"

"Kötü çocuklar da bununla oynamazlar."

"Ama sen oynuyorsun!" deyip suratını astı çocuk. Yanaklarını şişirip kollarını göğsünde bağladı. "Ben de bina patlatmak istiyorum."

"Olmaz." dedi Shailene. Ardından iyi davranmaya çalışıp çocuğa doğru eğildi. "Bak, buna izin veremem."

"Ama herkes benimle dalga geçiyor, bana serseri diyorlar. Ödevlerimi yapmadığım için de aptal diyorlar. Ben aptal değilim! Niye ben de ondan alıp çocuklara fırlatamıyorum? Hep yedi yaşımdayım diye mi?" Çocuğun gözleri dolduğunda Shailene karnının karıncalandığını hissetti. Ne yani, şimdi de çocuğa mı üzülüyordu?

"Öyleyse, bunun aramızda kalacağına söz verirsen, sana başka bir şey verebilirim." Çocuğun gözleri merakla açılırken Shailene bunun doğru olup olmayacağını düşündü. Ona ne verse uygun olurdu? Elektrikli bıçak? Hayır, normalini bile vermesi doğru olmazken bunu hiç veremezdi. Zehir tüpü? Çocuklara göre değildi. Kırbaç? Kendine zarar verirdi. Shailene bir an kendi kendine sırıttı.Ne vereceğini bulmuştu. Çantanın ağzını açıp iki tane eldiven çıkardı ve çocuğa doğru uzattı.

"Ama bunlar eldiven." dedi çocuk hüsrana uğrarken.

"Hayır." dedi Shailene. "Bunlar elektrik saçan eldivenler."

Çocuk büyülenmiş gibi eldivenlere bakarken mırıldandı. "Gerçekten mi?"

"Evet." dedi Shailene. "Eğer beni ispiyonlamazsan sana bunları vereceğim. Ama söz vermen gerek."

Çocuk kafasını salladı ve beceriksizce izci selamı verdi. "Tüm oyuncaklarım, X-men DVD'lerim, Spider Man posterlerim ve Half Derux marka kahvaltı gevreklerim üstüne yemin ederim ki sırrımızı saklayacağım!"

Shailene kıkırdayıp eldivenleri çocuğun cebine sıkıştırdı. "İçinde bir düğme var. Eldiveni giyerken biri elini sıkarsa anında elektrik verir." Doğrulup çantayı geri omzuna taktı.

"Ama bu…" dedi çocuk rahatsız olmuşçasına. "Mark'ı öldürmez değil mi? Çok kötü biri olabilir, ama ölsün istemem."

Çocuk yüreği ne kadar da yumuşaktı. Ona kötü davranan insanın bile ölmesini istemezdi. Shailene bunu kaybetmişti. Ve bu parçasını çok özlüyordu. Kafasını iki yana salladı. "Sadece canını acıtır. Merak etme."

Çocuk düzelip kafasını salladı. "Teşekkür ederim güzel bayan. Bugün sizi hiç görmedim!" Ardından zıplayarak arkasını döndü ve parkın çıkışına doğru koştu. Ama tam parktan çıkmadan önce Shailene'e döndü ve genç kıza göz kırptı. Genç kız ona gülümserken koşarak parktan çıktı çocuk.

Devlin eve döndüğünde Shailene yarı giyinik –ya da yarı soyunuk- biçimde merdivenlerden iniyordu. Üstünde ona dar gelen bir sütyen vardı, altında da yırtık, ufacık bir şort. Elindeki kumaş parçasına küfrederek merdivenlerden indi genç kız.

"Ne oldu?" diye sordu Devlin ceketini çıkarırken. Shailene başını kaldırıp ona baktığında hafifçe surat astı. Devlin hâlâ buna alışamamıştı. Shailene'in duygularını saklayan kısmına alışıktı. Şimdi heykel yüzünde farklı yüz ifadeleri görmek ona garip geliyordu.

"Jenna tişörtümü seksen derecede yıkamış. O bunağa kaç kere dedim, o derecede yıkama diye. İnmiyor işte göğüslerimin altına!"

"Aslında sen Jenna'ya bunu söylemedin. Tek yaptığın elinde bıçak varken kıyafetlerini düzgün yıkmasını söyleyip ona pis bir bakış atmaktı." Devlin ceketini askılığa asıp eğlenerek genç kıza döndü.

"Aynı şey." diye geçiştirdi Shailene. Kapı çalınca da elindeki kumaş parçasını top haline getirdi.

"Ben bakarım." Devlin ona gülerek kapıya yöneldi. Shailene normal davranmaya çalışıyordu. Açıkçası onu bu kadar değiştiren şeyi hâlâ deli gibi merak ediyordu. Ama sormaktan da çekiniyordu. Eskisi gibi olmasını istemezdi. Bu Shailene eski Shailene'e daha çok benziyorsa, eski Shailene'i de sevmişti Devlin. Kapıyı açar açmaz Dave ona bir şaplak atıp eve daldığında Devlin mal gibi dışarı bakıyordu. Aklı başına geldiğinde tüyleri diken diken oldu. *Dave içeri girdi. Shailene vücudunu kapatamayan kıyafet kılığındaki kumaşlar içerisinde…*

Kapıyı kapatıp fişek gibi içeri koştuğunda Dave yırtıcı bakışlarıyla Shailene'i süzüyor, Shailene de ona gülümsemeye çalışıyordu.

"Nereye bakıyorsun lan sen!" Devlin, Dave'in kafasına bir şaplak indirdi. Bunun derdi ne, diye düşündü Dave.

"Ne yapıyorsun be?" Dave kızgın bakışlarını Devlin'e çevirdi. "Eve gelen misafire böyle mi davranılır?

"Kızın göğüslerine yiyecekmiş gibi bakıyorsun." diye tısladı Devlin ona sinirli hâlde bakarken. "Ayıp değil mi?"

"Ben sadece karşımdaki manzaraya olağan bir şekilde bakıyordum." dedi Dave burun kıvırarak. Shailene'den korkuyor olabilirdi. Korkmuyordu, erkek adam korkmazdı. Tamam, belki biraz… Ama yine de Shailene fıstık gibiydi. Ve göğüsleri… Dave içinin kıpır kıpır olduğunu hissetti.

"Olağınını yesinler, pat diye gelinir mi eve. İnsan haber verir."

"Bakıyorum artık eve de istenmiyoruz." Dave kaşlarını çattı.

"Durun bir dakika." diye karışmak istedi Shailene ama Devlin elini kaldırıp onu susturdu.

"Ne alakası var oğlum?"

Dave elini salladı. "Ben anlayacağımı anladım."

"Lanet olsun!" dedi Devlin. "Kız gibi tavır mı yapacaksın şimdi? Hem gelmiş burada Shailene'in göğüslerine onları…"

Cümlesini bitiremeden derin bir nefes aldı ve yine o kızgın bakışlarını Dave'e çevirdi.

"Pekâlâ." diye söylendi Dave. "Kuzeninin memeleri ilgimi çekmiyor zaten Devlin."

Shailene güldü. Dave gülümsemeyi fark edince korkup geri kaçtı. Az önce gülen Shailene miydi? *Bu kız iyice delirmiş!*

"Dave, niye yemeğe kalmıyorsun?" Shailene elinden geldiğince sıcakkanlı davranmaya çalışırken Devlin hala pis pis Dave'e bakıyordu.

Dave elini ani bir hızla sallayıp korkan gözlerle Devlin'e baktı. "Ne yaptın lan sen bu kıza?"

"Hiçbir bok yapmadım." Devlin omuz silkti ama Dave hâlâ kızgın olduğunu biliyordu. Niye kızdığını da bilmiyordu. Dave her kıza böyle bakardı. O bir erkekti sonuçta. Devlin karşı cinse değer verebilirdi ama Dave'in öyle bir kaygısı yoktu. Hayat felsefesi *'Memeler ellenmek içindir'* olan bir adamdan bunu bekleyemezdiniz zaten.

"Siz salona geçin ve ben-"

"Gidip üstüne *düzgün* bir şeyler giy." dedi Devlin kaşlarını kaldırıp genç kıza bakarken.

"Tamam." dedi Shailene ve ardından yukarı çıktı.

"O kız kimdi ve kuzenine ne yaptı?" diye klasik bir giriş yaptı Dave genç kız gidince. Bu gerçekten o obsesif, deli ve herkese yiyecekmiş gibi bakan kız mı? Acaba Shailene'in hiç bilinmeyen bir ikiz kardeşi filan olabilir miydi? Dave bu olasılığın üstünde daha çok duruyordu.

"Saçmalama, o aynı Shailene. Sadece…" Devlin durup salona doğru yürümeye başladı. Dave de onu takip etti. Geniş, beyaz koltuklar ve vitrinlerle dolu salona vardıklarında Devlin iç çekti. "Daha cana yakın olmaya çalışıyor o kadar. Berbat etme."

Dave kendini koltuklardan birine atıp ellerini teslim olmuş gibi kaldırırdı. "Benim göbek adım mahvetmemek. Ee,ne yapıyorsuz? Yine de kendim için endişelenmeli miyim?"

Devlin yavaşça oturup saçlarını karıştırdı. "Onunla sohbet edip, sapıkça muhabbetlerinden birini açmamaya çalış yeter."

"Anladım, git Jüpiter'e ayak bas diyorsun yani. Kolay iş." Dave elini sallarken güldü. "Felix'e de haber verelim. Pezevenk bizden daha çabuk yakınlık kuruyor insanlarla."

"Söyle de yanında esmerletici krem getirmesin. En son getirdiğinde tüm koltukları yeniden kaplattırmak zorunda kalmıştım. O şeyler bir türlü çıkmıyor."

"Söylerim." dedi Dave telefonunu çıkarırken. "Umarım yine Brezilyalı bir hatun bulmamıştır."

Devlin sıkıntıyla iç çekti. "Bence Felix acilen hadım edilmeli."

"Bence tüm esmerler asılmalı." Dave Felix'in numarasını tuşladı. "En son takibe aldığım esmer hatunu kaçırdığından beri daha da sinir ediyor beni."

"Sen yine iyisin." dedi Devlin sinirle. "O herif benim anneme asılmıştı."

"Piç kurusu." dedi Dave gülmemeye çalışarak. "Mary'ye ben asılacaktım!"

Devlin bir yastık kapıp Dave'e atarken Dave gülerek kalkıp kaçtı.

Shailene, Felix'in gösterdiği şarkıyı açıp sarık gibi duran ayaklarını hareket ettirmeye çalıştı. Ama ayakları birbirine dolanıyor, bedeni yalpalıyor, kollarını tam bükemiyordu. Dans edemiyordu. Felix niye ona dans ettiriyordu ki? Onunla yakınlık kurmak için tabii ki de.Devlin ondan ve Dave'den kendisi ile arkadaşlık kurmalarını istemiş olmalıydı. O yüzden Felix geldiğinden beri maymun gibi şebeklik edip Shailene'i güldürmeye çalışıyordu. Shailene kafasını sallayıp kendini yaptığı işe vermeye çalıştı. Müziği hissedip kendini ritme bırakmaya çalıştı. Daha iyi biri olmak için önce kendine eğlenmek için izin vermeliydi değil mi?

Felix bininci kez düdüğü öttürdü ve yerinden kalkıp Shailene'in yanına konuşlandı. "Senin sorunun ne biliyor musun?" dedi sevecen bir tavırla. "Kendini çok kasıyorsun."

Evet, durum tam olarak buydu. Shailene iyi olmaya çalıştığı şu günlerde hep camdan biri atlayıp boynunu kesmeye çalışacakmış gibi hissediyordu. Belki de bunun sebebi o piçin içinde bıraktığı korku tohumlarıydı. Felix gözlerini ona çevirip yeniden gülümsediğinde Shailene de onu taklit etmeye çalıştı. Felix eğilip müziği kapattığında sırıtışı yanaklarını sızlatmaya başlamıştı bile.

"Adımları takip et." diye taktik verdi Felix karşısına geçip. Ayakları birbiriyle uyumlu biçimde bedenini döndürürken, Shailene bunu unutmuştu. Dans etmeyi unutmuştu. Onun ayaklarını taklit etmeye çalıştı. Ama düşünceler onu durmadan rahatsız ediyordu. *Ya ben arkamı dönerken biri saldırırsa? Ya eğilip etrafımda zıplarken biri eve bomba atarsa?* Gerçekten korktuğunu hissediyordu artık. Bu da unuttuğu şeylerden biriydi. *Korku*. İnsanlığın korkusu.

"Kalçanı biraz daha salla." dedi Felix yapması gerekeni gösterip kalçasını aralıksız sallamaya başlarken. Dave içeri girip ıslık çaldı.

"Evet bebeğim aynen böyle!" Duvara yaslanıp kollarını önünde bağladı ve Felix'e göz kırptı. "Gecelik ne kadar?"

Felix kız gibi davranmaya çalışarak omuz silkti. "Senin gibi bir züppeye mi? Aman kalsın, adam mı kalmadı ayol."

"Kadınlar öyle konuşmazlar. Hatta öyle omuz silkmezler ki." dedi Shailene onlarla muhabbete geçmeye çalışıp normal davranmak isteyerek. Dave kafasını sallayıp genç kızı onayladı.

"Aynen öyle. Kucağıma atlayıp *'Evlen benimle Dave'* derler."

"Defol git piç kurusu!" dedi Felix.

"Ve işte, ben onları terk ederken de ağlayarak bunu söylerler." dedi Dave eğlenerek. Shailene bunu eğlenceli bulmuş olacak ki gülümsedi. Dave onu görünce parmağını şıklattı.

"İşte bu, Shailene gülümsedi." Göz kırpıp göğsünü kabarttı. "Dave 1 - Felix 0."

"Yarış mı yapıyoruz?" diye sordu Felix. "Çünkü yapıyorsak sen başladığımız anda çuvalladın."

"Dalga mı geçiyorsun!" Dave ellerini cebine soktu. Sarı saçları alnına düşerken kirpiklerinin altından Shailene'e baktı. "Shailene çoktan bana hasta."

Shailene istemsizce tehditkâr bir ses tonuyla, "Kapa çeneni bok çuvalı." deyince Dave ve Felix aniden sustu. Dave şaşırmış bir ifadeyle doğrulurken Felix kaşlarını kaldırmıştı. İşte! Asla yeniden o topluma kabul edilemeyecekti. Yılların verdiği karanlık tarafı hâlâ baskındı. Bu da kanıtıydı.

Fakat Felix birden gülmeye başladı.

"Shailene 1- Dave -1254343!" deyip gülerken Shailene'in sırtına bir şaplak attı.

"Shailene tatlım, şımartma bu çocuğu." Dave de burnu havada bir cevap verince Shailene şaka yaptığını sandıklarını anladı.

"Ne kaynatıyorsunuz bensiz?" Devlin hırkasını giyerken yanına geldiklerinde Dave kolunu onun omzuna attı.

"Kanka, senin kuzenin bu Felix bebeğini çok şımartıyor."

"Hadi lan." dedi Felix. "Bu salak gelene kadar ben Shailene ile çok güzel iletişim hâlindeydim."

Dave kafasını salladı. "Tabii, tabii. Kesin kıza solaryuma gitmesi gerektiğini söylüyordun."

Felix omuz silkti. "Yoo." Ama bir anda gözleri parladı Felix'in. "Pişt, Shailene. Ama bir ara solaryuma gitsen hiç fena olmaz."

Devlin güldü. "Eşek herif."

"Beyaz olmayı seviyorum. Geceye daha rahat karışmamı, gündüzleri de dikkat çekmememi sağlıyor." Shailene az önce katilliğin püf noktasını açıklamıştı. *Dikkat çekmemek.* Herkesin ona garip gözlerle bakacağını düşündü. Hatta Dave ve Felix

korkup kaçabilirdi. Ama Dave gülünce hiç de öyle düşünmediklerini anladı.

"Gördün mü Felix? Hatunlar seni manipüle etmekte çok başarılı."

Devlin, Dave'in kolunu omzundan çekti ve onlara bir bakış attı. "Şimdi benim okula gitmem gerek. Birkaç kitap alacağım. Kuzenime iyi davranın. Yoksa geçen yıl Noel partisinde şarkı söyleyip işediğiniz videoyu tüm şehre izlettiririm."

"Ayıp ettin kanka." dedi Dave sırıtarak. "Biz Shailene ile uslu uslu otururuz."

"En son bu lafı ettiğinde seni eve kız atarken yakalamıştık." dedi Felix.

"Hem de cebinden dört tane kondom çıkmıştı." deyip gözlerini kıstı Devlin.

"Niye kuzeninin namusuna girecekmişim gibi bakıyorsun?" diye sordu Dave masumca.

"Çünkü düşündüğün şey tam olarak bu."

Dave çaktırmamaya çalışarak "Lanet olsun." diye fısıldadı. "Yok be kanka, bir film izleriz demiştim."

"Ben varım, sen rahat ol." dedi Felix. "Shailene'in iffetine göz kulak olurum."

"Kimse bana bir şey yapamaz." diye güvence verdi Shailene. Devlin'in bakışları yumuşadı ve kapıya döndü.

"Çok geç olmadan gelirim."

"Beklenmiyorsun." diye seslendi Dave o kapıdan çıkarken.

Devlin okula vardığında neredeyse akşam olmak üzereydi. Güneş yavaşça yere doğru eğilmiş, onu öpmek ister gibi duruyordu. Okulun arkasından turuncu bir ışık yükseliyor, hafif rüzgâr saçlarını dalgalandırıyordu. Devlin okula yöneldi ve kapının kapalı olmamasını umdu. Sonuçta hafta sonu okulda kimin işi olurdu ki?

Şans ona gülmüş olacak ki, kapı kilitli değildi. Niye?

Çünkü dans grubunun çalışması var, diye kendi kendini cevapladı Devlin. İçeri girip ilanlar ve duyurularla dolu olan koridorları geçti, merdivenleri çıktı. Kalbi çok hızlı atıyor, yaptığı konuşma aklından çıkmıyordu. Abraham niye ondan böyle bir şey istemişti ki? Niye direkt kendi bakmamıştı? Devlin bunların yanıtlarını bilmiyordu. Ama öğrenmek istiyordu.

Müdür yardımcısının odasının önünde geldi ve anahtarıyla kapıyı açtı. Bunu Shailene'den ödünç almıştı. Shailene hep buradan sınav kağıtlarını çalardı. Kimse de odaya nasıl girdiğini anlamazdı. Çünkü kapı hep kilitli olur, hiçbir zorlama izi de bulunmazdı.

Odaya dalıp büyük dolaba yaklaştı. Kalın dosyalara tek tek göz gezdirdi. Ardından aradığı dosyayı buldu. Onu alıp kucakladı ve açıp Shailene'in dosyasını aradı.

"*Sean Moldern, Silena Jean, Ske Hoctu, Sley Vatian, Shailene Dates.*" Aradığı ismi görünce duraksadı. Gözü Shailene'in fotoğrafına takıldı. Fotoğraf eski olmalıydı ki Shailene gülümsemişti. Hem de içtenlikle. Siyah saçları dağınık topuz yapılmış, şimdikinin aksine mavi gözlerinin etrafına mavi bir far sürülmüştü.

Devlin bakışlarını fotoğraftan çekip bilgilere yöneltti.

Adı: Shailene Dates.
Yaş: 19
Doğum Tarihi: 01.04.1994
Doğum Yeri: Los Angeles.
Veli: Mary&Mark Dates.
Kimlik Numarası: 1452-525-0110
Sağlık Numarası: 1356-654-6431

"İşte buldum!" diye mırıldandı Devlin telefonunu çıkarırken. Telefonu açıp Shailene'in kimlik numarasını hızlıca Abraham'a mesaj attı ve dosyayı klasöre koyup hızlıca odadan çıktı.

Odadan çıktığında kalbi hâlâ çok hızlı çarpıyordu. Shailene her an bir yerden çıkacak ve ondan hesap soracakmış gibi hissediyordu. Niye böyle hissediyordu? Çünkü ondan gizli bir şey yapıyordu. Ama bunu yapması gerekiyordu. Derin bir nefes alıp kendini sakinleştirmeye çalıştı. Kendine Shailene'in evde Dave ve Felix'in atışmalarını izleyip eğlendiğini söyledi. Kendini buna inandırdı. Ve rahatlayarak uzun koridorda yürümeye başladı. Sınıfları geçip alt kata indiğinde, soyunma odasının kapısının açık olduğunu gördü. Kim olabilirdi ki? Bir an merakına yenik düştü ve soyunma odasına yöneldi. Burnuna bir koku geldi ama koku uzaktan geldiği için anlayamadı. Kapıyı hafifçe itip içeri girdiğinde ise kokunun ne olduğunu anında anladı. Kapı arkasından gıcırdayıp kapanınca kapıyı ittirdi ama açamadı. Kilitli kalmıştı! Hem de mis gibi çikolata kokan Haley ile…

Haley arkasını döndüğünde Devlin yutkundu. Vücudunu sarmaya çalışan bir havlu ile ona bakarken bir anda Haley'in yüz ifadesi değişti. Ona bağırmak için ellerini kaldırdığı anda ise havlu pat diye yere düştü. Devlin aniden gözünü kapattı fakat çok geçti. Havlu kayıp giderken genç kız bir çığlık koyuverdi. Gerçi Devlin'in görmediği şey değildi. Saçmalama, diye kendine kızdı Devlin. *Davece düşünmemeliyim. Felix, Felixçe düşünmeliyim. Ah evet.* Felix gibi düşünmeye çalıştı fakat gözünün önünde Haley'in esmerleşmiş göğüsleri belirince ofladı. *Felix'in esmelik takıntıları,* dedi içinden. *Pis Felix.*

"Tanrım, çık buradan!" Haley havluyu tekrar bedenine sararken Devlin korkakça gözlerini açtı.

"Çıkamam." dedi mutsuz bir ifadeyle. "Kapı kilitli."

Haley'in ağzı şaşkınlıkla açıldı. Ve kader Devlin'i Haley ve vücudunun %75'ini örtmeyen küçük beyaz bir havluyla soyunma odasında yalnız bıraktı.

Abraham, Devlin'den gelen numarayı sisteme girdiğinde açıkçası bunu isteyerek yapmıyordu. Sırf Devlin çenesini kapasın diye yapıyordu. Sayfa açılınca Abraham uzun yazıyı öylesine bir inceledi. Ardından bilgilere ulaşmak için bir başka sekmeye tıkladı.

Nina mutfakta gürültüyle bir şeylerle uğraşırken gülümsedi. Nina hâlâ bir kahve bile yapamıyordu. Abraham mahkemenin gönderdiği yazıyı okudu ve beklediği ismi görünce telefonunu çıkardı. Bu kimdi? Bir fikri yoktu. Açıkçası merakını da cezbetmiyordu ama Devlin ona sorarsa diye adı arama çubuğuna girdi. Karşısına kocaman bir 'ÖLÜ' yazısı çıkınca nefesini verdi. İsmi, Devlin'e mesaj atıp bilgisayarın başından kalktı.

Belki Devlin adamı tanıyordur. Shailene'in babası filandır, diye düşündü neşeyle sevgilisinin yanında giderken. Ölmüş bir adamın adına kim dava kapattırırdı ki? Belki de sistem yanılıyordu. Abraham şimdi bunları düşünemezdi.

Buldum, davayı kapattıran ve Shailene'e saldıran kişinin adı Xaiver Funniham. Ama garip olan adamın sistemde ölü görünmesi. Onun yerine bir kadın imza atmış. Kadının adı görünmüyor. Benden bu kadar.

-Abraham.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Dave Shailene'e elma uzattı. Kabuklarını soyarak kadın figürü çıkarmıştı. Felix burun kıvırmış, Dave de kadın figürünü burnunun önünde sallayıp figürün kolunu yalamıştı.

"Pislik yapma!" diye mızmızlandı Felix. "Senin gibi bir sapığın yanında ben bile kendi namusum hakkında endişe ediyorum."

Dave pis pis sırıtıp işaret parmağını kadının göğsüne dayadı. "Bunu mu iğrenç buluyorsun yani?"

Shailene elmadan kocaman bir ısırık aldı ve yavaşça çiğnerken mırıldandı. "Küçücük kadını parmaklarınla rahatsız ediyorsun."

Dave gülüp parmağını iki yana salladı. "Sadece elma kabuğundan olsa da kadınımı tatmin ediyordum."

Felix elini mısır tabağına daldırdı ve bir avuç patlamış mısırı Dave'e fırlattı. "Niye Shailene ile beni yalnız bırakıp gitmiyorsun?"

Dave saçındaki birkaç patlamış mısırı silkeledi. "Hiç de bile. Ben de Shailene ile oturmak istiyorum."

Shailene ısırdığı elmaya bakıp onları dinlemeye devam etti. İstemeden olsa gülümsüyordu. Niye? Dave ve Felix ona hep garip bakarlardı ama bu gün, sırf Devlin istedi diye bu

kadar değişmiş olamazlardı değil mi? Sanırım Dave ve Felix gerçekten onunla arkadaş olmak istiyorlardı. Şey, Dave onunla yatmak da istiyor olabilirdi ama konu bu değildi.

Gerçekten oluyormuş, dedi elmasına dik dik bakarken. *İnsanlar gerçekten seni kabul ediyormuş.*

"Shailene senin gibi bir sapıkla beraber kalmak istemez. Ben senden daha usturupluyum bir kere." Felix'in sesiyle kendine geldi Shailene. Ağzındaki elmayı yutup iki adama baktı. Ne kadar zıtlardı. Dave sarı saçlı, kumral, karizmatik tam bir kötü çocuktu. Felix ise esmer, koyu saçlı, esmerlikle ilgili takıntıları olsa da iyi, nazik, yardımsever biriydi. Felix'in bu kadar 'sığ' görünen biriyle arkadaş olabileceğine inanamazdınız. Tabii esmerlik takıntısı tutup sapıklaşmadığı sürece. Devlin ise onları birleştiren bir yapıştırıcı gibiydi. Hem Dave'e benziyordu hem de Felix'e. Bu iki adam karşısında otururken onu güldürmeyi başarıyordu. Sanırım Shailene'in hayatında bir şeyler gerçekten iyileşmeye başlamıştı.

Birinin telefonu çalmaya başlayınca Dave güldü. "Kıçını kaldır da telefonuna bak Felix."

Felix ağzı patlamış mısır doluyken cevap verdi ama birkaç mısır ağzından koltuğa döküldü. "İyi de benim telefonum böyle çalmıyor ki."

Odada 'Marry The Night'ın keskin melodisi yankılanırken Shailene ayaklandı. "Benimki çalıyor."

"Devlin arıyordur." dedi Dave ve ayaklarını koltuğa uzattı. "Namusun hakkında endişelenmiş olmalı."

Shailene sehpadaki telefonuna uzandı ve geri oturdu. Dave haklıydı, ekranda kocaman 'Devlin' yazıyordu. Merak etmiş olmalıydı. Telefonu kulağına dayadı.

"Alo?"

"Ah, evet, ah!" dedi Dave yalandan inlerken. "Ah, Shailene, evet!"

"Hey!" diye bağırdı telefonun ucundan Devlin. "Neler

oluyor orada?!" Sesindeki kızgınlık Shailene'in kulaklarını tırmalıyordu.

"Orası, orası! Tanrım evet!" diye daha da inledi Dave kendini gülmemek için zor tutarken.

"Allahın belası Dave! Shailene'i rahat bırak, kesin düzüşmeyi!" Devlin'in kızgın sesi odada yankılanırken Felix bir kahkaha attı.

"Ne oluyor lan?" diye sordu Devlin. Shailene o kadar eğleniyordu ki, cevap veresi gelmiyordu. "Üçlü mü yapıyorsunuz?!"

"Eve ne zaman geleceksin?" diye sordu Shailene gülmesini bastırmaya çalışarak.

"Gel, gel!" diye seslendi Dave kadın figürünü sallarken. "Dörtlü deneriz."

"Kapa çeneni, gelince ağzımızı burnumuzu kıracak." diye uyardı onu Felix.

"Bi' bok yapamaz." dedi Dave gülerek.

"Bir şey anladıysam eşek olayım." dedi Devlin oflayarak.

Shailene gülüp bağdaş kurdu. "Sadece dalga geçiyorlar. Ne zaman geleceksin?"

Devlin bir an sustu, bir kız sesi bir şeyler mırıldandı. Shailene bu sesi tanıyordu ama kim olduğunu çıkaramamıştı. "Aslında… Biraz geç kalabilirim."

"Peki." dedi Shailene ve Devlin'in cevap vermesini beklemeden telefonu suratına kapattı.

"Ee?" dedi Dave. Felix bir avuç patlamış mısır daha atınca gömleğinin içine giren bir taneyi yakalayıp kaldırdı. "Sağ olasın kardeşim." Ardından ağzına atıp yedi.

"Geç gelecekmiş."

"Tercümesi; evimden defolup gidin." dedi Felix tabağı masaya koyarken. "Artık cidden gidelim."

"Ama biz daha Shaileneciğimle kaynaşacaktık…" Dave mızmızlanıp surat asınca Felix ayağa kalktı ve yüzüne yastıkla vurdu.

"Başlatma kaynaşmandan. Hem bugün kuzenlerin gelmiyor muydu senin?"

"Lanet olsun!" dedi Dave koltuktan fişek gibi kalkarken. Shailene başını yan yatırmış, yüzünü saçlarıyla örtmüş onları izliyordu. Dave ve Felix beyaz koltukların arasında didişirken içinde bir huzursuzluk vardı. Devlin'e mi bozulmuştu, o kız sesine mi? Kesinlikle kız sesine. Kimdi o? Bu saatte okulda hangi kızla buluşmuş olabilirdi ki Devlin? Acaba bu Zherif'in aradığı kız mıydı? Bilmiyordu. Ama kesinlikle huzursuzdu. Felix'in telefonu çalınca ayaklandı. Felix telefonu açmış mutfağa ilerlerken üstünü silkeledi. Dave'in onu izlediğini biliyordu. Bunu anlardı. Hem de hep. Eğitimi sağ olsun ki, bu tür şeyleri anlamada hep iyiydi.

"Televizyonu aç." Felix'in sesi normaldekinden daha emir verici çıkıyordu. Aceleyle telefonu kapattı. "Hemen."

Dave itiraz etmeden kumandaya uzandı ve televizyonu açtı. Haber kanalı, topuz yapmış saçları, burnunun önünde dik duran gözlüğü ve ütülü gömlek kollarıyla duran kadınla hemen gözlerinin önünde belirmişti. Kadın o kadifemsi sesiyle konuşmaya başladığında Felix kendini koltuğa bırakmıştı.

"Bugün sabah saat 11 sularında gerçekleşen saldırıya dair hiçbir kanıt bulunamamakla birlikte elimize yeni geçen haberler sonucu ölü sayısının üçe çıktığı öğrenildi. Ji Xe Fei Çin lokantasına kimin saldırdığı bilinmiyor, kamera kayıtları ve görgü tanıkları kimsenin bunu yapabilecek bir açıklıkta bulunmadığını doğruluyor. Niye lokantaya saldırıldığı ise henüz gizliliğini koruyor ama belediye başkanı her ihtimale karşı vatandaşlardan bu gecelik evlerinden çıkmamalarını istiyor. Tüm gece polis teşkilatı saldırganı bulmak için çalışıyor ve nöbet tutuyor olacak. Ölü sayısının artmasından endişe duyan başkan, olayın yüksek makamlara gidecek kadar büyüyüp ulusal bir sorun olmaması için çalıştıklarını dile getirdi."

"Pekâlâ." dedi Dave telefonunu çıkarırken. Bir yandan da Felix'e bakıyordu. Felix başını salladığında hızlıca bir numara tuşladı. "Anlaşılan burada kalıyoruz."

"Hiçbir güç Shaileneimizi yalnız bırakmamıza neden olamaz."

Dave başıyla onayladı ve "Ayrıca, aletimi seviyorum ben. Devlin'in onu mahvetmesine izin veremem." dedi.

Devlin kendini burada gergin hissediyordu. Uzun krem rengi duvarlar üstüne geliyor, düzgünce dizilmiş kitaplar onu boğuyor, karşısındaki duvarda asılı duran portre onu bıçaklayacakmış gibi bakıyordu. Yutkundu ve kendini sakinleştirmeye çalıştı. Bir şey yoktu. Sadece konuşacaklardı. Değil mi? En azından Devlin öyle umuyordu. Yumuşak deri kaplama koltukta rahatsız olması her ne kadar *imkânsız* olsa da kıçının üzerinde oturamıyordu. Sanki koltukta iğneler vardı ve Devlin'in kıçına batıyordu. Odadaki derin leylak kokusu genzini yakıyordu. Bir cam açma dürtüsüyle yanıp tutuşsa da bunu yapmaması gerektiğini bilecek kadar akıllıydı. Hava alma ihtiyacı sezerek tişörtünü çekiştirdi ama hava ciğerlerine dolsa bile ona yetmiyordu. Avucu terliyor, ayakları durmadan titriyordu. Küçükken de stresli olduğu anlarda fark etmeden ayaklarını sallardı. Sonradan ise alışkanlık olmuştu. Yemekte, okulda, sinemada… Ayaklarını durmadan sallardı. Bu alışkanlığı çok zor geçirmişken şimdi yine ayaklarının sallanması… Karma, varlığını belli ediyordu sanki.

Odanın kapısı açılıp içeriye buranın efendisi olduğunu haykıran bir adam girince Devlin'in dizinin bağı çözüldü sanki. Adam özel kesim takım elbisesiyle duvardaki portresinin önünde durdu ve ayağa kalkmaya çalışan Devlin'e oturmasını işaret etti. Bakışları portresindekinin aksine tehditkâr, öfkeli ama aynı zamanda garip biçimde sakindi. Devlin'i kıstıracağını biliyordu sanki. Devlin'in bu adam karşısında kendisini savunması imkânsızdı, hoş savunacak ne vardı ki?

"Evet Devlin." dedi adam koltuğuna oturup sırtını o geniş ve yumuşacık sırtlığına dayarken. Adamın simsiyah gözleri Devlin'inkileri delip geçiyor, göz bebeklerinin arkasına ulaşıp göz yuvalarının ağrımasına neden oluyordu. İç güdü-

leri ona hemen kalkmasını ve ardına bakmadan kaçmasını söylüyordu. Bir bakış yüzünden bu hâle gelmesi ne garip bir ironiydi.

Yutkunup hafifçe boğazını temizledi. Cevap vermek için ağzını açmıştı ki adam sol elini hafifçe kaldırıp onu susturdu. Kelimeler Devlin'in boğazına dizilip boşalan musluğa tıkaç takılmış gibi baskı uygularken, genç adam bu histen kurtulmak için derin bir nefes aldı. Şu an gururu yerin dibinde bir yerde, yer altı katmanlarını keşfetmekle meşguldü. Adamın donuk kara gözleri onu boylamasına süzerken Devlin kendine rahatlaması gerektiğini söylüyordu. *İşleri berbat etme. Rahat görün. Kaşlarını gevşet, bacaklarını birbirinden ayır ve kasılan yüzüne hafif bir gülücük yerleştir.* Kaşlarını kasmayı kesip sıkıca kapalı tuttuğu çenesini gevşetti. Bu rahatlamadan cesaret alarak çişi varmış gibi birbirine yapıştırdığı ayaklarını ayırdı. Adam öne doğru hafif eğildi ve leylak kokusu o an burnuna daha fazla nüfuz etti genç adamın. Sözleri ise kendine aşıladığı bir gram olan özgüveni anında yok edip bedenine bıçak gibi girmişti.

"Söyle bakalım Devlin. Önce kızımı terk edip, sonra hafta sonu bu ıssız okulda kızımla oynaşarak ne yapıyorsun?"

Black karşısındaki eve dikkatle baktı. Ev hızla geçen yıllardan nasibini almış, pas ve küf üzerine yapışmıştı. Güneş ışığının narin dokunuşu bu paslı görüntüyü daha da belirginleştirse de Black'in hafızasında bu ev hâlâ canlıydı. Bahçesindeki orkideler, haftalık biçilen çimler, mutfak penceresinden yayılan tarçınlı kek kokusu, üst kat penceresinden gelen Shailene'in çilekli karpuz parfümü, arka bahçede yapılan barbekü partileri ve yağlı, ağız sulandırıcı leziz etler… Black bir iç çekti. Her şey hafızasında hâlâ canlıydı. Aradan altı yıl geçmemiş gibiydi. Yaşlanmamış gibiydi. Sanki Shailene'in annesi her an kapıyı açıp onu içeri davet edecek, Shailene mavi gömleği ve şortuyla koşup boynuna atlayacakmış gibi geliyordu ona. Bu evin ondaki yeri hep bambaşkaydı. Kendi ailesi, kendi evi, kendi odası… Hiçbiri bunun kadar canlı değildi. Şimdi eski görüntüsünün aksine sararmış ve kurumuş çimleri, yıkılmış dış kaplaması ve pas kaplı gövdesiyle bu ev ona gerçek yuvaydı. Black bunu biliyordu.

Sanki tarçınlı kek ya da Shailene'in kokusunu alacakmış gibi iç çekti. Tek aldığı sararan çimlerin kokusu ve uzaklardan gelen mozot kokularıydı ama. Düşünceleri kafasından atıp eve doğru ilerledi ve anahtarla kapıyı açıp içeri girdi.

Giriş aynı hatırladığı gibi solmuş olsa da pembe ve açık kırmızı tonlarıyla süslü duvarlar ve yerli yerinde vazolarla karşısındaydı. Sağ tarafta mutfağa açılan ve ufak salona giden bir kapı, solunda ise ana salona giden bir kapı. Uzun koridorun sonundaki oda Shailene'in müzik odasına, koca merdivenler ise evin üst katlarına çıkıyordu. Black elini dökülmekte olan betona yasladı. Anılar duvarlardan bedenine akın ederken iç geçirdi. Shailene'in on altıncı doğum günü partisi, Shay'in ilk ödülünü aldığı için verdikleri parti, Black'in aldığı ilk araba, Gerine'in onlara moral olsun diye hazırladığı pija-

ma partisi, Shailene'in resital gününden sonra ağladığı gece, ikisinin ilk öpüştükleri an… Her şey gözlerinin önünden film şeridi gibi geçerken elini süreyerek ana salona ilerledi.

Ve salona girdiği an olduğu yere mıhlandı.

Salon aslında aynıydı. Günbatımı rengindeki koltuklar, açık mavi uzun tül perdeler, duvarlardaki Shay ve Celia yapımı tuvaller, aile üyelerinin fotoğrafları, LCD ekran geniş televizyon, yemek masası ve balkona çıkan kapının önündeki kedi yatağı. Salon tek bir şey dışında normaldi. Odanın ortasına asılmış bir ceset ve duvara kanla yazılmış bir yazı. Black cümleyi okurken kanının donduğunu hissetti. Akmıyordu, hareket etmiyordu. Korku onu ele geçirmişti âdeta.

Gözleri oyulmuş, kuyruğu yarılmış ve birçok yerinden jiletlenmiş kedinin cesedi, üstünde kuruyan kan lekeleriyle tüm iğrençliğiyle sarkıyordu ve arkasındaki kanlı yazı akan kan sıcaklığında duvarda parıldıyordu.

Sonun elbet bu kedi gibi olacak küçük delim. Beni alt ettiğini sanıyorsun. Ama çok yanılıyorsun. Artık dışarı çıkmaya çok yakınım. Ve senin için geliyorum küçük delim. Frankenstein'ın efendisini sevdiği gibi sen de beni seviyorsun. Yaratıcını bekle. Gölgeni takip et. Gölgenden bile daha yakınım sana.

-En derin öpücüklerimle küçük delim, Xaiver.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Şeytan ininde tüylerle oynuyor,
Melek uçarcasına cennetinde konuyor,
Arafta doğan yetim bir kız,
Kanlı bıçağıyla yere bakıyor,
Kanatları uzayıp cennete varınca,
İyisi doğuyor, kötüsü sönüyor.

Shailene kendini bok gibi hissediyordu.

Midesi bulanıyor, başı dönüyor, hareket edemiyordu. Üstünden bir tır geçmiş gibi yorgundu ama bu yorgunluğun kusmaktan ilgisi var mı bilmiyordu. Gözlerini hafifçe açıp kıpırdandı. Bir kol vücuduna ağırlık ediyordu. Derin bir iç çekip mide bulantısını düşünmemeye çalıştı ve başını yana çevirdi.

"Uyuyamadın." dedi nazikçe açık kahve gözler. Mide bulantısı artarken yutkundu. Hava kusmuk gibi kokuyordu ya da ona öyle geliyordu.

"Midem bulanıyor."dedi kaşlarını çatarak. Genç adam bedenini yukarı çekerek doğruldu ve kızın saçlarını önünden çekti.

"Felix sana bitki çayı yapıyor." Eğilip dudaklarını Shaile-

ne'in alnına değdirdi. Genç kız ürperse de hâlsizliğinden bir şey diyemedi. "Hmm. Şimdi daha iyisin."

"Kusmuk kokuyor oda." diye mırıldandı.

"Çünkü uyurken kalkıp halıya kustun." dedi adam açıklayıcı bir ses tonuyla. Shailene'in gözleri bir anlığına adamın çıplak göğsüne takılsa da hemen bakışlarını çevirdi.

"Devlin geldi mi?" Yatağa tutunup oturur vaziyet aldığında genç adam kafasını iki yana salladı.

"Hâlâ yok. Ayrıca bir saat önce bir patlama daha oldu."

Ne, diye geçirdi Shailene içinden. İyi de, ben uyuyordum. Kim yapmış olabilir ki?

"Neresi hedef alınmış?"

Genç adam kafasını kaşıdı. Herhâlde bunu beklemiyordu: Hawkins Gece Kulübü.

Ralf. Hawkins, Ralf'in ailesinin mekânı ve SS çetesinin buluşup toplantı yaptığı yegâne yerdi. Kimse gizli toplantıları ve SS çetesinin orada toplandığını bilmezdi. Oraya niye saldırmışlardı ki? Ayrıca kim Shailene'i taklit ediyordu?

"Tamam."diye mırıldandı. "Sağ ol Dave."

Dave gülüp ona öpücük attı. "Her zaman mavi göz."

Devlin biraz daha kalırsa her an kusabilirdi. Karşısındaki adamın derin bakışları bile onu bayıltmaya yetecek kadar sertti. Ayrıca çişi gelmişti ama izin istemeye bile korkuyordu. Haley yanında onu sakinleştirmek için bacağını okşuyor ama bu sadece mesanesini daha da zorluyordu. Her an üç yaşında bir çocuk gibi altına işiyebilirdi.

"Eee?" diye sordu adam. Devlin ile konuştuktan sonra Haley'i de çağırmıştı. Bay Neshka'nın kızının ilişkileriyle çok fazla ilgilendiği belli oluyordu. Çalışma odasında şu ana kadar kızının çıktığı, konuştuğu hatta bakış attığı tüm erkeklerin bir dosyası vardı. Buna psikopatlık mı denirdi, helikopter ebeveynlik mi Devlin emin değildi. Tek bildiği şey o düzenli ve dar çalışma odasından salona geçtikleri için çok memnun olduğuydu.

"Sadece sıkışmıştık baba, önemli bir şey değildi. Kapı bir anda kapandı. Değil mi Devlin?"

Haley elini hafifçe Devlin'in bacağına vurdu. Devlin konuşmanın farkına varıp başıyla onayladı.

"Evet, evet aynen öyle oldu. Açamadık bir türlü."

"Ben de duştan çıkmıştım. Okuldaki havluları biliyorsun baba. Asla hiçbir yerimizi kapatmazlar. O da odadan çıkamayınca üşümeyeyim diye tişörtünü bana vermişti. Sen o zaman geldin işte."

Adam buna kanmayacak kadar bilgili ve yalanı anlayan birine benziyordu ama gariptir ki bozuntuya vermedi. Salonun açık penceresinden içeri dolan temiz havaya minnettardı Devlin. Akşam olmuş ama hâlâ bu evden çıkmamıştı. Yardımcıları ona kesin bir ifadeyle Bay Neshka ona izin vermeden bu evden gidemeyeceğini söylemişti. Devlin ilk başta garip bulsa da şimdi bunu gayet iyi anlıyordu. Adam bulunduğu yerdeki

hâkimiyeti öyle kolay eline geçiriyordu ki insanlar bir yere gitmek için izin alma isteği duyuyor hatta izin almaya bile korkuyordu. Tıpkı Devlin'in tuvalete gitmek için izin almaya korkması gibi. Gerçi adamın hâkimiyetinin yanı sıra, odada ona söylediği şeylerin de etkisi vardı. Bu adam sadece başarılı bir iş adamı değildi. Devlin artık bundan emindi.

"Pekâlâ." dedi Bay Neshka. "Şimdilik bu konuyu kapatıyorum. İkiniz de yukarı."

Devlin bunu duyunca şaşırırken Haley derin bir nefes aldı. Devlin babasının konuyu bu kadar çabuk kapatmasına sevindiğini anlamıştı ama bu, eve gidemeyeceği anlamına mı geliyordu? Devlin çişinin de etkisiyle huzursuzca kıpırdanınca Haley onun aklını okumuş gibi saçlarını arkaya atıp babasına döndü. Hizmetçi yanlarına gelip kahve dolu tepsiyi masaya bıraktığında hala hafifçe sallanıyordu. Sağ ayağı deli gibi ritim tutuyordu. Hatta eline fincanı alsa onu bile sallayabilirdi. Bay Neshka fincanın kulpunu nazikçe parmakları arasına aldı. Fincanı, bıyıklarıyla gizlenmiş dudaklarına götürürken gözünden taşan bir şefkatle kızına baktı.

"Devlin niye yukarı çıkıyor babacığım?" Bay Neshka kahvesini içerken bakışlarını bir an bile Devlin'e çevirmedi. Bay Neshka, Devlin'in babasıyla tanışıyordu. Hatta belki de Devlin'in küçüklük hâlinden bile haberi vardı. Ama niye kendisine karşı bu kadar soğuk, mesafeli ve aşırı ciddi davrandığını anlayamıyordu. *O zaman niye beni tanımıyormuş gibi yapıyor,* diye geçirdi içinden Devlin.

"Biz konuşurken haberler yeni bir patlama olduğunu açıkladı." dedi Bay Neshka.

Ne? Nasıl? Kim? Nereye?

Haley'in omzu çöküp dudaklarından bir şaşkınlık sesi çıkınca Devlin çişini unutmuştu. Shailene iyi miydi? Dave ve Felix onu yalnız bırakmış mıydı? Eğer öyleyse ikisini de boğazlardı. Gerçi Shailene eski bir psikopat olarak kendini koruyabilirdi. Hatta ona zarar vermeye çalışanı anasından doğdu-

ğuna pişman ederdi. Devlin'in kendisini koruyamadığı kadar Shailene kendisini koruyabiliyordu. İşte Devlin'in kendini ezik hissettiği bir konu daha su yüzüne çıkmıştı.

"O hâlde benim eve gitmem gerek!" Devlin, bu ani çıkışına şaşırsa da bozuntuya vermedi. Şu an onun için önemli olan Shailene'in nerede olduğu ve ne yaptığıydı. Bay Neshka'nın gözleri bu çıkışa karşı bir şaşkınlık belirtisi gösterse de bedeni bozuntuya vermedi. Yavaşça kahvesini içti ve nazikçe altlığının üstüne koydu. Vücudu merak, heyecan ve endişeyle dolarken Devlin bu adama karşı duyduğu korkuyu anında unutmuştu. Hatta yavaş hareketlerini kendi sinirlerini bozmak için yaptığını bile düşünüyordu. "Kuzenim evde ve benim onun yanına gitmem gerek."

"Shailene." diye mırıldandı Haley. Genç kız o kızdan hoşlanmıyordu. Devlin'in kuzeni olduğunu sanırken bile ondan hoşlanmıyorsa, Devlin'i korumak için deli hastanesinden çıkarılan bir katil olduğunu bilse ne yapardı acaba? Arkasına bakmadan kaçar mıydı? Yoksa Shailene'den iğrenip Devlin'i ondan uzaklaştırır mıydı?

"Jim kimsenin dışarıya çıkmasını istemiyor genç adam." Bay Neshka'nın sert ve otoriter sesi büyük salonda yankılanınca Devlin anında kanepeye sindi. Adamın üzerindeki hâkimiyetinden nefret etse de hayranlık duymuştu. Kendisi böyle bir adam olabilecek miydi?

"Yolda başına bir şey gelmesini istemeyiz değil mi?"

"Başkanın ne dediği umurumda değil efendim." dedi Devlin yavaşça. Haley yeniden onun bacağını okşayınca derin bir nefes aldı. Babası her hareketini izlerken kızı onun bacağını okşuyordu. Haley'in elini çekmesine ihtiyacı vardı. Ya oraya anında işeyecek ya da kızı öpmeye başlayacaktı. Saçmalama, diye azarladı kendini. *Adama yakalanmışken bu düşündüğün nedir? Canına mı susadın?*

"Kuzenim o evde yalnız ve ben onu tek bırakamam."

"Gitmesi gerek, kuzeni biraz…" Haley duraksadı. *Psiko-*

pat? Deli? Asosyal? Mazoşist? Sadist? Saldırgan? Alkolik? Uyuşturucu bağımlısı? Dengesiz? Devlin bu kelimelerden hangisini seçeceğini tahmin edemiyordu. Sanki bu kelimeler literatüre Shailene için sokulmuştu.

"Gariptir. Yalnız kalmaması daha iyi."

Bay Neshka elini salladı. "Kuzeni yalnız değil, yanında Dave Derhan ve Felix Mclean var."

Devlin iç çekerken vücudunun gevşediğini hissetti. Dave ve Felix onu yalnız bırakmamıştı. Bu adamları bir ara yemeğe çıkarmalıydı. Gerçi Dave'e kondom parası verse, Felix'in de dans dersi paralarını ödese yeter de artardı.

"Bu genç bey kim?" Bir kadın sesi kulaklarında çınlayınca Devlin arkasını döndü.

Karşısındaki kadın orta yaşların güzelliğiyle parlayan, altın sarısı saçlı ve yemyeşil gözlü zarif bir hanımefendiydi. Kıyafetleri pahalı ya da markalı şeyler değildi. Daha çok eski tarz kıyafetler kesilip biçilmiş ve günümüz modasına uyarlanmıştı. Devlin bu tür kadınlara hayran olurdu hep. Zengin olup 'Ben para sıçıyorum' diye bağırmayan kadınlara. Bayan Neshka içeri geçip Bay Neshka'yı yanağından öptü ve ilk defa Bay Neshka'nın vücut dili o zaman çözüldü. Dudakları yukarı kıvrıldı ve gözlerinin içi güldü. Bu adamın soğuk maskesini sadece Bayan Neshka düşürebiliyordu anlaşılan.

"Devlin Dates, anne. O… Şey… Arkadaşım." Devlin kalkıp elini Bayan Neshka'ya uzattı fakat genç hanım elini es geçip sıkıca Devlin'e sarıldı. Normalde Devlin anne türü kucaklaşmaları severdi -ki annesi ona her ne kadar yapmamış olsa da- Ama o an tek düşündüğü sarılma bitince Bay Neshka'nın umarım onu kesmeyeceğiydi. *Karın bana sarıldı ahbap. Ben göz bile kırpmadım!*

"Memnun oldum tatlım." Bayan Neshka geri çekilince Devlin hafifçe gülümsedi. Tanrım, şimdi altıma kaçıracağım!

"Ben de hanımefendi…"

"Devlin burada kalıyor, yani…" diye mırıldanınca Haley, Bay Neshka onayladı.

"Aynen öyle."

Bayan Neshka dudaklarını büzüp kocasının koluna sarıldı. "Hadi ama George, niye gençleri rahat bırakmıyorsun?"

"Öyle yapıyorum Mathilda. Biz işlerimizi bitirene kadar istedikleri şeyi…" deyip gözleriyle Devlin'e delici bir bakış attı. *Sevişmek, oynaşmak, öpüşmek harici bir şey. Emir alındı.* "Yapabilirler. Ama dışarısı güvenli değil. Devlin burada kalmak zorunda. Eski dostuma oğlunu dışarıda bir deli gezerken sokağa saldığımı söyleyemem."

"Pekâlâ." dedi Haley. Ama Devlin içten içe orada kalacağı için sevindiğini biliyordu.

Kasıkları bir acı dalgasıyla kavrulunca ne yapacağını bilemedi. Ama iç çamaşırında hafif bir ıslaklık hissedince içten içe kendine küfretti. *Artık dayanamıyorum.*

"Ve genç adam." diye ekledi Bay Neshka koltuğuna dönerken. "Artık tuvalete gidebilirsin. Umarım cezanı çekip anlamışsındır ve kızımla bir odadayken gözlerini yardım gelene kadar kapalı tutmayı aklında bulundurursun." Devlin'in ağzı şaşkınlıkla açılırken Bayan Neshka kınayan gözlerini kocasına yöneltti. Karısına verdiği tepkiden farklı olarak ilk defa yüzü neşeyle açılırken, Haley kendi hâlinde kıkırdıyordu.

Bay Neshka'nın sırıtan yüzü gerildi ve dudaklarını yavaşça oynattı. Adam çok fazla eğleniyordu. "Hoşlandığın kızın ve ailesinin karşısında halıma işemeni istemem doğrusu."

Dört Gün Önce

"Gitti mi?" diye sordu genç kız Zherif'e. Zherif göz ucuyla açık olan kapıya baktı ve silüetin artık orada olmadığını gördü.

"Evet" dedi yavaşça. Shailene duyması gerekenleri duymuştu.

"Harika." dedi genç kız. "Shailene araştırmasını yaparken artık tek yapman gereken arkana yaslanıp onu izlemek."

"Başkalarının çalışmalarına konmayı sevmem." Zherif ağzındaki viski tadını daha iyi hissetmeye çalışırken karşısındaki kıza baktı. Zherif zayıf bir adam değildi. Kendi işini kendisi görebilirdi.

"Ah tatlı Zherif…" diye mırıldandı kız. Resmen bu kız Zherif ile dalga geçiyordu. "Bunun kandırmaca olduğunu ikimiz de biliyoruz. Bırakalım Shailene, kız bilmecesiyle oyalansın. Biz de o sırada kendi işlerimize bakalım."

Zherif memnun olmasa da başıyla onayladı. "Shailene az kalsın Sean'ı öldürüyordu."

Kız omuz silkti. Arkasındaki karanlıkta bir şeyler hareket eder gibi oldu ama Zherif neler olduğunu anlayamadı. "Sean umurumda bile değil. Xaiver'in ona ihtiyacı kalmadı artık. Xaiver istediğini almak istiyor sadece. Sean piyondu ve artık oyundan çıkma zamanı geldi."

Zherif yüzükleriyle oynarken gözlerini kırpıştırdı. Keşke bu kızın kim olduğunu ya da patronu Xaiver'in hangi fahişenin oğlu olduğunu bilseydi. Ama bilmiyordu. Araştırma yapması için kimleri göndermiş olursa olsun bulamıyordu. Kimse haklarında bir bok bilmiyordu. *Lanet olasıcalar,* diye geçirdi içinden Zherif. "Yani onu kurtarayım mı kurtarmayayım mı?"

Kız dudaklarını büzdü. Uzun sarı saçları kıpırdanınca ise gözlerini kıstı. "Umurumda değil tavuk kafa. O senin adamın. Eğer üstüne düşeni yaptıysa beni gerisi alakadar etmez."

Zherif raftan bardağını alıp dibinde viski kalması umuduyla başına dikti. Ardından tekrar ekrana döndü. "Yaptı. Gönderdiklerinin hepsini kullandı."

Kız güldü. Kahkahası tiz ve neşeliydi. Ama Zherif bu kızın tatlı bir kız olduğuna hayatta inanmazdı. Hem yaşı kaçtı ki? En fazla 16 mı? Böyle bir kızın nasıl kendisine söz geçirebildiğini anlayabilmiş değildi. Bu kız nasıl bu kadar güçlüydü? Gerçi sorusunu hemen yanıtladı: *Elinde adamlar, para ve Xaiver var!*

Bu kız Xaiver'in kızı mıydı? İşte, Zherif bunu da bilmiyordu. Ve pis işlerini yaptığı insanlar hakkında bir şey bilmemek onu sinirlendiriyordu.

"Harika" dedi kız. "Bırakalım Shailene kelebekliğinin tadını çıkarsın. Ve sonra daha da dibe çöksün."

Zherif elini çalı gibi dik uzattığı pembe saçlarından geçirdi. O bu tarzı seviyordu. Hem böyle daha seksiydi, kadınlar onu beğenirdi. "Eminim çökecektir. Sıradaki isteğin nedir?"

"Ryan, Shailene'in eski evine mesajı bırakmaya gitti. Oraya o iki ahmaktan birinin gideceğine emin. Bu bile onu dibe çökertmeye yeter de artar ama…."

"Ama?" diye sordu Zherif meraklanarak. Kız gülüp ekrana yaklaştı. "Ama…" diye tekrar etti. "Daha da delirsin, eskisinden de tehlikeli ve psikopat olsun istiyorum."

"Sen beni öldürmeye mi çalışıyorsun?" diye sordu şaşkınlıkla Zherif. Genç kız gülüp elini salladı ve arkasına yaslandı.

"Duygularını manipüle etmek onu farkında olmadan daha da yıpratır. Ve ben onu daha da delirtmek için ne yapman gerektiğini biliyorum."

"Ne yapmam gerekiyor?" Telefonuna Shailene ile Black'in restorandan kaçtığına dair bir mesaj gelince Zherif bakışlarını çevirdi ve hızlıca cevap yazdı.

Bırakın gitsinler. Bu da planın bir parçası. Hiçbir zorluk çıkarmayın. Hatta kendinizi de göstermeyin.

-Zherif

"Kabuslarına saldır." dedi kız eğlenerek.

"Bunu nasıl yapacağım?" dedi Zherif bakışlarını aniden telefondan çekip ekrana çevirirken.

Kızın ağzından sihirli kelimeler yavaş yavaş döküldü: "Hayattaki tek gerçeklerine saldır. Black ve Devlin'e. Shailene'in onlardan nefret etmesini sağla. Gerçi bu pek olmamalı, sence ne yapmalısın?"

Zherif gülüp yüzüne yılışık bir gülümseme yerleştirdi.

"İkisine de komplo kursam ve onları bir yerlere başka kızlarla *kilitlesem* yeter. Shailene aldatılmaktan hoşlanmaz."

"Bu kadar mı?" dedi kız, hayal kırıklığına uğramışçasına.

"Ah" dedi Zherif. "Bekle de gör. Shailene şu an kelebekliğinin farkına varmamış olabilir. Ama onunla işim bittiğinde sana yer kabuğunun en altından cevap veriyor olacak."

YİRMİNCİ BÖLÜM

Dave kendini daha da kötü hissediyordu. Shailene acıyla kıvrandıkça, ateşlerle yandıkça ve yediği her şeyi kustukça Dave daha da eziliyordu. Sanki onun hissettiği her huzursuzluğu, her acıyı ve kötü anı o da iliklerine kadar hissediyordu. Shailene uyuyamadıkça ve yemek yiyemedikçe Felix ile yapacakları bir şey olmadığına lanetler savuruyordu. O normalde kendinden, bazen de bu boktan arkadaşları Devlin ve Felix'ten başka kimseyi önemsemezdi. Kadınlara ve bir ilişkiye dair olan inancını yıllar önce yitirmişti ve bir daha geri kazanamayacağını biliyordu. Ama bu salak, psikopat ve bazen gerçekten korkunç olan kızın acı çekmesi onu da bitiriyordu. Bir hafta ortadan yok olduktan, üç kırık ve iki çıkıkla gelip yattığı hastaneyi milyon lira zarara uğrattıktan sonra bir anda bu kadar değişmiş olarak dönmüştü. Evrim doğru olabilir miydi? Yoksa buna başka bir şey mi deniyordu? Dave emin değildi dersleri de pek dinlemezdi zaten. Baba parasıyla geçinen züppelerin grup başkanıydı o. Parası olduğu sürece dünya yansa umrunda olmazdı.

Günün ilk ışıkları açık pencereden içeriye dolunca Dave rahatladı. Shailene üç saattir deliksiz uyuyordu. Daha dün gece Devlin 'Hemen dönerim' deyip gitmişti ama ona yıllar gibi geliyordu. Shailene'in sabahı zor etmesi, geceyi daha da

uzatmıştı. Ama şimdi yüzünü yastığa gömmüş mışıl mışıl uyuyordu. Dave, Felix'in de aşağıdaki koltukta sızdığını biliyordu. Felix'in bu kadar uzun süre ayakta kalması bile bir mucizeydi. O uykusuzluğa dayanamayan moronun tekiydi.

Dave bu düşünceyle gülümserken elindeki kalemi hafifçe oynatmaya devam etti. Kalemin kara mürekkebi kağıda derin vuruşlarla çarpıyor, akarken kokusu odada hafifçe yayılıyordu. Kağıt soluk sarı ışıkla aydınlanırken, siyah çizgiler ortaya çıkıyordu. Birbiri içine geçmiş vuruşlar, minik kapkara mürekkep izleri… Shailene'in yarısı karanlıklar içindeki dehşet verici yüzü, tüm vahşiğiyle karşısında duruyordu. Kalemi kağıttan çekti ve çizimine baktı. Karanlık gün ışığıyla aydınlanmış kağıttan bir tufan gibi yükseliyordu. Kızın bakışları bile kötülüğün çekici yanını gözler önüne seriyordu. Hele ki genç kızın gözlerinin yoğun şekli onun güzelliğinin bir parçasıydı. Kız uyurken bile kaşlarını çatıyor, dudaklarını büzüyordu. Uyurken bile korkunç bir şekli vardı. Dave daha önce böyle bir portre çizmemişti. Kimseyi gizlice izlememiş, o kişiyi uyandırmamak için kalem vuruşlarını bile yavaşlatmamıştı.

Aslında Dave daha önce tanıdığı kimsenin resmini çizmemişti.

Bir iç çekip kağıdı yatağın ucuna bıraktı ve kalemi cebine sıkıştırdı. Shailene'i uyandırmamak için yavaşça yatağın başına yaklaştı. Genç kız birinin ona yaklaştığını sezmiş gibi huzursuzlanmaya başladı. Uykusunda kıpırdanıp homurdanırken Dave elini yavaşça onun saçlarına koydu. *Yumuşacık,* diye geçirdi içinden. Ardından kendine engel olamayıp yavaşça genç kızın gölgelerle bezeli saçlarını okşadı. Elleri yumuşacık saçların arasından geçerken Shailene bir anda uysallaştı. Kollarını kıpırdattı ve yüzünde bir anda huzur belirdi. Kaşları gevşedi, dudakları yukarı kıvrıldı. Dave onun gülümsediğini görünce elinde olmadan gülümsedi. En azından geceki acıları geçmişti. Dave elini kızın şakağına doğru kaydırdı ve saçlarından bir tutamı eline alıp okşadı.

"Bu da ne!" diye geri kaçtı bir an eline nemli bir şey de-

ğince. Shailene'e dönüp baktığında genç kızın dilini dudaklarının arasından çıkarmış olduğunu gördü. Dilini oynatıyor, o sırada burnunu çekiyordu.

Shailene uyurken dilini çıkarıyordu demek.

"Bak sen şu işe!" dedi Dave hafiften kıkırdarken. Ardından eğildi ve yavaşça Shailene'in alnından öptü. Genç kız diliyle garip bir ses çıkardığında güldü ve geri çekildi. Artık Shailene'in çizimiyle ilgilenmiyordu. Kapıya yöneldi, oda tamamen aydınlanmış ve genç kızın yüzüne çizimindeki gibi gölgeler düşmüştü. Shailene hâlâ gülümsüyordu ve Dave de odadan çıktığında anlamsızca sırırtıyordu.

Devlin kapıda dikilirken Bay Neshka karşısına dikildi. Adamın en azından yüz ifadesi yumuşamıştı.

"Anlaştığımıza sevindim genç adam." dedi Bay Neshka. Devlin hâlâ ondan biraz çekiniyordu.

"Ben de efendim."

"Buraya daha sık gel." dedi Bay Neshka. "Kızımı ihmal etme!"

"Etmem." diye mırıldandı Devlin. "Merak etmeyin."

Bay Neshka gülümseyip eliyle limuzini işaret etti. "Harika, artık gidebilirsin."

Devlin bir şey demeden arabaya ilerledi.

"Kızının hayatına burnunu sokmaktan zevk alıyor herhâlde." diye kendi kendine söylendi.

Artık yeniden çıkmaya başlamışlardı. Bundan şikayetçi değildi, Haley'i seviyordu zaten. Ama sinir olduğu şey Bay Neshka'nın bunu yapış şekliydi. Devlin bu adamda kötü bir şeylerin olduğunu seziyordu. Ve bunu bulacaktı.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Devlin kapıyı ikinci kez çalacaktı ki kapı büyük bir hızla ardına kadar açıldı. Şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırırken karşısında Dave'i gördü. Kollarını göğsünde birleştirmiş, gözlerini kısmış ama bunu yapmasına rağmen gözlerindeki öfke alevini saklayamamıştı. Devlin onun neden bu kadar kızdığını anlayamamıştı. Gerçi umrunda değildi, bu yüzden Dave'i itip içeri girdi. Dave sinirle kapıyı kapatırken onu beklemeden geniş ve ferah salona daldı. Neshkaların evinden çıktığından beri kendini ilk kez bu kadar rahat hissediyordu. Orada kâbus gibi bir gün geçirmişti. Hemen kendini koltuğa attı, rahat koltuğa vücudunu yayarken Dave aynı siniriyle karşısına dikilmişti.

"Ne var?" dedi Devlin bıkkınlıkla. Ardından kafasını koltuğun kenarına yasladı.

"Neredeydin?" Dave etrafa sinir bozucu bir öfke yayıyordu.

"Hiç sırası değil Dave." diye homurdandı Devlin. Neshkaların etkisinden kurtulmak için zamana ihtiyacı vardı. Dave ise onu daha da sinir ediyordu.

"Tam sırası." Felix içeri aynı kızgın bakışlarla girince Devlin homurdandı. Bunlar neye kızmıştı böyle?

"Derdiniz ne sizin?" O da kaşlarını çatınca Dave'in yüz hatları daha da gerildi.

"Dün neredeydin sen? Geleceğim dedin ama gelmedin. Haber bile vermedin."

"Haleylerin evindeydim. Yeniden çıkmaya başladık. Ama tabii iş sa-"

"Ha!" dedi Dave iğneleyici bir tonla. "Kuzenin burada ateşler içinde yanıp tüm yediği şeyi geri kusarken sen kız arkadaşınla mı *yiyişiyordun*?"

Devlin'in vücudu bir anda yay gibi gerildi ve aniden yattığı koltuktan doğruldu.

"Ne, ne oldu? İyi mi şimdi?"

"Aferin dostum." diye öfkeyle mırıldandı Felix.

"Cevap versenize! Yukarıda mı? Boş verin." Devlin aniden ayağa kalkıp koridora yönelince Dave onu kolundan tuttuğu gibi geri ittirdi.

"Otur oturduğun yerde. Kız daha üç saat önce uyudu. Bırak da uyusun." Dave ve Felix'in öfkesinin nedeni anlaşılıyordu. Shailene'i düşünmeden bıraktığı için kızmışlardı ona.

"Ya eve gitseydik ne olacaktı Devlin?" diye sordu Felix. Her zaman yaptığı gibi şakağındaki saçlarıyla oynuyordu. Sakinleşmeye çalıştığında hep bunu yapardı. "Ya biz gitseydik de tek başına kalsaydı? Ateşini kim düşürecekti?"

Suçluluk duygusu Devlin'in omzuna çökerken Devlin içinin ezildiğini hissetti. *Benim suçum değildi! George Neshka sizin karşınızda olsa siz de gitmeye çalışmaktan bile korkardınız,* diye bağırmak istiyordu ama yapamıyordu. Dave her ne kadar yılışık ve su katılmamış bir sapık olsa da kapıyı çarpıp giderdi. Felix ise öyle çok konuşup adamı bıktırırdı ki George Neshka, Felix'in evine gitmesinden memnun kalırdı. Devlin ise bunların hiçbirini yapamazdı. Çünkü o, hiç hükmeden taraf olmayı becerememişti. Babasının kararlı bakışlarına bile hemen kanardı. Daha küçük bir çocukken bile, istediği oyuncağı alması için bile ağlayamazdı. Korkardı. Otoritenin getirdiği güçten korkardı. Ağlarsa neler olacağını hayal etmekten korkardı. *Devlin güçlü değildi*. İnsanlara karşı gelemezdi. Zaten kendini

koruyamadığı için Shailene hastaneden çıkarılmamış mıydı? Devlin'in zayıf bir bebekten farkı yoktu.

"Ben… Böyle olsun istemezdim. Sadece…"

"Ne sadece?" diye üsteledi Dave. Onu daha önce hiç bu kadar kızgın görmemişti Devlin. "Kuzenin ölebilirdi ve senin dediğin tek şey, böyle olsun istemezdim mi?"

"Dün gece o evde kalmamalıydın." dedi Felix sinir bozucu sakin ses tonuyla. "Patlama haberini duymuş olmasaydık gidecektik."

"Kaldığınız için sağ olun." dedi Devlin omuzları çökerek.

"Teşekkür filan istemiyorum ben." diye tersledi onu Dave. "Biz kuzenine yeteri kadar baktık. Artık koca memeli sevgilin için kuzenini yalnız bırakmayı kes. Hem kızın normal davranmasını istiyorsun hem de onu yalnız bırakıp sevgiline koşuyorsun." Dave konuştukça daha da sinirleniyordu. Bu yüzden Felix uzanıp onun koluna vurdu.

"Yaptıklarının tehlikesini anladıysan…" dedi uyaran bakışlarını birkaç saniye Dave'de tutarak. "Bize şu Haley meselesini anlat."

Devlin biraz rahatlayıp ağzını açtı ve "Bay Nesh-"diye söze başladı ama bir çığlık tüm kelimeleri boğazına tıktı.

"Aaaah!"

Dave, Felix ve Devlin birkaç saniyeliğine birbirlerine baktılar. Şaşkınlık, heyecan, hafif bir korku hepsinin gözlerinde dolanıyordu. Bedenleri adrenalin etkisiyle hareket edip bacakları aceleyle üst kata yönelirken, beyinleri neler olduğunu idrak etmeye başlıyordu. Shailene'in çığlığının verdiği korkuyla aniden simsiyah odasına daldılar. Shailene yere kapaklanmış deli gibi bağırıp debeleniyordu. Gözleri yarı kapalıydı. Normalde bembeyaz olan teni kızarmış, üstündeki kıyafetleri sırılsıklam olmuştu.

"Benden uzak dur!" diye bağırdı genç kız ve bu cümle üç erkeğin de harekete geçmesini sağladı. Devlin koşup Shailene'in etrafa vuran ellerini sıkıca tuttu, Dave kollarını genç

kıza sarıp onu kendine yasladı ve Felix camı açıp koşarak kızın yüzünü avuçladı.

"Shailene, Shailene. Tatlım, beni duyuyor musun?" Felix yatıştırıcı bir tonda mırıldanırken Shailene debelenip çığlıklar atıyordu. Devlin'in ellerini tırmalamaya çalışması işleri zorlaştırıyordu.

"Gidin başımdan!" diye bağırdı Shailene. "Rahat bırak beni! Daha fazla yapmak istemiyorum!"

"Ne istemiyor?" diye mırıldandı Dave. Devlin başını sallayıp Shailene'in ellerini okşadı. Dave de sağa sola sallanarak onu yatıştırmaya çalıştı.

"Shailene, gözlerini aç. Yanında kim olduğunu düşünüyorsan onun yanında değilsin. Bak ben varım. Felix." Felix'in yatıştırıcı sesiyle bir anlığına çırpınmayı kesti Shailene. Ama sonra daha fazla hareket etmeye başladı.

"Beni kandıramazsın! Herkesi kandırdın! Annemi, Shay'i, Black'i ama beni kandıramazsın!" Shailene bir çığlık daha attı ve savurduğu ayağını Felix'in suratına isabetledi. Felix inleyip geri kaçarken Devlin ve Dave genç kızı daha da sıkı tuttu. Devlin kızın bacaklarının üstüne hafifçe oturarak hareket etmesini engelledi. Shailene şu an sadece sudan çıkmış bir balık gibi çırpınıyordu.

"Shai…" diye mırıldandı Devlin. Dave çaresizce Felix'e bakıyordu. Felix yanağını tutarak doğruldu ve yanlarına yaklaştı. Canı çok acımış olmalıydı ama yine de kızın ağlamasına seyirci kalamıyordu. Ağladığını Devlin suratına daha dikkatli bakınca anlamıştı. Shailene'in ilk kez ağladığını görüyordu.

"Annemi rahat bırak!" diye sayıkladı Shailene yürekleri burkacak bir ses tonuyla. "Shay'i rahat bırak. Black'i rahat bırak. Celine'e dokunma."

"Kimseye bir şey yapmıyorum Shailene, benim, Devlin." Ama genç kız onu dinlemiyormuş gibiydi.

Bir hıçkırık sesi.

Devlin başını çevirdiğinde bu sesin Felix'ten geldiğini gördü. Genç adam ağlıyor muydu? Felix gözyaşlarını silmeye çalışırken doğrudan Shailene'e bakıyordu. Felix'in tekme yüzünden ağlamadığını biliyordu Devlin. *Shailene için ağlıyordu*. Tekrar önüne döndüğünde, göğsünde Shailene'i yaslamış olan, katı erkek, umursamaz çocuk olan Dave'in bile gözlerinin dolduğunu gördü. Bu kadarcık söz bile onları ağlatmaya yetiyordu. Gözyaşları kendi gözlerine de dolunca Devlin burnunu çekti. Shailene neler yaşamıştı? Niye hastaneye yatırılmıştı? Annesini niye *öldürmüştü*? Ona bunları hangi pislik yaptırmıştı?

"Onlara dokunma!" diye sayıkladı Shailene. "Ben ne istersen yaparım. Onlara dokunma…"

Ardından gözyaşları arasında, aniden uykuya daldı. Ama ardında bıraktığı üç erkek kollarını ona dolamış onun için gözyaşı döküyordu. Kendi içlerinde yalnız, kötü ve garip olan bu üç erkek. Kendi içlerinde yaralı olan bu üç erkek, deli bir kız için ağlıyordu.

Ve genç kızın ruhu gibi kirlenmiş olan siyah odada, üç erkeğin gözyaşları saatler boyu dinmedi.

Black aceleyle hareket ediyordu. Xaiver bir şekilde kurtulmuştu. Ama nasıl? Ona kim yardım edebilirdi? Belki de Shailene'e yaptıklarını başkalarına da yapmıştı. Ama Shailene asla ona itaat etmek istememişti. Dediklerini yapmasına rağmen en sonunda onu enselemişti. Gerçi bu neye yaramıştı ki? Annesi ölmüştü, Shay ölmüştü, Celine yaralanmıştı ve kendisi de akıl hastanesine yatırılmıştı. O pislik herif hayatlarını mahvetmişti! Black tüm benliğiyle o adamdan nefret ediyordu.

Direksiyona sertçe vurdu.

Xaiver'in Shailene'e yaptıklarını daha önce farkında varamamıştı. Niye anlamamıştı ki? Hem Xaiver ne yapmıştı ki Shailene onu tutuklatmamıştı? *Neden?*

Xaiver'in Shailene'e yaptıklarını anladığı ilk gün zihninde capcanlıydı.

Üşümüştü. Noel'in getirdiği kar onu iliklerine kadar üşütüyordu. Elindeki hediye paketini sıkıca kavramıştı. Bunu açtığında Shailene'in yüzünün alacağı şekli merak ediyordu. Derin kara bata çıka zar zor yürüdüğü cadde en zonunda bittiğinde sola döndü. Karşısında, dışı kırmızı minik ışıklarla süslenmiş Segrod'un kocaman, sıcacık evi duruyordu. Bu Shailene'in üvey babasıyla geçireceği ilk Noel'di ve yalnız kalmamak için Black'i de davet etmişti. Black'in ailesi neredeyse her özel günü Shailenelerle geçirdiği için buna da itiraz etmemişlerdi. Black, Segrodları kendi ailesinden daha çok seviyordu. Hızlıca eve ilerleyip kapıya vardığında zile basmak için elini kaldırdı ve duyduğu sesle eli havada kaldı.

Tıp, tıp, tıp.

Kaşlarını şaşkınlıkla çatıp kapıya dokunduğunda açık olduğunu gördü. Kapıyı hafifçe ittirdi ve sıcacık ama karanlık olan eve girdi. Adımları yavaş ve temkinliydi. Sesin geldiği yöne doğru ilerledi Black. Mutfağa.

Tıp, tıp, tıp.

"Evet…" Xaiver'in sesini duyduğunda rahatladı ve gülümseyerek sadece el fenerinin aydınlattığı mutfağa daldı.

"Ben gel-" Cümlesini tamamlamasını karşılaştığı manzara engelledi.

Shay, elindeki kana bulanmış Barbie'ye dünyanın en harika şeyi gibi bakıyor, kanı umursamadan onunla oynuyor ve saçlarını tarıyordu. Xaiver elinde bir sigara dumanını üflerken yerde oturan Shailene'e keyifle bakıyordu. Korkutucu olan Shailene'in oturması değildi. Yerde otururken et bıçağıyla koluna yazı yazıyor olmasıydı. Ve o kadar derine batırıyordu ki, zemin kandan geçilmiyordu.

Black bir çığlık atıp hediyeyi elinden fırlattı ve koşarak kız arkadaşının yanına gitti. Hemen bir bez alıp muslukta ıslatırken Xaiver tüm sakinliğiyle onu izliyordu. Shay ise transta gibi olup bitenin farkında değil, bebeğiyle oynuyordu. Bebekle oynamak için yaşının çoktan geçmiş olmasına rağmen. Eğilip, gelmesine rağmen durmayan Shailene'in bıçağı tuttuğu elini çekti Black ve koluna ıslak bezi bastırdı. "Shailene…"

Shailene'in tek bir donuk renge bürünmüş mavi gözleri bir perde ile aralanmış gibi sadece koluna bakıyordu. Black korkarak bezi kaldırdı ve kolundaki kanlı yazıya baktı.

"Bir daha asla Xaiver'e karşı çıkmayacağım."

Black bezi elinden düşürürken başını kaldırdı ve Xaiver'e baktı. Adam sigarasını uzanıp Shailene'in çıplak omzunda söndürdü ve kendisine bakan Black'e sırıttı.

Bay Neshka telefon ahizesini daha da kulağına yaklaştırdı.

"Bu gece harekete geçiyorum." dedi karşısındaki adam. Bay Neshka fincanı dudaklarına yaklaştırdı ve ufak bir yudum aldı.

"Yüzüne gözüne bulaştırma."

"Beni küçümseme Georgie. Hatırlatırsan sen elini kirletmek istemediğin için tüm pis işleri ben yapmak zorunda kalıyorum."

Bay Neshka güldü. "Ben ellerimi kirletmekten çekinmem. Sadece senin pis benliğinin bu pisliğe alışmakta zorluk çekmeyeceğini düşündüm."

"Bana bak!" diye başladı karşısındaki ama Bay Neshka onu susturdu.

"Beni tehdit etmeye kalkma pembe kafalı. Ben senin yanına gelip uyuşturucu alan on sekizlik ahmaklara benzemem."

Adam birkaç saniye konuşmadı. Bay Neshka mesajın ulaştığından emindi. Kimse onunla uğraşmak istemezdi. Gerçi istese bile uğraşamazdı. "Bana patronluk taslama Georgie."

"Ben senin patronunum." Bir yudum daha kahve içip fincanı nazikçe tabağına bıraktı. Bacak bacak üstüne atarken masanın üstündeki küçük leylak demetini düzeltti.

"Bana pis işlerini yaptırıp hem de benden hiçbir şekilde soru sormamamı mı istiyorsun?" Adamın sesinden bu duruma sinir olduğu belliydi. İşlerin dışında bırakılmaktan nefret ediyor olmalıydı. Sanki yapması gerekenlerin dışında kuyruğunu başka işlere sokmaması gereken pireli bir köpekmiş gibi.

Eh, zaten köpeğin teki, diye geçirdi içinden Bay Neshka gülümseyerek.

"İstemiyorum. Yapmanı söylüyorum." dedi Bay Neshka, yavaş ama emredici biçimde. Bu ses tonu genç Dates'in üze-

rinde çok fazla işe yaramıştı. Hatta o kadar işe yaramıştı ki az kalsın genç Dates altına yapacaktı. Bay Neshka güçten fazlasıyla hoşlanıyordu. İnsanların onun dediklerini yapmasını seviyordu. "Paketi Shailene'in odasına bırak yeter. Anlıyor musun?"

Adam tükürür gibi cevap verdi. "Tamam."

"Aferin." Ardından güldü. "Shailene'in tamamen çökeceğinden eminsin değil mi?"

"Tabii ki eminim." diye cevap verdi adam. "O sarışın hatunun verdiği ilaçları kullandım. Sean her gece onlardan Shailene'e verdi."

"Umarım yine hata yapmamışsındır." Bay Neshka gömlek yakalarını düzeltirken adam hırladı.

"Shailene'i izliyorum Geogie. Aynı sevgi kelebeği gibi. İlaç işe yaradı. Onu mutlu etti, davranışlarını değiştirdi. Yoksa sen şirketinin ürettiği ilaçtan endişe mi duyuyorsun?"

Bay Neshka kıkırdadı. "Adamının ilaç yerine su enjekte etmesinden korkuyorum. O kadar salak adamların var ki ikisi arasındaki farkı asla anlamazlar."

"Farkı ne ki?" diye sordu adam bir an boşluğa düşerek.

Bay Neshka o kadar eğleniyordu ki, Devlin'in karşısında ezilip büzülmesini bile unutmuştu. "İlaç olan kokar. Su kokmaz."

"Sen Black'i hallet. Shailene'i hallolmuş bil."

"Devlin'i almadan önce bana haber vermeyi unutma. Toplantıdan önce bilmeliyim." dedi Bay Neshka saatine bakarken.

"Pekâlâ."

Ve görüşürüz, anlamında adamın adını mırıldandı: Zherif… Adam da sıktığı dişlerinin arasından mırıldandı ve cevap verdi: George… Sonra gülerek telefonu kapattı.

Shailene bir sesle uyandı. Gözleri ıslaktı ve vücudu ağrımıştı. Ne kadar zamandır uyuyordu ki? Vücudu demir gibi ağırdı

ama tüm gücünü kullanarak kendini yukarı çekti. Gözleri aşağıya kapanmakta dirense de zorlukla açıp etrafına bakındı.

Siyah perdeler, siyah duvarlar, siyah mobilyalar, siyahlaşmış bir ayna, etrafa saçılmış siyah kıyafetler, yerde duran krem rengi bir paket…

Gözlerini ovup ellerini yüzünde gezdirdi. Ateşi yoktu. Midesi de bulanmıyordu. Artık biraz daha iyi hissediyordu kendini. Niye hastalanmıştı ki? Hiçbir fikri yoktu. Kendini daha iyi hissettiği için memnundu sadece. Sonra birden ona bakan Dave ile Felix geldi aklına. Onun ateşini düşürmek için uğraşmışlar, sakinleşmesi için ılık suda -kıyafetleri varken- yıkamışlar hatta kusmuğunu bile temizlemişlerdi. Ona iyi davranmışlardı. Ama bu arada Devlin onu merak edip aramamıştı bile.

Shailene uyku mahmurluğunu üzerinden atarak ayaklarını yataktan aşağı sallandırdı ve odasındaki yabancı madde kafasına dank etti.

Yerde duran krem rengi bir paket.

Hemen yataktan atlayıp çekmesine atıldı. Çekmeceyi karıştırıp bir fünye aldı ve yavaşça paketin üstüne tutturdu. Ardından bıçaklarından birini kapıp beklemeye başladı. Aradan geçen birkaç dakika sonra yavaşça pakete uzandı ve keserek ağzını açtı.

Paketin içinde bir CD vardı o kadar.

CD'yi eline alıp bilgisayarına yöneldi. Ne olabilirdi ki? Acaba Swines Fuck Hard'dan birisi mi yollamıştı? Gerçi Shailene uzun zamandır onlardan bir şey istememişti ama… Video açılınca Shailene kanının donduğunu hissetti.

Haley sıkıntılı bir ifade ile elini salladı. "Buradan nasıl çıkacağız?" Devlin omzunu silkip sırtını kapıya yasladı. "Bilmiyorum." Ardından Haley'e bir bakış atıp önüne döndü. "Tanrım, üstüne bir şey giyer misin?" Haley kaşlarını çattı. "Ne giymemi istersiniz efendim? Abiyemi mi giyeyim, eşofmanlarımı mı?" Ardından sinirle saçlarını arkaya attı. "Yanımda bir şey olsaydı çoktan giyerdim sersem!" Devlin hemen tişörtünü çıkarıp ona bakmadan uzattı. "Al, bunu giy."

"….."

Haley ile Devlin yan yana oturuyordu. Devlin sıkkınlıkla yan tarafa bakıyor, Haley ise onu izliyordu.

"Beni izlemesen olur mu?" diye sordu Devlin.

"Sadece izliyorum. Bundan ne zarar çıkar?"

Devlin ona döndü. "Rahatsız oluyorum."

Haley gözlerine bakıp sonra kafasını aşağıya eğdi.

"Seni kırmak istememiştim." diye mırıldandı Devlin elini onun omzuna koyunca.

"Niye beni terk ettin?" diye sordu Haley.

Devlin'in ağzı açık kaldı ama sonra boğazını temizledi. "Ben…"

"Hangi kız yüzünden?" Haley başını kaldırıp yüzünü ona yaklaştırdı. Doğrudan Devlin'in gözlerine bakıyordu. "Hangi kız yüzünden düşünmen gerekti?"

"Dert etmediğini sanıyordum." dedi Devlin şaşkınlıkla.

"Tabii ki dert ediyorum!" diye bir anda çıkıştı Haley. Ardından gözleri buğulandı.

"Ağlama." dedi Devlin ona yaklaşırken.

"Ağlamıyorum." diye cevap verdi Haley yaklaşırken. Artık burunları birbirine değiyordu. Devlin uzanıp saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı ve burnunu Haley'inkine sürttü.

"Dur." diye mırıldandı Haley. "Benden hangi nedenle ayrıldıysan o ne-"

"O neden…" dedi Devlin yavaşça. "Artık umrumda değil. Saçma bir şeydi."

Ardından uzanıp Haley'i büyük bir tutkuyla öptü.

"……"

"Söyle!" dedi bir ses görüntü yerine gelirken.

"Asla!" diye mırıldandı güçsüz, elleri tavandan bağlanmış bir ses.

Görüntü netleşti ve Black ağzı yüzü dağılmış biçimde kanlar içinde zorla ayakta duruyordu.

"Shailene, bak bak bak." Black'e beyzbol sopasıyla vurdu yüzü

maskeli bir adam ve Black'in çığlığı bir anda terk edilmiş depoya benzer yerde yankılandı.

"Canın cehenneme…" dedi Black, ardından ağzından kanlar akmaya başladı.

"Tek bir cümle Black. 'Shailene, senden nefret ediyorum.' Hadi ama çok zor değil."

Black bakışlarını kaldırdı ve adama doğru tükürdü.

"Sen kaşındın." dedi adam ve Black'e daha sert ve seri darbelerle vurmaya başladı. Öyle hızlı ve sert vurdu ki en sonunda Black'in bağıracak hâli kalmadı. Artık bilinçsiz hâlde ellerinden asılı biçimde sallanıyordu.

Adam kameraya yaklaştı ve güldü. "Bunlar hep senin yüzünden deli kız. Sen olmasaydın eski sevgilin bu dayağı yiyor olmayacaktı. Kaçıksın. Ucubesin. Bir hiçsin."

Ekran karardı ve Shailene sanki kendi de kararmış gibi hissediyordu. Tüm duygular, iki gün hissettiği tüm o mutluluk ve huzur duyguları kayboldu. İçine bir karanlık, bir nefret doldu. Tüm karanlığı küçücük ışığını yuttu.

Gözlerini kapattı.

İçinden ona kadar saydı.

Ve gözlerini tekrar açtı.

Artık daha tehlikeli, daha sadist ve daha psikopattı.

Ve o sinirle bilgisayarını camdan dışarı fırlattı.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Black seke seke evine girdi. Her yer toz kaplıydı ve Shay'in kedisi Miyav ortalığı pisletmiş de o pislik bir hafta yerde kalmış gibi kokuyordu. Eve girer girmez burnunu tıkadı ve duvarlara tutuna tutuna yatak odasına ilerledi. Odası da pek toplu sayılmazdı. Tüm kıyafetler, çarşaflarla yorganlar birbirine girmiş olsa da kendisini yatağına attı.

O adamın bilgisayarda konuştuğu kadına takılı kalmıştı. Kimdi o? Shailene ile bir ilgisi mi vardı? Shailene ile işi olsa bunu bilmez miydi? Gerçi Shailene artık kendisine pek bir şey anlatmıyordu ya. Sinirle doğrulup çekmecesinden kağıdıyla kalemini aldı. Acıyla inleyerek doğruldu ve sırtını yatağının başlığına dayadı. Kalemi kağıda hafifçe sürttü ve kadının aklında kaldığınca yüzünü çizmeye başladı. Annesinin zoruyla bir iki resim dersi almıştı ki şu an bu dersler çok işine yarıyordu. Böylece adamın hangi kadından bahsettiğini Shailene'e kolayca anlatabilecekti. Kalemi oynatmaya, çizgilerin belirli bir şekilde kalmasına izin verdi. Dakikalar sonra beyninde canlı olan fotoğraf kağıtta tamamen aynı şekilde duruyordu. Kendisini döven -aşağılık herif- adama biri tarafından gönderilen fotoğraf.

Sarı uzun saçlar, simsiyah gözler, dudakların üstündeki ufak ben, kocaman fazla hormonlaşmış göğüsler, sevimli bir gülümseme…

Black bu kadını tanımıyordu. Ama Shailene'in tanıdığına emindi.

Devlin, Shailene'den bu sefer korkmuştu.

Dün gece kendisini itişi, umursamadan dışarı çıkışı onu korkutmuştu. Üstelik bilgisayarını niye camdan dışarı attığını bile söylememişti. Sanki eski hâline dönmüştü. Dönmek biraz hafif kalırdı. Eski halinden daha fazla içine kapanık, sinirli ve zararlı olmuştu.

Haley geleceği için yastıkları düzeltmeye devam etti. Odada dolanan ağır kokunun Shailene'in odasından geldiğini biliyordu. Bu koku sabahtan beri tüm evi kaplıyordu. Kokunun kaynağı neydi? O kadar mide bulandırıcıydı ki, Devlin odaya girip ne olduğunu öğrenmekten çekinmişti. Acaba Shailene bir hayvan kesmişti de bağırsaklarını dışarıda mı unutmuştu? Saçmalama Dates, dedi kendi kendine. *Artık kendinden utanabilirsin. Abraham ve Nina'dan farkın kalmadı.*

Kafasını iki yana salladı ve kendini koltuklardan birine attı. Abraham ona Shailene'i mahkemeye çıkmaktan kurtaranı öğrenmesinde yardım etmişti. Xaiver adında bir adam savcıyı kandırıp hastane müdürlerini susturarak -Devlin bunu parayla yaptığını emindi- Shailene'i hapse girmekten kurtarmıştı. Hapse gireceği kesindi, duruşma sadece yasalar gereği yapılıyordu çünkü. İyi de bunu niye yapmıştı ki? Hem Xaiver adlı herifin yerine bir kadın imza atmıştı. O kimdi? Shailene ile bunları paylaşmalı mıydı? Emin değildi. Paylaşması gerekiyorsa bunu Shailene kelebek formundayken yapması gerekirdi. Bu ultra korkunç ve tehlikeli Shailene ile konuşmak istediğinden bile emin değildi.

Tiz zil sesi odada yankılanınca yavaşça koltuktan kalkıp kapıya yöneldi. Kapıyı açtığında beklediği gibi Haley gülümseyen kocaman suratıyla karşısındaydı.

"Selam." dedi gülümseyerek. Devlin de ona gülümseyip içeriye buyur etti. Haley çantasını kolundan indirerek içeri girdi. "Sana çörek aldım."

"Teşekkür ederim." diye mırıldandı Devlin. Shailene moralini bozmuşken Haley'e gülümsemek içinden gelmiyordu.

"Gel, odama çıkalım."

Haley çantasını çıkarıp komodine koydu ve kafasını salladı. Devlin tam onun elinden tutacaktı ki dış kapı büyük bir gürültüyle duvara çarparak açıldı.

Devlin kafasını çevirdiğinde gelenin Shailene olduğunu gördü. Saçları siyah gölgeler gibi göğsüne dökülüyor, gözleri en korkutucu buzun maviliğini almış parıldıyordu. Öyle bir bakış takınıyordu ki, Devlin bunu sadece filmlerdeki seri katillerde görmüştü.

"Merhaba." dedi Haley. "Yukarı çıkıyorduk biz de."

Shailene dik dik bakmaya devam etti.

"Sana da iyi geceler Shailene." Devlin, Haley'i elinden tuttuğu gibi yukarı çekiştirdi.

"…."

Devlin ile Haley yukarı çıkınca mutfağa gidecekti ki bir anda duraksadı Shailene. Gözleri bir şeye takılmıştı çünkü. Haley'in çantasına. Çantaya yaklaşıp ağzını açtı. Çantanın ucundan görünen hard diski görünce şaşırdı. Bunun onda ne işi vardı? Haley niye dün gece dışarıya attığı bilgisayarının hard diskini almıştı ki? Bu şeyle ne yapacaktı? Hem Devlin niye yeniden Haley ile çıkmaya başlamıştı? Niye Haleylerde kalmıştı? Yoksa…

Shailene sinirle kafasını salladı ve çantanın ağzını geri kapadı. Hızlı adımlarla mutfağa gidip bir pencere açtı. Gecenin serin dokunuşları tenine değerken biraz gevşedi. Soğuğu severdi. Hastanedeyken yalnız kalabildiği yerler hep soğuk yerlerdi. Sıcak olan her şeyden nefret ederdi. *Odalardan, insanlardan, seven tatlı kaplerden, kandan…* Ellerini serin tezgâha dayayıp derin nefesler aldı. Serin hava ciğerlerine doldukça beyni parazitlerden arınıyor, daha iyi düşünüyordu.

Haley evine gelmişti. Tamam. Devlin ile yeniden çıkmaya başladı. Tamam. O bir sarışın. Tamam. Dün gece, ona gönderilen mesaja sinirlenip dışarı attığı bilgisayarının hard diskini gizlice çantasına atmış. Tamam değil.

"Acaba o kız?" diye mırıldandı Shailene. "Haley mi? Xaiver ile çalışan o mu? Devlin'i isteyen Haley mi?"

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Altı Yıl Önce

Shailene, Shay'i öne doğru itekledi. Sırık gibi durması sinirini bozuyordu. "Çabuk ol civciv, sürekli seni bekleyemem!"

"Hey!" diye cırlardı Shay. "Kıpırdatmasana. Burada poz veriyorum ben!"

Black karşılarında bir kahkaha daha patlattı. "Harikasınız kızlar."

Shailene kaşlarını çattı. Annesinin yanında gitmesine müsaade etmiyorlardı. "Önümden çekilseniz diyorum, burada anneme telefonunu götürmeye çalışıyorum."

Shay ona dil çıkarıp Black'e poz vermeye devam etti. "Telefon beklesin, ben burada geleceğim için bir altyapı hazırlıyor olabilirim."

Shailene kaşlarını çatıp içinden ya tabii, diye geçirdi. Bu salonu kiralamamasını söylemişti annesine. Kocaman düğün salonuna giden küçücük bir koridor vardı. Shay o koridoru kapatırken Shailene oradan geçemezdi ki.

Shailene uzanıp Shay'in sarı saçlarını çekti. "Çekil önümden civciv!" Shay sinirle yan kayıp onu öne doğru ittirdi. Bla-

ck ise fotoğraflarını çekmekle meşguldü. Shailene ayaklarını sertçe yere vurarak önlerinden geçti. Black o sırada birkaç dakikalığına duraksadı.

"Sakin ol güzelim, eğleniyor sadece." Black kamerasını ona doğrultup bir fotoğraf daha çekince ona bir gülücük gönderdi. "Hadi çabuk telefonu ver de gel."

Shailene başını sallayıp hızlı adımlarla koridorun sonuna yöneldi. Büyük salona girdiğinde annesini bulması hiç de zor olmadı. Uzun beyaz tül gelinliği, topuz yaptığı saçları ve odayı aydınlatan gülümsemesi ile hemen fark ediliyordu. Xaiver siyah saçlarını dağınık bırakmış, üstündeki takım elbiseyle annesinin yanında dikiliyordu. Xaiver annesinin elini hafifçe tutmuş bir yandan arkadaşlarıyla konuşurken bir yandan da elini okşuyordu. Annesinin yanaklarının kızarmasından Shailene bu dokunuşlardan mutlu olduğunu anlıyordu. Annesine doğru yönelirken ceketinin cebindeki telefonu çalmaya başladı. Kim arıyordu ki, bugün annesinin evlendiğini biliyorlardı. Hızlı adımlarla ilerlerken cebinden telefonunu çıkardı ve aramayı cevaplayarak telefonu kulağına yaklaştırdı.

"Segrod."

"N'aber güzelim?" Julian'ın sesini duyduğunda gülümsedi.

"Annemin düğünü falan filan." Annesinin yanına varıp telefonu ona uzattı. Telefonla konuştuğunu görünce anlayışla başını salladı annesi ve telefonu çantasına attı. Shailene de tuvalete yöneldi. "Sorun ne, niye beni aradın?"

"Sorun Henry güzelim, bugün sürpriz tatbikat yapacakmış."

Sinirle kaşlarını çatıp tuvalete girdi. "Ne?!" Derin bir nefes alıp aynadaki yansımasına baktı. Açık mavi elbisesine ve peri kızını andıran makyajına. Bugün annesinin düğün günüydü. Tatbikat da nereden çıkmıştı? "Bugün annemin düğün günü! Özellikle siyah tim kıyafetlerimi giymeme sözü almıştım!" diye sinirle söylendi.

"Hey,hey…" dedi Julian aceleyle. "Ben sadece elçiyim. Bunu krala söyle."

Shailene Julian'a bağırdığı için kendini biraz suçlu hissetti. Shailene cevap vermeyince Julian onun bunu düşündüğünü anlamış olacak ki hemen ufak bir kahkaha attı. "Hadi güzelim, sorun değil." dedi düşündüğü şeyi kastederek.

"Pekâlâ. Henry'nin içkisi mi kalmamış da tatbikat yapacakmış?"

Bir musluğu açıp elini suya soktu. Soğuk su onu biraz yatıştırırken Julian nefesini dışarı verdi.

"Bilmiyorum, içki masasının başından kalkmazken bunu nasıl ayarladı hiçbir fikrim yok ama bana komplo kurduğunu düşünüyorum."

"Niye?" Shailene musluğu kapatıp havlu peçetelerden birine uzandı.

"Herif bula bula Sam ile sinemaya gideceğimiz günü buldu. Bu kesin bir komplodur Segrod."

Shailene sinirle güldü. "Umarım Bruce bugün güzellik uykusunu almıştır. Tüm şarjörü onun üstüne boşaltıp kendimi tatmin edeceğim çünkü."

Julian'ın nazik sesi hoş bir mırıltıyla kulağına ulaşınca hafif sırıttı. "Sadece giyin ve gel olur mu? Ve Black'e de benden selam söyle."

Shailene hızlıca kafasını sallayıp aynadaki yansımasına tekrar baktı. Daha fotoğraf bile çektirememişti. Fotoğraf çektirmeyi sevmezdi belki ama bu özel gün için bir fotoğrafı olmalıydı en azından. Annesi, o, Shay, Black, Xaiver, Celine… Fotoğraf çektirmeleri gerekti! Fakat buna zamanı olmadığını biliyordu. Değil tatbikata derslere bile geç kalamazdı. Henry ne kadar sarhoş, evsizin teki olsa da ve Shailene nasıl eğitmen olduğuna şaşırsa da bazen çok katı birisi olabiliyordu. Shailene'in de mezun olup harekâta katılabilmesi için bu sarhoş evsizi mutlu etmesi gerekiyordu. Henry'nin hiçbir şeyden

memnun olmayışı ve insanlara durmadan kendilerini pislik gibi hissettirişi sorun olmuyordu elbette.

Shailene homurdanıp tuvaletten çıktı. "Üstümü değiştirip geliyorum."

"İstediğin bir şey var mı?" Julian neşeyle sorduğunda Shailene sinirle ağzını şaplattı.

"Git ve silahımı mermiyle doldur."

Julian bu cevap karşısında güldü. "Tamam güzelim ama bana borçlanırsın."

Shailene kendini tekrar salona attığında insanların pasta kesmek için toplaştığını gördü. Ne yazık ki orada olup annesi ile Xaiver'in pasta kesişini göremeyecekti.

"O zaman izin ver de iki kere borçlanayım."

Arkadan birkaç ses geldi, ardından Julian konuştu. Shailene o sırada tıpkı bulutların arasından yükselen şefkatin somutlaşmış halini anımsatan turuncu renklerle bezeli koridora yöneliyordu. "İstediğin nedir?"

"Henry'e biraz içki al da bir daha programımı iptal etmeme neden olmayacak kadar kafayı bulmuş olsun."

Julian'ın kahkahası, misafirlerin alkışları arasından yükseliyordu. "Bak işte bunu büyük bir zevkle yaparım."

"Lanet olsun!" diye inledi Shailene. Göğsü acıyla yanarken silahı elinden düştü. "Julian! Vuruldum, mevkini koru!" Julian'ın bu sesler arasında onu duymasını ümit etti. El yordamıyla silahını aradı ama bulamıyordu. Koyu sis perdesi önünü kapatıyordu ve bu da onun sinirini bozuyordu. Hemen elini göğsüne götürdü ve vurulduğu yere uzanıp iki tahta mermiyi de dışarı çıkarttı.

"İyi misin?" diye seslendi Julian mermi sesleri arasında.

"Bu piçler bize nefes aldırmıyor!" diye bağırdı Darren. Shailene'in hemen arkasındaki arabanın arkasına saklanmıştı. Shailene yere eğilip kumda silahını ararken onlara seslendi.

"Mevkinizi bozmayın! Hâlâ kazanabiliriz."

"Dalga mı geçiyorsun?" diye bağırdı Darren önüne sis bombası atılırken. Hemen eğilip sis bombasını karşıya geri attı ve düşmanlarının ayaklarında patlarken kahkahayı bastı. "Bu ablukayı asla geçemeyiz!"

Shailene bir kapı parçasının altında silahını bulup sırtını saklandığı kayaya verdi. Bir plan yapması gerekiyordu. Ama ne?

"Shailene, buraya geliyorlar!" diye bağırdı Tiana sağından. Julian'ın çaprazında en arkadaydı.

"Kendini koru, Julian ona yardım et, ben seni korurum." Yere uzanıp silahını Julian'ın alanına doğrulttu. Julian sırtını Shailene'e verdi ve Tiana'ya doğru ilerleyen düşmanlarını teker teker indirmeye başladı.

"Şu an ne güzel evimde uyuyor olacaktım!" diye bağırdı Darren sinirle. Ablukayı aşmazlarsa işleri bitecekti.

"Dırdır etmeyi kes gerizekâlı!" diye inledi Tiana geriye kaçıp silahını tekrar doldururken.

Shailene, Julian'a yaklaşmaya çalışan düşmanlarını teker teker indirirken kaşlarını çattı. "Bağrışmayı kesin! Bunun bi-" O an Darren ve Tiana'nın arkasından yaklaşan sosisli arabasını gördü. "12'de!"

12'de. Bu arkadaşlarının duyması gereken tek şeydi. Hızla arkalarına döndüler ve görüş alanları boyunca ateş etmeye başladılar. Düşman hızla arabayı öne savurup mevzilenirken Shailene de ayaklandı.

"Bizi iyice kıstırıyorlar!" Julian'ın sesiyle Shailene etrafını kolaçan etti. Onları yavaşça çembere alıp kıstırıyorlardı. Kesinlikle bunu başaramayacaklardı. Alnında silah namlusu hissettiğinde Shailene nefesini tuttu. *Lanet olsun,* diye çığlıklar attı içinden. Bitmişti.

"Belki de askerlerinden çok sen dikkatli olmalısın komutan." diye dalga geçti Bruce. Diğerleri de yakalanıp kafaları birer silah namlusuna hedef olunca Shailene surat astı.

"Karakulaklar teslim olup rehinelik hakkı istiyor."

Shailene, Bruce'un ağzının kulaklarına kadar çıktığını hayal edebiliyordu. "Çuvalladınız." Ardından silahını çekti ve salonun ışıkları yandı.

"Bu da neydi böyle?!" diye bağırarak içeri girdi eğitmenleri. Adı Henry olan bu adam genelde içer, emirler yağdırır, Shailene'e ne kadar beceriksiz olduğunu hatırlatır ve yine içerdi. "Vaktin vardı, ablukayı yarabilirdin ama sen silahını düşürüp en büyük kozun olacak askerini öldürmeyi seçtin!"

Shailene, Bruce'un yanında sinirle kaşlarını çatıp silahını yere dayadı. Bari Karaköpeklerin önünde onu azarlamasaydı.

"Hadi ama Henry." diye mırıldandı Julian. "O kadar da kötü çuvallamadık."

"Evet." diye yan gözle ona baktı Henry. "Çuvallarken çuvalladınız." Delici bakışları Shailene'e döndüğünde Bruce hâlâ onu sinir ederek kıkırdıyordu.

"Evet Henry, ona çok yüklenme. Zaten beni yenemezdi." Bruce kibirli bir ifadeyle silahını omzuna atınca Henry işaret parmağını ona doğrultup kaşlarını kaldırdı.

"Böbürlenme Persli, Shailene'i tam beş kez ıskaladın. Eğer bir kızı da vuramıyorsan istifa et." Herkes kahkahalar atarken Shailene sırıttı.

"Ya da git örgü ör." diye katıldı Tiana.

"Hepiniz…" dedi Henry herkese birer pislik olduğunu anlatan bir bakışla. "Çuvalladınız. Hayatımda gördüğüm en berbat tatbikattı. Eğer birbirinizi 15 dakika içerisinde bile yenemiyorsanız nasıl operasyonlara çıkacaksınız?"

Ardından genelde generallerin yanında takındığı ses tonuyla devam etti. "Burası bir han değil, siz de yolcu değilsiniz! Bu gerçek bir savaş olsaydı her iki takım da çoktan kıçına mermiyi yemişti! Anlıyor musunuz?!"

Herkes hazır ol pozisyonuna geçip hep bir ağızdan bağırdı. "Evet efendim!"

"Hepiniz birer penguen gibi koşuyor, kuş gibi nişan alıyor ve zürafa gibi mevzileniyorsunuz! Operasyona çıksanız ilk 5 dakikada yakalanır, rehin düşer, %89 ihtimal çekeceği işkenceye dayanamayıp hemen öter ve ülkemize ihanet edersiniz! Ülkenize ihanet mi etmek istiyorsunuz?!" Gözleri herkesi delip geçiyor, vücudu önlerinde koca bir dağ gibi duruyordu. Herkes hep bir ağızdan "Hayır efendim!" diye bağırınca açık yeşil gözlerini Shailene ile Bruce'a dikti.

"Siz ikiniz!"

Shailene ve Bruce hemen bir adım öne çıktı. "Evet efendim!"

"Eğer bir lider gibi düşünmeye, davranmaya ya da bir lideri taklit etmeye başlamayacaksınız hemen bu merkezi terk edin! Sizin yüzünüzden çoktan 10 kişi öldü ve 5 kişi yaralandı!" Tek eliyle tatbikatta ölen ve yaralanan insanları gösterdi. "Atik olamıyor, doğru açıyı tutturamıyor, aptal bir ablukayı bile geçemiyorsunuz!"

Her ikisi de kaşlarını çattı. "Daha iyisini yapacağız efendim!"

Henry parmaklarını gözlerine götürüp, burnunun iki yanını ovarken derin bir nefes aldı. "Dağılın şimdi. Ve bana içki getirin."

Öğrenciler dağılırken Shailene nefesini dışarı verdi. Bruce sırıtmaya başlayınca ise dirseğini ona geçirdi. "İki kere aynı yere ateş ederken derdin neydi?"

Bruce omzunu silkip salondan çıkan arkadaşlarına katılınca Shailene de onun peşine takıldı. "Kımıldamadığın için bu hediyeyi minnetle kabul etmem gerektiğini düşündüm ve işimi sağlama aldım. Ne var bunda, üzerinde zaten bir zırh var."

Shailene parça parça olmuş demir yeleğine baktı. Ciddi miydi bu çocuk? "Bu bir tatbikat. Beni öldürmeye çalıştın resmen!"

Bruce gözlerini devirdi. "Hadi ama Shai. Tahta mermiler seni öldürmez."

"Tek bir noktaya uygulanan basınçla her madde insanı öldürebilir. İstatiklere göre ölme ihtimalim %90'dı."

Salondan çıkıp giyinme odasına yönelirken Bruce ofladı. Koridorun insanın gözlerini tozlaştıracak derecede parlak ışıkları Shailene'in gözlerini kamaştırıyordu. "Yine ders kitapları gibi konuşmaya başladın."

"Çünkü burası bir okul." diye diretti Shailene. "Lütfen düşmanını öldürtmeye çalış, Persli."

Bruce ona dönüp kibirli bir ifade takındı. "Yenildiğin için mızmızlanma Shai."

"Ben mızmızlanmıyorum." diye karşı çıktı Shailene. "Bugün buraya gelmekten en az senin kadar ben de nefret ediyorum. Sadece işi ciddiye almandan memnunum ama beni daha az öldürmeye çalışabilirsin. Bunu bir hobi olarak düşünme lütfen."

Bruce dudak büzdü. "Ne yani, Twitter açıklamama 'Hobilerinde Shailene'i öldürmeye çalışmak var.' yazamaz mıyım yani?" Elini kalbine götürüp bir adım geriledi. "Çok kırıldım inan."

"Hadi oradan."

Tiana koşarak yanlarına geldiğinde Bruce bir bakış daha attı ve gülerek soyunma odasına gitti.

"Shailene." Uzun siyah saçlarını arkaya atıp elindeki telefonu Shailene'e uzattı. Telefon Shailene'indi ve sinir bozucu biçimde ötüyordu. "Annen arıyor."

Shailene bakışlarını Bruce'un gittiği yönden çekip Tiana'ya çevirdi ve minnet dolu bir ifadeyle telefonu elinden aldı. "Teşekkürler Tin."

"Gerine'e mutluluklar dilediğimi söyle." dedi Tiana arkasını dönüp el sallarken.

Shailene başını sallayıp telefonu kulağına dayadı. "Anne?"

"Tatlım bazen orduya katılmana izin verme kararımın çok yanlış olduğunu düşünüyorum." Annesinin ses tonu Shailene'in moralini daha da bozmuştu.

"Burası özel harekat anne. Tam olarak ordu sayılmaz. Hem ben 10 yaşımdan beri bunun için eğitiliyorum."

Annesi sinir bozucu bir oflama koydu. "Bilmez miyim. Tüm o karate, kung fu, bale, yabancı dil, eskrim ve birçok kursunun parasını ben ödedim."

"Seni seviyorum." dedi Shailene yalakalık yaparak. O da şu an annesinin yanında olmak istiyordu. Bu kendi suçu değildi ki.

"Tamam tamam." dedi Gerine keyiflenerek. "Biz Xaiver ile balayına çıkacağız."

"Evet." dedi Shailene sırtını duvara yaslayarak. Yere bakıyordu çünkü tavandaki ışık gözlerini alıyordu. "Bunu biliyorum."

"O zaman kardeşine bakman gerektiğini de biliyorsundur."

Shailene ofladı. "Hadi ama anne. Shay teyzemle kalacaktı!"

Gerine cıkladığında Shailene yanaklarını şişirdi. "O senin kardeşin ve teyzen acilen yurt dışına çıkmak zorunda olduğu için tüm hafta senin sorumluluğunda."

"Ah!" diye inledi Shailene. "Lütfen malum durumlarınızı yapacağınız gecelerden kesip tatilinizi erkenden bitirin."

Annesi güldü. "Ona sevişmek deniyor."

Shailene kızarıp ayağını yere vurdu ve azarlayıcı bir tonda "Anne!" diye seslendi. "Şunu keser misin?"

"Ama ona öyle deniyor canım." Annesinin sırıttığından adı gibi emindi Shailene.

"Shay'in kime çektiği belli oluyor." Gözlerini devirdi.

"Ben de seni seviyorum." deyip kapattı telefonu annesi.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Shailene kapıyı tıkladığı anda Black kapıyı açtı. Siyah saçları ıslaktı ve alnındaki saçlarından akan damlalar köprücük kemiğinden aşağıya kayıyor, yeşil gözleri aynı ağaç yapraklarını andırıyordu. Üstünde sadece eşofman vardı ve omzuna asmış olduğu havlu ile bir yandan saçlarını kurulamaya çalışıyordu. Shailene'in yüzü kızardı. Black'i üstü çıplakken görmüştü ama bu biraz *mahrem* bir görüntüydü… O damlalar, o bakış, vücudunun kapıya doğru eğilişi…

Shailene yutkundu. Black onu görünce gülümsedi ve kapıyı ardına kadar açtı. "Hoş geldin bebeğim."

Genç kız içeriye geçince Black kapıyı kapattı. Shailene salona ilerlerken o hâlâ saçlarını kurutmaya çalışıyordu. "Shay'i arkadaşına bıraktım. Bu gecelik yalnız kalabileceğiz ama yarın geri dönecek."

Shailene kendini koltuğa attığında Black de gidip yanına oturmuştu çoktan. Shailene ondan yayılan portakal kokusunu alabiliyordu. Hangi erkek portakal kokardı ki? Black. Çünkü Shailene'in portakal kokusunu çok sevdiğini biliyordu. "O zaman bu gece ne yapacağımızı kararlaştırmadan önce tatbikatın nasıl geçti onu anlat bakalım."

Shailene suratını asıp iç geçirdi. "Bruce bir hafta boyunca böbürlenecek."

Black kafasını sallayıp kolunu onun omzuna attı. Hâlâ bir yandan saçlarını kurulamaya çalışıyordu. "Yenildin yani." Shailene burnunu kırıştırdı. "Ben bunu galibiyeti nazikçe karşı tarafa devretmek şeklinde yorumlardım."

Genç adam gülünce Shailene içinin ısındığını hissetti. Onun tatlı, nazik gülüşü hep kendisini mutlu ederdi. Geniş salonda kahkahası yankılanırken Shailene kırmızı kanepeye iyice gömüldü. "Biliyor musun hayatım, bence bu gidişle avukat bile oabilirsin."

Shailene kafasını salladığında Black havlusuyla kafasını örttü ve ona gülümsedi. "Kahve ister misin?"

Shailene'in gözleri parladı. "Sütlü ve şekerli yapacak mısın?"

Black uzanıp onun burnunu sıktı. Bunu yaptığında soğuk eli burnunu serinletmişti. Belki de gece beraber kalmak iyi bir fikir değildi. Black ona böyle dokundukça, ıslak ıslak karşısında oturdukça Shailene yerinde nasıl doğru düzgün oturacaktı ki?

"Hemen yapıp gelirim." Black onun yanağını okşayıp kalktığında Shailene kımıldayamaz hâlde koltuğa çökmüştü. Kum torbası gibi hareketsizdi. Kalp atışları göğsünden ritmik bir hareketle yükseliyor, vücudunun her yeri binlerce kalbi varmış gibi hareketle çarpıyordu. Kızardığından emindi. Etkilendiğinden emin olana kadar.

"Yaşıtlarınız işi daha ileri götürüyor."

"Ona sevişmek deniyor canım."

Shailene ayaklarını yere vurdu. "Ahlakını korumak istemenin nesi bu kadar garip?" diye söylendi kendi kendine. "Erken yaşta bekaret kaybetmenin neresi medeni?"

Ardından annesi ile Shay'in sözlerini beyninden kovalayarak ayağa kalktı. Onları düşünmek istemiyordu, tek düşünmek istediği bu geceyi erkek arkadaşıyla geçireceğiydi. *Bu geceyi erkek arkadaşıyla geçirecekti!* Tekrar kalp atışları kulaklarında yankılanırken mutfakta kahve yapmakla uğraşan Black'e göz attı. Kafasındaki havluyu çekmemişti ve lolipop

emerken kahve hazırlıyordu. Shailene onu görünce elinde olmadan gülümsedi. Black onu mutlu ediyordu.

"Bilyorum." dedi Black. "Çok harikayım, değil mi?" Shailene gözlerini kırpıştırdığında Black'in tezgâha yaslanmış biçimde kendisini izlediğini gördü. Shailene kendi kendine kızarken güldü.

"Ah, seninki benim muhteşemliğimin yanında Eiffel Kulesi'nin altındaki Şanzelize Meydanı gibi. İkisi de ayrı ayrı güzeller ama daima kazanan Eiffel Kulesi olur."

"Yaa." dedi Black siyah kusursuz kaşlarından birini kaldırırken. *Lanet olsun, benim yapamadığım bir hareket daha!* "O zaman bu gece, Şanzelize'den mahrum kalacaksın." Shailene omuz silkip umursamıyormuş gibi yaptı. Ama tek kalmak istemiyordu. "Henry bugün içmemiş."

"Parasını at yarışına yatırdığı için içki alacak meteliği kalmamıştır." dedi Black suyu fincanlara dökerken. "Bilemiyorum, ayrıca dalga geçmek yerine bana hatta herkese ciddi ciddi bağırdı." Black elinde fincanlarla yanına gelince uzanıp kahvesini aldı.

"Onun sadece generallerin yanında bağırdığını sanıyordum. Ya da parası olan güzel kadınların." Beraber tekrar salona yöneldiklerinde Shailene güldü. Açık yeşil uzun koltuğa kuruldular. Bu koltuk eğer ulusal maç ya da önemli bir program varsa kullanılırdı. Black'in ailesi genelde evde olmadığından ve Black televizyon izlemeyi sevmediğinden bu yeşil koltuğun pek gelen gideni olmuyordu. Salonu ailesi daha evde mutlu mesut yaşarken annesi dekore etmişti. Kırmızı, fuşya ve açık yeşil koltuklar, kısa bordo perdeler ve duvarlarda sayılamayacak kadar küçük tablolar…

Shailene Black'in burada oturmak istemediğini çok iyi biliyordu. Eğer dekorasyonu değişseydi burada seve seve kalırdı ama bu haliyle ona ailesinin evde kaldığı mutlu zamanları hatırlatıyordu. Bu yüzden Black zamanının çoğunu Segrodlarla geçirirdi.

"Alıştırma yapıyor da olabilirdi tabii ama gayet ciddiydi. Bir an beni atacak sandım." Shailene fincanı iki eliyle kavra-

yıp dudaklarına yaklaştırdı. Black havluyu kafasından çekip koltuğun kenarına koyduğunda ise derin bir nefes aldı. Portakal kokusuna bayılıyordu. Eğer utanmasa öpüşmekten ziyade Black'in saçlarıyla sevişirdi. O kadar güzel kokuyorlardı ki!

"Henry kesin bir haltlar karıştırıyor, benden söylemesi." Black kolunu Shailene'in omzuna attı. Aynı anda genç kızın kalp atışları da hızlanmaya başladı.

Shailene kahvesinden büyük bir yudum alıp kremayı ağzında şapırdatarak dağıttığında Black kıkırdadı. Shailene'in ağzı. Hiç boş durmazdı ki. "Her neyse." dedi Shailene dudaklarını yalarken. "Tüm gecemizi Henry'i konuşarak mı harcayacağız?"

Black fincanını sehpahaya koyup ayaklandı. "Haklısın. Ben üzerimi değiştireyim sen de film seç olur mu?"

Shailene hızla kafasını sallayıp ağzına aldığı kahveyi yuttu. Tatlı his boğazından geçerken içinde mutluluktan bir şelale akıyor gibiydi. Black yukarı çıktığında Shailene bir komedi filmi seçti. Geceleri korku filmi için fazla değerli, dram türü içinse çok geneldi. Black ile eğlenmek istiyordu. Bu yüzden Black üstüne siyah bir tişört giyip geldiğinde ufak bir battaniyeyle üstlerini örttü. Film başlarken filmi izlemekten çok onun yeşil gözlerine attığı kaçamak bakışlar vardı. Black'in simsiyah giyinmesini de seviyordu. Yeşil gözlerini ortaya çıkarıyordu. Zaten çok yakışıklıydı, öyle bir de karanlık bir çekiciliği oluyordu. Shailene ona ve böyle bir aileye sahip olduğu için şükretti. Tanrı ona en değerli hediyelerini vermiş, onu kutsamıştı. Shailene Katolik olmayabilirdi ama şükran duymak şu sıralar yaptığı çoğu şeyden biriydi.

Ailem için teşekkür ederim Tanrım.

Annemin karşısına sevdiği birini çıkardığın için teşekkür ederim Tanrım.

Black ile birbirimizi bulmamızı sağladığın için teşekkür ederim Tanrım.

Bu mükemmel hayat için teşekkür ederim Tanrım.

Kıpırdanıp fincanını sıkı sıkıya tutarken vücudunu Bla-

ck'inkine yasladı. Genç adamın kolu onu sıkıca sararken fim yüzünden değil, duyduğu sevgi yüzünden gülümsüyordu. Sol yanında ritmik şekilde iki tane kalp çarparken şakağını sevgilisinin göğsüne dayadı. Black eliyle onun saçlarıyla oynarken o anın büyüsünün hep devam etmesini diledi. Mutlu olmak, huzurlu olmak, rahat olmak… O bu hisleri biliyordu ama Black'in de huzurlu olmasını istiyordu. Ailesi için üzülmemesini. Kahve fincanından bir yudum daha alıp gözlerini filme dikti. Günün tüm rutubeti ve döküntüsü kahkalarla onlardan uzaklaşırken içindeki mutluluk tohumları daha da derinlere kök saldı.

İki Hafta Sonra

Xaiver tavadaki pastırmayı döndürürken Shailene elmasını kemirmeye devam etti. "Bence de yağı bol olmamalı."

Xaiver sol elindeki kaşıkla gözlemenin hamurunu karıştırırken tavayı sallamaya devam etti. Başını sallayıp Shailene'e hak verdiğinde at kuyruğu komik bir şekilde sallandı. "İnsanlar damak zevklerini bilmiyorlar Shailene."

Shailene ayaklarını oturduğu masaya vurmaya devam ederek ağzını şapırdattı. "Tanrım bize Xaiver'i verdiğin için şükürler olsun! Yoksa annem bizi yağla öldürmeye devam edecekti."

Xaiver ona döndü. Elindeki kaşığı, hamuru tezgâha dökerek salladı. Hem gülüyor hem de dirseğiyle tavayı dürtüyordu. "Kadının iyisi elinin bolluğundan anlaşılır derdi annem."

"Hmm…" dedi Shailene kıkırdayarak. "Ama ben 'eli bol' terimi yerine 'ölçü inisiyatifi yok' derdim. Çünkü gerçekten öyle. Yakında, bir vücuttan çok göbek olabilirsin."

Xaiver kıkırdadı. "Her yemekten bir kaşık yeter."

Shailene gülüp, bitmiş elmasını çöpe doğru fırlattı ve bingo! Tam isabet. Zaten nişancılıkta iyiydi. "Bunu hayat felsefem yapmaya hazırım usta."

"O zaman…" dedi Xaiver kaşığı önünde sallarken. "İlk dersimiz, bu aramızda bir sır." Gözünü kırpıp arkasını döndü.

Shailene tezgâhtan zıplayıp aşağıya indi. "Yarın okula gidecek misin?"

Xaiver kızarmış pastırmaları tabağa koyup tavaya yenilerini eklerken mırıldandı. "Bilmiyorum. Gerine yarın işi olduğunu söyledi. İşim olursa ertelememin bir sebebi yok. Olmasa bile gidebilirim."

Shailene kafasını sallayıp saçlarını tek omzuna aldı. "Shay yarın dönecek. Annem erken gelmeyi düşünmüyor mu?"

Xaiver kafasını iki yana sallayınca mutfaktaki kızartma kokusundan kurtulmak için camı açtı ve serin havanın içeri girmesine izin verdi. Rüzgâr yüzünü yalayıp yutarken o da sevinçle gözlerini kırpıştırdı. "Biliyorsun annen bazen çok meşgul oluyor. Shay geldiğinde evde olmayabilir."

Shailene üzüntüyle suratını asıp pencerinin önünden çekildi. "Anlaşılan yine yalnızız." Xaiver sesindeki hüznü duymuş olacak ki ocağı kapatıp ona döndü. Kahverengi gözleri ışıldayıp onun gözlerinin içine bakıyordu.

"Benimle kalmak seni rahatsız mı ediyor?"

Shailene aceleyle kafasını iki yana sallayıp Xaiver'e baktı. Ona henüz 'baba' demeye hazır değildi, bu yüzden hâlâ adıyla sesleniyordu ama onun kendisine değer verdiğini anlıyordu. Daha ona kızmamış hatta onunla zıtlaşmamıştı bile. Kendisini kızı gibi gördüğünü biliyordu. Bunu hissettiriyordu. Shay ve kendisine karşı çok nazikti. Eve geldiğinden beri Shailene umduğundan farklı şeylerle karşılaşmıştı. Xaiver hiç de yapmacık değildi, doğaldı. Shailene annesinin doğru adamı bulduğunu düşünüyordu.

"Kesinlikle hayır!" diye bağırdı bir anda Shailene. Xaiver bunun üstüne güldü. Elleri önlüğünün bağlarını hızlıca çözerken hâlâ gülüyordu.

"Tamam, tamam." Omuzları oynarken elini önünde salladı. "Yemek yiyelim, sana bir şey göstereceğim."

Shailene güldüğü zaman Xaiver'in kısılan gözlerine ve hafif sakallarına bakıp gülümsedi. Aynı bir baba figürü gi-

biydi. Yemekleri aynı bir baba-kız yemeğiydi. Beraber yemek yerken şakalaştılar, gülüştüler ve kendilerinden bahsettiler. Shailene babasını kaybettiğinden beri kimsenin onun yerini alabileceğini düşünmemişti. Onun yerine kimseyi koymamamıştı. Ama Xaiver, oraya girebilir gibiydi. Babasının yıllar önce terk ettiği yeri doldurabilirmiş gibi. Yemeklerin güzelliği sohbetin güzelliği kadar baş döndürücüydü. Xaiver'in kendisi baş döndürücüydü. Bir üniversitede antropologdu. Ailesi hakkında pek konuşmazdı. Annesi öldüklerini söylemişti ama yine de Shailene merak ediyordu. Annesiyle çıkmaya başladıklarından beri kibar ve eli boldu. Onlara hediyeler getirir, gezmeye götürürdü. Shailene başta bunun kendilerine yaranmak için olduğunu düşünse de sonradan böyle düşündüğü için kendine kızmıştı. Xaiver iyi biriydi.

Masayı topladıklarında Shailene bunu yapmayı ne kadar istediğini hatırladı. Babasıyla yemek yemek, sonra beraber o masayı toplamak ve sabaha kadar sohbet etmek… Artık Shailene bunları yapabileceği birine sahipti.

"Bana ne göstereceksin?" diye sordu Shailene merakla. Xaiver'in gözlerinden hınzır bir bakış geçti. "İkinci ders, sabır çaylak." dedi Xaiver. Ardından güldü. "Hadi gel." Elini sallayıp hareketlenince Shailene merakla peşinden gitti. Mutfaktan çıkıp merdivenlere yöneldiklerinde Shailene nefesini tuttu. Sessiz evde yankılanan ayak sesleri onu daha da meraklandırıyordu. Acaba Xaiver ona ne gösterecekti? Acaba bir hediye mi almıştı? Bir köpek? Bir kedi? Ya da başka bir şey? Merdivenleri inip bodruma yöneldiklerinde kalbi heyecanla çarpıyordu. Bodrumu kullanmazlardı. Hem de hiç. Annesi bodrumlardan korkardı. Çünkü çok fazla korku filmi izlemişti. Yani oradayken elektrik gitse Gerine aşağıya hayatta inemezdi. Bu yüzden bodrumu kapalı tutuyorlardı.

Xaiver bodrumun kapısına geldiğinde Shailene itiraz etmek için ağzını açtı. "Burası kapalı ama, kullanmıyoruz."

"Bekle Shailene." Xaiver kot pantolonun cebinden çıkardığı küçük anahtarı deliğe soktu ve çevirip kapıyı öne doğ-

ru ittirerek açtı. Karanlıktaki loş ışık önüne serilince ilk önce gözlerini kırpıştırdı. Gördükleri karşısında göz bebekleri küçülürken korkuyla geri sıçradı ama Xaiver'in güçlü elleri onu kollarından tutuyordu. Kalbi bu sefer korku ile atmaya başlayınca Shailene titrerken karşısındaki manzaraya baktı. Tavandan sarkan deri kayışlar, duvara sabitlenmiş örsler, çekiçler, havada dolaşan yanmış et kokusuyla karışık küf, duvarlara gelişigüzel asılmış cinayet kurbanlarının fotoğrafları, uzun masalardan yere fısıltılarla damlayan kanlar…

Tıp, tıp, tıp.

Sanki Shailene'e fısıldıyorlardı.

Bize yardım et!

Ölmemize izin verme!

Canım acıyor, lütfen yardım et!

Shailene aralıksızca titrerken Xaiver onun üstüne doğru eğildi ve dudaklarını kulağına dayadı. Sesi hırıldayan bir aslanınki gibi tehditkâr, ahlaksız ve kötüydü. "*Cennetime hoş geldin.*"

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Shailene, Xaiver'in sözüyle titredi ve dirseğini ona geçirip arkasına döndü. Bu da neyin nesiydi? Xaiver onunla dalga mı geçiyordu? Uzun merdivenleri ikişer ikişer atlayarak çıkmaya başladığında Xaiver ona kıkırdadı. Bu genç kızın tüylerini diken diken etti. Bu adam delirmişti! Shailene tam basamakların sonuna vardığında aniden önüne çıkan birisine çarptı. Çarptığı kişi kollarını kendi vücuduna dolayıp onu hareketsiz bıraktı ve kendisi bodruma inerken Shailene'i de peşinde sürükledi.

"Ne yapıyorsun! Bırak beni!" Güçlü eller Shailene'in vücuduna dolanmış kollarını daha da sıkınca genç kız çenesini kapatmak zorunda kalmıştı. Acıya kolay kanmazdı. Çünkü eğitimini görmüştü. Ama adamın eli çok ağırdı.

Bodrumun kapısı Xaiver'in arkasından kapanınca Shailene iki adamla -erkek olduğunu kaslarından anlamıştı- bu sadist, kanlı mekânda yalnız kalmıştı. Ürkmediğini belli etmek istercesine yüzünü dik tutmaya çalıştı. O polis olmak için eğilitilirken yeteneği fark edilen ve özel harekâta seçilen sayılı insanlardan biriydi. Kolay kolay korkmaması gerekiyordu. Xaiver bodrumu kilitleyince Shailene'i tutan adam onu kan damlayan masaya doğru ittirdi. Shailene arkasını dönüp onlara baktı. Onu ittiren adam biraz iri yapılı, sarı saçlı ve kahverengi gözlü, yolda görse dönüp bir daha bakacağı karizmatik bir erkekti. Kollarını göğsünde birleştirmiş burnundan âdeta dumanlar üf-

leyerek genç kızı izliyordu. Xaiver öne çıkıp elini gömleğine silerken Shailene tiksintiyle ona baktı. Bu adam ne halt yiyordu?

"Sen kimsin?" diye sordu Shailene. Xaiver bunu komik bulmuş olacak ki güldü ve elini salladı. Ama Shailene'in katı yüz hattından ve mavi gözlerinin koyulaşmasından şaka yapmadığı belliydi.

"Ben senin üvey babanım." diye cevapladı onu Xaiver. Kahve tonunda birkaç saç teli yüzünün önüne düşmüş, göz kapakları hafif kapanmıştı. Bu hâli Shailene'e iki gün önce şefkatli bir baba görüntüsü çizse de şu an ona vurma isteği uyandırıyordu içinde. Ama önce neler olduğunu çözmeliydi. "Belli olmuyor mu?"

Shailene tükürür gibi "Benimle dalga geçme!" dedi. Ellerini arkasındaki masaya dayadı. Elini masada olabilecek herhangi bir şeyi bulabilmek amacıyla masada gezdirmeye başladı. Yavaşça ve dikkat çekmeden yapıyordu ki Xaiver onu masaya dayanıyor sansın. "Burada ne yapıyorsun? Kedi mi kesiyorsun?"

Xaiver gülüp işaret parmağını iki yana salladı ve dudakları neşeyle yukarı kıvrılırken dudaklarından "Hayır." cevabı çıktı. "İnsanları kesiyorum."

"Kaçık!" diye bağırdı Shailene aynı anda. "Buradan çıkınca seni ihbar edeceğim kaçık!"

Xaiver tek kaşını kaldırdı. "Öyle mi? Çok yazık, o zaman Shay bundan böyle benimle yaşamak zorunda kalacak."

Shailene'in tüm kasları aniden tepki verirken ağzı şaşkınlıkla açıldı. "Ne? Neler saçmalıyorsun sen? Annem sana velayet filan vermez!"

Xaiver gülüp bir sandalye çekti. Gerçi Shailene onu nereden aldığını bilmiyordu ama Xaiver sandalyeye ters otururken onu izledi sadece. Sarı kafalı herif hâlâ kollarını kavuşturmuş kapının önünde çıt çıkarmadan onları izliyordu. Shailene'in bu hormonlu herifi geçmesi zor olacak gibiydi. Ama bunu umursamıyordu. Onu yere devirebilirdi. Onu sarhoş Henry eğitmişti sonuçta. Lağımda yaşayan sıçanlar gibi kokup her gün domuz gibi içse de iyi bir eğitmendi. Xaiver neşeyle başını yana yatırıp

kendisine baktığında Shailene şaşkınlığını üzerinden attı. Ortamın kokusu onu boğuyordu. Ama o kadar da rahatsız olmadığı için seviniyordu. Henry onu bozulmaya yüz tutmuş kanlı domuz et dondurucusuna kapatmamış olsaydı bu sarı kafalı gerzek heriften önce bu koku onu öldürürdü. Xaiver ağzını açtığında eli de kıpırdanmayı kesti. Masada hiçbir şey yoktu.

"Masada bir şey bulamazsın tatlım." dedi Xaiver tek eliyle kol düğmelerini düzeltirken. "Sen fakirhanemi ziyaret edeceksin diye nezaket gereği hepsini kaldırdım."

"Shay, Shay'den bahset." dedi Shailene. "Bana neler zırvaladığını anlat. Burada ne yaptığını. Aslında kim olduğunu. Gerçekten antropolog musun?"

Xaiver kafasını onaylarcasına salladı. "Evet, antropoloğum." Kolundaki saate baktı, ardından tekrar genç kıza baktı. Çürümeye yüz yutmuş etlerin iğrenç kokusunu içine çekti ve hafif gülümsedi. "Shay… Ah doğru. Küçük şirin kız kardeşin. Eğer bu sevimli odadan bahsedecek olursan velayeti bana kalacak olan kardeşin."

Shailene kaşlarını çattı. "Aklını kaçırmış olmalısın."

Xaiver ağzı kulaklarına varana dek gülümsedi. "Annen ölürse kalır."

Shailene bir an karşısındaki adamın ne dediğini idrak edemedi. Aklını kaçırmıştı herhâlde? Ellerini sıkıp kendini sakinleştirmeye çalıştı. Şimdi bir şeyler yaparsa ileride kaçmak için yapacağı her şey boşa gildebilirdi. Hem belli ki adam delinin tekiydi. Shailene gözlerini kısıp karşısında beneklenen görüntüleri kovalamaya çalıştı. Öfke beyninden taşacak kadar güçlüydü. Derin bir nefes alıp bakışlarını yeniden Xaiver'e çevirdi. Adam kollarını sandalyenin sırtında kavuşturmuş, eğlenerek genç kıza bakıyordu.

"Annemi öldüreceğini mi söylüyorsun yani? O zaman seni yine de ihbar ederim. Elbet arkanda bir kanıt bırakırsın. Bu yanına kalmaz. Ona hiçbir şey yapamazsın."

Sarı kafalı herif hafif güldü. Xaiver bunun üzerine koyu kahve saçlarını arkaya attı. Bu ikisi onu deli ediyordu.

"Tabii ki doğrudan anneni öldürmeyeceğim Shailene. Bunu benim yerime rosto yapacak."

Rosto mu? Dalga mı geçiyorsun?

"Ah!" dedi Shailene. "Erken 1 Nisan. Pekâlâ kamera nerede?" Ellerini beline yerleştirip dudağını dişledi. "Gerçekten sıkılmaya başladım."

"Ah tatlım, o kadar safsın ki…" dedi Xaiver yavaşça. Gömleğinin yakasını eliyle hafifçe düzeltti. "Annen iki haftadır sence en çok ne yiyor?"

Shailene adamın o iğrenç açık kahverengi gözlerine baktı. "Rosto. Eee? Ne olmuş?"

"Peki sen sofradan kalkmadan önce ne yedin?"

"Rosto."

Xaiver gülüp yeniden saatine baktı. "Tam tamına 15 dakika oldu." Gözünü saatten ayırıp genç kızın yüzüne baktı. "3,2,1…"

Bir anda Shailene'in nefesi kesildi. Bacakları titredi ve tutunamayarak yere kapaklandı. Nefes borusu acıyla kasılırken elleri titremeye başladı. Tüm kasları yanmaya, gözleri yaşarmaya başladı. Dişleri sımsıkı birbirine kapanmıştı. Nefes almaya çalışmak için kesik nefesler aldı ama bir işe yaramadı. Elleri titrerken başı sert bir şekilde yere çarptı. Acı ufak iğneler gibi ritmik bir şekilde vücudunda dolaşırken kulakları Xaiver'in kahkahasıyla doldu. Canı öyle acıyordu ki hiçbir şey düşünemiyordu. Kesik nefesler canını daha çok acıtıyordu. Tıpkı kış ayında karın ortasında koşarken soğuk havanın ciğerleri acıtması gibi. Nefes alması gerekti ama ufak nefesler ona yetmediği için canı çok yanıyordu. Xaiver sandalyede sallanırken sarı kafalı adam kollarını çözüp Shailene'e yöneldi ve eğilip onu yerden kaldırdı. Elleri Shailene'in vücudunu sıksa da genç kız bunu hissedemiyordu. Ellerinin yaptığı baskı vücuduna batan acı iğnelerin yanında çok hafifti.

"Eğer…" dedi Xaiver pantolonunun cebinden ufacık bir şişe çıkarırken. "Bu ilacı almazsan ne olur biliyor musun?"

Shailene gözünden yaş gelircesine nefes almaya çalıştı. Ama o sırada tüm kasları kasılıyor, ona acı çektiriyordu. Resmen yaşamak ona acı veriyordu.

"Acı çeke çeke ölürsün. Bu acı yaklaşık yarım saat devam eder. Ertesi gün de almazsan yine devam eder, yine ve yine. En sonunda ne olur biliyor musun?" Xaiver öne doğru eğildi. "Yaşamaktan bıkarsın."

Shailene yerde sürünmeye, Xaiver'e yaklaşmaya çalıştı. Gözünden yaşlar kaynar sular gibi dökülüyordu. Acı vücuduna temas etmekten çıkmıştı, kendisi acı olmuştu. Sarı kafalı adam ayağıyla sürünmeye çalışan Shailene'i geri ittirdi. Genç kız geri düşüp titremeye devam ederken ona kıkırdadı.

"İşte annene iki haftadır bu zehirden yediriyorum. Ama merak etme panzehirini de veriyorum. Ama vermezsem sürekli bu acıyı yaşar ve en sonunda acıdan ölür. Kız kardeşinin velayeti de bana kalır. Ha, bunu söylerim diyorsan… Kanıt bulamazsın. Bu zehir kanda ortaya çıkmıyor. Ayrıca polisler buraya gelene kadar… Burası düzelir." Sandalyeden kalktı ve yanına gelip Shailene'e doğru diz çökerek eğildi. Genç kız gözyaşlarından adamı göremiyordu.

"Şimdi" dedi Xaiver. "Sana bu panzehiri vereceğim. Sen de uslu bir kız olacaksın. Dediklerimi yapacaksın. Eğer aksini yapmaya çalışırsan, bundan daha kötüsünü yaparım." Başıyla sarı kafalı herife işaret verdi. Adamın güçlü elleri anında genç kızın titreyen kollarını buldu. Adam onu kaldırıp masaya dayadı, titrememesi için sıkıca tuttu. Xaiver küçük şişeyi açıp Shailene'in çenesini kavradı. Genç kızın ağzını açıp şişedeki sıvıyı ağzına boca etti. Shailene öksürükler ve titremeler arasında sıvıyı yutarken iki adam da kızı bıraktı ve kız, sertçe soğuk zemine düştü. Acıdan mayışan kolları saniyeler içinde gevşedi, yaşlanan gözleri aralandı, tıkanan boğazı rahatladı. Daha rahat nefes almaya başladığında ellerini soğuk zemine yasladı. Soğuk ve kanlı zemine. Kirli kan eline bulaşırken öksürükler arasında yavaşça doğruldu. Xaiver yine sandalyesine oturmuş neşeli gözlerle Shailene'i izliyordu, sarı kafa ise kapının önünde cüssesiyle dikilmiş, yırtıcı bakışlarıyla kendisini yiyordu.

"Şimdi" dedi gülerek. "Senden istediğim tek bir şey var."

Shailene doğrulup yere oturduğunda siyah saçları terden yüzüne yapışmıştı. Elinin tersiyle yüzündeki saçları ittirdi. Kanlı eliyle. Yaşadığı acıyı tarif edemeyecek durumdaydı. Bunu yapamazdı. Ölmek istemişti. O acıyı çekmektense ölmeyi yeğlerdi. Ve şimdi annesi o acıyı her gün mü çekecekti? Bunu yapmayacaktı. Annesini korumak zorundaydı. Ve Shay. *Tanrım bana yardım et!*

Xaiver başını yana yatırdı. Artık aynı bir şeytana benziyordu. "Psikopatın teki olmanı istiyorum. Profesyonel bir seri katil. Harika bir suikastçi. Mükemmel bir silah."

"Niye?" diye sordu Shailene pürüzlü sesiyle. "Niye böyle bir şey istiyorsun?"

"Çünkü" diye devam etti Xaiver. "Bazı insanlar çok yanlış şeyler yaptılar. Ve ben de onlara bu piyasada kimin patron olduğunu göstermek istiyorum. Anlıyorsundur umarım."

Shailene derin bir nefes aldı. Soluk borusu hâlâ acıyordu. "Ben bir işe yaramam. Tek başıma bir şey yapamam. Hem bu isteğinin saçma olduğunu düşünmüyor musun? Ne çeşit bir delisin sen?"

Xaiver aniden bir kahkaha patlattı ve o sesler yeniden haykırmaya başladı. Histerik gülüş tüm odada yankılanırken damlayan kan sesleri çığlıklara eşlik etti.

Yardım et bize!

Bunun tekrar olmasına izin verme!

Bizim düştüğümüz hataya düşme!

"Hadi ama tatlım, özel suikastte eğitildiğini biliyorum." Xaiver ayağa kalkıp ona güldü. "Ve merak etme, tek olmayacaksın. Diğerlerine katılacaksın. Ama şunu aklına sok Shailene Segrod, eğer dediklerimden bir milim bile dışarı çıkarsan sonuçları ağır olur."

Shailene çığlık atarak öne atıldı ama sarı kafalı herif önce davranıp onu tuttuğu gibi geriye fırlattı. Xaiver cıklayıp gömleğinin ütüsünü düzeltti. "O zaman bu sana ders olsun." Kafasıyla adama işaret etti. Adam Shailene'in üstüne yürürken genç kız savunma pozisyonu aldı. "Neler oluyor?"

Xaiver başını yana yatırıp gülümsedi. "Belki de bekaretini kaybetmek sana, bana karşı çıkmaman gerektiğini hatırlatır." Anahtarını çıkarıp bodrumun kapısını açtı ve çıkmadan önce eski baba figürünü andıran biçimde gülümsedi. "Sean, eti de senindir kemiği de. Yarına kadar istediğini yapabilirsin."

"Yapamaz!" Shailene'in vücudu öfkeyle kavrulurken Sean denen herifin kahverengi gözleri onu buldu. Gözlerinden hainlik, açlık ve birini düzme isteği taşıyordu. Genç kızın kafasında birçok düşünce döndü. Ne yapacaktı? Bildiği şeylerin hepsini unutmuştu. Savunma tekniklerini bile unutmuştu! Xaiver gülerek kapıyı üstlerine kilitlediğinde Sean ona büyük bir açlıkla baktı. "Anlaşılan yalnızız güzelim." Kokan ortamın havası genç kızın etrafını sardı. Artık kusma raddesine gelmişti. "Bana do-ku-na-maz-sın."

"Görürüz." dedi Sean ve göz kırpıp Shailene'in üstüne atladı.

Black telefona bakıp başını salladı. "Biliyorum, gerek yok."

"Bir şey olursa ararsın."

"Ya.." dedi Black koltuğa yayılırken. Evin karanlığı onu hoş tutuyordu. En azından gizlenebiliyordu. "Tabii."

"Tatlım neyin var?" diye sordu karşı taraftan annesi. Sesinin endişeli bir şekilde çıkması için çaba bile harcamıyordu.

"Neyim mi var?" diye sordu Black bir anda öfkeyle. "Neyim mi var?"

"Evet." diye sordu annesi sakince. "Neyin var? Ergenliğe mi girdin canım?"

"Hayır ergenliğe girmedim, sadece beni umursamayan bir ailem var!" Elindeki çerçeveyi sinirle sıkarken çenesi seğiriyordu. "Birbirinizi hem aldatıyorsunuz hem boşanmıyorsunuz hem de bir aile gibi davranmıyorsunuz!"

"Kendine gel!" diye bağırdı annesi. Birkaç dakika sonra derin bir nefes alıp sesini alçattı. "Konuşma şeklini düzelt."

Black'in öfkesi taşmaya devam etti. "Hayır!" diye inletti kapkaranlık evi. Noel'e yaklaşırken bile sıcacık olmayan evi. "Tam 10 yaşımdan beri yalnız yaşıyorum! Eve geldiğiniz zamanlar bile kendinizi odalarınıza kapatıyorsunuz!"

"Senin için boşanmadık biz! Bu mu mükafatı?"

Black elinde bir sıcaklık hissedince çerçevenin camını kırdığını ve elini kestiğini anlamıştı. "Boşansanız daha iyiydi! En azından belki de yeniden evlenir, mutlu olurdunuz! Ya da en azından bir daha birleşmeyeceğinizi bilip başka şeyler için üzülürdüm! Ama sizin yaptığınız şey bencillik!"

"Black Ryan Hatfield Harrich McDerran! Kendine gel!"

Black gözleri dolarken hem telefonu hem de o daha 5 yaşındayken çekilen mutlu aile tablosunun çerçevesinden taştığı fotoğrafı duvara fırlatarak bir çığlık attı. Karanlığı, adı gibi hep yanındaydı. Yalnızdı. Hiç olmadığı kadar yalnızdı. Öksüz ve yetimdi.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Shailene keseyi sertçe vücuduna bastırmaya devam etti. O kadar sert bastırıyordu ki derisi yüzülecekti. Yaptığı artık fiziksel değil ruhsal temizlikti. Ama olmuyordu. Küvete oturup bacaklarını kendine çekti ve boynunu keselemeye devam etti. Gözyaşları kaynar sudan daha da yakıyordu canını. Soğuk küvet bile ısınmaya başlamıştı, onu serinletecek bir şey yoktu.

Görüntüler kafasından çıkmıyordu. O iğrenç kahverengi gözlerin kendisine bakışı. Vücudunun soğuk zemine çarpışı. O pisliğin iğrenç hırıltıları.

Titrek dudaklarının arasından boğuk bir inilti çıktığında hıçkırarak ağlamaya başladı. Vücudu birbiri ardına kriz geçiriyormuş gibi titriyordu. Histeri krizine girdiğine neredeyse emindi. Pisliği temizlemek istercesine keseyi derisinde gezdirmeye devam etti. Kolları hâlâ kanlıydı. Görüyordu işte. Bacakları kanlıydı, yüzü kanlıydı. Göbeğine kadar gelen suda ayaklarını çırptı ve kafasını mermer duvara çarptı. Ağlamak içini boşaltmasına yardım ediyordu ama içindeki acıyı susturmuyordu. Canı çok yanıyordu. Bu adam… Bu pislik adam hiç de düşündüğü gibi biri değildi. O pislikten de öte, şeytandan da kötüydü. Sean denen adam ona tecavüz ederken gelmiş ve o, orada değilmiş gibi Sean ile konuşmuştu. O, orada çığlık atıp ağlamıyormuş gibi, o, orada tepinmiyormuş gibi, yalvarmı-

yormuş gibi. Shailene'in elinden kese düşüp küvetin tabanına çöktü. Genç kız gözyaşları arasında kendisine çektiği bacaklarına başını yasladı. Tırnaklarını baldırlarına geçirip göğsünden hırıltılar yükselerek ağlamaya devam etti. Banyodaki titrek ışık hüznüne katılıyormuş gibi titreşiyordu. Küvetin etrafındaki cam kabin sıcak suyun buharının buğusuyla ona örtü gibiydi. Geniş banyoda sadece kendi sesini duyuyordu. Kendini hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti. Hiç böyle hayal etmemişti. Hep sonunda Black'in kollarında uyuyacağını, sabah kalkıp birlikte kahvaltı edeceklerini ardından herkesin ona 'Yüzün ışıldıyor' diyeceğini sanmıştı. Ama öyle olmamıştı.

Kirlenmişti.

Xaiver onu kirletmişti. Tıpkı hayallerine, yaşamına yaptığı gibi.

Kafasını aniden kaldırıp suyun altındaki solgun bedenine baktı. Hâlâ oradaydı. Keselese de çıkmayan kan lekeleri hala bacaklarında, baldırlarında ve ayak parmaklarındaydı. Hiç gitmiyordu.

"Gitmiyor!" diye mırıldandı kendi kendine ellerini bacaklarına sürterken. "Gitmiyor, gitmiyor!"

Musluğu açıp kaynar suyu küvete boca ettiği anda kan lekeleri daha da artmaya başladı. Kollarında, parmaklarında, göbeğinde, göğsünde… Sinirle küvetin dibinde olan keseyi aldı ve hırsla bacağına sürttü. Kan lekesini çıkarmak için tüm gücüyle ovalamaya başladı. Kaynar suyun sırtına dökülüşü, sağlıklı derisinin soyuluşu umrunda değildi. Tek bir şeye odaklanmıştı. Kan lekesine. Onun gitmesini istiyordu. Ama gitmiyordu işte. Orada olmaması gerekti! Onun gitmesi gerekti. Ama gitmiyordu işte, gitmeyecekti. Aynı Xaiver gibi. O istese bile gitmiyordu.

Keseyi alıp karşıya fırlattı ve kendini küvetten dışarı attı. Sular bacaklarından akarak tüylü paspasa dökülüyor, arkasında bıraktığı ekmek kırıntılarını andırıyordu. Shailene soğuk hava kendisini sararken aynanın karşısında durdu. Ak-

mış makyajı kaskatı kesilmiş donuk yüzünün yanında hiçbir şeydi. Gözlerindeki ışıltı yoktu. Mavi gözleri gökyüzünün renginden granit mavisine dönmüştü. Cansız, soluk, durgun. Mavi gözlerinin çevresi kıpkırmızıydı. Saatlerdir ağlıyordu, neredeyse gözyaşlarının çizdiği yolu bile yüzünde seçebilirdi. Askılıktan çekerek bornozu aldı ve kolları titrerken beceriksizce üstüne geçirdi.

Aynada yeniden kendine baktı. "Böyle olmaması gerekiyordu."

Ama oldu, diye yanıtladı onu iç sesi.

"Bizim iyi bir hayatımız olmalıydı, mutlu olmalıydık."

Artık mutlu olamayacaksın. Artık tek yapman gereken üvey babanın dediklerini yapmak. Yoksa annen ölecek.

Dudakları titrerken içindeki çaresizlik arttı. "Annemin ölmesini istemiyorum."

O zaman ne yapman gerektiğini biliyorsun. Aynadaki görüntüsü onunla konuşuyormuş gibi geliyordu. *Ama bunu kimseye söyleyemezsin.*

"Black…" diye fısıldadı Shailene farkına varmadan. Şimdi ona ne diyecekti? Yanında nasıl numara yapacaktı? Black ile ilk kez birbirleriyle birlikte olacaklarına dair sözleşmişlerdi. Ne yapacaktı? Artık bakire değildi.

Hayır, diye titredi karşısındaki görüntü. *Ona söyleyemezsin, kimseye söyleyemezsin. O acıyı kendin yaşadın. Eğer sessiz kalmaz ve dediklerini yapmazsan annen o acıyı her gün çekecek ve sonunda pes edecek. Acı kötüydü, sen de hissettin.*

"Ölmek istedim." dedi Shailene vücudu titrerken.

Annenin de o acıyı çekmesini mi istiyorsun? Acıdan bıkmasını, ölmeyi dilemesini mi istiyorsun?

Shailene kafasını iki yana salladı. "İstemiyorum."

O zaman herkese bir iyilik yap. Sessiz kal!

Shailene titreyen kolunu kaldırıp gözlerini sildi ve banyodan çıkmadan önce son kez bornozu kenarından kıvırıp

bacaklarına baktı. Kan lekesine. Hâlâ orada olup olmadığını merak ediyordu. Bu iğrençliğin damgasına. Artık saf ve temiz olmadığının lanet işaretine. Pürüzsüz bacağına bakıp dudaklarını sıkıca birbirine kapadı.

"Hâlâ orada." dedi. "Leke hâlâ orada."

Shailene sarı elbisesinin eteklerini sıkıca kavradı ve gülümsemeye çalıştı. *Black eve geldiğinde Xaiver gülümsemiş ve Shailene'e fısıldamıştı: "Normal davran. Yoksa geri döndüğünde Sean'ın sana yaptıklarından daha kötülerini Shay'e yaparım."*

Xaiver'in tehditkâr sesi kulaklarında çınladı. Kendini neşeli olmaya zorladı.

Bir saat önce tecavüze uğradığını unut. Sevdiğin adama odaklan.

Black üstündeki siyah tişörtü düzelttiğinde Shailene onu izledi. Siyah saçları ufak bukleler halinde alnına dökülmüş, yeşil gözleri etrafta bir şey ararcasına geziniyordu. Ceketini arıyor olmalıydı. Evet, kesin ceketini arıyordu. Shailene elbisesinin ucunu biraz daha sıktı. Normal davranması gerekiyordu. Xaiver böyle söylemişti. Ama ne gülünçtü değil mi? Kendini savunmak için yıllarca uzak doğu sporlarını öğrenmiş, polis akademisine dereceyle girmiş, ardından özel harekâta alınmış bir kız kendinden yaşlı bir adamdan korkuyordu. Aslında kendi için korkmuyordu. Kız kardeşi ve annesi için korkuyordu. Onlara bir şey olmasından ödü kopuyordu. Onları korumak istiyordu. Babası trafik kazasında öldüğünden beri kendini sorumlu hissediyordu. Aileyi koruyan kişinin o olması gerekiyordu artık.

"Tatlım, ceketimi görüyor musun?" diye sordu Black. Shailene soruyu idrak etmek için gözlerini kırpıştırıp yavaşça elbisesinin eteğini bıraktı.

"Bil…" Tiz çıkan sesini öksürerek düzeltti ve elbisesinin

kıvrılan ucunu silkeledi. "Bilmiyorum canım. Ama boş ver evde oturalım bu gece. Olur mu?"

Black tek eliyle saçlarını karıştırarak geldiğinde Shailene hâlâ kendiyle savaşıyordu. Mutlu görünmek için kendini zorluyordu. Genç adam renkli döşenmiş salona girdiğinde külçe gibi büzülmüş dudaklarını yukarı sıyırdı.

"Tamam ama evde yapacak çok bir şey yok." diye mırıldandı Black. "Ne güzel bir Fransız restoranında yer ayırtmıştım. Beni tam iki haftadır oyalıyorlar. Bir de görsen, adamlar Fransız taklidi bile yapamıyorlar." Black gergince güldüğünde Shailene onun çimen yeşili gözlerindeki parıltıyı gördü. Mutlu görünüyordu. Muhtemelen yakınlarda yine ailesiyle tartışmıştı ama Shailene yanında olduğu için mutluydu. Genç kız bunu görebiliyordu.

"Ah evet, sesleri burunlarından çıkarıyor gibi görünüyorlar." Black bu yorum karşısında kahkahalarla güldüğünde Shailene de içten biçimde kıkırdadı.

"Pekâlâ Bayan Segrod, hadi bana yapacak güzel bir şeyler bul."

Shailene'in aklında sadece Sean ile o bodrumda tıkılı kaldığı saatin görüntüleri kol geziyordu. O iğrenç dakikaları sanki hâlâ yaşıyordu. O adam sanki hâlâ elini vücudunda gezdiriyordu, hâlâ ona fısıldıyor, hâlâ onu öpmeye çalışıyordu.

"Sadece beni öp. Olur mu?" diye sordu Shailene fısıltıyla. Canlı görüntüleri kendinden uzaklaştırmak için başını iki yana salladı. Black gülümseyip kollarıyla onu sardığında ise derin bir nefes aldı. Genç onu kucağına oturtup kendine çevirdi.

"Sen." diye seslendi ona Black iki dolgun dudağının arasından. Parmakları genç kızın yüzünde geziniyor, önüne çıkan saç tutamlarını hızlı hareketlerle geri ittiriyordu. "Dünyadaki en güzel şeysin."

"Beni buna inandıramazsın." dedi Shailene artık kendine küçücük gelen elleriyle sevgilisinin gömleğinin yakasını kavrayarak.

"Sen.." diye devam etti Black bakışlarını onun karla örtülü ağaçlarda beliren mavi gözlerine dikerek. "Mitolojide geçen tüm deniz kızlarından daha biçimli, tanrıçalardan daha güzel, rahibelerden daha kutsal, kraliçelerden daha soylu, onurlu savaşçı kadınlardan daha çekicisin. Sen dünyaya onu güzelleştirmek için gelen bir melek gibisin. Benim dünyamı güzelleştirdin. Alacakaranlıktan sonra doğan bir güneş gibisin. Evrenden daha da yücesin. Sonsuzsun. Varlığının bahşettiği huzur, bana cennetin tarlalarından bile daha cazip geliyor. Öyle ki, artık yanımda olmadığın zamanlar göğsümdeki acı tüm bedenime işliyor. Aldığım her soluk bir bıçak gibi saplanıyor ve ben, insandan çok bir bez bebeğe dönüyorum."

Shailene ışıldayarak gülümsediğinde Black dudaklarını onunkilere bastırdı ve bölgesini işaretleyen kedi misali sevgilisinin dudaklarına kendi izini bıraktı. Shailene kollarını onun boynuna, Black ise onun beline doladığında öpüşmeleri bir mühürden çok ateşli bir harekete dönüşmüştü. Hareketler serileşmiş, nefesler kesikleşmişti. Black dudaklarını ayırdığında Shailene daha fazlasını ister gibi dudaklarını yaladı.

"İyisin değil mi?" diye sordu Black alnını onunkine yaslarken.

Shailene başını salladı. *"İyiyim, sadece…"*

Bir saat önce tecavüze uğradım ve üvey babam sessiz olmazsam annemi öldürüp kız kardeşime daha beterlerini yapacağını söyledi.

"Biraz huzursuz hissediyorum. Seni çok özledim."

Black güldü ve onu kendine bastırdı. "Üç gündür beni görmeye gelmeyen sensin güzelim. Üvey babanı çok sevdin galiba."

Shailene bu cümle karşısında afalladı. Elinde olmadan kasları gerginleşti ve Black'in boynunda olan kolları kaskatı kesildi. Black ani değişimi fark edip kafasını geriye çektiğinde meraklı gözlerini onunkilere dikti. "Bir şey mi oldu?"

Shailene derin bir nefes aldı ve ani tepki veren vücudunu sakinleştirmeye çalıştı. Böyle davranırsa Black bir şeylerden şüphelenecekti ve Xaiver, Shay'e bir şeyler yapacaktı. Gülüm-

sedi ve başını iki yana salladı. "Ah hayır. Xaiver bana eve dönünce rosto yapacağını söyledi. Biliyorsun rostoları çok güzel. Beni heyecanlandırıyor."

Black burun kıvırdı. "Ne yani tek bu mu?" Gözlerini kıstı. "Beni kandıramazsın. Seni çok iyi tanıyorum."

Beraber büyümeleri Shailene için dezavantajdı. Genç kız tek kolunu çekip elini iki yana salladı. "Tabii ki hayır. Akşam annemler dönecek ve Xaiver anneme bir sürpriz yapacağını söyledi. Bunun için seviniyorum sadece. Biraz gerginim çünkü daha önce anneme hiç yalan söylememiştim."

Ve sana.

Black elleriyle onun belini okşayınca Shailene yalanına inandığını anladı. Bir yanı rahatlasa da bir yanı yalan söylediği için huzursuzdu. Ama başka çaresi yoktu ki!

"O zaman bu sırrı annenden birlikte saklayalım. Bu gece burada kalmak ister misin, böylece annen ve Xaiver baş başa kalabilirler."

Shailene bu fikre balıklama dalacaktı fakat Xaiver'in ne diyeceğini bilmiyordu. Kızar mıydı? Peki ya Shay? O nerede kalacaktı? "Ama Shay?"

Black dudaklarını yukarı kıvırıp Gerine'in ona çok küçükken okuduğu hikâyelerdeki prensler gibi mükemmel bir bakış attı. "O da burada kalabilir. O cadı bazen işimize burnunu sokan koca bir kadın gibi davransa da hâlâ benim küçük sarı ponpon perim."

Shay küçükken Cadılar Bayramı'nda ponpon kızların peri lideri kılığına girmiş ve Black'ten de kendisinin kavalyesi olmasını istemişti. Shailene ile Black o zamanlar çıkmıyor olsalar bile Shailene, Black'e kendisini yalnız bırakıp tüm gece Shay ile şeker topladığı için kızmıştı. Black gece yarısından sonra gelmiş ve Shailene'den ona bir öpücük vererek özür dilemişti. On üç yaşında geçirdikleri o bayramdan sonra birbirlerinden hoşlanmaya başlamışlar ve on beşinci yaşlarına gelince çıkmaya başlamışlardı. Çünkü Gerine ne kadar gevşek bir anne olsa da

küçük yaşta sevgili konusunda tam bir muhafız kesiliyordu. Shailene o anıyı hatırlayınca elinde olmadan kıkırdadı.

"Tamam ama gece bizi gizlice gözetleyecek senin kafayı olur olmaz işlerle bozmuş sarı ponpon perin."

Black omuz silkip kaşlarını kaldırdı. "Lütfen sevgilime laf etme hanımefendi."

Shailene gülerek kaşlarını çattı. "Ya? Edersem ne olur?"

"Bu." dedi Black ve Shailene'i kendine yaklaştırarak dudaklarının buluşmasını sağladı.

Tekrar öpüşmeye başladıklarında Shailene'in bir saat önce olanlarla ilgili anıları kafasından silinmişti. Sadece kendisi ve Black vardı o an, onun için. Dudaklarını onun sıcak dudaklarına daha da bastırıp dizleri üstünde doğruldu ve kollarını boynuna iyice doladı. Black'in bu hareketi karşısında şaşırdığını biliyordu. Ama bir saat önce ne olduysa tekrarlanmadan önce bunu sevdiği insanla, aşkla ve mutlulukla yapmak istiyordu. Yoksa beklediği her dakika boyunca bu şey tekrarlanırsa hem vicdan azabı çekecek hem de kendini daha kirli hissedecekti.

Shailene dudaklarını aniden ayırdığında Black nefes nefese kalmıştı. "Bence artık çevredeki herkesi memnun etme zamanı geldi."

Black sanki her an gidecekmiş gibi onu sımsıkı tutuyordu. "Neyin?"

"Biyoloji dersini iyi dinledin mi?"

Black ne alakası olduğunu anlamadığını belli eden bakışlar atarak usulca "Evet." diye cevap verdi. Shailene kafasını salladı. "O zaman bu gibi durumlarda çiftlerin korunması için kondom kullanmaları gerektiğini biliyorsundur. Küçük bebekleri olmaması için. Umarım bir tane almışsındır."

Black'in şaşkınlıkla açılan ağzı karşısında dudağını dişledi. "Hadi ama sana burada hayatının teklifini sunuyorum. Böylece küçük sarı ponpon perinin hakkımızda laflar etmesine gerek duymacağız."

"Sen ciddi misin?" diye sordu Black. Yeşil gözleri bu teklif karşısında ışıldasa da onun, nazik bir beyefendinin yapması gerektiği gibi sevgilisine bu durumun uygun olup olmadığını sorması gerektiğini bildiğinden kendine hâkim olduğu anlaşılıyordu. "Yani hasta filan değilsin?"

"Hayır." diye cevap verdi Shailene aceleyle kucağından kalkarken. Kalkınca sevgilisinin elinden tutup onu çekiştirdi. "Hadi. Sanırım kadınlık hormonlarımın konserine bir dur demen gerekiyor bu durumda. Erkekler böyle yapar."

Black gülüp ayağa kalktı ve onu tek hareketle kucağına aldı. "Bunu bana sen mi öğretiyorsun?"

Shailene kıkırdadı. "Rahibe Teressa'nın sürtük kız kardeşiymişim gibi konuşma."

Black de ona katılıp merdivenlere yönelirken "Ben Rahip Taylor'un pezevenk erkek kardeşi olursam sorun olmaz." diye onu cevapladı.

"Umarım bunları pazar günü rahibeden dinlemeyiz." diye mırıldandı Shailene.

"O zaman diyecek tek bir şeyin var." dedi Black odasına girip onu koca yatağına bırakırken. "Bunların sevgiyle yapılması gerekir. Tıpkı küçük sevgililer gününde hediye edilen kurabiyeler gibi."

Sevgiyle.

Shailene'in dudağı titredi ama fark ettirmeden sevgilisinin yakasından tuttu ve onu üstüne doğru çekti. "Doğru" diye fısıldadı dudaklarına doğru. "Sevgiyle." Ardından onu öpüp sevgisini göstermek için kalbinin kapılarını ona açtı.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Shailene'in geçirdiği üç hafta hayatının en beter üç haftasıydı. Annesi ve kardeşinin eve gelmesi kendisini daha da zorlamıştı. Aynı evde iğrendiği o adamdan uzak kalmak mümkün değildi ve bu da yetmezmiş gibi onu seviyormuş gibi numara yapması gerekiyordu. Bundan nefret ediyordu. Geceleri ve gündüzleri ona resmen zehir olmuştu. Xaiver her seferinde onu daha da iğrenç şeylere zorluyor ve o bunları hiç kimseye anlatamıyordu.

Ondan bir tuval alıp öldürdüğü herhangi bir hayvanın kanıyla resim yapmasını istemişti.

Bir adamın vücudunu parçalatıp parçalarını poşetleyip gömmesini istemişti.

Geceleri tepesinde elinde bıçakla dikilmişti.

Uyurken o iğrenç şarkıyı söyleyip rüyalarını kâbusa dönüştürmüştü.

Annesi iş için dışarı çıktığında ve Shay okulla gezintiye gittiğinde onu Sean ile bir kulübeye kapatmış ve başının çaresine bakmasını söylemişti.

Shailene o kulübeyi hatırladıkça sinirleri bozuluyordu. Kan, seks ve kavgayla geçen iki gün. En sonunda Shailene bir falçatayı Sean'ın göğsüne batırıp her yerini façalamıştı ki evden kaça-

bilmişti. Xaiver, Sean'ın hâlini görünce onunla gurur duyduğunu söylemiş ve onu kucaklamıştı. Sean bundan acı duymamış hatta zevk almıştı. Shailene de öyle. Sean'ın derisini kesmek ona kendini iyi hissettirmişti. Üstelik artık Sean üzerine atladığında ağlamıyordu bile. Taş gibiydi sanki. Hissiz bir taş gibi. Sadece içinden Sean'ın çükünü koparacak planlar yapıyordu. Artık her gece elinin altında bir bıçak ile uyuyordu. Eğer Xaiver bir gece daha yatağının başında o melodiyi söylerse o bıçağı onun ağzına sokacaktı. Bundan emindi artık. Olur olmaz görüntülerin önünde canlandığını görüyor, kanlı filmler onu mutlu ediyor, insanlardan hemen sıkılıyor, herkese kaba davranıyor ya da bıçağının onların bedeninde nasıl duracağını merak ediyordu.

Xaiver gerçekten istediğine ulaşmıştı.

Shailene elindeki neşteri sallayıp köpeğin gözünü oydu. Xaiver memnuniyetle gülümserken Shay meraklı bakışlarla ikisini izliyordu.

"İzliyor musun meleğim?" dedi Xaiver nazikçe Shay'e. Shay, Xaiver'in ona hediye ettiği bebeği sıkıca kollarının arasında göğsüne bastırmış hayretle açılan ağzı ve meraklı gözleriyle Xaiver'e başını sallamıştı. Shailene, Shay'i fark edip ani bir hızla arkasını dönüp manzaranın önünü kapattı.

"Shay, odana git." dedi keskin bir sesle Shailene. Xaiver ona bu tür şeyleri Shay'e izletmeyeceğine dair söz vermişti. Ama öyleyse niye şimdi sözünde durmuyordu?

"Shailene" dedi Xaiver gayet rahat biçimde. "Bizimle kalsın. Sen işine dön."

Shailene neşteri elinde sıkıp tehditkâr bakışlarını Xaiver'e dikti. "Hayır, o bunu izlemeyecek."

Xaiver gözlerini kısıp Shailene'e baktı. "İşine dön dedim. Duymadın mı?"

Shay elindeki bebeği okşamaya devam ederek kafasını salladı. Bunlar onu korkutmuyor muydu? Ablasının gözünün önünde bir köpeği parçalaması on üç yaşındaki bir çocuğu korkutmaz mıydı? Öyleyse Shay niye her şey aşırı normalmiş gibi davranıyordu?

"Shay" dedi Shailene kız kardeşine eğilerek. "Odana çıkar mısın?"

Shay mavi gözlerini ona çevirdiğinde kaşlarını çattı. Kaşlarını çattığında yüzü kasılıyordu ve Shailene yüzünü babasına çok fazla benzetiyordu. Shay'in somurtmasını bu yüzden hiç sevmezdi. "Çıkmak istemiyorum, sizi izlemek istiyorum. Xaiver bana kalabileceğimi söyledi."

"Tanrı aşkına!" diye çıkıştı Shailene. "Odana çık!" Boş eliyle Shay'i merdivenlere doğru güçlü bir şekilde ittirdi. Küçük kızın ayakları birbirine dolandı ve yüz üstü yere kapaklandı.

"Senden nefret ediyorum!" diye bağırdı Shay ağlamaya başlayarak. Elinden fırlayan bebeğine doğru emekledi ve onu kucağına alıp koynuna bastırdı. "Senden nefret ediyorum!"

Shailene elindeki neşteri yere atıp Shay'e yaklaştı ama Xaiver ondan önce davranıp Shay'i kucakladığı gibi kaldırdı. Küçük kız ufak kollarını boynuna doladığında Xaiver kınadığını belli eden bakışlarını Shailene'e dikmişti. Shailene tırnaklarını baldırına geçirdi. Kız kardeşinin Xaiver ile yakınlaşması isteyeceği son şeydi. Shay nasıl böyle davranabilirdi? Ablasının onun için çırpındığını göremiyor muydu? Onun kötü bir adam olduğunu anlayamıyor muydu? Her şeyde kafası aşırı çalışırken nasıl bu konuda bu kadar kör olabiliyordu? Xaiver onun yanında hiçbir şeyi saklamazken hem de.

"Kardeşine çok kötü davranıyorsun tatlım." dedi Xaiver onaylamadığını belli eden bir tonda. Shay burnunu çekip ağlamaya devam ederken küçük kızın saçlarını okşadı. Shailene bu manzara karşısında tırnaklarını daha da derine gömdü.

"Kardeşimi yere indir." dedi Shailene. "Böyle anlaşmamıştık."

"Evet" dedi Xaiver, Shay'in kafasına bir öpücük bırakırken. Shay o öpücükten sonra aniden sustu ve yüzünü üvey babasının göğsüne gömdü. "Anlaşmamıştık."

"O zaman niye böyle davranıyorsun?" diye sordu Shaile-

ne ona soğuk bakışlar atarken. Xaiver ise bu bakışlar karşısında ona gülümseyerek cevap veriyordu.

"Canım öyle istiyor çünkü." Shailene'i geçip mutfağa yöneldi. Shailene kana bulanmış ellerinin sinirden titrediğini bacaklarından çıkan ritmik seslerle anladı. Ellerini kaldırıp sinirinin geçmesi için saçlarına daldırdı ve ruhunun karanlığını anımsatan simsiyah saçlarını hıncını almak için çekiştirdi.

Bazen annesine her şeyi anlatmayı öyle çok istiyordu ki. Bazen Xaiver'i ihbar etmeyi öyle çok istiyordu ki. Ne kadar plan yapsa hepsi boşa çıkmıştı. Xaiver'i onu zorlarken kameraya almaya düşünmüştü. Ama Xaiver'in süs heykelciği içine yerleştirdiği bir cihaz tüm aletleri bozuyordu. Sadece annesi eve gelince cihazı devreden çıkarıyordu. Böylece göz boyamaya devam ediyordu.

Shailene ellerini saçlarından çektiğinde ellerinde kalan saç tellerine baktı. Kan lekeleriyle bezeli parmaklarına dolanmışlardı. Ellerini sallayıp derin bir nefes aldı. Kız kardeşini Xaiver ile bırakmayacaktı. Ona bir şey yapmasına izin veremezdi. Arkasına dönüp salona kurdukları masadan uzaklaşıp mutfağa yöneldi. Mutfaktan ufak kahhkalar geliyordu ve bunlar da kalbine bıçak gibi saplanıyordu. Mutfaktan içeri girdiğinde Shay'i tezgâha oturtmuş gıdıklayan bir Xaiver ile karşılaştı. Xaiver niye Shay'e bu kadar iyi davranıyordu? Amacı neydi? Shay'e ulaşıp hızlıca onu Xaiver'den uzaklaştı. Shay'in kahkahaları anında durdu ve Xaiver yavaşça ona döndü. Bakışları kızgın değildi, aksine hâlâ eğleniyordu.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu Xaiver. Shay kollarında çırpınıp ayaklarını ona vuruyordu.

"Bırak beni! Bırak beni!"

"Kapa çeneni!" diye bağırdı Shailene ona. Ardından Xaiver'e döndü. "Ondan uzak durmanı söylemiştim. Kabul etmiştin."

"Ama artık istemiyorum." diye cevapladı Xaiver onu

önüne gelen saçlarını iterken. "Git ve yarım bıraktığın işi tamamla."

"Hayır!" Shailene kendine şaşırarak tersledi Xaiver'i. "Sen ondan uzak kalmadığın sürece onu sana bırakmayacağım."

Xaiver'in gözlerinin kahvesi anında değişti. Koyulaştı ve sertleşti. Shailene onun da kendisine karşı çıkmasını beklemediğini biliyordu. Shailene annesini ve kardeşini korumak istiyordu, ona karşı çıkmaz, onları riske atmazdı.

"Ne dedin?" diye sordu Xaiver gözlerini kısarak. "Anlayamadım da, tatlı, küçük Shaileneim."

Shay ablasının kolunu ısırdı ve Shailene derisine batan dişler yüzünden Shay'i yere düşürdü. Shay'in ısırdığı yer kanamaya başlarken Shay sürünüp Xaiver'in bacağına kollarını doladı. Nasıl hâlâ Xaiver'i ablasına tercih ediyordu!

"Kız kardeşimi geri ver!" diye bağırdı Shailene dayanamayarak. Ardından Xaiver'in üstüne atıldı. Xaiver o üstüne atladığında Shay'i kenara itip yana kaydı ve Shailene mutfak tezgâhına çarptı. Karnı acıyla sarsılırken arkasını dönmeye yeltendi ama Xaiver onu saçından yakalayıp yüzünü tezgâha çarptı. Ayaklarını diziyle dolaba yasladı ve kafası zonklayan Shailene'i yeniden tezgâha çarptı.

"Sana" diye mırıldandı Shailene'in kulağına dudaklarını yaklaştırırken. "Bana karşı çıkma demiştim."

Kızı tezgâha ittirdi ve arkasını dönüp yerdeki Shay'i kucağına aldı. Shailene acıyan vücudu ve uğuldayan kafasına aldırmamaya çalışarak arkasını döndüğünde, nereden aldığını anlamadığı bıçağı Shay'in boğazına dayamış Xaiver'e korkuyla baktı.

"Dur!" dedi Shailene başı dönmeye başlarken. "Yapma."

"Hayır." dedi Xaiver bıçağı oynatırken. Shay boğazında bir bıçak varken bile Xaiver'in tişörtünü sıkıca kavramıştı. Xaiver öyle sıkı tutuyordu ki, Shailene acısını buradan hissedebilirdi. "İstemiyorum. Çünkü sen beni dinlemedin."

"Söz!" dedi Shailene. "Söz veriyorum. Bir daha yapmayacağım. Lütfen kardeşimi bırak." Gözleri dolarken Shailene akmaya başlayan burnunu elinin tersiyle sildi. Mutfak yavaşça dönmeye başlamıştı ve kafası çok fazla acıyordu.

Xaiver sırıttı ve başını yana eğdi. "Sana inanmıyorum küçük kelebeğim. Babanın lafına karşı gelmemen gerektiğini öğrenmen gerekiyor." Bıçağı Shay'in boğazına yavaşça bastırmaya başladığında Shailene ufak bir çığlık attı. Shailene'in aksine Shay hareketsizdi. Korkmuş ya da endişelenmiş değildi. Aksine neler olduğunun farkında olmadığını belirten bir ifade vardı yüzünde.

"Lütfen." diye yalvardı Shailene ellerini ona uzatarak. "Yalvarıyorum Xaiver. Lütfen ona bir şey yapma." Aklına Shay'in öldüğü binbir görüntü geliyor ve Shailene'in korkusunu tetikliyordu. Görüntüleri kovalamak için alt dudağını sertçe dişledi. "Bir daha yapmayacağım. Yemin ederim. Lütfen."

Xaiver'in gözleri birkaç saniye yüzünde dolandı, ardından yukarı kıvrılan dudakları ona kötü bir şey olacağını belli etse de Xaiver onu şaşırtarak bıçağı Shay'in boğazından çekti. "İyi günümdesin bebeğim." dedi gülümserken. "Sana bir ceza vermekle yetineceğim."

Shailene hızlıca kafasını salladı. "Tamam. Tamam."

Shay, Xaiver'in onu bırakmasına üzülmüş gibi dudaklarını büzdü ardından yere oturup yeniden bebeğine sarıldı. Shailene, Shay için sevinirken Xaiver yanında bittiğinde bu sefer cezadan korkmaya başladı. Acaba ne isteyecekti?

Xaiver elindeki bıçağı ona doğrulttu ve ufak bir kahkaha attı. "Al bunu."

Shailene korktuğunu göstermemek için duruşunu dikleştirdi ve soğuk bıçağı eline aldı. Gözleri sıcak çikolatayı andıran Xaiver'in gözlerine dik dik bakıyordu. *Ailemi koruyorum,* diye tekrarladı kendine üç haftadır sürekli yaptığı gibi. *Ailemi koruyorum.*

"Şimdi koluna 'Bir daha asla Xaiver'e karşı çıkmayacağım' yaz."

Shailene duydukları karşısında bariz rahatladı. Daha kötü bir şey bekliyordu çünkü. Bıçağı koluna götürürken Xaiver ona güldü.

"Hayır." dedi Xaiver. "Derine bastır. Damarlarına kadar bıçağın girmesini istiyorum."

Shailene cevaba şaşırsa da gözlerini diktiği bıçağa yönlendirdi dikkatini. O kadar zor bir şey değildi. Derin bir nefes alıp karşısında bebekle oynayan kardeşini umursamamaya çalışarak sert demiri tenine bastırdı. Kolu, bıçağa tepki verircesine acırken yazmaya başladı. Yavaşça yazarken Xaiver aniden öne uzandı ve bıçağı tutan elini koluna doğru bastırdı.

Shailene acıyla haykırıp yere düştü. Bıçak koluna saplanmış gibi dik duruyor, kolundan akan kanlar mermer zemine yayılıyordu. Xaiver el çırpıp ellerini cebine soktu ve bir şeyler aramaya başladı.

"İşte bu şekilde tatlım." dedi ona neşeli bir sesle. Cebinden buruşmuş bir sigara ile çakmak çıkarıp sigarasını yaktı ve iki dudağının arasına tıktı. "Haydi, böyle devam et."

Shailene beklerse Xaiver'in kızacağından endişelenip kıpkırmızı olan koluna uzandı ve bıçağın kabzasını kavradı. Bıçağı çekmek, içeri batırırken verdiği acıdan daha fazla acı verdi. Kendisine acının olmadığını sayıklayarak titreyen elini yeniden koluna yönlendirdi ve derinlere bastırarak yazmaya devam etti.

Xaiver gidip ışığı kapattığında Shay ufak bir kahkaha attı. "Karanlıkta izlemesi daha hoş."

Shay ellerini kanlı zemine vurup güldü ve ardından bebeğinin tarağını cebinden çıkarıp onunla oynamaya devam etti. Shailene'in dünyası bir anda kandan ve acıdan ibaret olmaya başlamıştı. Kanlı duvarlar, kanlı yerler, kanlı okul, kanlı yemekler, kanlı kol… Bıçak darbelerinin tenine her dokunuşunda donuklaşmaya başladı. Acının kendine verdiği canlılık hissini sevmeye başladı.

"Evet…" diye mırıldandı Xaiver dumanı havaya üflerken.

Bir anda yabancı bir ses duysa da elleri yaptığı işi bırakmadı. "Ben gel-"

Bir ses çığlık attı ve kendisine doğru koştu. Hemen bir bez alıp yanına eğildi ve kolunu çizen elini geriye itip ıslak bezi koluna bastırdı. "Shailene…"

Yeşil gözler gözlerine baktığında Shailene karşısındaki kişinin Black olduğunu anladı. Ama bir şey cevap vermesine engeldi. Bir şey, ona kukla gibi hissettiriyordu. Hareket edemiyor, göz kırpamıyordu. Cansız gibiydi.

Black yavaşça kolundaki bezi kaldırıp kendisine kazdığı yazıya baktı. Black bezi yere düşürdüğünde Xaiver uzandı ve sigarasını Shailene'in omzunda söndürdü. Black buna şaşırarak cevap verirken Xaiver ona gülümsedi.

Noel. Kimilerine göre Noel ailece yemek yenen, hediyeler dağıtılan, Noel şarkıları söylenen ve şöminenin önünde hikâyeler anlatıp sıcak çikolata içilen gecelerdi. Shailene ise bu Noel'e annesinin evde olmayışına yanarak başlamış ve gece felaketle sonuçlanmıştı.

Karşısındaki kızgın sevgilisi bu felaketin somut hâliydi. Xaiver yapacağını yapmıştı.

"Ah" demişti normal bir şekilde. "Noel yemeği için mi geldin?" Black, ona kızgınca bakarken tek yaptığı bunu söylemekti. Shay'in yanına gitmiş, onu kucaklamış ve elini sallamıştı. "Biz parka gidelim o hâlde. Siz de rahatça konuşun."

Black, Shailene'in kolundaki bezi geri çekip tastaki suyla yeniden yıkadı ve tekrar kolunun üstüne örttü. Bir açıklama bekliyordu. Shailene ona gerçeği söylemeli miydi? Söylemezse ona bu durumu asla açıklayamazdı. Hem de asla. Black'in omzuna yerleştirdiği ceketi biraz daha kendine çekti. Xaiver'in sigarasının izi sanki yeni gibi yanıyordu.

"Evet" dedi Black. Ses tonu hem kızgın hem de kırgındı. "Bana neden böyle bir şey yaptığını, Shay'in delirmiş gibi baktığını ve Xaiver'in seni durdurmadığını anlat."

Shailene derin bir nefes aldı ve kafasını kaldırıp geldiğinden beri ikinci defa Black'in suratına baktı. "Çünkü onu yapmamı Xaiver istedi benden."

Black bir adım geriye kaçarak "Ne?" diye bağırdı. "Delirdi mi bu adam? Peki sen niye kaçmadın? Niye polisi aramadın? Niye öylece dediğini yaptın?"

Shailene kollarını kaldırıp başının iki yanına koydu. Islak bez düşüp yere çarptığında Black bağırmayı kesti. "Hiçbir şey bilmiyorsun." Black sinirle gözlerini kısıp kolunu salladı. "Evet bilmiyorum çünkü bana hiçbir şey anlatmıyorsun!"

"Bağırma!" diye haykırdı Shailene. O bağırdıkça aklına Xaiver'in ona mırıldandığı şarkı geliyordu. "Bağırma."

Fahişelerin ve ibnelerin kanı kirletecekse hayat denizini,
Ölüm kadirdir akıtmak için kanlarını ve bedenlerini,
Tıpkı bir sanat eseri gibi kesilen parçalar,
Ustalıkla dikilen dökümler gibi,
Bir lütuf aslında,
Eşsiz tablolar gibi usta elinden çıkan,
Cinayet diye çağırılan.

Black derin bir nefes verdi ve dudaklarını büzdü. Ona bağırmaması gerekirdi. "Üzgünüm ama çok kızdım Shailene. Nasıl bir manzara olduğunu bilmiyorsun."

"Bunu o istedi." diye tekrarladı Shailene birkaç saniye öyle durarak.

"Niye?" Black odada volta atmaya başladı.

"Çünkü ona karşı çıktım o da beni cezalandırdı." Shailene ellerini kafasından çekip yatağına dayadı. Eskiden odasını severdi. Ama artık hem odasından hem de yatağından nefret ediyordu. Uyumak artık haram olmuştu ona.

"Anlamıyorum." diye mırıldandı Black çaresiz bir sesle. Shailene onun ellerinin amaçsızca sallandığını gördü. Ne yapacağını bilemediğinde hep böyle yapardı.

Yeniden derin bir nefes aldı ve olayları baştan anlattı. Xaiver'in onu bodruma indirişini, tehdit edişini, Sean'ın kendisine tecavüz edişini, sonra bunun tekrarlanmasını, kendisine yaptırdığı işleri, Sean ile aynı kulübeye tıkılmasını, geceleri gelip tepesinde beklemesini, kardeşini kullanmasını, ona şarkı söyleyişini, her şeyi anlattı. Tecavüz olayını duyunca Black'in kaşları öyle çatıldı ki Shailene bir anlığına korktu. Anlatması bittiğinde Black kapının önünde yığılacakmış gibi duruyordu.

"Yapamayız." dedi. "Polise gitmeliyiz."

"Gidemem. Annemi öldürür. Yapamam."

"Bir yolunu buluruz." Black gelip ellerini tuttu ve parmak

boğumlarını okşamaya başladı. "Bir daha sana dokunmalarını izin veremem. Onu ihbar edeceğim."

"Edemezsin, yapamazsın. Lütfen beni anlattığıma pişman etme." Ellerini çektiğinde Black ani bir şekilde ayağa sıçradı. Shailene anlamsızca ona bakarken saçlarını yolarcasına ellerini onlarda gezdirdi.

"Bir de bu var tabii." dedi kızgın çıkan sesiyle.

"Ne?"

"Bunu bana niye söylemedin?" diye çıkıştı Black.

Shailene nefesini verdi. "Başka çarem yoktu. Onları korumam gerekti."

Black sinirle genç kızın sırtındaki ceketini çekti ve faça izlerini eliyle işaret ederek bağırmaya başladı. "Onları bunlarla mı koruyorsun? Bu mu onları Xaiver'den uzak tutuyor? Kendini sunman mı onu durduruyor?"

Shailene acı bir ifadeyle gülümsedi. "Evet." dedi dört haftada yaşlanan mavi gözlerini ona dikerek. "Bedenimi satıyorum ki ruhumu benden alamasın."

Black yüzünü asıp ceketini yere fırlattı ve iki adımda ona ulaşıp Shailene'i kollarının arasına aldı. "Seni kullanmasına izin veremem, seni burada bırakamam." Elleri genç kızı okşarken sesi umutsuzca çıkıyordu. Sevdiği kızı koruyamayacaksa erkek olmanın ne anlamı vardı ki?

"Yapamazsın." diye fısıldadı Shailene kollarını ona dolarken. "Lütfen bana söz ver. Hiçbir şey demeyeceğine söz ver."

Black derin bir nefes alıp yüzünü Shailene'in kafasına dayadı. Nasıl sevdiği kadının acı çekmesini izleyebilirdi? Nasıl bir köşede öylece durabilirdi? Bu o kadar zordu ki…

"Ben…" diye fısıldadı Black ama Shailene kendini geri çekti.

"Black" dedi umutsuzca. Deniz mavisine bürünen gözleri dolmuştu. "Ailemi kaybetmek istemiyorum. Onlara bir şey olmasını istemiyorum. Lütfen."

Black uzanıp Shailene'in gözlerini sildi ve yanaklarını avuçladı. Shailene'in üzülmesini istemiyordu. "Pekâlâ" dedi sadece. Diyecek başka lafı yoktu.

Shailene ağlamaya başladığında iki yanağına da öpücükler kondurdu, ardından onu kollarının arasına hapsetti. "Ama" dedi yavaşça onun saçlarını okşarken. "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Seni koruyacağım."

"Sana izin vermez." dedi Shailene ağlamaya devam ederken. Küçük bir kız çocuğu gibi Black'in tişörtünü sıkıca kavramıştı. "Seni de tehdit eder."

"Kiminle?" diye sordu Black. "Ailemle mi? İstediğini yapabilir. Seni korumak için elimden ne geliyorsa onu yapacağım. Çünkü…"

"Çünkü?" dedi Shailene ellerini tişörtünden çekip kollarını sevgilisinin boynuna dolarken. Black de kollarını onun beline doladı ve Shailene'i yüzüne doğru çekti. Black onun gözlerine baktı. Canlı, ışık saçan, mavi. Shailene'in gözlerini anlatan kelimeler. Shailene de onun gözlerine baktı. Çimen gibi, mutluluk veren yeşil. Black'in gözlerini anlatan kelimeler.

"Seni seviyorum." diye mırıldandı ikisi aynı anda, yıllardır tekrarlanan bir dua gibi.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Devlin ile Shailene okulun koridorlarında ilerlerken fısıldaşmaları duyuyorlardı. İnsanlar korkakça ama garip bir şekilde cesur bir davranış sergileyerek, Shailene'in bir haftalık yok oluşunu ve hastaneyi birbirine katmasının dedikodusunu yapıyordu. Devlin gözünün ucuyla Shailene'e baktı. Şimdiye kadar üstlerine atlamasını, kafalarını dolaplara vurmasını, çılgınca küfretmesini ve birinin kulağını koparıp kahkaha atmasını beklemişti. Shailene ise sadece önüne bakıp yürüyor, başka bir şeyle ilgilenmiyordu. Ama bunun aksine aurası çok karanlık sinyaller veriyordu. O yürüdükçe insanlar önünden çekiliyordu, başlarına dert almak istemedikleri -yine- belliydi. Felix'in burnuna tıktığı kalemlerle şebeklik yaptığı sınıfa vardıklarında, Shailene konuşmadan sırasına yöneldi. Bu Devlin için yeni bir şey değildi. Anlam veremediği tek şey, bir anda neden bu kadar değişmişti? Aniden iyi olması ile aniden daha beter olması arasında ince bir çizgi var gibiydi. Ateşi aniden yanmış ve ansızın sönmüştü sanki. Şimdi bakışları şahinlikten kartallığa yükselmiş gibiydi. Daha vahşi, daha yırtıcıydı. Devlin, Shailene'i kendisine o bakışı atarken yakalasa altına sıçacağından emindi. Devlin burnundaki kalemlerle teyzesinin taklidini yapan Felix'in ve ona gülen, durmadan fotoğraflarını çeken Dave'in yanına yöneldi.

"Felix…" dedi Felix sesini incelterek. "Bir cımbız al yavrum ve emektâr teyzenin yanına gel."

"Çünkü…" dedi Dave gülerek.

"Çünkü burun kıllarım gereğinden fazla uzamış." dedi Felix ve ardından burnundaki kalemleri okşadı.

Devlin bakışlarını Felix'in göğsüne yöneltti. Tişörtünün altına bir şeyler sıkıştırılmış ve tişörtü kabarmıştı. "Sen içine hırkanı mı tıktın?" diye sordu kahkahasını bastırmaya çalışırken.

Felix kafasını sallayıp işaret parmağını onlara doğru salladı ve sahte göğüslerini avuçlayıp silkeledi. "Kadının iyisi, etinin dolgunluğundan anlaşılır çocuğum."

"Sarkmış memelerden bahsediyor Dev." dedi Dave gülerek. Elindeki telefonunu cebine sıkıştırdı ve tek kolunu Devlin'in omzuna attı. "Kuzeninin morali mi bozuk?" Kaşlarıyla Shailene'in ayaklarını sıraya uzatmış, kollarını kafasının altında birleştirmiş dışarıyı izleyen silüetini işaret etti. Devlin, Shailene'e bir bakış atıp omuz silkti.

"Bilgisayarını camından fırlattığından beri bu durumda. Açıkçası onunla konuşmaya bile korkuyorum."

Felix burnundaki kalemleri çıkardı ve ikisine sırıtıp kafasını hızlı biçimde salladı. "Her an adam öldürebilirmiş gibi bir havası var." Üç erkek, minicik elbisesine rağmen, bacaklarını sırasının üstüne uzatmış, siyah saçlarını gözlerini güneşten korumak için önüne atmış ve kollarını kafasının altında birleştirerek tavana bakan genç kıza baktı.

"Garip." dedi Dave.

"Ben de bundan bahsediyorum." dedi Devlin.

"Sanırım depresyona girmiş." deyip iç çekti Felix.

Dave tekrardan takılmış bir plak gibi "Garip." deyince ikisi de göz ucuyla ona baktı.

"Garip mi?"

Dave çenesini sıvazlayıp gözlerini kıstı. "İç çamaşırı giymemiş mi o?"

Üç erkek aynı anda aşağıya doğru eğilip meraklı bakışlarla Dave'in sorusuna yanıt bulmaya çalışırken kafalarına çarpan kitapla yerlerinden sıçradılar. Hızlıca arkalarına döndüklerinde, öğretmenleri Mario'yu tam karşılarında buldular. Mario, 39 yaşında, aynı adaşı Mario –Süper Mario- gibi bir bıyığı olan bekâr ve muhtemelen eline daha kadın eli değmemiş biriydi. Dave Mario'nun evde 66 kediyle beraber yaşadığını ve onlarla birlikte olduğunu söyleyip dururdu. Felix bunun karşısında öğürüyormuş gibi yapar, Devlin de onun kafasına vurup sustururdu. Mario elindeyken tartıya çıksa bir öküzü bile geçebilecek kadar ağır fen kitaplarıyla onlara kaşlarını çatmış, bir açıklama bekleyerek dikiliyordu.

"Evet?" dedi tombul Mario'nun sesi. Öğrenciler yerlerine geçerken üç arkadaş birbirlerini dürtüp bir açıklama bulmaya çalışıyordu.

"Bay Wischket." Felix sevimli bir bakış attı ve örnek öğrenci izlenimi vermek için gömleğinin yakasını düzeltti. "Biz de tam havadaki mikroskobik canlıları inceliyorduk."

"Evet." dedi Dave elini sallarken. "Ama işe bakın ki hiçbirine rastlayamadık. Sanırım gözetlenmekten hoşlanmıyorlar."

Devlin ikisine de bir bakış atıp Mario'ya döndü. "Özür dileriz."

"Yerlerinize geçin." dedi Mario kitaplarını sertçe masasına bırakırken. Devlin, Shailene'in yanına oturduğunda bile Shailene istifini bozmamıştı. "Sınıfımıza yeni katılan bir öğrenciyle tanışacaksınız bugün. Aslında çoktan burada olması gerekiyordu."

"İlk günden geç kalınmaz." diye seslendi bir erkek öğrenci.

"Diyene bak, maymunlar bile senden erken geliyor Jim." Claudia isimli kız şakıdığında Jim omuz silkti.

"Kapa çeneni Claudia. Muşmula surat."

"Maymun bakışlı hödük."

"Hey!" diye bağırdı Mario. "Kapa- " Fakat kelimeler öğretmenin ağzına tıkıldı.

Kapı aniden açıldı ve içeri, kırmızı saçları yüzüne yapışmış, en saf mavilikte etrafa bakan kocaman gözleriyle bir kız daldı. Üstünde döküntü denilecek kadar eski ve yıpranmış bir kot pantolon ile gömlek vardı. Uzun askılı çantasını tek koluna takmış ve ucunu sıkıca tutmuştu. Konversleri o kadar yıpranmıştı ki ilk yağmur yağdığı anda sırılsıklam olurdu. Kız elini kapıya yaslayıp soluklandı. Herkes merakla onu izlerken Mario kıza yaklaştı.

"Evet, geldi işte. Kağıdı alayım, bayan…?"

Kız derin bir nefes aldı ve doğrulup Mario'ya baktı. Mario ona elini uzatmış meraklı bir ifade ile bakıyordu.

"Ah!" dedi kız ince sesiyle. Ardından elini cebine sokup kağıdı aramaya başladı. "Bir saniye." Çantasını yere attı. Diğer elini de cebine atıp kağıdı ararken arka sıralardan bir çocuk bağırdı.

"Belki de külodunu sıkıştırmışsındır." Tüm sınıf kahkaha atınca Shailene gözlerini kapatıp homurdandı.

"Gerçekten garip." dedi Dave fısıltıyla. "Sorununun ne olduğunu merak ediyorum."

"Evet." diye onayladı Felix kaleminin arka tarafını dişlerken. "Hâlâ sinirlenip bağırmamış olması çok garip."

"Ah!" diye sevinçle bağırdı kız. "Şimdi hatırladım." Ardından eğilip konversinin kenarından buruşmuş bir kağıt çıkarıp öğretmene uzattı. Mario kağıda hızlı bir bakış attı ve ardından kafasını salladı.

"Ginir Vercal sı-"

"Ginger" diye düzeltti kız onu. "Adım Ginger. Lanet olası gözü görmeyen yaşlı sekreterler. Hep yanlış yazıyorlar. Ginger Vercal."

"Pekâlâ." dedi Mario. Kızı işaret ederek sınıfa döndü. Sınıftaki herkes kızı süzüyordu, tek umursamayan Shailene'di.

Öğretmen ona kısa bir bakış attı ve sıraya uzatmış olduğu bacaklarına baktı. Shailene ile dalaşmak istemediğinden es geçip tekrar sınıfa yöneldi. "Yeni arkadaşınız Ginger Vercal. Buraya West Oknaye'da-"

"Aslında West Okarnez" diye düzeltti onu Ginger çantasını yerden alıp silkelerken.

"Her neyse." dedi Mario ve eliyle Devlinlerin sırasının en önündeki masayı işaret etti. "Burası senin yerin. Ders bitiminde arkadaşlarınla tanışırsın."

Ginger asker selamı verdi ayaklarını süre süre sırasına ilişti. Sınıftaki erkek ter kokusuna bir kız kokusu daha eklendi ve Felix yüksek sesle hapşırdı. "Tanrım, cam açın."

Dave yanındaki pencereyi açarken bir şeyler zırvalayıp kitaplarını açmalarını söyleyen Mario'ya aldırış etmeden Felix'e fısıldadı. "Kızı mı kesiyorsun sen?"

Felix, birkaç saniye daha Ginger'a bakıp hemen başını iki yana salladı. "Tabii ki hayır. Sadece ceketini beğendim."

Devlin arkasına yaslanıp onlara yaklaştı. "İyi de kızın ceketi yok ki."

Felix, Devlin'e pis bir bakış atıp kalemi yine ağzına soktu. Bunun üstüne Dave tok bir sesle güldü ve dirseğiyle Felix'i dürttü. "Anlaşılan Felix aşık olmuş."

"Hem de esmer olmayan birine." Devlin ile Dave bakıştı ve yumruklarını tokuşturup 'Ooooo' derken gülüştüler. Mario onları uyarınca mecburen sustuklarında Felix omuz silkti.

"Öyle bir şey yok." Kahve tonundaki saçlarını karıştırıp gözlerini Ginger'a sabitledi. Bunun üstüne Dave yine onu dirseğiyle dürttü.

"Felix ve Ginger" diye şakımaya başladı kısık sesle.

"Bir ağacın altında öpüşüyorlar." diye devam etti Devlin aynı ses tonuyla. Felix ikisine de vurup susmalarını söylerken Ginger aniden arkasını döndü ve bakışlarını direkt Felix'e sabitledi. Felix nefesini tuttuğunda Dave ve Devlin de gülüşme-

yi kesti. Shailene derin bir iç çekti ve gözlerini kapattı. Onu deli ediyorlardı ama kımıldayamayacak kadar yorgundu. Bu yüzden şapşalları dinlemeye devam etti. Ginger, Felix'e bulut mavisi gözleriyle bakarken Felix'in kalbi hızla çarpmaya başladı. Felix kalbinin sesini duyabiliyordu. *Tanrım! Dostum, Brezilyalı bir hatun gelip bana asıldığında bile bu kadar heyacanlamamıştım,* diye bağırıyordu sanki.

Ginger aniden elini alnına dayadı ve asker selamı verdi. "Yo. Selam dostlar." Sonra elini kaldırıp onlara el salladı. Felix sadece ona seslenmemesinin verdiği bir kırıklık yaşarken Dave çapkın gülüşünü yüzüne yapıştırıp hafifçe el salladı.

"Bu kız" diye fısıldadı Devlin sahte gülümsemesiyle. "Oldukça garip."

Ginger kolunu sonuna kadar havaya kaldırmış deli gibi el sallarken Mario'nun tepesinde dikildiğini görmemişti.

"Bayan Vercal." dedi bir anda Mario. Ginger aniden önüne dönüp ayağa kalktı ve gözlerini sıkıca yumup asker selamı verdi.

"Emredin efendim!"

"Bir sorununuz mu var?" Ginger'ın tek kolu hâlâ havadaydı ve Mario gözleriyle kolunu işaret ediyordu. Ginger gözlerini açıp bakışlarını takip ederek koluna baktığında güldü ve parmak şıklattı.

"Bu bir egzersiz!" diye çığırdı. Alnına yapıştırdığı elini beline koydu ve yanlara doğru gerinmeye başladı. "Bir, iki, üç, dört. Bir, iki, üç, dört. Sağlık için de çok faydalı."

"Ayrıca" dedi Dave dudağını ısırırken. "Hafiften deli gibi."

Devlin ile bakışıp aynı anda omuz silktiler. İkisi de "Felix ile iyi bir çift olacaklar." dediğinde Felix'in kalbi yeniden hızla çarpmaya başladı ve karşısında yanlara gerinen şirin kızı izlemeye devam etti.

Haley, Devlin'in yanına vardığında Devlin banka yayılmış çikoltasını kemiriyordu. Haley kendini banka attı ve hafiften sevgilisine döndü. Devlin saçlarını dağıtan rüzgârla hiç mücadeleye girmiyor, sadece çikolatasını yiyordu. Bu Haley'in gözünde onu daha da karizmatik yapıyordu.

"Nasılsın?" diye sordu Haley. Sarı saçlarını önünden çekti ve ona kocaman gülümsedi.

"Harika." dedi Devlin son lokmayı da ağzına attığında. Uzunca çiğneyip yoğun çikolata tadının ağzında yayılmasına izin verdi ve sonra elindeki boş çikolata paketini buruşturdu. "Biraz sıkılmış. Sen?"

"Aynıyım, bak" dedi Haley arkasına yaslanırken. "Babam seninle konuşmak istiyormuş."

Devlin tek eliyle siyah saçlarını arkaya atarken Haley'in cümlesiyle mavi gözleri şaşkınlıkla açıldı. Bay Neshka yine ondan ne istiyordu ki? Yine onu tehdit mi edecekti? Sakin görünmeye çalışarak boş paketi cebine sıkıştırdı. Eğer bir daha Bay Neshka ile yalnız kalırsa bu sefer kesin idrar yolları iflas ederdi. O adamla yalnız kalmaktan ölesiye korkuyordu. Ama bunu dile getiremeyecek kadar da çekiniyordu.

"Niye?" O da Haley'e döndü ve dirseğini banka yasladı.

Haley dudak büküp omuzlarını silkti. Bunu yaptığında saçları dalgalandı ve tekrardan göğsüne kondu. "Açıkçası ben de bilmiyorum. Benimle bu konularda pek konuşmaz."

"Bu konular mı?" diye sordu Devlin kaşlarını yukarı kaldırırken.

"Bilmemi istemediği konular." diye açıklık getirdi Haley. "Gayet açık ve nettir bu konuda."

Tabii. Devlin babasının insanlar üzerinde kurduğu otoriteden haberdardı. Haley'in baskı yapıp soramaması doğaldı tabii. Elini sevgilisinin yüzüne yaklaştırdı ve göğsüne uzanan

sarı saç tutamlarından birini alıp parmağına doladı. Haley ise bunun karşısında gülümsemekle yetindi.

"Ee?" diye sordu Devlin'e. "Cevabın ne?"

Devlin gözlerini kırpıştırıp saç tutamını okşadı. "Belli değil mi?"

Haley kafasını sallayıp güldü. "Haklısın. Yarın okul çıkışı o zaman."

"Anlaştık." Devlin parmağını saçtan çekti ve elini Haley'in boynuna yerleştirip tenini okşamaya başladı. Haley, Devlin'in tırnakları tenine her değdiğinde ürperiyor, sonra içini kaplayan sıcaklıkla yanıyordu. Sadece kendisine dokunması bile onu delirtmeye yetiyordu. İkisi de yavaş yavaş birbirlerine yaklaşmaya başladılar. Okul bahçesi tamamen boştu ve onları gözetleyecek birisi de bulunmazdı. Haley gözlerini kapayıp gelecek öpücüğü beklemeye başladı. Ama saniyeler sonra bir hırlamayla aniden gözlerini açtı.

Shailene tepelerinde dikilmiş ifadesiz yüzüyle onlara bakıyordu.

Devlin ofladı ve geri çekildi. Bu hareketi Haley'i biraz hayal kırıklığına uğratsa da bozuntuya vermedi. "Bir şey mi oldu?"

"Evet" dedi genç kız ve arkasını döndü. "Peşimden gel." Devlin'in cevabını beklemeden okul çıkışına doğru yürümeye başladığında genç adam iç çekti. Shailene yine ona köpeğiymiş gibi davranıyordu. "Hemen gelirim." dedi ve suratını asmış olan Haley'i yanağından öpüp acele adımlarla Shailene'in peşinden gitti.

Okulun çıkışında, ara bir sokakta Shailene en beklemediği insanla onu bekliyordu. Black. Bu isim bir anda içindeki kızgınlığı ortaya çıkardı. Sahi, Black'e neden kızgındı? Bir fikri yoktu ama içinde bir yerlerde onu kıskanıyordu. Black yine siyahlar içindeydi. Siyah bir gömlek, siyah yırtık bir pantolon ve konvers giymişti. Elinde sımsıkı bir kağıt tutuyordu. Binanın duvarına yaslanmış, karşısında dikilen Shailene'i hayranlıkla izliyordu. Bu görüntü Devlin'i aniden sinirlendirdi.

Yine. İçinden sayı saymaya başlayarak yanlarına ilişti. Black, Shailene'in küçüklükten tanıdığı biriydi. Yani aralarında bir şey olması pek olası değildi. Değil mi? Ama pek böyle durmuyorlardı.

"Bunu" dedi aniden Shailene ve Black'in elindeki kağıdı çekip aldı. Düzeltip Devlin'in önünde salladığında bir duvar kadar katı sesiyle konuşmaya devam etti. "Nasıl açıklayacak acaba sevgilin?"

Devlin gözlerini devirip karşısındaki kağıda baktı. Hafif kısılan gözleri ve yukarı kıvrılmış dudaklarıyla gülümseyen Haley'in bir portresi çizilmişti. Bu muydu yani? Bunun neresi tuhaftı?

"Ee?" diye sordu Devlin ellerini cebine sokarken. "Buradaki problem ne? Alt tarafı bir çizim."

"Bu fotoğrafı" dedi Black yavaşça göz ucuyla Devlin'e bakarak. Sakinliği ve aşırı yavaş, dolayısıyla havalı davranışları Devlin'in kanına dokunuyordu. "Zherif'in adamlarından birine, birisi yolladı."

"Sorun tam olarak bu." dedi Shailene işaret parmağını Devlin'in göğsüne koyarak. Granite dönmüş gözlerini onunkilere dikmiş, tüm korkutuculuğuyla ona tıslıyordu. "Sevgilini nereden tanıyorlar?"

Devlin cümleyi duyar duymaz güldü. Ne yani? Zherif denen adam kim bilmiyordu ama evine adamlarını yollayan kişi olduğunu tahmin ediyordu. Devlin'in evini, Shailene'i ve her şeyi biliyorsa bunu nasıl bilmeyecekti ki? Black ve Shailene onu izlerken gülmeye devam etti. Shailene tırnağını onun göğsüne biraz daha bastırdı. Eğleniyor gibi görünmüyordu. Devlin sustuğunda kaşlarını kaldırdı.

"Komik olan ne?"

"Bak" dedi Devlin Black'in orada olmasının, Shailene'e bakışlarının verdiği rahatsızlık ve sinir olma duygusundan cesaret alarak Shailene'in parmağını ittirirken. "Bu Zherif denen adam benim hakkımda her şeyi biliyorsa elbet sevgilimi de bilecek. Bu mu yani sorun?"

Shailene hırlayıp korkutucu olan yüzünü daha da korkutucu bir hâle soktu. "Zherif'in bilgisayarda görüntülü olarak sarışın bir kızla konuştuğunu gördüm. Ve Black de onu yakalayan adama bu resmin gönderildiğini söyledi. Sence bu tesadüf mü? Sevgilinin ve seni isteyen kadının sarışın olması tesadüf mü?"

Shailene'in kelimeleri tokat gibi Devlin'in yüzüne çarptı. Haley mi? Onu isteyen kişi mi? Devlin ne yapacağını bilemedi. Ağzını açtı ama kelimeler boğazının düğümünden yukarı çıkamadı. Nefes almak için derin bir iç çekti ama yeterli gelmedi. Şaşkınlıkla Black ve Shailene'e baktı. Ne diyecekti ki? Diyebileceği tek bir şey vardı; Hiç.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

"Eee" dedi Shailene. "Cevap versene."

Devlin gözlerini kaçırdı. "Diyecek bir şeyim yok."

"Ben diyeceğin şeyi biliyorum." dedi Shailene âdeta sesiyle onu ezerek. "Kız arkadaşını yakalayıp doğruları söylemesi için sıkıştırma kararımızın doğru olduğunu söyleyeceksin."

Devlin aniden bakışlarını ona sabitledi. "Tamam aklıma bir şey gelmiyor ama gerçekten buna gerek var mı?"

Black yerinde biraz huysuzlandı ama Devlin onu görmezden geldi. "Belki de sadece bir tesadüftür olamaz mı yani?"

Shailene tek kaşını kaldırdı. "Şu an salaklık ediyorsun Devlin."

"Sen de kuruntu yapıyorsun." diye çıkıştı Devlin. "Haley'in böyle bir şey yapmadığına eminim. Hadi diyelim yapıyor, niye bunu yapsın ki? Niye beni kaçırmak istesin, tek bir mesaj atsa zaten ben kendi isteğimle giderim."

"O zaman çok göze batardı." diye fısıldadı Black tek ayağını duvara yaslarken. "Mesajları görürler."

"Onu geçtim." dedi Devlin, Black'e kötü bir bakış atarken. Gerçekten sinirlenmeye başlıyordu. "Niye beni istesin? Onun babamla ne alıp veremediği olacak ki? Babam Dışişleri Bakanı ve Haley'in de başka ülkelerin çıkarlarını gözettiğini hiç düşünmüyorum."

Shailene sıkılmış gibi geri çekildi ve o sırada saçları Devlin'in gözüne sürtünerek omuzlarına kondu. "Belki de birisi için çalışıyordur, bu kadar gevşek davranmayı kes."

"Hayır" dedi Devlin yumruklarını sıkarak. Kendisine patronluk taslanmasından gerçekten bıkmıştı. İçinden bir ses Shailene'e kafa tutmamasını söylese de Devlin onu dinlemedi. "Ondan hoşlanmadığın için ufak şeylerden olaylar çıkarmayı kes."

Shailene gözlerini kıstı. "Bunun o koca memeli mahluku sevmememle alakası yok."

"Evet var!" Devlin eğlenir gibi bir ifade takındı. Ama bu gerçekten zordu. İnsanlar bunu kavga sırasında nasıl beceriyorlardı? Kollarını göğsünde birleşti. "Sadece ondan hoşlanmadığın için çamur atıyorsun."

"Seni korumaya çalışıyorum!" diye çıkıştı Shailene.

"Sadece hastaneye dönmemeye çalışıyorsun!" diye bağırdı Devlin. "Tek istediğin bu değil mi?" Devlin bunu söylediğine anında pişman oldu. Shailene'in kendisini korumak için gösterdiği çabayı görmüştü. Nasıl bunu söylemişti? Mankafa!

Shailene'in gözlerinin rengi bir an değişse de genç kız Devlin'in yanından geçip gitti. Ve gitmeden ona seslendi. "Bu işin Haley'le bir ilgisi var. Sen inanmasan da."

Shailene sokaktan çıkar çıkmaz Black de yaslandığı duvardan doğruldu. Yavaşça yürüyüp tam Devlin'in karşısında durdu. Yine sinir bozucu siyah kıyafetlerini giymişti ve gözleri parıldıyordu. Devlin gözlerinin öyle belirgin durmasından rahatsız oluyordu. Black ortalama onun boylarındaydı ama yine de duruşunu dikleştirdi.

"Sadece zarar görmeni istemiyor." dedi Black.

"Yorum yapmanı istemiyorum." dedi Devlin arkasını dönerken. Niye durmuş onu dinliyordu ki? Black'i dinlemesi gerekmezdi. Sonuçta yanlış görmüş olabilirdi. Ya da Shailene için yalan söylüyor olabilirdi. Kimi kandırıyorum ki? Derin bir nefes alıp gözlerini kapattı. Haley'in kendisine ihanet etmemiş olması ihtimaline o kadar çok tutunuyordu ki. Niye? Çünkü sevdiği bir insanı daha kaybetmek istemiyordu.

Devlin gözlerini açıp sokaktan çıkmak için adımlarını sıklaştırdı ama Black'in sesi onu durdurdu. Sanki içini okumuş gibi, kelimeler vücuduna saplandı ve genç adamı yerine mıhladı.

Black ellerini cebine soktu ve Devlin'e baktı. "Çünkü sevdiği bir insanı daha kaybetmek istemiyor."

"Hadi" dedi Dave arkadaşına cesaret vermeye çalışırken. "Gidip onunla konuş."

"Hayır." dedi Felix saçlarını karıştırarak. "Diyecek bir şey bulamam."

Dave yanında getirdiği tek şey olan çizim defterini sıradan aldı ve diğer elini sallayıp güldü. "Esmerlerden ya da solaryumdan bahsetme yeter dostum. İnan."

Felix birkaç kitabı çantasına doldururken gözlerini devirdi. Ginger o sırada bir şeyler yazmakla uğraşıyordu ve sınıf neredeyse boşalmıştı. Dave ve kendisini saymazsa tabii. Sırf Ginger'a yetişmek için yavaş toplanıyordu. Ders programını öğrenmek istiyordu. Bu yüzden onu takip edecekti. Biraz sapıkça gelebilirdi tabii ama ne demişler? Aşkta her şey mübahtır. Evet, Felix şu an bunu çok doğru bir şekilde uyguluyordu.

"Ona bir bak, ne kadar güzel. Ama ben-"

"Hop!" dedi Dave kaşlarını kaldırırarak. "Regl ağrısı çeken anneme döndün oğlum. N'oluyor? Sen Felix'sin! Hani esmer hatunlara zaafı olan. Ve olduğunu bile düşünmediğim Tanrı sana bir fırsat verdi bu zaafı yenmen için." Ardından eliyle artık defterlerini kapatmaya başlayan Ginger'ı gösterdi. "O da tam karşında duruyor. Şu kızıl saçlı, mavi gözlü, hafif kaçık kız."

"Ona kaçık deme!" diye fısıldadı Felix rahatsız olmuş bir ses tonuyla.

"Pekâlâ." dedi Dave pes etmiş gibi ellerini kaldırırarak.

"Ama bir şeyler yapmazsan kız gidecek ve sen onu tekrar ne zaman görebileceğini bilemeyeceksin."

"İşte bunun için onu takip edeceğim ya." Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz eliyle ağzını kapadı Felix. Bunu Dave'e söylememesi gerekiyordu! Bu sarı bokun sır tutma yeteneği sıfırdı. Tabii bazı istisnalar dışında.

"Bak benim daha iyi bir fikrim var." Dave gülümseyince Felix kaşlarını kaldırdı.

"Nedir?" diye sordu çekinerek. Dave'den genelde Devlin'in tabiriyle 'iyi' fikirler çıkmazdı. Bir keresinde on beş yaşlarında paraları yokken dondurmacı kadının onlara bedava dondurma vermesini sağlayacak bir plan yapmıştı. Ve bu plan onlara tam bir haftalık ev cezasına patlamıştı. Dave tam bir kamu dehşetiydi yani. Felix'in gözleri hâlâ Ginger'daydı. Sırasından kalkmış ve çantasının ağzını açmıştı. Kızıl saçları omuzlarından dökülürken aynı pembe pamuk şekerlere benziyordu. Felix'in onları mıncıklayası geliyordu. Dave cevap verdiğinde Felix irkildi.

"İşte bu."

Ginger eşyalarını büyük bir heyecanla toplarken Dave büyük bir ilgiyle onu izleyen Felix'i genç kızın üzerine itti. Felix tökezleyip Ginger'ın üstüne düştü ve genç kızı sırayla kendi arasına sıkıştırdı. Kızıl saçları gözlerinin önüne bir perde gibi çekildi ve Felix'in âdeta nefesi kesildi. Tıpkı… Bu tıpkı… *Günbatımı gibi*. Kızıl bulutların arasında kalan sönük mavi bulutlar gibi. Aynı onlar gibi. Felix âdeta donmuştu. Tek yapabildiği hayranlıkla karşısındaki kızı izlemekti. Ona hayran olmak, ona tapmak… Yakında onun bir fotoğrafını heykelin üstüne yapıştırıp ona adaklar adamaya başlardı. Felix Ginger'ın tepinmesiyle ona seslendiğini anladı.

"Kalk üstümden!" Ginger dizleriyle Felix'in karnına vururken Felix aniden rüyasından uyandı ve ayağa zıpladı. Etrafa bakındı ama Dave çoktan toz olmuştu. *Pezevenk,* diye mırıldandı Felix sinirle. Bunun hesabını soracaktı.

Ginger sıradan kalkıp kıpkırmızı olmuş suratıyla Felix'in karşısına dikildi. Kollarını vücudunu korumak istercesine kendine sarmıştı ve Felix'e aşırı tatlı geliyordu o an. *Kız seni sapık sanıyor. Tatlı olduğunu düşünmeyi kes.*

"Yanlışlıkla oldu." dedi Felix saçlarını karıştırarak. "Özür dilerim."

Ginger gözlerini kısıp ona inanmayan gözlerle bir süre baktı ve ardından yavaşça kollarını indirdi. "Bir daha yapma."

"Peki, yapmam." Felix ona bön bön bakan kızı görünce hemen ellerini iki yana sallamaya başladı. "Yani ayaklarıma söylerim bir daha kaymazlar."

Ginger kafasını salladı, son kitabını da çantasına koyup fermuarı çekerken de mırıldandı. "Evet söyle, tekrar üstüme düşmemen için büyük bir çaba harcasın."

Felix kafası karışmış bir biçimde "Peki." dedi sessizce.

Ginger çantayı koluna atınca telaşa düştü ve hemen elini uzattı. "Ah ben şey, adım Felix."

Ginger önce eline baktı, sonra yüzüne kocaman bir gülücük kondurup elini tuttu ve hızlıca salladı. "Merhaba ismi Felix olan ve üstüme düşen insan, ben de Ginger."

Felix de aynı hızla elini sallamaya başladı. "Memnun oldum günbatımı." dedi heyecanla. *Bunu ona söylememen gerekiyordu!* Aniden taş kesildi ve gevelemeye başladı. "Ah şey, o değil de…Hmm…"

"Günbatımı?" Ginger kafasını yana eğdi.

"Şey…"

"Bayıldım!" diye çığırdı aniden Ginger. "Bu benim lakabım mı? Özel ad gibi mi? Harika! Çok havalı!"

Felix zorla gülümsedi. "Ah, beğenmene sevindim."

"Teşekkürler!" Elini çekip çantasını düzeltti. "Şimdi gidiyorum, hoşça kal!"

Ginger koşarak sınıftan çıktı fakat Felix hâlâ eli önünde öylece duruyordu. Eline sanki beyaz çikolata parçacıklı siyah çikolata dökülmüş gibi bakıyordu. Ginger'ın dokunduğu eline. O eline.

"Tanrım!" diye fısıldadı zorlukla konuşarak. "Bu elimi asla yıkamayacağım."

Shailene burnundan soluyordu. Karşısındaki denize baktı. Ardından banka oturdu. Buraya niye geldiğini bile bilmiyordu. Niye gelmişti? Ayaklarını biraz yere sürttü ve çakıl taşlarını ayağının altında hissetti. Rüzgâr saçlarını dağıtırken arkasına yaslandı. Bir anlığına denizi izlemek ve rüzgârı dinlemek gafletinde bulundu. Gözlerini kapattı. Işık geldiğini görünce daha da sıkı yumdu. Rüzgâr kulaklarına şarkı gibi geliyordu. Ve Shailene bu şarkıyı biliyordu. Annesi, Shay ve kendisi bu şarkıyı babası için söylerdi.

Gözlerinin önünde, şöminenin tam yanı başındaki piyanonun etrafına serpiştirilmiş hâlleri geldi. Shailene ve Shay piyano çalar, anneleri başlarında oturur ve hep birlikte şarkı söylerlerdi. Gerine bunu yaparlarken hep piyanonun üstüne ailecek çekildikleri bir fotoğrafı koyardı. Shailene babasına bakarken ve bu şarkıyı söylerken sanki o yanında dikiliyor ve elini omzuna koyuyormuş gibi hissederdi.

Yanağına sıcak bir şey değince ağladığını anladı. Ellerini tutunmak istercesine elbisesine geçirdi. Ama yine de gözlerini açmadı. Denizin dalgaları ve rüzgârın uğultusunda söyledikleri şarkının melodilerini duymaya çalıştı. Çünkü o şarkı, ailesini kendine yakın hissettiği tek şeydi.

Shailene gözlerini açtı. Yanakları ıslanmış ve yanmıştı. Tırnakları eteğin kumaşından baldırına batıyordu. Ama bu canını yakmıyordu. Onu üzen -ki buna şaşıyordu- Devlin'in sözleriydi. O sadece onu düşünüyordu.

Annesi ve Shay'le her şarkı bittiğinde yaptıkları gibi ellerini kaldırdı ve birleştirip çenesine dayadı. "Seni özlüyorum." dedi bu sefer birden çok kişiyi kastederek. Farkında olmasa da kalbi bunu annesi ve kız kardeşi için de söylemişti. "Seni korumak istiyorum. Ama artık yapabileceğim bir şey yok. O yüzden seni..." İşaret parmağını göğsüne, kalbinin olduğu

yere dokundurdu. "Burada yaşatıyorum." Göz yaşları dökülmeye devam ederken piyanonun görüntüsü aklından silindi ve yerine siyah saçlı, mavi gözlü bir çocuğunki geldi.

"Daha fazla kaybetmek istemiyorum." dedi yavaşça bir daha ağlamayacağını kendine temin ederek. Ama devamı birisi içindi. Yabancı olsa da aşina olduğu birineydi. Artık kalbine mezar yapmaktan bıkmıştı. Oraya bir buket değil, kökleri olan bir çiçek koymak istiyordu. Ama yapamıyordu. *"Sevdiğim bir insanı daha kaybetmek istemiyorum."*

Shailene eve gittiğinde, sessizce odasına çıktığında ve kendini karanlığa bıraktığında bile bu şarkıyı duyuyordu. Sanki yuvasından ayrı düşmüş yavru bir fil gibi kalbi bağırıp duruyordu. Kendini yumuşacık çarşafa bıraktı ve gözlerini tavana dikti. Uğraşması gereken problemler vardı. Bunu kesmeliydi. Korumak zorunda olduğu bir bakan oğlu, ipini kesmesi gereken bir çete lideri, bulması gereken iki kız vardı.

Kendi için üzülemezdi. Buna hakkı yoktu.

"Seni özleyeceğim." diye fısıldadı o ana kadar kaybettiklerini kast ederek son kez.

Bir daha onları anmayacağını çok iyi biliyordu çünkü.

OTUZUNCU BÖLÜM

Devlin okula vardığında kimseyle ilgilenmeden sınıfa çıktı. Shailene dün geceden beri onunla konuşmuyordu. Zaten sabah kalktığında onu evde de bulamamıştı. Derdinin dün dedikleriyle ilgili olduğunu biliyordu. Hatta birkaç defa özür dilemek için yanına çıkmıştı ama Shailene ona öyle bir bakış atmıştı ki, Devlin tekrar aşağıya inmişti. Shailene ile konuşmak artık eskisinden daha da zordu onun için.

Sınıfa girdiği anda önüne birinin atlamasıyla geriye doğru tökezledi. Kendisine çarpan kişi onu kolundan tutup öne doğru çekince kim olduğunu görebildi. Bu kişi kızıl saçlı, mavi gözlü, dün Felix'in öküzün trene baktığı gibi bakmış olduğu yeni gelen kızdı.

"Merhaba ben Ginger." dedi çekingen bir sesle kız. Devlin kollarını nazikçe ellerinden sıyırıp doğruldu ve kaba olmamak için o da gülümsedi. Ginger'ın arkasına göz attığında henüz sınıfta kimse olmadığını gördü. Kıza garip bir biçimde baktı, o da bunu fark etmiş gibi elleriyle oynamaya başladı.

"Selam." diye karşılık verdi Devlin. Çantasının kolunu düzeltirken Ginger ayağının ucuyla yerde bir şey eziyormuş gibi oynuyordu. Sabahın yorgunluğu onu yere mıhlarken bu kızın nasıl bu kadar hareketli olduğunu anlamıyordu. Sanki iki fıçı kahve içmiş gibi durmadan bir şeylerle oynuyor, salla-

nıyordu. Çok hareketli, garip bir kızdı. "Ben de Devlin. Tanıştığıma memnun oldum."

Devlin elini uzattı, Ginger buluta benzeyen gözlerini ona diktiğinde elinde olmadan utandı. Bu kızın gözleri gerçekten çok güzeldi. Ona küçükken annesinin ona aldığı mavi pamuk şekerleri hatırlatıyordu. Ginger bakışlarını eğip Devlin'in eline baktı, ardından iki eliyle elini tutup hızla sallayarak onunla tokalaştı.

Devlin, Ginger'ın sallayışları yüzünden sızlamaya başlayan kolunu nazikçe geri çekti.

"Bir şey mi oldu?"

Ağrısını geçirmek için omzunu oynatırken Ginger dudağını dişledi. Üstünde yırtık bir şort, dikişi sökülmüş dökülen bir hırka ve kocaman bir yumruk işareti olan tişört vardı. Devlin kaçamak bakışlarla kızın ayağına baktığında ayağında çok eski konversler olduğunu gördü. Bu kızın tarzı mı buydu yoksa fakir miydi? Devlin bunu merak etmişti.

"Şey, sadece ben…"

"Devlin!" diye bağırıp üstüne atladı biri. Dave kolunu arkadaşının boynuna sarıp genç kıza bir bakış attı. Bu onun 'Kız tavlama numara 12' dediği bakışıydı. Direkt öpüşme evresine geçiren bir bakış. Ama Ginger bu bakışı hiç fark etmemiş gibi hâlâ şapşal şapşal gülümsüyordu.

"Buyur Dave." Devlin her zaman yaptığı gibi Dave'in kolunu ittirdi. Dave arsızca sırıtırken Felix transa geçmiş gibi yanlarında dikiliyordu.

"Kapıda duruyorsun." Dave onu kolundan tutarak sınıfa çekti. "Yolu tıkamak kabalıktır."

Dave onu sıraya doğru sürüklerken Felix hâlâ hayranlıkla neler olduğunu anlamamış Ginger'a bakıyordu. Kızın şakaklarından göğsüne doğru kıvrılan turuncuyu andıran kızıl, yumuşacık saçları, bulut mavisi gözleri, durmadan dişlediği hafif pembe dudakları…

Felix, bir tablo gibi karşısında duran bu kızı akşama kadar izleyebilirdi. Dave ona sıradan kaş göz yapınca ancak kendini topladı. Elini saçlarına götürüp derin bir nefes aldı.

"Şey, selam." dedi Felix, Ginger bakışlarını ona çevirirken. Felix'in kalbi öyle attı ki, göğsünden fırlayıp karşı duvara çarpacak ve göğsüne geri dönecek sandı.

"Merhaba." diye cevap verdi Ginger gülümserken. Bulutu andıran gözleri gülümserken kısılmış, salladığı elleri durmuştu. Felix ona ne diyecekti ki?

"Ee…şey…" dedi saçlarıyla oynarken. "Nasılsın?"

"İyiyim." Ginger başını yana eğdi ve gözlerini daha da açarak ona baktı. "Ya sen? Bugün çok iyi görünüyorsun."

"Sayende, günbatımı." diye aniden cevap verdi Felix. Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz yere batma isteğiyle doldu. Ginger'a böyle seslenmemesi gerekiyordu! Her ne kadar Ginger bu lakabı sevmiş olsa da.

Ginger, Felix beyninde kendini yumruklarken ona doğru eğildi ve sırıttı. "Buna sevindim üstüme düşen çocuk."

Felix tepeden tırnağa kızarırken bir öksürük sesiyle yere çivilendi.

"Bir şeyi bölmüyorum ya?" diye sordu fizik öğretmenleri Bay Dreyfus kabaca. Felix arkasını dönüp hızlı adımlarla Ginger'ın yanında gerilerken Ginger aceleyle kollarını sallıyordu.

"Yo, yo!" diye heyecanla konuşmaya başladığında kolları Felix'e çarpıyordu. "Biz sadece konuşuyorduk ve sonra o geldi, o onu götürdü." Parmaklarıyla işaretler yapıyor, olayları anlatmaya çabalıyor ama her şeyi daha da berbat ediyordu. Bu hâli Felix'e daha da sevimli gelmişti. "Sonra o kaldı ve biz sohbet ettik. İşte sonra o geldi ve sordu sonrası… Şey bitti."

Bay Dreyfus kaşlarını kaldırdı sonra bıkmış bir ifade ile elini kışkışlarcasına salladı. "Gidin yerinize oturun hergeleler."

"Seve seve." dedi Felix iç geçirip yerine koşarcasına giderken. Ginger ise yüzünü asmış biçimde Devlin'e kaçamak

bakışlar atarak sırasına doğru ilerledi. Dave yanı başında çizim defterine Felix ile Ginger'ın konuşma çabasını çizerken Devlin, Ginger'ın ona ne demek üzere olduğunu düşündü. Daha hiç konuşmadığı bir kız ona ne diyebilirdi?

Bilmiyorum, bilmem de gerekmiyor.

"Pekâlâ arkadaşlar." Bay Dreyfus'un kalın sesi odayı doldurunca Devlin iç geçirdi. Arkasındaki sıraya kaçamak bir bakış attı. Boş olmaması gereken sıraya. Utanç yine etrafını kalın bir perde gibi sararken dudağını dişledi. Shailene'in arkasında oturması gerekiyordu.

Acaba şu an ne yapıyordu?

Shailene sert ve emin adımlarla yürümeye devam etti. Elindeki dosyayı sıkı sıkı tutuyor, topuklusunun sesinin beyninde dönmesine izin veriyordu. Kulübe vardığında kapıyı tıklamadan tekmeyi basarak içeri girdi. Koruma duvara çarparken suratına bir yumruk indirdi ve koridora yöneldi. Sabahın körü olmasına rağmen koridorun sonundan dumana karışmış alkol kokusu ona ulaşıyordu. Damarlarında ani bir istek oluşmasına karşın işi bitmeden kafayı bulmayacaktı. Büyük, geniş salona vardığında masaların etrafında kendilerini zehirleyen ergenleri buldu gözleri ilk önce. Sonra yukarı, locaya baktığında her zamanki yerde korumaları gördü. Bu da demekti ki, Ralf odasında yine birkaç kadını sömürmekle meşguldü. Sırıtıp kendinden geçmek isteyen vücuduna beklemesi gerektiğini tekrar ederken yatıştırmak için kalın duman tabakasını içine çekti ve yukarıya, locaya yöneldi.

Locanın önündeki iki iri koruma, o kapıya vardığında duruşlarını daha da dikleştirip başlarını çevirdiler. Shailene elini kaldırıp avucunun içindeki işareti gösterdi. Korumalar kapıyı açarken hızla içeri daldı ve Ralf'i elinde bir viski kadehiyle önünde dans eden bir kadını keyifle izlerken buldu.

"Sen kaltak!" dedi odaya dalar dalmaz Shailene. "Kaybol."

Ralf ve kadın şaşkınlıkla ona dönünce ifadesiz ama öldürücü bakışlarını kadına yöneltti. Kadın hem peruğu hem de piercingleri yüzünden daha da korkmuş olmalı ki Ralf'e sormadan hemen aceleyle dışarı çıktı. Ralf homurdandı ama Shailene onun yanına aynı bakışla ilerleyince sustu. O da korkmuş olmalıydı. Korkması da gerekti tabii.

"Vay vay, seni buraya hangi rüzgâr attı Elle?" diye sordu Ralf eski yavşak hâline dönerken. Viski bardağını dudaklarına götürünce Shailene bardağı sertçe elinden aldı ve dosyayı ona uzattı.

"Bu dosyadaki." dedi yavaşça ama ezen bakışlarıyla. "Tüm kızların yedi sülalesine kadar bilgilerini istiyorum. Her birinin, eksiksiz. Anladın mı?"

Ralf dudaklarını büküp dosyayı aldı ve hafifçe açarak içine göz attı. "Ne zamana?" Elini mavi saçlarına daldırdığında Shailene kaşlarını kaldırdı.

"Yarına."

Ralf'in koyu gözleri şaşkınlıkla açılırken Shailene viski bardağını kafasına dikti ve ardından koltuğun yanındaki küçük sehpaya sertçe bıraktı. Cebinden kese kağıdına sarılmış bir tomar parayı çıkardı ve Ralf'in kucağına fırlattı.

"Öncekilerin parası. Yarına işini halledersen…" Elinin tersiyle ağzını sildi. "Daha fazlasını alırsın. Bu arada ailenin binasına ne olduğunu duydum."

Adam parayı avuçlarken boştaki eliyle boş vermesini işaret etti. "Herkesin düşmanları olur hayatım. Hem orası gayet kötü kokuyordu. Bence iyi de oldu. Başka bir yere taşınmanın zamanı da gelmişti. Neyse ki burası onun kadar bariz bir yer değil. Zira buradaki koltuklar favorilerim, kaplamalarının yanması hiç de hoş olmazdı."

Shailene yüzünü kastı ve arkasını döndü. "Evet, evet. Dikkat et de birileri yeniden kıçını tekmelemesin."

Genç kız, adamın güleceğini düşünmüştü ama adam onu

şaşırtarak ciddi bir ses tonuyla karşılık verdi. "Eğer onlara dair bir iz bulursan Elle, köklerini kurutmam için bana da haber ver olur mu?"

Shailene sırıttı ve kapıyı açıp çıkıp gitmeden önce "İşlerimi hallet." diye emrivaki yaptı.

Dışarı adım attığı anda derin bir nefes aldı. Temiz havayı içine çekti ve önünde uzanan yeşilliklere göz gezdirdi. Limuzinden inen adam koşturarak yanına varıp elinden valizini hızla alınca gülümsedi. Kafesinin ağzı açık olan kuş sonunda dışarı çıkmıştı.

"Buraya biraz…" dedi havayı koklarken. "Kan kokusu lazım." Ardından dudaklarını yaladı ve bir kahkaha atıp limuzine doğru yol aldı.

Haley çantasını yere bırakıp kendini yatağına attı. Bugün hiç olmadığı kadar yorulmuştu. Üstelik ailesi de buna dahildi. Annesinin ona verdiği kolyeyi sıkıca kavradı ve gözlerini yumdu. Daha önce hiç yalnız kalmamıştı evde, ailesinin gitmesini gerektiren şey de neydi? Bilmiyordu fakat yalnız kalmaktan korktuğunu söyleyememişti. Babasının işiyle ilgili toplantısı olduğunu farz ediyordu. Annesi de hep orada, babası kendini insanların konuşmasını engelleyecek kadar odaya otorite salgıladığında -Haley o anı böyle tarif ediyordu- ortamı yumuşatmak için bulunurdu.

Elini kolyeden çekip gözlerini açtı ve sarının hâkim olduğu tavana baktı. Ardından kafasını yana çevirip çalışma masasına sabitledi gözlerini. Orada duruyordu. Tam masanın ortasında.

Doğrulup ayaklarını yataktan aşağıya sarkıttı ve kollarını yukarı uzatarak gerindi. Yatağın yanında duran şortu ve askılı bluzunu ince parmaklarıyla kavrayıp ayaklandı. Hızlıca üstünü değiştirdiğinde bluzun göğsünden çok zor geçtiğini fark etmişti. Yine sütyen bedeni değişmiş olmalıydı. Bir insanın beş ayda bir bedeni değişir miydi? Haley'e bu oluyordu.

Makyaj masasına uzanıp saç tokasını aldı ve uzun, altın sarısını andıran saçlarını tepesinde topladı. Annesi saçlarını toplamasını çok severdi. Bunun onu daha olgun, daha kadın gibi gösterdiğini söylerdi. Haley bu yüzden neredeyse hiç saçlarını toplamazdı. Koca memeleri onu zaten gereğinden fazla kadın gibi gösteriyor, onu gören her erkek ona kendisini becermek istermiş gibi bakıyordu. Bu Haley'i iğrendiriyordu.

Çıkan birkaç saç telini de kulağının arkasına sıkıştırdıktan sonra çalışma masasına yöneldi. Masanın ortasında ona haykırıyordu sanki. Eline aldı ve hafifçe gülümsedi. Bununla yapması gereken şeyler vardı. Sonuçta bu ondan istenmişti. Yavaşça masaya geri bıraktı ve kapıya yöneldi. Yalnız kalmaktan korkmasına rağmen en azından işini halledebilirdi.

Sonuçta Shailene'in hard diskinin içindekilere göz atması gerekti değil mi?

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Aynı Gün

Devlin büyük kapıda durduğunda eli ayağına dolanacaktı neredeyse. Geniş, parlak camlar arasından Bay Neshka'nın karşısındaki masada oturduğunu görebiliyordu. Orada oturup nazikçe tuttuğu bardaktan kahvesini içtiğini, kafasını kaldırdığı anda yanında biten sıska ve endişeli garsonu görebiliyordu. Garsona yaydığı hükmetme gücünü ta oradan hissediyor, onun bile eli ayağına dolanıyordu. Tekrar derin bir nefes aldı ve lokantanın içine girdi.

Girdiği anda yüzüne çarpan serin hava gerilen yüz kaslarını gevşetirken, ayaklarını sert ve emin basmaya çalışıyordu. Bay Neshka masadaki gazeteyle ilgilenirken Devlin derin nefesler aldı. En son bu adamın karşısında neredeyse altına yapacaktı. Bu sefer de aynı şeyin olmasına izin veremezdi. Masaya vardığında Bay Neshka hafifçe kafasını kaldırdı ve başıyla karşısındaki sandalyeyi işaret etti. Devlin yavaşça sandalyeye oturduğunda arkasına yaslanmaya özen gösterdi. Babası eğer karşısındakine karşı kaybetmemesini istiyorsa -bu gibi durumlarda- gayet rahat görünmesi gerektiğini söylemişti.

Garson tatlı getirdiğinde Bay Neshka gazetesini katlayıp

kenara koydu ve bacak bacak üstüne attı. Adamın bu kadar rahat ve yumuşak görünmesine rağmen Devlin kendini hâlâ eziliyormuş gibi hissediyordu. *Niye karşımda bir kral varmış gibi davranıyorum? Sakin ve rahat olmalıyım*. Devlin kendi düşünceleriyle boğuşurken Bay Neshka kaldırdığı kahve bardağının altından ona bakıyordu.

"Seni" dedi yavaşça, "Neden buraya çağırdığımı merak ediyorsundur."

Devlin kafasını salladı ve yanına gelen garsondan bir kahve istedi. "Evet."

Bay Neshka yavaşça kahveden bir yudum aldı ve tabağına geri bıraktı. Ağzını peçeteye silerken gayet zarif görünüyordu. Karşısındakinde köle olma isteği uyandıran bu adam Devlin'i korkutuyordu.

"Bugün çok önemli bir işim var." Bay Neshka doğrudan Devlin'in gözlerine baktığında Devlin de onun gözlerine baktı. Dışarıdan ne kadar rahat ve umursamaz görünse de aslında gözleri sanki üç dakikadır kırpılmamış gibi yanıyordu.

Bay Neshka çatalıyla çikolata sosu dökülmüş kekinden bir parça alırken Devlin devam etmesi için bekledi. Klimalardan çıkan serin havayı çeken bir girdaba benziyordu âdeta. Bir türlü hissettiği sıcaklıktan kurtulamıyordu.

"Muhtemelen birkaç gün olamayacağım ve senin…" Çatalını bırakıp peçeteyle ağzı sildi. "Kızımın yanında kalmanı istiyorum."

Devlin birkaç saniyeliğine duraksadı. Önce kızıyla aynı odada kalmasına bile izin vermemişti ama şimdi kızıyla birkaç gün aynı evde kalmasını mı istiyordu?

"Haley ile iki saniye bile yalnız kalmamı istemiyorsunuz sanıyordum?" Kaşlarını kaldırdığında Bay Neshka güldü. Sesi lokantada yankılanırken bu gülüş duvar gibi Devlin'e çarptı. Adamın gülüşünde bile bir ağırbaşlılık vardı. Adamın geniş çenesi, kısa kesim saçları ve yıllardır vücut çalıştığını belli eden kaslarının da bunda etkisi vardı tabii.

"Haley yalnız kalkmaktan korkar ve ben korkmasını istemiyorum. Eminim bir gün baba olduğunda, kediden tavuk saklarken biraz balık vermenin mantıklı olacağını anlayacaksın evlat." Fincanını tekrar kavradığında Devlin kafasında seçenekleri tartıyordu. Hayır diyebilme olanağı var mıydı ki? Beyninde bu konuşmayı kaç kere yapsa da uygulayamayacağını adı gibi biliyordu. Yanağının içini ısırıp derin bir nefes aldı ve hafiften gülümsedi.

"Baba olduğum gün anlayacağımdan eminim efendim." Garson kahvesini getirip masaya bıraktı. Devlin hemen fincanı kavrayıp sıcak olduğuna bakmadan içini yakan sıvıyı dudaklarından içeri boşalttı. Kahve midesini haşlamak için boğazından geçerken fincanı geri bıraktı. "Fakat biliyorsunuz ki kuzenimle kalıyorum ve-"

"Eminim tatlı kuzenin kendi başına idare edebilir." diye sözünü kesti Bay Neshka. "Kızımın yanında kalman benim için çok önemli. Erkekler kız arkadaşlarının babalarıyla aralarının bozulmasını istemez değil mi?" Kekinden bir parça daha ağzına attığında Devlin ruhunu verir gibi nefesini verdi. Bu adamla baş edemiyordu. Ama kolay kolay vazgeçemezdi de. Shailene onun kuzeniydi. En azından dışarıdan bakıldığında. Onu yalnız bırakıp Haley'in yanında kalması saçma görünürdü.

"Kuzenimi yalnız bırakmanın da pek yakışık kalacağını sanmıyorum. Eğer istiyorsa Haley bizim evimize gelebilir." *İşte böyle! Patron kimmiş göster ona!*

Bay Neshka'nın bakışları Devlin'in üzerinde bir iki saniyeliğine kaldı, ardından yukarı kıvrılan dudakları eşliğinde peçeteyi kavrayan eline döndü. "Etkilendim evlat, gerçekten."

Devlin kaşlarını kaldırıp anlamsızca bakarken Bay Neshka hiçbir sertlik belirtisi göstermediği hâlde insanın kanını donduracak kadar katı suratını ona çevirdi. "Fakat kızımın kuzeninle kalmasını istemiyorum. Kuzeninin garip ve alışagelmedik bir genç kız olduğunun farkındasındır eminim. Görgü kurallarına göre yetiştirilen ve ahlak yetisine sahip kı-

zımı kötü etkilemesinden korkuyorum. Umarım düşününce sen de endişemi paylaşırsın."

Adam haklıydı, Shailene zaten şu sıralar anlamadığı bir kadının Haley olduğuna kafayı takmış durumdaydı bir de Haley ile aynı evde kalırsa neler olurdu kim bilir! Ama yine de Shailene'i yalnız bırakmak da içinden gelmiyordu. İyi de ne yapmalıydı?

"Shailene'in bazen tuhaf birisi olduğunu kabul ediyorum ama kuzenimi evde tek başına bırakamam." Fincanını tekrar kavradı ve bu sefer daha cesur biçimde Bay Neshka'ya baktı. "Endişenizi anlıyorum fakat bu size 'Karınız mı, kızınız mı?' sorusunun sorulması gibi. İkisi de benim için değerli ama aralarında seçim yapamam."

Bay Neshka yeniden güldüğünde bu sefer niye güldüğünü anlamamıştı Devlin. Cesur davranışından etkilendiği için mi gülüyordu?

"Fakat genç adam…" Bay Neshka kekinin son parçasını da yiyip ağzını sildiğinde ayaklandı. "Sen seçimini çoktan yapmış gibi görünüyorsun." Devlin kaskatı kesilirken Bay Neshka yardıma gelen garsona gerek olmadığını belli eden bir el hareketi yapıp paltosunu giydi ve Devlin'e döndü. "Bu durumda da, iyi bir eş değilsin. En iyisi karından boşanman." Cebinden bir beş yüzlük banknot çıkarıp masaya bıraktı ve Devlin'e bakmadan masadan uzaklaştı.

Şimdi bu adam ne demişti?

Sen seçimini çoktan yapmış gibi görünüyorsun. Bu durumda da iyi bir eş değilsin. En iyisi karından boşanman.

Gerçekten Devlin Shailene'i mi seçmişti? Bu ne demek oluyordu? Peki ya boşanma? Bay Neshka, Haley ile onu ayıracağından mı bahsediyordu? Garson gelip bir isteği olup olmadığını sorunca kafasını sallayıp ayaklandı o da. Cümleler kafasının içinde dört nala koşarken yüzünü buruşturdu. Az önce ne olmuştu? Nasıl bir muhabbetin içine girmişlerdi de sonucunda neye varmışlardı?

Aynı Günün Gecesi

Shailene iyice köpürttüğü keseyi vücuduna bastırırken telefonu deli gibi çalmaya başladı. Bir küfür savurup kabini açtı ve köpüklü eliyle telefonu kavrayıp arayana baktı.

Felix.

Kendi kendine homurdanarak aramayı cevapladı ve telefonu kulağına götürdü.

"Konuş."

"Shailene!"

"Bebeğim!" Arka plandan Dave'in sesi geliyor ve onun arkasından da gürültülü bir müzik yükseliyordu. Shailene diğer eliyle bacağını keselerken betona oturdu.

"Ne var?" Sesi sert çıkmış olmasına rağmen Felix güldü.

"Eminim şu an boş boş oturuyorsundur."

"Ya da beni hayal ediyorsundur." diye araya girdi Dave. Shailene gülebilirdi. Belki eskisi gibi olsaydı. Ama tek yaptığı ifadesizce dinlemeye devam etmekti.

"Bir dursana sen." diye Dave'e çıkıştıktan sonra ona döndü Felix. "Şu an şu ünlü gece kulübündeyiz. Bu gece canlı performans varmış. İşin yoksa bize takılsana. Hem eğlence olur."

"İlgini çekecekse." diye yine araya girdi Dave. "Burada bedava ot var."

"Hey!" diye karşı çıktı Felix. "Bunu ona söyleme."

"Ne?" diye hayıflandı Dave. "Başka türlü gelmez ki."

"Tamam." dedi Shailene keseyi yerine koyup suyu açarken.

"Ne?" İkisi de aynı şaşkın cevabı verdiğinde suyun altına girdi.

"Yarım saate oradayım."

"Bu harika!" diye güldü Dave.

"Pekâlâ Shailene biz ta-"

Shailene, Felix lafını bitirmeden telefonu kapadı ve havlu rafına koydu. Vücudundaki köpükleri temizlerken gece kulübünü düşündü. Birileriyle kulübe gitmeyeli ne kadar olmuştu? 6 yıl mı? Evet, o kadar olmuş olmalıydı. Kafayı bulmak ya da bazı ufak tefek işleri için tek başına gitmişti ama hiç yanında birileri varken 'eğlence' amaçlı uğramamıştı o kulüplere. Uzun zaman sonra bir ilki yapacaktı.

İyice durulandıktan sonra duştan çıktı ve bir havluya sarındı. Saçlarını kurutma zahmetine bile girmeyeceği için havluya sarma işlemini geçerek telefonunu eline aldı. Mesaj kutusunu alıp hızlıca Black'e bir mesaj yazdı.

Hangi cehennemdesin bilmiyorum ama arada bir mesaj atmayı unutma. SFH'da da gir. Zherif çoktan başımıza üşüşmeliydi. Bu işte bir bokluk var. Dikkat et.

Shailene

Shailene gece kulübüne adım attığı anda ciğerleri yoğun sigara kokusuyla bayram etti. Yürüdükçe duman onu sarmalıyor, tenini okşuyor 'Beni al!' diye bağırıyordu sanki. Tavanda yanıp sönen küçük renli ışıklar tepesinden koyu gölgeler gibi akıyor, kenarlara sepiştirilmiş masalar arka arkaya dizilmiş, büyük sahne önünde ufak askerler gibi önünde sıralanıyordu. Dave ve Felix'i bulması için birkaç saniye bakınması yeterli olmuştu. İkisi o kadar çok gülüyordu ki fark edilmemeleri imkânsızdı. Yanlarına yavaşça yürürken kendisine bakan gözleri görüyordu. Belki de üzerindeki deri ve kısa elbise yüzündendi. Ama neye yarardı? *Bu gece değil, beyler!*

Yanlarına vardığında Dave ve Felix gülmeyi kesip bakışlarını ona çevirdi. Dave'in gözleri şaşkınlıkla açılırken, Felix'in dudakları daha da yukarı kıvrılıyordu. Dave'in testesteron seviyesinin tavan yaptığı yüzünden belliydi ama Felix'in ne düşündüğünü anlayamıyordu. Üstelik bu biraz garipti.

"Vay canına!" Felix yanında bitip kolunu omzuna attı. "İşte benim kızım! Harika olmuşsun güzelim." Felix ona göz

kırptığında Shailene bir anlığına geçmişi hatırladı; *Güzelim…* Arkadaşları da ona böyle seslenirdi.

"Çok harikasın Shai." dedi Dave seksi bir bakış atarken.

"Etkilenmiyorum." dedi Shailene düz bir biçimde. Müzik hafif kısılırken insanların uğultusu daha da artıyordu.

"Sen bu dünyada Dave'e 'Hayır' diyen ilk kızsın Shailene." Felix gözlerini kıstı ve Shailene'in önünde eğildi. "Majesteleri."

"Şebekliği kes!" diye çıkıştı Dave el işaretiyle barmenden bir içki daha isterken. "Daha diğer bakışlarımı atmadım bile. Hiçbir mücadele savaşmadan kazanılmaz ya da kaybedilmez."

"Eğer elinde kılıç yerine bir sopa varsa…" dedi Shailene ifadesizce gelen içki bardağını kavrarken. "Zaten savaşmadan kaybetmişsindir."

O içkisini yudumlarken Felix eliyle ağzını kapadı ve gülmesini bastırmaya çalışırken "Oooo!" diye bağırdı. Dave burnunu kırıştırırken müzik tamamen durdu ve sahneye bir kız atladı.

"Baylar ve bayanlar, merdivenden kayanlar!" dedi neşeli ve cırtlak çıkan sesiyle. Kalabalık yaptığı espriye yüz buruştururken o sadece güldü. "Bu gece birkaçınız buraya eğlenmek, birkaçınız otla kafayı çekmek ve birkaçınız…" Eliyle hafiften ağzını kapadı. "Arka tarafta birbirinizin hücrelerini kendi hücreleriyle birleştirmek için geldiniz biliyorum!" El çırpıp ellerini arkasında birleştirdi ve gülümsedi.

Shailene Dave ve Felix ile beraber kafasını sahneye çevirdiğinde kızıl saçlı, yırtık pırtık şeyler giyen ve saçmalayan bir kız gördü.

"Ginger değil mi o?" diye sordu Dave tek kaşını kaldırıp Felix'e sırıtırken. Felix tutulmuş biçimde sahneye bakarken Shailene, Felix'in bu kızdan hoşlandığını anladı. "Seni şanslı domuz." Dave koluyla Felix'i dürtüp kaş göz işaretleri yaparken Ginger konuşmaya devam etti.

"Ama bu gece, bir kereliğine de olsa gece kulübünü biraz amacından saptıracağım!" Kalabalık itiraz ederken elini iki yana salladı. "Sızlanmasanıza. Önce bir dinleyin." İki elini de kulağına götürüp gülümsedi ve gözlerini kapadı. Birkaç saniye orada öyle duruken herkes 'Deli midir nedir?' bakışları atıyordu.

Shailene kızın salak olduğuna karar verip bakışlarını içki bardağına çevirdi.

"Şimdi!" Kız geriye sıçradı ve kocaman gülümsedi. "O gürültülü şeyler yeniden çalmadan önce kulaklarınızın pasını sileceğim! İşte Honey Bee!"

Müzik başladığı anda Ginger'ın gözleri masalarını buldu. Felix ve Ginger birkaç saniyeliğine birbirine kenetlendi. Ardından kızın bakışları onu umursamadan içkisini içen Shailene'i ve kendisine göz kırpan Dave'i buldu.

"Anlaşılan bu gece çok eğleneceğiz." dedi Dave, Ginger'a öküz gibi bakan Felix'i kast ederek. Işıklar teker teker kapandı ve tek yanan ışık sahneninki kaldığında insanlar konuşmayı kesti. Felix sesli bir şekilde yutkunduğunda Shailene de gözlerini sahneye çevirdi. Beyoncé'un şarkısı Woman Like Me'nin melodisini anında tanıdı.

Sanıyor musun ki,

Benim gibi bir kadına aşık olabileceğini?

Çünkü ben zor güvenirim,

Çok fazlasına ihtiyacım var,

Ve ben gerçekten aşka inanmam hayır, hayır.

Sanıyor musun ki,

Ben senin hayallerindeki kızım?

Bazen olayların fazla duygusallaşmasına izin vermem,

Bazense kontrolden çıkarım.

Ginger'ın beklenenden daha iyi yükselen sesi kulübü doldurduğunda herkes ıslıklar çalmaya ve alkışlamaya başladı. Felix hayranlıkla kızı izlerken Shailene usulca şarkıyı dinliyordu. Ginger mikrofonu kavramış, sağa sola sallanırken

karşısındaki kalabalığı unutmuş gibiydi. Sadece melodinin büyüsünde ve kelimelerin diyarında kaybolmuş bir gezgin gibiydi. Ve sihriyle insanları büyülüyordu.

Bir dakikalığına durman gerek,

Elde etmeden ve derinleşmeden önce.

(Çok derin)

Çünkü her şey göründüğü gibi değildir.

Bir kadını sevmek zordur,

Benim gibi bir kadını.

(Benim gibi bir kadını)

Bunun hakkında düşünmen gerek,

Nefretin kancasına yakalanmadan önce,

Ve bu olmadan yaşayamaz hâle gelmeden önce.

(Hayır, hayır.)

Gördüğün her şeye inanma,

Bir kadını sevmek zordur,

Benim gibi bir kadını.

Kulüpteki herkes hâlinden memnun biçimde şarkıyı dinlerken Devlin içeri girdi. Yanında o sarışın yosması da vardı üstelik. İkisi masaya ulaştıklarında Shailene içkisini kafasına dikti.

"Selam!" Haley gülümseyip masaya yaklaştığında Dave de gülümsedi.

"Selam tanrıça."

"Dave!" dedi Devlin uyarıcı bir tonda.

"Ne var?" diye sordu Dave masum bir bebek gibi. Felix hâlâ şarkı söyleyen Ginger'ı izlerken bunların hiçbirine tepki vermiyordu. Devlin, Felix'in bakışlarını takip ettiğinde ancak sahnedeki kızın Ginger olduğunu anlayabildi. Onun bir kulüpte şarkı söyleme ihtimalinin hiç olmadığını düşünmüştü çünkü.

"O sahnedeki Ginger mı?" Devlin şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırırken Haley de bakışlarını sahneye çevirdi.

"Ginger da kim?" Haley'in sorusuna Felix istemsiz biçimde cevap verdi.

"Sınıfımıza yeni gelen günbatımı kadar güzel bir melek."

"Ve Felix ona abayı yakmış durumda." diye açıklık getirdi Dave.

"Şekil A'da görüleceği üzere." Devlin kaşıyla transta gibi gözlerini sahneden ayırmayan Felix'i gösterdiğinde Haley kıkırdadı.

"Aşık olman çok güzel Felix."

"Ha haaa." diye mırıldandı Felix.

Sanıyor musun ki,

Ben senin aradığın kişi olabileceğim?

Çünkü bebeğim ben bir adım öndeyim,

Ve sen iki adım geridesin,

Ama bebeğim umrumda değil.

Sanıyor musun ki,

Seni gerçekten mutlu edebilirim?

Sadece beni yanlış anlama,

Benim sevişim güçlüdür,

Ama seni buna ikna etmeye çalışmayacağım.

"Sahnede oldukça büyüleyici gözüküyor." Haley gülümseyince Shailene elini kaldırıp bir içki daha istedi. Bu gerzeklere ancak bu şekilde katlanabilirdi.

"Evet, olduğundan çok farklı duruyor."

Devlin, Haley ile konuşurken Shailene'in içinden kızın tepesine atlamak ve kulağını ısırmak geliyordu. Onu görmezden geliyordu öyle mi? Bunu hangi hakla yapardı? Onu korumaya çalışan kendisiydi, umursamazca davranıp önündeki olasılıkları görmezden gelen de o.

"Ama Ginger'ın burada çalıştığını bilmiyordum." Dave içkisini bitirince Shailene'in içkisi geldi. Ginger şarkıya devam ediyor, o sallandıkça Felix de ona uygun olarak sallanıyordu.

"Garip bir kız." dedi Devlin, Haley ile kendisine içki söylerken. "Ve de gizemli."

Dave kafasını salladı. "Hem de nasıl."

Şarkı bittiğinde Ginger hemen masalarında bitivermişti. Felix kukla gibi tekliyordu. Bu iyiye işaret değildi.

"Selam." diye şakıdı Ginger ve ilk gördüğü Shailene'in öldürücü bakışları oldu. Hafif geri sıçrayıp dudağını ısırırken Haley'in sakinleştirici sesi yardımına koştu.

"Merhaba Ginger." Haley elini uzatıp gülümsedi. "Ben Haley, Devlin'in kız arkadaşıyım."

Ginger, Haley'nin elini aynı naziklikle sıkıp gülümsedi. "Memnun oldum."

"Ben de öyle." Gürültülü bir müzik başlayınca dudağını ısırdı ve sesinin çıkması için biraz bağırmak zorunda kaldı. "Performansın çok iyiydi."

Ginger gülümseyip başını yana eğdi. "Teşekkür ederim."

"Evet kızıl saçlı." dedi Dave başını sallarken. "Şarkı söyleyebildiğini bilmiyordum."

"Ah, çok severim! Küçüklüğümden beri şarkı söylüyorum."

"Gerçekten çok güzel bir sesin var." Devlin bardağını masaya bırakıp yan gözle dudaklarını sımsıkı birbirine kapatmış, ecel terleri döken Felix'e baktı. "Değil mi Felix?"

Shailene hariç herkes Felix'e döndüğünde genç adam zar zor dudaklarını birbirinden ayırabildi. "E-evet."

"Teşekkürler." deyip gülümsediğinde Ginger, Felix aynı bir jöle gibi yayıldı. "Beğenmenize sevindim. Her gece burada şarkı söylüyorum."

"Kulübün tarzına aykırı şeyler söylemene kızmıyorlar mı?" Haley bardağını dudaklarının arasına sıkıştırmış ona bakınca Ginger elini iki yana salladı.

"Hayır, hayır." Güldü. "Dediğim gibi, kulakların pasını alıyorum!" Aynı ses tonuyla repliğini tekrarladıktan sonra sırıttı. "Böylece gürültülü müzikte daha çok eğlenip içiyorlar." Göz kırptığında Dave kahkaha attı.

"Yavaş bir şey veriyorum ki herhangi hızlı bir şey verdiğimde üzerine atlasınlar, diyorsun."

Dave'in sözüne baş parmaklarını kaldırdı Ginger. Felix yutkunup zorlukla gülümsediğinde Shailene homurdanmanın eşiğine gelmişti.

"Ee, millet. Dans edecek yok mu?" Dave'in heyecanla sorduğu soru karşısında Shailene boş bardağını masaya bıraktı.

"Eve gidiyorum."

"Ne?" diye homurdanıp normale döndü bir anda Felix. "Ama daha yapacağımız çok şey var."

"Çok sıkıcısınız." Shailene garsondan arakladığı otu cebine attı.

"Bırakın gitsin." dedi Devlin ona bakmadan. "Eminim bizden sıkılmıştır."

"Hadi ama Shailene!" dedi yalvarır biçimde Felix.

"Evet ben daha bir şarkı-" diye konuşurken Ginger, Shailene'in bakışıyla sustu.

Dave, Shailene'in bakışını görünce güldü ve elini saçlarından geçirdi. "Pekâlâ Shai, ama biliyorsun ben her zaman-"

"Dünyada herhangi bir köpek kendi kuyruğunu yakaladığı zaman seni yatağıma alırım." Shailene arkasını dönüp çıkışa yöneldiğinde Dave arsızca sırıtıyordu.

"Bu arada…" diye seslendi Devlin, Shailene'e. "Birkaç gün eve gelmeyeceğim."

Shailene duraksamadan yoluna devam etti. Devlin önüne dönüp iki eliyle içki bardağını kavradı. *Haley'i seçtim,* diye düşündü içinden. *Karımı seçtim.*

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Eve vardıklarında Devlin gerçekten kimsenin olmamasına şaştı. Malikânenin kapısındaki güvenlik görevlilerini saymazsak ev tamamen boştu ve Devlin de olsa bu kocaman evde yalnız kalmaktan korkardı. Haley salona ilerlerken o da peşinden gitti. Duvar kağıtlarına basılmış fotoğraflar, tavandan sarkan kocaman avizeler, pahalı vazolar, İran halıları… Her şeyi yeni yeni fark ediyor gibiydi. O eve en son girdiğiyle ilgili tek anısı Bay Neshka'nın karşısında altına işemek üzere olduğuydu. Çekinginlikten ne yapacağını bile bilememişti ki etrafı incelesin. Evde kol gezen lavanta kokusunu içine çekip evin gerçekten güzel olduğuna karar verdi.

Salonda kendini koltuğa atmış Haley'i izlerken adımlarını birkaç saniyeliğine durdurdu.

Acaba Shailene'in haklı olma ihtimali var mıydı? Kendisini isteyen adamlara yardım ediyor olabilir miydi Haley? Bundan emin değildi ve bu soru kafasını çok fazla karıştırıyordu. Nedense Haley'in o kişi çıkmasından deli gibi korkuyordu. Çünkü eğer Haley gerçekten o ise, bir daha kimseye güvenemezdi. Hatta Dave ve Felix'e bile. O salaklarla orta okuldan bu yana arkadaş olsa bile içinde hep bir kuşku kol gezecekti Devlin'in. İşte bazen tam olarak bu yüzden babasının bakan olmasından nefret ediyordu. Eve bile uğramazken onun sarf ettiği kelime-

ler yüzünden Devlin orada kafese kapatılmış bir kuş gibi etrafındakilerden endişe ederek yaşamak zorunda kalıyordu. Hiç adil değildi. Gerçi Devlin hayatta hiçbir şeyin adil olmadığını da biliyordu. İnsanların başkalarının haklarını çiğnediğini, insan hayatını hafife aldığını kendisi görmüştü. Ülkelerin kaynak yarışlarına şahit olmuş, politika adı altında ırkları katledişlerine tanık olmuştu. Bu yüzden de bazen babasıyla gurur duyuyordu. Amerika'nın diğer ülkeler karşısındaki duruşu değişmiş, şekillenmişti. Babası her ne kadar ilgili olmaya çalışsa da vaktinin de olmadığını biliyordu. Annesi ise konsolosluktan çıkamıyordu. Acaba bu şekilde evliliklerini nasıl yürütüyorlardı? Bazen bir ay birbirlerini görmedikleri oluyordu çünkü. Devlin bunu hep merak etmişti. Bunu nasıl devam ettirdiklerini. Kendisinin de bir gün evlenip evlenmeyeceğini. Bay Neshka'nın dediği gibi baba olup olamayacağını. O zaman belki de Haley'in yanında kalmasına mantıklı bir açıklama bulabilirdi.

Shailene'den bahsediyoruz. O yalnız kalmaktan korkmaz.

Fakat Devlin, Shailene uykusunda deli gibi ağlayıp bağırdığından beri onun kırılmaz olduğunu düşünmekten vazgeçmişti. Dave ve Felix ile Shailene'e sarılıp ağladıklarında kızın ne kadar savunmasız olduğunu hissetmişti. Ne kadar yalnız olduğunu ve insanlar tarafından yanlış anlaşıldığını… Devlin bunlara katlanamazdı. Devlin güçlü olamazdı. Ki güçlü değildi. Kendini bile koruyamıyor, bir kızın eline bakıyordu. Birkaç kere ders alsa da beceremeyip bırakmıştı. Aslında Devlin'in hayatında hiçbir hedefi yok gibiydi. Sadece anı yaşıyor, derslere giriyor, televizyon izliyor ve Shailene'in etrafında bir ajan gibi gezmesine izin veriyordu.

Devlin güçsüz olmaktan nefret etse de eğer kendini koruyabilseydi Shailene'in hâlâ hastanede yatıyor olacağını da biliyordu. Belki de o soğuk duvarlara bakacak, içten içe ağlarken soğuk maskesini takmaya devam edecekti. Shailene'in deli olmadığına emindi. Ama bunu kanıtlayamazdı. O kendini tamamen deli gibi gösteriyordu çünkü. Kendini ya da başkalarını yaralamaktan zevk alıyor, çoğu zaman hiç ko-

nuşmuyor, hiç çığlık atmıyor, hayalet gibi etrafta dolanıyor, bazen kendi kendine konuşuyordu. Gerçi Devlin son 1 aydır buna şahit olmamıştı ama yine de bu işin sonunu düşünmekten kendini alamıyordu.

Diyelim ki Devlin'i yakalamak isteyen adamlar tutuklandı ve Shailene'e gerek kalmadı. O zaman kıza ne yapacaklardı? Yeniden hastaneye mi yatırırlardı? Yoksa verdiği tüm zararlar yüzünden -adam öldürme, hastaneyi kullanılmaz hâle getirme- onu hapse mi atarlardı? Devlin babasının Shailene'i hastaneye yatırmalarına izin vermeyeceğine emindi. Onu bir kere görmüş olmasına rağmen ona tüm sadakatini ve güvenini vermişti. Shailene'in aslında çok yumuşak ve iyi kalpli olduğunu ama yaşadığı şeylerin ona ağır geldiği için kendini insanlara kapattığını söylerdi hep babası. Shailene ile tanışmaya gittiği günkü sözleri hâlâ kulaklarındaydı Devlin'in.

"Bak oğlum, Shailene Segrod sana bazen kaçık gibi gelecek. Ondan korkacaksın. Bazense iğreneceksin. Ona garip bacaksın. Bu kızla seni niye yalnız bıraktığımı sorgulayıp duracaksın bazen. Ama bu kızın geçmişini okudum. Annesini öldürmüş. Sonra kız kardeşi de ölmüş. Ve üvey babası da hapse atılmış. Durmadan tecavüze uğramış. İstemediği şeyleri yapmak zorunda bırakılmış. Hayallerinden vazgeçmek zorunda kalmış. Kendinden vazgeçmek zorunda kalmış. İnsanlığından. Bunlara katlanamadığı çok fazla açık. Ona iyi davran, onu itme." Devlin'in gözlerine bakıp sormuştu. "İnsanlar niye delirir biliyor musun Devlin?"

Devlin kaşlarını kaldırmış ve "Hayır." diye cevaplamıştı babasını.

"Çok, çok, çok ama çok güçlü oldukları için. Çünkü güçsüz insanlar yaşadıklarına dayanamaz ve intihar ederler. Güçlü olanlarsa karşı koymaya çalıştıkları için kendilerini kaybederler. Onlar insanların görmediği büyük savaşçılar. Onlar gizli kahramanlar. Hepsinin hikâyesini dinlersen muhakkak onları bu duruma sokan bir kötülük görürsün. Seri katillerin hepsinin geçmişinde bir şeyler vardır. Neredeyse hepsinin ailesi ilgisizdir ya da küçük yaşta tecavüze

uğramışlardır. Kötüler, bizim yüzümüzden kötülerdir Devlin. Bu kızsa o ince çizgide duruyor. Bu kız, kötü olmakla iyi olmak arasında yürüyor. Ve bu yer, onu iyi yapmayacak. O çok cesur bir kız. Seni koruyacağına inanıyorum. Bu yüzden Shailene'i görevlendiriyorlar. Ne demek istediğimi anlıyor musun Devlin? Shailene Segrod senin gardiyanın olacak ama asıl sen onun gizli arkadaşı olacaksın. Ona hayatta iyi şeyler de olduğunu göstereceksin. Bunu yapabileceğine eminim. Ondan çekinme yeter. Ona kendini kapatma. Ve böylece, onları karanlığa iten toplum, bir insan daha kazanmış olacak. Kendi hatalarımızı bizden başkaları düzeltemez oğlum. Uçurtmalar rüzgâra karşı durdukları için yükselirler. Onu indiren de rüzgârdır, yükselten de. Bunu unutma."

Devlin'in Shailene'e iyi davranamadığı gayet açıktı. Ona iyi bakamamıştı. Ona yardım edememişti. Ve artık kulüpte ona uzak davrandığı, onu görmezden geldiği için kızgındı. Kendine kızıyordu, yaptıklarının tek sorumlusu kendisiydi. Çünkü Devlin de Shailene'den kaçmak istemişti. Ondan korkmuştu. Karanlık gecede dolaşan kediden korkmuştu. Onu sevmekten.

"Devlin?" diye sorduğunda Haley ancak genç adam düşüncülerinden sıyrılıp dikildiği yerden kımıldayabildi. Ellerini tişörtüne silerek tekli koltuktan birine geçtiğinde, Haley doğrulmuş şaşkın gözlerle ona bakıyordu. "Bir şey mi oldu?"

"Hayır." dedi Devlin gülümserken. "Sadece düşünüyordum."

"Ne hakkında düşündürüyordun?" Haley bağdaş kurup ona döndü. Devlin gözlerinin geceye büründüğünü görebiliyordu.

"Hiç." Gözlerini kırpıştırdı. "Hiç. Ailen ne zaman gelecek?"

Haley dudaklarını büküp küçük bir yastığa sarıldı ve arkasına yaslandı. "Hiçbir fikrim yok." Dudağını ısırarak Devlin'e döndüğünde mahzunca gözlerini kırpıştırdı. "Kalmanın sorun olmayacağına emin misin?"

Devlin yavaşça kafasını salladı. "Sorun olmayacaktır."

Haley gülümseyip yastığı kenara bıraktı. "O zaman kahve yapıyorum." Koşarak salondan çıktığında Devlin kafasını koltuğa yasladı.

Shailene ile ilk karşılaştığı an hâlâ aklındaydı.

Araba ilerlerken Devlin karşısındaki koltukta oturan kıza korkuyla bakıyordu. Babası yanında güven vermek istercesine Shailene ile konuşmaya çalışırken bile rahat edemiyordu. Kızın bakışları, gözlerinin soğukluğu, yüz şeklinin hiç değişmeyişi, belki dört dakika göz kırpmayışı… Devlin bu kızla yaşamak zorundaysa, onu kim istiyorsa kaçırılmadan önce kendisi kaçardı. Yanında babası varken bile bu kızla aynı arabada kalamıyordu, bir de bu kızla yalnız kalması gerekecekti.

"Evi seveceğinden eminim tatlım, gayet büyüktür." Babası konuşmaya devam ederken Shailene sadece suratlarına bakıyordu. Üstünde yırtık bir deri ceket, deri pantolon, beş cm topuklular vardı. Bu haliyle bile ürkütücüydü. Bir de akmış siyah kalemi, kabarmış saçları… Kızı gece yarısı sokakta görse herhâlde hemen arkasını döner, topukları kıçına vura vura kaçardı. Şimdi bu kızla aynı evde yaşamak zorundaydı.

Araba aniden durduğunda öne yalpaladı Devlin. Babası yan cama çarparken Shailene yerinden bile kımıldamamıştı. Arabanı tabanına yapıştığında araba yeniden bir şey çarpmış gibi sallandı. Yere sürten lastiklerin sesi kulaklarına dolduğunda yuvarlanmamak için iyice yere yapıştı.

"Neler oluyor?" diye bağırdığında babası, arabanın kapıları aniden açıldı. Devlin zorlanarak kalktığında kapıda eli silahlı adamlar olduğunu gördü. Yüzleri maskeli ve hepsi iri kıyım adamlardı. Fakat daha bir şey demeye vakit bulamadan Shailene yerinden zıpladı ve adamların üstlerine atladı.

Shailene adamları arabadan uzaklaştırırken babasının korumaları koşarak arabaya geldiler. Hemen babasını ve Devlin'i arabadan çıkardılar. Shailene adamlardan birinden çaldığı silahla saldırganlara ateş ederken Devlin'i yaka paça sürükleyen korumalar aniden

durdu. Devlin onu yakasından çekiştiren korumanın elinden kurtulup kafasını kaldırdı. Karşısından gelen arabanın kendilerine ateş ettiğini anlaması saniyelerini aldı. Korumalar ikisini de sürükleyip yan dönmüş polis aracına sürüklerken Devlin tökezledi ve yere düştü. Birkaç koruma ona bakmaksızın çarpıp yollarına devam ederken Devlin yüz üstü yere düştü. Babası korumalar tarafından polis aracına sürüklenirken kendisini unutmuşlardı. Terkerlek izleri yüzünün altında daha da ısınırken dizinin ağrısı yüzünü buruşturdu. Silah sesleri beyninde bir uyarıcı görevi görüyor, ona yerinden kalkmasını söylüyordu ama Devlin kalkamıyordu. Bileğini filan mı incitmişti ki? Ellerini yere dayadı ve destek almaya çalışırken doğruldu. O sırada ağzından acı dolu bir çığlık kaçtı. Babası adam kalabalığından oğlunun yokluğunu daha yeni fark etmiş gibi adını haykırırken silahlı adamlarla dolu araba Devlin'in tam önünde durdu.

İşim bitti, diye düşündü Devlin.

Fakat adamlar ağızlarında zafer gülücüğüyle arabadan inerken tek bir şeyi unutmuşlardı. Bir anda elinde iki silah ile Devlin'in önüne atlayıp onu arkadaki makam aracına sıkıştıran, hastaneden çıkardıkları deli ve psikopat kızı.

"Devlin! Devlin!" diye bağırıp ona koşmaya çalışan babası korumalar tarafından engelleniyordu. Devlin önünde duran kıza şaşkınlıkla bakıp gözlerini kırpıştırdı. Bu kız onun için şu an kendini siper ediyordu. Bunu niye yapıyordu?

Devlin'in güvenliğinden sorumlu polis ve dedektif Abraham ve Nina koşarak geldiklerinde, ellerinde tuttukları silahların arkasından Devlin'e umutsuzca bakıyorlardı. Devlin başarısız olduklarını anlıyordu. Daha görevlerinin ilk gününde korumaları gereken insanı koruyamadıklarını rahatça söyleyebilirdi.

"Hey tatlım." dedi adamlardan biri ağzını yayarak. Devlin adamı göremiyordu çünkü onun da yüzünde simsiyah bir bere vardı. Babasının korumalarının önünde de siyah bir araç durdu ve aynı tip adamlar yere inip silahlarını korumalara doğrulttular. Babasının önünde yaklaşık eli silahlı beş, silahsız altı koruma vardı. Devlin beşi onları oyalarken altısının babasını kaçıracağından emindi. Ama

kendisi şu an çok fazla açıktaydı. Tek yapabileceği şey bu kıza güvenmekti.

Pekala baba, senin dediğini yapıyorum. Bu kıza güveniyorum.

Abraham telsizden yardım isterken Nina Devlin'in çarprazındaki polis aracına konuşlanmıştı. Yerdeki polis cesetleri Devlin'in midesini bulandırsa da kusmamak için büyük bir çaba harcadı.

"Niye çocuğu bize vermiyorsun?" diye sordu bir başka yüzü maskeli adam.

Shailene kafasını kaldırıp adama baktı. Ardından silahın tekini kaldırıp adamı tam alnının ortasından vurdu.

"Fahişe!" diye bağırdı ve silahını Shailene'e doğrulttu.

Shailene kaşlarını kaldırıp gülerken Devlin şaşkınlıkla olayları izliyordu. Babası ise hâlâ bağırıyordu.

"Devlin!"

"İyiyim baba!" diye cevap verdi Devlin.

"Yolu açın." dedi Shailene. Ardından babasının onunla konuşurken durmadan yaptığı gibi sonuna bir kelime ekledi. "Lütfen." Babası diğerlerinin aksine Shailene'e ne istediği durmadan sormuş, yanına gelmesini isterken bile rica etmişti.

Adamlardan teki aynı bir domuz gibi kahkaha attı. "Bu küçük kız ne dediğinin farkında değil."

"İkinci defa bu kadar nazik olmayacağım." Shailene'in sesinin soğukluğu, emri veriş şekli… Kendisine karşı bu ses tonunu kullanmıyor olsa da Devlin ürpermekten kendini alamamıştı.

"Bana bak güzelim, ya hemen çocuğu bize teslim et, ya da son duanı et."

Shailene aynı yüz ifadesiyle onlara bakarken yerinden hiç kıpırdamadı. Devlin yüzlerindeki maskeye rağmen adamların şaşkınlığını hissedebiliyordu.

"Shailene…" diye mırıldandı babası korumaların arkasında sıkışmış vaziyette.

"Sen kaşındın." Silahını ona doğrultmuş adam Shailene'in

omzuna ateş ettiğinde, kan Devlin'in yüzünde patladı. Shailene yerine Devlin çığlık atarken, kız yerinde sadece yalpalamıştı. Ne geri çekilmiş ne de yere düşmüştü. Shailene'in omzu kıyafetlerini kırmızıya boyarken Shailene'in dudaklarında sinsi bir gülüş belirdi.

"Size çöplüğünüze dönün dedim." Ateş edilen sağ omzunu umursamadan sağ elindeki silahı kendisine ateş eden adama çevirdi ve adamı hayalarından vurdu. Adam korkunç bir çığlık atarken siren sesleri duyulmaya başlamıştı.

"Bu kız bizi oyalıyor, gitmemiz gerek!"

"Vurun şunu gitsin!"

"Hayır!" diye bağırdı Devlin kalkmaya, gitmeye çalışırken ama Shailene bir heykel gibi yerinden kıpırdamadı.

"Orada kal!" dedi tıslayan sesiyle.

"Çekin kızı oradan!" diye birinin bağırmasıyla art arda ateş açıldı.

Kurşunun biri Shailene'in bacağına, biri koluna girerken kanlar Devlin'e doğru sıçradı. Ama kızın tek yaptığı sadece yalpalamak oldu.

"Shailene!" diye haykırdı Devlin'in babası. "Kızım yapma!"

Shailene kanlar vücudunda dans ederek yere damlarken sadece sırıttı. Ardından gülmeye başladı. Ve gülüş kısa sürede bir kahkahaya dönüştü. Devlin'in bu gülüşten korkması gerekirdi ama onun tek düşündüğü kendisini korumak için o an ölmeyi göze alan kızdı.

"Delirmiş bu!" Adamlardan biri birkaç adım gerilerken Shailene sağ elindeki silahı kaldırdı.

"Şah!" dedi ileriye bir yere ateş ederken.

Adamlar kurşunun kendilerine gelmediğini görünce güldüler ama az sonra büyük bir gürültü koptu.

İleride koca bir tanker, bayırın başından aşağıya doğru gürültüyle kayıyordu. Lastikleri delinmişti ve sürtünmenin etkisiyle parçalanıp düştüklerinde genç adamın içine bir korku düştü. Tankerin içindeki adam kendini aceleyle dışarı, beton yola atarken Devlin tankerin üzerindeki 'Dikkat yanıcı madde' yazısını görebiliyordu.

Ama Shailene'in ne yapmaya çalıştığını anlayamıyordu. Herkesi mi öldürmek istiyordu?

"Tanker!" diye bağırdı Abraham, adamlar da arkalarına dönerken.

Tanker adamlara gittikçe yaklaştığında daha onlar kaçacak yer bulamadan Shailene ikinci atışını tankere yaptı. Tanker büyük bir gürültüyle patlayıp yanmaya başlayınca alevler adamlara da sıçradı. Ve Devlin'in karşısındaki on kişi yanmaya başladı.

Bu karışıklıktan istifade eden korumalar karşılarındaki adamlara saldırırken Shailene sessizce mırıldandı.

"Mat."

Ardından daha fazla dayanamayıp yere yığıldı.

"Shailene! Devlin!" Babası çığlıklar eşliğinde yanlarına koşarken, Abraham ile Nina da şaşkındı. Devlin genç kızı kollarının arasına aldı. Gözleri yanıyor, mazot kokusu midesini bulandırıyordu. Ama bunların hiçbiri önemli değildi.

"İyi olacaksın." dedi Devlin gözyaşlarının arasından. "Söz veriyorum."

"Bunu niye yaptın?" Babası yanlarına çöküp ikisine çaresizce bakarken Shailene canının yanmasına aldırmadan güldü. "Kızım, kendini siper ettin."

Devlin babasının da onun bu kadar ileriye gideceğini beklemediğini biliyordu. O da en az kendi kadar şaşırmıştı.

"Benden oğlunu korumamı istedin moruk." dedi Shailene. "Ben de yaptım."

Abraham ambulans için anons geçerken Nina gömleğinden parçalar koparıp Shailene'in yaralarına tampon yapmaya başladı.

"Bu kız…" diye mırıldandı babası ağlarken. "Sadakatini kanıtladı."

Devlin göz yaşlarının arasından mırıldandı. "Evet baba."

Haley kahvesini sehpaya koyduğunda Devlin gelen sesle düşüncelerinden ayrıldı. Kupayı eline alıp kahve kokusunu içine çekerken mırıldanıp gülümsedi.

"Teşekkürler."

"Rica ederim." Haley de ona gülümseyip kahvesinden koca bir yudum aldı.

"Mezuniyete üç ay kaldı." diye lafa girdi Devlin arkasına yaslanırken. "Ne yapmak istediğine karar verdin mi?"

Haley önce dudaklarını yaladı sonra kupasına baktı. Devlin, Haley'in bir şeyler seçtiğine emindi. Bir şeyler seçmeyen kendisiydi. Amacı olmayan kendisiydi.

"Avukat olmak istiyorum. Ama kredilerimin yetmeyeceğinden korkuyorum."

Devlin gülümseyip sıcacık sıvıyı dudaklarının arasına aldı. Ağzında döndürüp yutarken memnuniyetlikle gülümsedi. "Senden harika bir avukat olur." Haley'in sakinleştirici hareketleri, hararetli tartışma kapasitesi… Kesinlikle harika bir avukat olurdu. "Kredi konusunda da öğretmenlerle konuşabilirsin."

"Bilmiyorum, kabul etmeyeceklerinden korkuyorum." Haley kırmızı dudaklarını bükerken dudağının üstündeki beni çok şirin biçimde buruştu.

"Ederler, hepsi de seni çok seviyor."

Haley gözleri parıldarcasına ona dönerken Devlin yeniden gülümsedi. "Ne yapmak istersin?" diye sordu Devlin kahvesinin yarısına gelirken. Haley yumuşak yastıklara dayanırken kıkırdadı. "Film izleyelim mi?"

Devlin kupasını sehpaya bırakıp ayaklandı ve onun çikolata kokan saçlarına bir buse bıraktı. "Ben seçerim."

"O zaman mısır patlatayım." Haley küçük bir kız gibi yeniden koşarak mutfağa koştuğunda Devlin kendi kendine gülümsedi. Ve karşı duvarda dizili duran film yığınına yöneldi.

Shailene, Ralf'in ona gönderdiği geçmişlere bakarken huysuzca mırıldandı. Bunlardan bir şey çıkmayacaktı. Kimse o kadar önemli gözükmüyordu. Kimi isteyebilirlerdi ki? Tüm bu kızlar ya çok zengin, ya fakir ya da kilise çocuklarıydı. Shailene hiçbirinin aradıkları kız olmadığına emindi. Sinirle bilgisayarı kapattı ve kafasını arkaya attı.

Beyni durmuş gibiydi. Ne yapacaktı şimdi? Aklından olanların küçük bir özetini geçirdi.

Birileri Devlin'i istiyor. Başka birileri bir kız istiyor ve bu kız Devlin'e çok yakın. Bu yüzden Devlin aracılığıyla kıza işkence de yapmak istiyorlar. Bu adamlara yardım eden sarışın bir kız var. Ki tahminimce o kıçı boklu koca memeli Haley. Zherif mekânını patlattığımdan beri ortalıkta görünmüyor.

Shailene doğrulup işlerin yakında kızışacağına dair içinde kabaran duyguya hak verdi. Fırtına öncesi sessizliğe benziyordu her şey. Bacaklarını yere sarkıtıp sandalyesinden kalktı. Odasında hiç ışık yoktu. Kendisi zaten karanlığı severdi. Ona sorun çıkarmıyordu karanlık. Ağır adımlarla odasının kapısına ilerlerken cam aniden açıldı ve içeri biri atladı.

Shailene ayakkabısına sakladığı çakıya uzanırken atlayan kişi bir el feneri yakıp yüzüne tuttu.

"Benim. Black, sakin ol." El feneri simsiyah saçları ve deniz yosununu andıran gözlerini aydınlatırken Shailene doğruldu.

"Neredeydin?" diye sertçe sordu. Black el fenerini kapatıp yatağa ilerlerken de onu sakince izledi. Black daha zayıf görünüyordu. Kasları da gitmiş gibiydi. Kilo vermiş olmalıydı.

"Sana söylemem gereken bir şey var Shailene, otur." Shailene emir almaktan ne kadar nefret etse de ikiletmeden yatağın karşısındaki puflardan birine yöneldi. Bu şeylerden nefret ederdi. Bay Dates almasında ısrar etmiş, o da onu kıramamıştı. O yaşlı adamın mutlu olduğunu görünce de atmamıştı.

"Ne oldu?" Shailene şifonyerdeki sigarasına uzanırken Black ona çakmağını attı. Genç kız sigarasını yakıp dumanı içine çektiğinde de derin bir nefes aldı.

"Bir hafta önce evimize gittim." Shailene'in kaşlarının çatıldığını fark edip yeniden derin bir nefes aldı. "İçeride Xaiver'den bir mesaj vardı."

Shailene sakince sigarasını içiyormuş gibi görünüyordu ama içten içe korkuyordu. O manyak adam ona nasıl bir mesaj gönderirdi? O hapisteydi ve öyle kalmalıydı! Ama eğer ona mesaj gönderecek kadar ileri gidebiliyorsa, çıkması da yakın olmalıydı… Ve bu Shailene için intikam demekti. Kendisine, kendisinin çıkacağını ama onun hastanede yatacağını söylemişti. Ama Shailene hastanede değildi. O da özgürdü. Ve eğer Xaiver hapisten çıkarsa, ona gününü göstermek ve intikamını almak için hazır bekliyor olacaktı.

"Hazır olmanı yazmış, gelecekmiş. Ve mesajın yanına çok tatlı bir kedi bırakmış." Black elini yüzünde gezdirirken Shailene kedinin nasıl bir şey olduğunu tahmin edebiliyordu. Muhtemelen her yeri kesilmiş ve koparılmıştı. Peki Xaiver bunu kime yaptırmıştı?

"O geldiğinde, hazır olacağım." Shailene sigarasını külünü eline dökerken Black kafasını salladı.

"Başında zaten yeterince dert var. Devlin'i korumak zorundasın, o kızın kim olduğunu bulmak ve sarışın kızın gerçek kimliğini öğrenmelisin. Hepsini yürütemezsin."

"Yani?" Soru olmaktan çok uzak ses tonu Black'i yanıltmadı. Black bu tavırlara alışkındı. Shailene sigarasını yeniden içine çekerken sokaktan gelen araba seslerini dinledi. Asfalta vuran lastik sesleri… Eskiden babasıyla izlediği araba yarışlarını hatırlatıyordu ona. Bir daha tekrarlanmayacak, harika bir anıyı…

"Sana yardım edebilirim. Sen Devlin'e ve kızlara odaklan. Bende Xaiver'i takip edeyim."

"Hayır." dedi Shailene keskin bir ses tonuyla. Black'i de tehlikeye atamazdı.

"Shailene, bunların üstesinden tek başına gelemeyeceğini ikimiz de biliyoruz ve be-"

"Ne yaptın?" diye sordu Shailene aniden. Black şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırırken de ekledi. "Kendin için ne yaptın?"

"Ha?" Black öne doğru eğilirken Shailene sigarasını elinde söndürüp izmaritini odanın bir köşesine fırlattı.

"Bizden sonra, ne yaptın? Aileni terk ettiğin açık. Okulu bitirdin mi? Üniversiteye başvurdun mu?"

Black yavaşça omuz silkti.

"Hayatını mahvetmişsin, bok kafalı." diye tısladığında Shailene, Black ağaç yapraklarına dönen yeşil gözlerini onun mavi gözlerine çevirdi.

"Çünkü seninkini de mahvettiler." Shailene içinde bir yerdeki kıpırdanmaya aldırmadan yüzünün soğukluğunu korudu.

"Bana bağlı değilsin Black, git ve kendi hayatını kur."

"Saçmaladığının farkında mısın Shanny?" Küçükken yaptığı gibi ona seslendiğinde Shailene birkaç saniyeliğine duraksadı. Black küçükken Shailene'in adını telaffuz edemediği için ona 'Shanny' derdi. Aslında 'Sunny' adını kast ederdi ama bunun daha hoş durduğuna karar vermişti. Shailene bu isimden hep nefret etmişti küçükken ama büyüdükçe hoşuna gitmeye başlamıştı. Ama şimdi Black'in bu adı başka bir amaç için kullandığını da biliyordu. Ona istediği şeyi kabul ettirmek için bu adı kullanıyordu. Shailene soğuk duvara yaslandı ve elini salladı.

"Seni hayatımda istemiyorum Black. Bana ayak bağı oluyorsun." Black gözlerini kısırken Shailene yutmadığını anlamıştı. Nasıl yutardı ki zaten, onu yıllardır tanıyordu.

"Yemiyorum Shailene, hiç de yemedim." Yavaşça yataktan kalktı ve ellerini ceplerine soktu.

"Ben ciddiydim, ayak bağı oluyorsun. Bir kokuşmuşa katlanmak yeterince zor." dedi Devlin'i kast ederek. Black omuz silkip balkona yöneldiğinde ise yerinden kımıldamadı.

"Üzgünüm Shailene ama tıpkı söz verdiğimiz gibi bana ömrün boyunca katlanmak zorundasın." Ardından küçükken yaptıkları gibi elini çarprazlamasına göğsünden geçirip odadan çıktı.

İşaret dilinde 'Seni seviyorum' demekti bu. Küçükken babasının öldüğü araba kazasından dolayı Shailene'in kulakları üç ay geçici duyma kaybı geçirmişti. O sırada Black ona işaret dilini öğretmiş ve birbirlerine durmadan bu işareti yapmışlardı.

Shailene, Black'i bu işe bulaştırmak istemiyordu ama bu işten nasıl uzak tutacağını da bilmiyordu. Sinirle kafasını soğuk duvara çarptı ve gözlerini yumdu.

İşlerin ne zaman kendi istediği gibi gideceğini merak ediyordu.

Bay Neshka karısının başına bir öpücük daha kondurup ayaklandı. Seri adımlarla masadan uzaklaşıp koridora ilerledi. İş yemeği havasından uzaklaşıp asansöre vardı. Hızlıca girip en son katın düğmesine bastı.

Ellerini cebine soktuğunda ise bir ıslık çalmaya başladı. Küçükken ailesinin ona öğrettiği bir ıslık. Hep çaldığı bir ıslık. Karanlığı benimsemesini sağlayan bir ıslık.

Asansör en sonunda durduğunda Bay Neshka ışıkları açmaya tenezzül etmedi. Kocaman terasa yöneldiğinde karşısında ilk bulduğu tavuk kafalı Zherif'ti.

"N'aber tavuk kafa?" diye güldüğünde Zherif sinirle burnunu çekti.

"Bana bak seni iş adamı bozuntusu, kaşınma." Zherif'in piercingleri sinirle gerilirken Bay Neshka kıkırdadı.

"Ee, geliş nedenim?" Bay Neshka başını yana eğdiğinde Zherif omuz silkti.

"Bilmiyorum. Bana da sadece gelmem söylendi."

"Zaten bilmemene şaşmıyorum Zherif." Bay Neshka ona üzülmüş gibi yaptığında Zherif sinirle homurdandı.

"Bok çuvalı."

"Senin gibi bir beyefendiye…" dedi cıklarken "Küfür hiç yakışmıyor."

"Sizin…" dedi yabancı bir ses aniden "İyi anlaştığınızı görmek büyük mutluluk."

Bay Neshka başını çevirdiğinde terastaki adamı gördü. Dudakları yukarı kıvrılırken Zherif bir homurtu daha çıkardı.

"Gelmişsin!" dedi.

Adam tok bir kahkaha attı. "Artık oyuna dahil olma zamanımın geldiğini düşünmüştüm."

"Bu tavuk kafalıya katlanmak zor oldu." Bay Neshka kahkaha atınca terastaki adam da attı.

"Eminim, eminim."

"Acelem var, ne oldu?" diye konuyu geçiştirdi Zherif. Karanlıkta bile pembe saçları parıldıyordu. Bir adam nasıl bu kadar gülünç olabilirdi ki? Bay Neshka içinden bu adamın hâline güler durudu hep.

"Devlin." dedi terastaki adam. "Artık zamanı geldi."

"Ben de sıkılmaya başlamıştım." dedi Zherif gülerek.

"O zaman…" dedi terastaki adam arkasından bir şampanya çıkarıp patlatırken. "Eğlence başlasın."

Bay Neshka'nın sağından tanıdığı kız çıkıp elindeki bardaklarla terasa girerken sarı saçları önünde güneş gibi parıldadı. Genç kız şampanyayı bardaklara doldururken terastaki adama yanaştı ve dudaklarına bir öpücük kondurdu.

Bay Neshka gülerken kendi kendine mırıldandı.

"Aferin kızıma."

Ertesi Gün

Devlin yatakta yan döndü. Elini yana attı. Burnunu biraz kırıştırdı ve derin bir nefes alıp esnedi. Ardından yan tarafını mıncıkladı.

Boşluk.

Gözlerini aniden açtı ve yan tarafına bakındı uykulu gözlerle. Haley yanında yoktu. Yataktan doğrulup gerindi ve karşıdaki banyoya baktı. Ama Haley'i orada da göremedi.

Eminim şu an sevgilisine o tatlı, küçük elleriyle kahvaltı hazırlıyordur.

Banyoya gidip elini yüzünü soğuk suyla yıkarken bir yandan da kendini ayıltmaya çalışıyordu. Odaya döndüğünde saatin altı olduğunu gördü. Bu kadar erken kim dürtmüştü de kalkmıştı ki? Peki Haley niye bu kadar erken kalkmıştı?

Hızlıca odadan çıkıp merdivenleri indi ve mutfağa yöneldi. Kendisini kreplerin, yumurtaların ve kızarmış ekmeklerin kokusuna hazırlayıp mutfağa daldı. Ama alabildiği tek şey temiz tabakların deterjan kokusuydu.

Mutfaktan çıkıp salona girdi. Buruşmuş koltuk dün gece film izlediklerini belli ediyordu. Üstelik stor perdeler hâlâ kapalıydı. Haley kalksa onları açmaz mıydı? Salondan çıkıp üst kata yöneldi tekrar. Tüm odalara girdi, banyolara baktı. Bay ve Bayan Neshka'nın odasına girerken biraz çekinse de Haley'i orada da bulamadı.

"Haley!" diye bağırdı evde. "Haley!"

Sabahın köründe nereye gitmiş olabilirdi ki?

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Devlin kulübe girdiğinde Ginger'ın sesi kulaklarına doldu. İnsan selinin arasından zar zor sıyrılıp kendini bir masaya attığında şarkı da büyük bir alkışla son buldu. Devlin elini kaldırıp bira isterken Ginger hızlı adımlarla sahneden inmiş onun yanına geliyordu. Sigara dumanları başının üstünde dans ederken cebinden bir sigara çıkarıp yaktı. Dumanı içine çekerken Ginger çoktan yanına gelmişti bile. Genç kız kafasına kalın bir örgüyle yapıştırdığı kızıl saçlarından gözüne gelen tutamları kulaklarının arkasına sıkıştırırken Devlin dumanı kızdan uzağa üfledi.

"Baya popülersin burada gördüğüm kadarıyla." Garson, Devlin'in birasını masaya koyarken genç kız rengi solmuş yeşil çiçek baskılı gömleğini burnuna kadar çekip kafasını salladı.

"Gösterilerimi beğeniyorlar."

Devlin birasını eline alırken güldü. "Her gün mü sahneye çıkıyorsun?"

Ginger burnunun önünde elini salladı. Mekân kararıp gürültülü bir müzik başlarken sesini yükseltip "Evet." diye cevapladı genç adamı.

"Paraya mı ihityacın var?" Devlin içkisini yutarken kendini tuttu. Solmuş gömleğini işaret edecekti ki son anda

vazgeçti. Eğer öyleyse bile bu Ginger'ı utandırırdı. İnsanlar etraflarında birbirlerine sürtünerek dans etmeye başlayınca Ginger hızlıca kafasını iki yana salladı.

"Hayır, hayır." Ellerini kottan kesildiği belli olan şortuna sürtüp güldü. "Sadece eğlence için yapıyorum."

Devlin tek kaşını kaldırdı ama yine de bozuntuya vermedi. Sigarasını söndürüp bardağı kafasına dikti ve gözlerini, yanında meraklı gözlerle ona bakan kıza dikti. "Dans edelim mi?"

Ginger ilk önce kafasını yana eğip ona baksa da itiraz etmeden kafasını salladı. Devlin ona elini uzattığında çekinerek de olsa kendi elini onun elinin üstüne koydu. Genç adam onu piste çektiğinde az kalsın gotik giyimli bir adama çarpacaktı.

"Yalnız, Devlin…" dedi çekinerek Ginger, Devlin onu kendi etrafında döndürürken. "Ben dans etmeyi bilmiyorum."

Devlin gülüp kulaklarına dolan yüksek sesli müziğe kendini bıraktı. "Sadece ayaklarını oynat. Gerisi gelir."

Ginger ayaklarını sağa ve sola oynatmaya çalışırken Devlin kafasını arkaya atmış sağa sola sallanmaya başlamıştı bile. Müziğin ritmine uyarak sallanırken saçları havalanıyor ve yanıp sönen ışıklar arasında oynaşan gölgelere benziyordu. Ginger'ın ayakları birbirine dolanıp tökezlerken Devlin hemen uzanıp onu belinden yakaladı ve vücudunu kendi vücuduna yapıştırdı. Genç kız nefes nefese kalırken düşmemesi için kollarını ufacık beline doladı. İnsanlar onlara çarparken Ginger saçları kadar kızarmıştı.

Devlin ister istemez kulağına doğru nefesini üfleyerek "İyi misin?" diye sorduğunda genç kız yeniden tökezledi ama Devlin'in kolları düşmesine izin vermedi.

"E-evet." Ginger kekeleyince Devlin de elinde olmadan kızardı.

"Buraya yakın mı oturuyorsun?" diye sordu çılgınca dans eden bedenler arasında Ginger'a sarılmış biçimde yavaşça sağa sola sallanırken.

Genç kız kafasını kaldırdığında burnu ancak Devlin'in omzuna gelir biçimde dururken kafasını iki yana salladı. "Aslında… Evim uzakta."

"Hiç kardeşin var mı?" Devlin'e uymaya çalışarak sallanırken Ginger da onu kollarından tuttu.

"İki tane." Bir kız arkadan Ginger'a çarptığında genç kız da yüzünü Devlin'in omzuna çarptı. Devlin'in çenesi kafasına gelirken acıyla inledi.

"İyi misin?" diye sordu genç adam kızın kafasını okşarken.

"Sanırım…" diye mırıldandı Ginger oflarken. Devlin yumuşak kızıl saçları okşarken elinde olmadan kıkırdadı. Genç kız yeniden kızarırken de kahkaha attı. Ginger'ın kızarması ona komik geliyordu. Kızıl saçları ve masmavi gözlerinin arasında kızaran yüzü aşırı sırıtıyordu.

"Adları ne?" diye sordu Devlin, Ginger kollarına sıkıca tutunurken. Genç kız yavaşça "Hı?" diye sorunca da gülerek "Kardeşlerinin." diye ekledi.

"Lulu ve Lucy."

"Yaşları kaç?" Devlin kendi etraflarında dönerken Ginger yavaşça mırıldandı.

"Lulu üç yaşında, Lucy ise altı."

"Çok küçükler." diye mırıldandı Devlin ona uyarak. Bu sefer penguenler gibi yan yan sallanmaya başlamışlardı.

"Evet, Lulu daha yeni yeni konuşmaya başladı." Ginger, Devlin'in adımlarına uymaya çalışırken Devlin gülümsedi. Ginger'ın saçları çenesini gıdıklıyordu.

"Biraz geç değil mi?"

"Evet öyle." Ginger nefesini dışarı verdi. Devlin onu kollarından tutup kendinden ayırdı ve asil bir prenses gibi etrafında döndürdü. Ginger kahkaha atıp ufak ayaklarını sallarken genç adam da kahkaha attı.

"Teşekkürler." dedi Devlin onu nazikçe yere indirip selamlarken.

Ginger önüne gelen saçlarını çekip başını yana eğdi ve kızarırken gülümsedi. "Ne için?"

"Benimle sohbet ettiğin için." Devlin ellerini cebine sokarken Ginger gözlerini büyütüp ona gülümsedi.

"Arkadaşız sonuçta." dedi gömleğinin yakasını ağzına kadar çekip sağa sola sallanırken.

"Evet." dedi Devlin. "Öyleyiz."

Ginger ona sürtünen insanlara aldırmadan arkasına dönen Devlin'e seslendi. "Yine gel!"

Devlin elini kaldırıp ona el sallarken gürültülü müziğin üstünde sesini duyurmak için bağırdı. "Yarın güzel bir şeyler söyle!"

Devlin eve girdiğinde evin hiçbir yerinde ışık yanmıyordu. Genç adam, Haley ona mesaj attığından beri onun hakkında endişelenmeyi bırakmıştı. Kızın kendisini bırakıp hafta sonu için şehir dışına gittiğine inanamıyordu.

"Haftasonu için kızlar mesaj attı. Şehir dışında iki günlük bir tatil. Haber vermediğim için üzgünüm. Ama acil oldu biraz. Beni bekleme.

Seni seviyorum, xo."

Shailene'e seslenmeyi düşünse de bir an için, bu fikrinden hemen vazgeçti. Ona eve gelmeyeceğini söylemişti. Bu yüzden kızın dışarı çıktığını düşünüyordu. Gerçi karanlıkta da oturuyor olabilirdi, Devlin kızın karanlığı ne kadar sevdiğini biliyordu. Yine de seslenme fikrini kafasından attı ve odasına yöneldi.

Anlaşılan tatili yalnız geçirecekti.

Shailene caddede yürümeye devam ederken bir yandan da Black'in mesajlarını cevaplamaya çalışıyordu. Black öyle hızlı mesaj yazıyordu ki, Shailene bir türlü buna yetişemiyordu. Gecenin sert rüzgârı etrafında uçuşurken ceketinin önünü kapatmaya bile gerek duymadı. Soğuğa yabancı değildi.

Tam olarak neredesin?

Sahilde.

Shailene bankların arasından sıyrılırken sahilin karşısındaki parkın ufak saat kulesinden büyük bir gürültü koptu. Genç kız gözlerini birazcık kısıp saate baktı. Yelkovan ile akrep on ikinin üzerine konmuşlardı. Adımlarını biraz daha sıklaştırdı. Acele etmezse geç kalacaktı. Telefonu titreyince mesajı açtı Shailene.

Dur.

Black'in mesajını cevaplarken aksine daha da hızlandı. Verdiği nefes volkan dumanları gibi havaya karışırken caddede yankılanan tek şey topuklusunun tınısıydı. Yarım ay denizle ufuk çizgisinde öpüşür vaziyette dururken aydınlığı tam da yüzüne çarpıyordu.

Ne oldu?

Çiçekleri koruyan çitlerin üstünden atlarken Black'in cevabı anında geldi. Genç adam yavaş hareket ediyor olabilirdi ama kesinlikle hızlı mesaj yazıyordu.

Zherif yerinde yok. Lanet olsun, geri dön.

Shailene papatyalar ve sümbüller arasında birkaç saniyeliğine duraksadı. Rüzgâr saçlarını burnuna dokundururken de ekrana baktı. Parmakları tuşların üstünde gezinirken de nefesi görüşünü kapatıyordu.

Mekânını patlattığıma göre çukurunda olmalı. Olmadığına emin misin?

Yok. Birilerini sıkıştırdım. Dediklerine göre patronlarıyla (!) buluşmaya gitmiş. Birkaç güne gelmezmiş.

Shailene biraz ekrana baktı, ardından kafasını kaldırıp karşısındaki aya. Zherif kızla konuşurken kız zaten işin içinde iki kişi olduğunu söylemişti. Birisi babası yüzünden gerçekten Devlin'i istiyordu, birisi ise Devlin'in yakınındaki bir kıza acı çektirmek için Devlin'i istiyordu. Bu iki kişi ortaklık içindeydi. Sarışın kız -ki Haley olduğunu düşünüyordu- onlara yardım ediyor ve kızı isteyen adam için çalışıyordu.

Pekâlâ. Şimdilik eve dönüyorum o zaman. Sen de eve git. Zherif'in buluştuğu adamları bulmaya çalışalım. En azından nerede buluştuklarını.

Shailene arkasını dönüp çitten yeniden atladı. Rüzgâr bu sefer arkasından esiyordu. Ceketinin yakası yanaklarına sürtünürken uzaktan onu izleyen aya baktı yeniden. Üzerindeki meteor izleri aynı kırışıklık izleri gibiydi. Sanki onun hayatının izleri gibi. Adımları yavaşladı. Ve çok geçmeden telefonu Black'in cevabıyla titredi.

Dikkatli ol. Xaiver'in çıkmasının yakın olduğunu biliyorsun. Peşine düşecektir. Senin gibi başkaları olabilir. Shailene, kendine dikkat et.

Shailene ekrana bakarken başka bir mesaj daha geldi.

Lütfen Shailene, daha fazla dikkatli ol. Belki de Xaiver çoktan etrafına birini göndermiştir.

Birini göndermiştir, diye düşündü Shailene. Birini.

Merak etme dikkatli olacağım. Sen de dikkatli git.

Dalgalar sahile vururken adımlarını sıklaştırdı.

Olurum. Seni seviyorum.

Mesajı okuduktan sonra cevap vermeden telefonunu cebine attı. Ellerini üşümemesine rağmen ceplerine sokup sert adımlarla yürümeye başladı. Black'in sözleri kafasına takılmıştı; belki de Xaiver çoktan etrafına birini göndermiştir.

Dave ailesinin tartışmasına kulaklarını kapamaya çalışıp fırçasını tuvalinin üstünde gezdirmeye devam etti. Mavinin tonunu bulmak için ayrı bir tuval daha harcamıştı. Ama pişman

değildi. Sonunda o maviyi bulmuştu. Buz gibi ama içinde denizin sıcaklığını taşıyan maviyi. Etrafı soğuk şeffaf mavi halkalarla kalplı ama göz bebekleri masmavi noktalarla bezeli gözleri.

Bir vazo duvara çarparken Dave istifini bozmadan fırçasını boyasına batırdı. Annesi ağza alınmayacak bir küfür savururken sesleri bastırmak için ıslık çalmaya başladı.

Senden daha aşağılık bir adam görmedim!

Dave buluta benzeyen krem rengine fırçayı batırırken annesini taklit etti. Her kavgada muhakkak bu lafı kullanırdı. Annesi babasından daima nefret ederdi. Ama her kavganın sonunda…

Fırçayı aşağı ve yukarı olmak suretiyle tuvale sürttü. Teni boyarken boştaki eliyle de alnını sildi. Loş odada görmek için gözlerini kısarken oturduğu sandalyeyi tuvale biraz daha yaklaştırdı. Loş ışık saçlarını muz kabuğu gibi -kuzeni saçlarını hep muza benzetirdi- gözünün önünde parıldatırken saçlarını önünden üfledi. Ama ufak tutamlar yine alnına düştü.

Kapa çeneni, bok çeneli!

Annesi duvara bir mumluk atarken Dave ıslığını yarıda kesti. Zaten şarkıyı saçlarını önünden üflemeye çalışırken berbat etmişti.

Teni boyamayı bitirdiğinde fırçasını günler harcadığı mavi boyasına özenle batırdı. En güzel kısmı, en önemli kısmı sona saklamıştı. Fırçayı tuvale götürürken neredeyse eli titreyecekti. Fırça tuvale yavaşça dokundu ve kendi etrafında daireler çizmeye başladı. Mavi etrafa yayılıyor, derinleşiyor ve geri çekiliyordu. Fırçanın darbe sesleri kulağına dolarken, genç adam yavaşça sırıttı. Fırça darbelerini duymayı seviyordu. Boyanın kokusunu, tuvalin sertliğini seviyordu. Fırçanın tuvali şekilden şekle sokmasını seviyordu. Önünde koskocaman bir dünyanın uzanmasını seviyordu.

Ağzını eşekler becersin de bir daha bana sesleneme! Pezevengin fahişeden olan oğlu! Bamya!

Annesi bir sandalyeyi duvara vururken Dave, gözleri bi-

tirmek üzereydi. Soğukluğun ardına gizlenmiş sıcacık maviyi görebiliyordu. Fırçayı hayretle bırakıp sandalyesinden kalktı ve annesi ile babası sessizleşirken tuvale birkaç adım geriden baktı.

Hafif kırmızı dikdörtgen dudaklar, buluta çalan krem rengi yumuşacık tenden yere doğru akan gece siyahlığında saçlar ve onların arasında buz gibi duran ama arkasında kocaman bir deniz saklayan yine dikdörtgen biçiminde masmavi gözler… Tuvalden çıkan renk cümbüşü âdeta gözlerini kör edecekti. Tuvale bir adım yaklaştı.

Kızın dudaklarının hem kalkık oluşu hem de azıcık dudak büküşü tam da onu yansıtıyordu. Ne gülüyor, ne somurtuyordu. Gözlerini hafif kısışı, o dikkatli bakışlarından birini attığını gösteriyordu. Sanki saçları gece, teni bulut ve gözleri de yıldızlardı. Öyle bir harmanlanmışlardı ki onda hepsi haykırıyordu.

Gece sırıtıyordu. Her gün geliyor ve gidiyordu.

Bulut hep görünüyordu. Her zaman oraydaydı. Ama yıldızlar bir var bir yoktu. Onu herkes göremiyordu. Genç kızın yıldızlarının sırrı da tam olarak buydu. Onun yıldızlarını herkes göremiyordu. Onun gözlerini herkes göremiyordu.

Shailene'in yıldızları dünyanın sakındığı bir şeydi.

Annesi bir inleme koyduğunda Dave yüzünü tuvalden uzaklaştırdı ve kafasını hızlıca salladı. Her kavga edişleri bir seks dalgasıyla biterdi. Dave bile buna alışmıştı. Hatta buna o kadar alışmıştı ki, ona aşırı normal geliyordu. *Seks her şeyi çözer*, dedi içinden. *Hem de her şeyi.*

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Bir Gün Sonra

"Özür dilerim." dedi tekrardan Haley. "Gerçekten çok ama çok özür dilerim. Beni sürükleyerek götürdüler. Kızların nasıl olduğunu biliyorsun."

Devlin iç çekip kafasını salladı. "Sorun değil dedim."

Koridorda insanların arasından sıyrılırken Haley surat astı. "Kızgın olduğunu biliyorum."

"Ve kızmakta haklıyım." dedi Devlin kaykay yapan bir çocuğa yol verirken. Ardından kendi dolabına yaklaşıp şifreyi girdi. Dolabın kapağını tutup kendine doğru çekti. Ama dolap açılmadı. Dişlerini birbirine bastırıp dolabı daha da hızlı şekilde çekti. Ama dolap bir türlü açılmıyordu.

"Evet, ne desen haklısın hem de. Çok özür dilerim ama beni dinlemediler. Hem kızların birkaç sorunu varmış, biraz konuşmak istediler. Elimde olan bir şey değildi. Çok özür dilerim."

Devlin kaşlarını çatarak dolap kapağını çekmeye devam ederken Haley hâlâ konuşuyordu. Genç adam iki eliyle dolap kapağını biraz daha zorladı ama dolap bir türlü açılmadı.

"Çekil." dedi tanıdığı bir ses aniden arkasından. Devlin kenara çekilip arkasını döndüğünde Shailene'in bacağını kal-

dırdığını gördü. Haley şaşkınlıkla konuşmayı bırakırken Shailene aniden Devlin'in dolabının kapağına bir tekme savurdu ve kapak büyük bir gürültüyle yandaki dolaba çarparak açıldı.

Devlin omuz silkip dolabındaki kitaplarına uzanırken mırıldandı. "Teşekkür ederim."

Shailene bir şey demeden koridordaki herkesin şaşkın bakışları arasında yoluna devam etti. Devlin kitabını alıp kapağı yavaşça ve dikkatli bir şekilde kapattığında Haley şaşkınlıkla Shailene'in arkasından bakıyordu.

İnsanlar normale dönüp yüksek sesle konuşmaya başladığında koridordaki sesler yeniden arttı. Devlin kitabını kol çantasına koyarken Haley gözlerini kırpıştırıyordu.

"Derse gitmem gerek." dedi Devlin, Haley'in yanından geçerken. Haley gittiği için kendine kızdığını biliyordu. Sabahtan beri ona soğuk davranıyor, yüzüne gülmüyordu. Kendini nasıl affettireceğini de bilmiyordu üstelik.

Bir grup futbol oyuncusu amigo kızlarla flört ederken Haley aceleyle Devlin'in peşinden koştu. "Dersin ne?"

Devlin gözünü yoldan ayırmadan yürümeye devam etti. İçindeki kızgınlık bir türlü gitmiyordu. Tüm hafta sonunu evde oturarak geçirmişti. Üstelik Shailene eve döndüğünde odasından çıkmamış, yemeğe inmemiş hatta onunla konuşmamıştı bile.

Bunu hak etmiştim, diye geçirdi içinden Devlin. Shailene ile zıtlaşan, ona kötü davranan kendisiydi. Genç kızın ona daha da soğuk davranmasını anlayabiliyordu. Ama Shailene'de daha garip bir şeyler vardı. Sürekli odasındaydı. Bir şeylerle uğraşıyor, birileriyle konuşuyordu. Devlin en sonunda kiminle konuştuğunu merak edip gizlice kapısını dinlemeye gittiğinde yakalanmıştı. Daha ilk adımını atıp kulağını kapıya dayadığında Shailene aniden kapıyı açmış ve ona defolup gitmesini, bir daha kapısını dinlemeye kalkarsa derisini yüzüp sonra kendisine yedireceğini söylemişti.

Devlin bunu komik bulmamıştı. Hemen oradan kaçmıştı.

Shailene birilerini tehdit ederken daha da korkutucu oluyordu çünkü.

"Tarih." diye geçiştirdi Devlin. Shailene ile tek ortak dersleriydi. Ve Shailene derste yanına oturacaktı. Ama Devlin kendisini görmezden geleceğine emindi.

"Hiçbir dersimizin ortak olmaması çok kötü." diye homurdandı Haley. İlk defa topuz yaptığı saçlarından çıkan teller omuzlarına dökülüyordu. Anlaşılan topuzu bozmaya çalışmış ama beceremeyişti.

"Devlin!" diye bağırdı birisi aniden. Devlin kafasını çevirdiğinde üstünde tüylenmiş eski bir kot pantolon ve barbieli tişörtüyle kendisine doğru koşan Ginger'ı görmüştü. Genç kız saçlarını iki yandan örmüştü ve örgüleri o koşarken sağa sola iri halatlar gibi savruluyordu.

Ginger zıplayarak yanlarına vardığında Haley hemen gülümsedi. Devlin aslında kendisi ile yalnız konuşmak istediğini biliyordu ama nezaket gereği bunu belli etmezdi. Kendisi hep çok nazik, kurallara uyan biriydi. Eğer saçlarını toplamayı da sevseydi harika bir prenses olurdu.

"Merhaba Ginger." dedi Devlin gülümserken. Kol çantasını öbür koluna geçirdiğinde Ginger sırıttı.

"Nasılsınız?" Ginger ikisine de bakınca Haley kıkırdadı.

"İyiyiz, ya sen?"

"Ben de çok iyiyim." Ginger ellerini çırpıp Devlin'e döndü. "Aslında sana sormak istediğim bir şey var."

Devlin kafasını salladı. Ginger ona ne sorabilirdi ki? Yolun ortasında durduklarından bir gotik küfrede küfrede Devlin'e omuz atıp yanından geçtiğinde Devlin gerileyip duvara yaslandı.

"Bana ne sormak istiyorsun?"

"Şey…" dedi Ginger hafif kızararak. "Bu gece gelecek misin?"

Devlin kaşlarını çatıp düşündü. Bir yere mi gitmesi gerekiyordu ki? Hele Ginger ile?

"Nereye?"

"Ku-kulübe?" diye mırıldandı Ginger. "Hafta sonu yoktun ve ben… Şey…"

Devlin'in kafasında ampul yandığında elini uzatıp daha da kızaran Ginger'ın saçlarını karıştırdı. Saçları örgülü olduğundan bu sadece örgüsünü bozmaya yaramıştı. "Biraz kötü hissediyordum." dedi yan gözle bakışlarını kaçıran Haley'e bakarken. "Ama bu gece gelmeyi çok isterim."

"Harika!" dedi Ginger heyecanla. "Benim sormak istediğim şey de bununla ilgiliydi…"

"Hadi sor." dedi Devlin. "Yoksa derse geç kalacağız."

Ginger saçları kadar kızarırken zorlukla kelimeleri birleştirmeye çalıştı. Devlin konuştuğunu ancak ağzının oynamasından anladı. Ama o kadar kısık sesle fısıldıyordu ki onu duyamıyordu.

"Ne?" diye sordu kulağını ona yaklaştırırken. "Duyamıyorum."

"Ben de." dedi Haley gülümsemeye devam ederken. "Utanmana gerek yok, söyleyebilirsin."

"Sen… Bu gece geliyorsun ya… Şey benim az… İşim var da… Sen-sen…." Derin bir nefes alıp gözlerini sıkıca kapadı ve tüm gücüyle bağırdı. "Beni kulübe götürür müsün?"

Koridordaki herkes dönüp şaşkınlıkla Ginger'a bakarken Devlin utançla gülümsedi ve yavaşça başını salladı. "Ta-tabiii…" Ardından zorlukla gülüp Ginger'ın saçlarını yeniden karıştırdı. "Okul çıkışı park alanında görüşürüz."

Gülümseyip sınıfa doğru yola çıktığında Haley'in şaşırarak onu izlediğini gördü. Bunu beklemiyordu ve Haley buna ilk kez şahit oluyordu. Çünkü Devlin kibar biriydi, böyle bir kabalık yapmazdı. Üstelik kendisini görmezlikten bile gelmişti.

"Teşekkürler!" diye bağırdı Ginger sevinçle Devlin'in arkasından el sallarken.

Devlin de elini kaldırıp ona el salladı ardından koridor-

dan saptı ve Ginger'ın sesi çok uzaklarda kaldı. Adımlarını hızlandırıp sınıfa yöneldi. İçeri girdiğinde Felix'i yüzünü sırasına yaslamış vaziyette buldu. Birkaç kişi bir şeylere gülerken Felix'in yanına yöneldi. Çantasını masaya atıp Felix'in önüne oturdu ve arkasına dönüp kafasına vurdu.

"N'oldu?"

"Beni rahat bırak." diye homurdandı Felix. Ama Devlin yeniden kafasına kapı çalar gibi vurdu.

"N'oldu diye sordum. Tak tak, orada birisi var mı?" O aralıksız kafasına vururken, Felix kafasını iki yana salladı.

"Git başımdan Devlin."

Devlin elini çekip meraklı gözlerle arkadaşına baktı. Felix'in bu kadar sakin olması alışılmadık bir durumdu. Kesin bir sorunu vardı.

"Ne derdin varsa anlat hemen. Arkadaşız biz, salak."

Felix kafasını iki yana sallarken Dave gelip Felix'in sandalyesine tekme attı ve Felix büyük bir gürültüyle yerinden sıçradı.

"Adam böyle kaldırılır." dedi Dave havalı biçimde yerine otururken.

"Ebenin-" diye başladı Felix kahverengi gözleri ateşler saçarken ama Devlin onu susturdu.

"Ne derdin var lan senin?" Felix anlamsız bakışlar atarken kaşlarını çatıp sıraya vurdu. "Alo, kime diyorum?"

Dave, Felix'in ensesine bir şaplak indirdi. "Cevap versene şebek."

Felix sinirle ensesini ovarken Dave'in bacağına bir tekme geçirdi. "Anlatacak bir şey yok."

"Ha ondan karalar bağladın yani!" diye dalga geçti Devlin hırkasını çıkarırken.

Felix ortasında Beyoncé'un kocaman bir fotoğrafının olduğu tişörtünü çekiştirip kafasını salladı. "Evet, canım istedi."

"Eğer on saniye içinde ötmezsen…" dedi Dave ona doğru eğilip gözlerini kısarken. "Ginger'a ona aşık olduğunu söylerim."

Felix aniden ürkünce Devlin gözlerini devirdi. Dave yine aşırıya kaçıyordu. Felix inanmayan gözlerle Dave'e bakarken Dave kendinden emin biçimde omuz silkti.

"Sen bilirsin." dedi ellerini kaldırarak. "Sonra Ginger'dan karşılık bulamayıp onunla bir daha konuşamazsan beni suçlama."

Evet, kesinlikle abartıyordu. Devlin, Felix'in alnında terler biriktiğini görebiliyordu.

"Korkutma şunu köpek." dedi Dave'in omzuna bir yumruk atarken. Ama Dave hâlâ sırıtıyordu.

"Ben bilmem. Acaba…" dedi hınzırlık dolu bir gülüşle Felix'e bakarken. "Şeyi de söylesem mi?"

Devlin kaşlarını kaldırdığında Dave kelimeyi heceledi. "Ba-kir."

Felix büyük bir hızla Dave'in ağzını kaparken Devlin kahkahasını zor bastırdı.

"Tamam, sus, sus tanrının cezası. Pislik herif. Sapık. Alçak. Senin gibi arkadaş olmaz olsun." Elini çektiğinde Dave bir kahkaha attı. Felix sinirli biçimde ona bakarken Devlin kendini tutarak araya girdi.

"Tamam hadi anlat, derdin ne?"

"Ben…" dedi Felix yavaşça.

"Evet?" diye sordu Devlin sınıf dolmaya başlarken. Dave gözüne gelen güneşten korunmak için elini kaldırdığında Felix yutkundu.

"Hafta sonu Ginger'ın yanına, bara gittim."

"Vay şerefsiz!" diye atıldı hemen Dave. "Çapkınlık yapmaya gittin ha?"

"Her şeyi elime gözüme bulaştırdım." diye hayıflandı Felix ellerini sıranın üstünde birleştirip parmaklarıyla oy-

narken. "Garsona çarptım ve yere düştüm. İçkiler kafamdan aşağıya boşaldı. Sonra o hâlimle Ginger'ın üstüne düştüm. O çığlık atıp kafama vurunca kalkayım derken tökezledim ve bir erkeğin üstüne düştüm."

"O kadar da kötü değil be." dedi Devlin cesaret vermek istercesine.

Felix utanç ve kaygı dolu gözleriyle ona bakarken fısıldadı. "Adamın üstüne düştüm. Ve… ve…"

"Ve, ne? Söylesene dölü az gelen şebek."

Felix derin bir nefes alıp saçlarını yolmaya başlamadan tek nefeste "Adamla yanlışlıkla öpüştük. Sonra adam gay çıktı. Ve Ginger beni gay sanıyor!" diye mıdırdanıp kafasını yeniden sıraya gömdü.

Dave ve Devlin birbirlerine şaşkınlıkla bakarken aniden kahkahalarla gülmeye başladı. Dave sıraya vurarak gülerken Devlin kendini susturmaya çalışıyordu. Felix burnunu çekip ağlamaklı bir sesle "Gülün, gülün istediğiniz kadar!" diye mızmızlanınca Dave daha da gülmeye başladı.

Devlin eliyle ağzını kapadığında Shailene sıranın üstüne çıkarak yanındaki yerini aldı. Devlin'in tarafına bakmadan bacaklarını cama doğru uzatıp kafasını cama dayadığında Devlin'in kahkahası kesildi. Shailene baygın bakan gözleriyle dışarıyı izlerken Dave uzanıp onun saçlarını karıştırdı.

"N'aber mavi göz?"

Shailene onu umursamayıp dışarıya bakmaya devam ederken Felix burnunu çekti. "Aşk hayatım daha başlamadan bitti!"

"Gider, ben gay değilim dersin, olur biter. Ne sıkılıyorsun?" dedi Devlin önüne dönerken. Dave kafasını sallayıp çantasından çizim defterini çıkarırken Felix yeniden burnunu çekti.

"Olmaz. Bana inanmaz."

"Yapma be kanka!" dedi Dave. "Hem sana kız mı yok?" Kaşlarını kaldırıp göz kırptığında Felix sıraya yapıştırdığı yüzünü ekşitip ağlamaklı bir sesle hıçkırdı.

"Yok!"

Tarih öğretmeninin içeri girmesiyle herkes yerini alırken Felix burnunu tekrar çekip kafasını kaldırdı. Kahverengi saçları karışmış, burnu kızarmıştı. Gözleri aynı sıcak çikolata gibi bir renge bürünmüştü.

"Ağabeyin sana bulur." dedi Dave onun sırtını sıvazlarken.

"Adam aşk arıyor." dedi Devlin sırasından Dave'e. "Eğlence değil."

Dave üzülmüş gibi yaptı. "Tüh."

Devlin yemeğini alıp masaya oturduğunda Shailene'in bahçedeki bir ağaçta uyukladığını görebiliyordu. Genç kız bacaklarını ağacın dalına uzatmış, insanların ona bakışlarına aldırmadan uyuyordu.

Dave tepsisini masaya bırakırken güldü. "Mavi göz sana kızgın anlaşılan." Devlin gözlerini kısarken haklı olduğunu anlayıp sırasına oturdu. "Ne yaptın lan?"

Devlin burun kıvırıp cevap vermek yerine makarna dolu çatalını ağzına soktu. Dave muziplikle tek kaşını kaldırırken yavaşça sordu.

"Yoksa şu kulüpteki olay yüzünden mi?"

"Anneciğinin seni çıkardığı yer yüzünden Dave." dedi Devlin ağzındaki makarnayı çiğnemeye çalışırken.

Dave gülüp mavi gömleğinin kolunu sıyırdı ve cıkladı. "Küfür bile edemiyorsun."

"Arkandan çok güzel küfrediyorum ben." Felix tepsisini masaya koyarken lokmasını yuttu.

"Sırada Ginger'ı gördüm." diye atıldı Dave, Felix'i görünce.

"Hıhı…" dedi Felix ruhsuzca kafasını sallarken. Ardından limonatasından bir yudum alıp ağzında çiğnemeye başladı.

Limonatayı çiğniyor, diye geçirdi içinden Devlin. Bu çocuk kesinlikle iyi değil.

"Bir erkek onun için yemek alıyordu." Dave hamburgerini ısırırken Felix yine başını salladı.

"Hıhı."

Devlin gözlerini devirip makarnasından biraz daha aldı. "Uğraşma şununla işte."

"Ama çok eğlenceli." dedi Dave ağzı dolu bir şekilde.

"Biraz vicdanın olsun, adam üzgün." Devlin çatalını ona doğru sallarken Dave omuz silkti.

"Hıhı." diye onayladı Felix, Devlin'i. İnsanların konuşma sesi yemek salonunu doldururken Devlin'in gözleri Shailene'de takıldı.

Genç kız hâlâ ağaçta uyuyordu. Altında simsiyah bir şort, zımparalı bir ceket ve kan lekeli bir tişört vardı. Herkes kan lekelerini sahte sanmıştı ama Devlin gerçek olduğunu biliyordu. Devlin'i korumaya çalışırken bir adamın boğazından çıkan kanın lekeleriydi onlar. Bir türlü çıkmamışlardı.

"Ginger'ın evi buraya yakın." dedi Dave kolasından içerken.

Felix aynı robotmuş gibi kafasını salladı. "Hıhı."

Devlin kafasını onlara çevirip kaşlarını kaldırdı. Felix için gerçekten endişelenmeye başlıyordu. Acaba doktora filan gitmesi gerekir miydi?

"Ve sanırım bu gece okulda çalışmaya kalacak." diye devam etti Dave. Felix'in bu gece okulda tiyatro provası vardı. Bu habere deli gibi sevinmesi gerekirken Felix'in tek yaptığı lazanyasını su gibi içmeye çalışmaktı.

"Ve… Neyse bunu söylemesem daha iyi." Dave endişeyle başını sallarken Devlin kaşlarını çatıp çatalına makarna aldı.

"Neyi?"

Dave aynı filmlerdeki fedakâr babalar gibi gözlerini kapatıp acı çekercesine başını iki yana salladı. "Söyleyemem…"

"Dave!" dedi Devlin uyarır bir tonda.

Dave hamburgerini tepsisine bırakıp tek elini kalbine koydu ve fısıldadı. "Israr etme… Yapamam… Yapamam…"

"Başlatma ebenden de söyle!" diye bağırdı Devlin kızgınlıkla. Yemek salonunun sesi onun sesini bastırdığı için kimse duymamıştı bu dediğini.

Dave tek gözünü açıp sırıttı. "Küfrettin lan."

"Dave…" dedi Devlin kaşlarını kaldırıp ona tehditkâr bir bakış atarken.

"Pekâlâ." dedi Dave normale dönüp masaya doğru dönerken. "Ginger'ın…"

"Ee?" dedi Devlin.

"Ginger'ın…" dedi yeniden Dave.

"Eee?" Devlin çatalını tabağına bıraktı. Yoksa Dave'in tek gözüne geçirebilirdi.

"Ginger'ın sanırım sevgilisi var!" Dave pis pis sırıttı.

"Hıhı." dedi Felix tekrardan. Ama birkaç saniye sonra gözleri yuvalarından çıkacakmış gibi açıldı ve bir çığlık koydu. "Nee?!"

Dave, Devlin'in anlamsız bakışları altında bir kahkaha patlattı. "Hayata tekrar hoş geldin kardeşim."

Felix bir anda korkunç bir ifade alan yüzünü Dave'e odaklayıp limonatasını ona doğru fırlattı. "Senin sülaleni ben!"

Devlin parka girdiğinde Ginger'ın çoktan gelmiş olduğunu gördü. Genç kız ellerini arkasında birleştirmiş ıslık çalarak onu bekliyordu. Devlin elini kaldırıp sallarken ona doğru seslendi.

"Ginger!"

Genç kız arkasını dönüp onu gördüğünde gülümsedi ve hemen koşarak yanına geldi. Herkes arabalarına yönelirken Devlin de cebinden arabasının anahtarını çıkardı.

"Selam!" dedi Ginger yerinde zıplarken.

"Merhaba." dedi Devlin anahtarı boştaki eline alırken. "Gidelim mi?"

"Olur." Ginger kafasını sallayınca Devlin Ginger'ı arabasına götürdü. Ginger çekinerek arabaya bindiğinde Devlin gülümsedi.

"Çekinmene gerek yok."

"Şey…" dedi Ginger. "Alışkanlık…"

Devlin anahtarı sokup kontağı çevirdiğinde Ginger aceleyle emniyet kemerini bağladı. "Direkt kulübe mi?"

Ginger onaylarcasına kafasını salladığında Devlin hemen parktan çıkıp yola girdi. Arabanın üstünü açtığında rüzgâr yüzüne bir duvar gibi çarptı. Ginger kıkırdarken bunun hoşuna gittiğini anladı. Binalar ve insanlar bulanık noktalar gibi anında kaybolurken Ginger kollarını kaldırdı. Kızın örgüleri kırbaç gibi havada savruluyordu. Devlin saçlarını dağıtan rüzgâra gülerken radyoyu açtı. Çıkan şarkıya bir kahkaha atınca Ginger, Devlin kıkırdayarak torpido gözünden güneş gözlüğünü çıkarıp gözüne taktı.

Ginger şarkıya eşlik ederken o da parmaklarıyla direksiyona vurarak ritim tutuyordu.

Arabanın önünde aniden bir araba durduğunda Devlin

hızla frene bastı. Ginger öne doğru yalpalarken Devlin kafasını direksiyona çarptı ve araba güçlükle durdu. Arabadan iri yarı yüzü maskeli adamlar inerken Devlin acıyla inledi. Ginger ağlamaklı biçimde nefes alırken Devlin zar zor gözlerini açıp karşıya baktı. Adamlar onlara doğru ilerlerken anında kendine geldi.

Hemen Ginger'a dönüp ona sarstı. "Ginger, iyi misin? Hemen gitmeliyiz."

Ginger kafasını kaldırıp eliyle kafasını ovarken Devlin onun emniyet kemerini çözmeye çalışıyordu. Ama kilit sanki tövbeliymiş gibi bir türlü açılmıyordu. Devlin küfür savurup kemeri tüm gücüyle yukarı çekti ve kemer hızla açıldı. Ginger'in elinden tutup onu kapıya doğru çekiştirirken birden birine çarptı. Kafasını kaldırıp baktığında iki adamın tam yolunun üstünde durduğunu gördü.

"Bir yere mi gidiyordun?" Teki Devlin'i iki kolundan tuttuğu gibi arabanın dışına çekerken Ginger, Devlin'in gitmesiyle koltuğa yüz üstü yapıştı. Devlin tökezleyip doğrulurken Ginger'ı belinden tutup arabanın dışına çeken adamlara bağırdı.

"Onu rahat bırakın!" Adamın biri arkasından gelip elini boynuna doladığında elinde olmadan sustu. Adamın parmakları o kadar güçlüydü ki, boğazını sıkmamasına rağmen Devlin nefes almakta zorlanıyordu.

"Bırakın beni!" diye inledi Ginger. "Bırakın diyorum! Devlin! Devlin!"

Devlin öne doğru atıldı ama adam onu geri çekip hafifçe boğazını sıktı. Devlin öksürürken debelendi. "Sakin ol Ginger! Buradayım."

Adamlar Ginger'ı arabadan çıkarırken bir diğeri onlara bağırdı. "Dikkat edin! Kız önemli!"

Devlin kaşlarını çatarken bağırmaya başladı. "Onu rahat bırakın! Onun bununla bir ilgisi yok!"

Adam arkasını dönüp karşısına dikildi ve Devlin'e bir tokat attı. Devlin'in yanağı tokatla yanarken insanlar çığlıklar atıp kaçışıyordu.

"Polisi arayın!" diye bağırdı birisi caddeden. Adam bu fikre güldü.

"Ulaşabilirlerse tabii." Adamların hepsi kahkaha atarken Ginger korkuyla debeleniyordu. Adamların teki onu saçından kavramış, birisi bileğinden sıkıca tutmuştu.

Shailene, diye geçirdi içinden Devlin. Shailene…

Ama Shailene orada yoktu. Kendisini ve Ginger'ı kurtaracak birisi de yoktu.

"İstediğiniz benim." dedi adama doğru yanağı hâlâ acırken. Adamın eli çok ağırdı.

Adam gülmeye devam ederken elini iki yana salladı. Ginger'ı tutan adamlar onu omuzlarına aldıklarında genç kız çığlık atıp daha fazla debelenmeye başladı.

"Devlin! Yardım et! İmdat! Bırakın beni!"

"Onu bırakın!" diye bağırdı Devlin tekrar. Adam yine elini kaldırıp Devlin'e tokat attığında ise yeniden bağırdı. "İstediğiniz benim!"

Adam, tokatından sonra canının acıdığını göstermeyen Devlin'e doğru kızarak eğilirken fısıldadı. "Nereden biliyorsun?"

Devlin şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırırken adam yeniden güldü ve ardından kum torbası gibi yere çakıldı. Genç adam ne olduğunu anlamazken korkarak yere yapışmış adama baktı. Kalbi göğüs kafesinde bir takla atarken gördüğü şeyi anında kavradı.

Adamın kafatasına geçmiş bir bıçak!

Bir füze, arabanın ortasında patlarken herkes geriye doğru sıçradı. Füzenin etkisiyle yere kapaklanan Devlin acıyla inledi. Ginger çığlık atarken adamlar yerlerinden kalkmaya çalışıyordu. Devlin başındaki derin ağrıyla başa çıkmaya çalışırken dizinin sızısını duymamaya çalıştı. Arabadan alevler yükseldi ve Devlin gözlerini araladı. İlk gördüğü kanayan diziydi. Sonra gördüğü ise, cayır cayır yanan arabası. Ellerini betona dayayıp destek almak istercesine kendini yukarı çekti

ama olan tek şey canının daha çok acımasıydı.

Ginger'ın çığlığını duydu. Kafasını sese doğru çevirdiğinde bankta yüzüstü uzanmış, ağlayan kızı gördü. Ona ulaşmak için acıya aldırmadan yavaşça doğrulmaya başladı. Ama bir adam karşısında dikildiğinde tekrar yere düştü.

Birisi arkadan gelip adamın sırtına bir bıçak sapladığında adam bir inleme eşliğinde vücudundan fışkıran kanlarla yere yığıldı. Adamın koca bedeni yere kapaklanınca Devlin arkasındaki kişiyi gördü.

Elinde kanlı bir bıçak, yüzünde korkunç bir ifade ve tüm vücudunda kan lekeleri… Shailene ona sırıtıp ayaklanmaya başlayan adamlara yöneldiğinde Devlin yeniden doğrulmaya çalıştı. Adamlar bağrışırken kalkmayı başararak Ginger'a yöneldi. Shailene kaçmaya çalışan adamların peşine düşerken sekerek doğrulmaya çalışan Ginger'ın yanına vardı.

"İyi misin?" dedi Ginger'ı kaldırırken. Genç kızın yüzü çizilmiş ve tişörtü boydan boya yırtılmıştı. Devlin içinde çiçekli bir atlet olduğunu görüyordu. Ginger'ın kolundaki morluğa yavaşça dokunduğunda genç kız çığlık attı.

"Acıyor!"

"Tamam." dedi Devlin hırkasını çıkarırken. Yüzünü acıyla buruştursa da bunu saklamak için elinden geleni yapıyordu. Hırkasını çıkarıp Ginger'ı banka oturttu ve hırkayı koluna dikkat ederek ona giydirdi. "Başka bir yerde yaran var mı? Neren acıyor?"

Ginger kafasını iki yana sallayıp moraran kolunu ovdu. "Bir yerim acımıyor."

Bir lastik sesi duyduğunda Devlin kafasını çevirdi. Shailene büyük bir hızla giden arabanın arkasından bakıyordu. Arabasının külleri etrafa saçılmış, adamların bazılarının cesetleri üst üste yığılmıştı. Yan dönerken bacağının acımasıyla çığlık atarak banka çöktü. Ginger endişeyle ona dönerken kafasını iki yana salladı. "Önemli bir şey değil."

"Onlar da kimdi?" diye sordu Ginger burnunu çekerek. Masmavi gözleri kızarmış, dudakları aşağıya bükülmüştü. "Niye öyle konuştun?"

"Bu çok…" dedi Devlin derin bir nefes alarak. "Karmaşık bir mesele."

İnsanlar çığlık atarken Shailene onları umursamadan Devlin ile Ginger'ın yanına gitti. Birkaç kişi caddeden kaçarken biri itfaiyeyi aramaya çalışıyordu. Ama kimse onların yanına gitmiyordu. Çünkü Shailene'i adamları öldürürken izlemişlerdi ve korkuyorlardı. Shailene'in yanlarına gelmesiyle Devlin ağzını açtı.

"Shailene-"

"Sen!" dedi Shailene onu görmezden gelerek, Ginger'a seslendi. Genç kız başını kaldırıp korkan gözlerle ona baktığında devam etti. "Niye buradasın?"

"Onu kulübe-"Shailene yine sözünü kestiğinde Devlin gözlerini kırpıştırdı.

"Niye buraya geldin? Amacın ne?" Shailene korkutucu biçimde tıslayınca Ginger kekelemeye başladı.

"Be-be-ben…"

Devlin kafasını ovarken Shailene'e çıkıştı. "Ne diyorsun? Çok korktu, görmüyor musun? Niye şimdi bu soruları soruyorsun ki?"

Shailene siyahla gölgelenmiş mavi gözlerini çevirdiği anda Devlin sustu. O kadar korkutucuydu ki altına kaçırmış olabilirdi.

"Seni istemediklerini ima ettiler." dedi bakışlarını Ginger'a çevirirken.

"Ne?" dedi Devlin anlamadığını belli etmek için. Onu istemediklerini mi? Shailene neyden bahsediyordu?

"Onu istediklerini söylediler." Ginger ağlamaya başlayınca Ginger'a doğru eğildi. "Bu sefer senin için değil onun için geldiler."

Devlin şaşkınlıkla gözlerini kırparken siren sesleri duyulmaya başladı.

Ginger için mi? İyi de bu çok saçma.

"Sen…" dedi Shailene yavaşça. "Kimsin?"

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

"Bu da ne demek?" dedi Ginger gülümsemeye çalışarak. "Ben, benim. Ginger."

"Bana yalan söyleme!" dedi Shailene tıslayarak. "Yoksa çok kötü olur."

Devlin iki kız arasında kaldığında aklında binbir düşünce vardı. Gerçekten Ginger'la ne işleri olabilirdi ki? Bu akıl kârı değildi!

"Shailene." dedi kalkmaya çalışırken. Ama bacağının acısı onu banka geri mıhladı. Oflayarak bacağını ovarken gözlerini genç kıza çevirdi. "Niye onu istesinler ki?"

"Çünkü seni isteyenlerle ortaklık edenler de onu istiyor." Shailene Ginger'ı göz hapsine almışken, Ginger korkudan titremeye başlamıştı. Devlin gözlerini şaşkınlıkla kırpıştırırken siren seslerini duydu.

"Be-ben…" dedi Ginger kekeleyerek. Kız korkudan sararmış ve tırnaklarını baldırına batırmıştı. "Ben bir şey bilmiyorum…"

"Yalan söylüyorsun!" diye hırladı Shailene kızı yakasından tutup kendine doğru çekerken. Ginger, Shailene'in kendisini çekmesiyle bir çığlık attı ve yeniden ağlamaya başladı.

"Ye-yemin ederim doğruyu söylüyorum be-ben kim ol-

duklarını bilmiyorum. Be-be-be…" Hıçkırarak ağlamaya başladığında Devlin araya girdi.

"Shailene o da kim olduklarını bilmiyor işte, bırak kızı. Çok korkmuş görmüyor musun?" Devlin Shailene'in kızın yakasında olan elini tuttuğunda kaşlarını çattı. Shailene'in ne kadar ciddi olduğunu görmesini istiyordu. Siyah, çatık kaşlarının altındaki mavi gözlerini Shailene'inkilere odakladığında, genç kız kafasını kaldırıp ona birkaç saniyeliğine baktı.

"Be-ben… Sadece benim…" Ginger burnunu çeke çeke ağlamaya devam ederken, Devlin yüzünü daha da kararlı bir ifadeye sokmaya çalışıyordu. *Bu sefer beni dinlemek zorundasın. Bu sefer korkan ben olmayacağım. Beni dinlemek zorundasın.*

Shailene'in katı gözleri birkaç saniye daha onunkilere baktıktan sonra, genç kızın yakasındaki eli gevşedi ve kızı sertçe banka itti. Ginger kolunu banka çarpmanın etkisiyle bir çığlık atarken Devlin, Shailene'e daha da kötü bir bakış attı. Ardından Ginger'a dönüp onunla ilgilenmek için kafasını eğdi.

Shailene sinirle arkasını döndüğünde, polisler, ambulans ve itfaiye gelmişti. Üniformalı insanlar onlara koşarken, Shailene hastalıklı ortamdan biraz uzaklaşıp telefonunu cebinden çıkardı. Kınayan bakışlar onu bulurken, polisler ona doğru yürümeye başladı. Tıp teknisyenleri, Devlin ve yanındaki salak kızla ilgilenirken, itfaiye ekibi hâlâ ufak da olsa yanmaya devam eden aracı söndürüyordu. Birkaç görgü tanığı polisle konuşurken korku dolu gözlerle Shailene'i gösteriyor, hararetli bir şeyler anlatıyor ve kafalarını iki yana sallıyordu. Shailene, adamları öldürüşünü anlattıklarına emindi. Herkes ilk seferinde böyle olurdu. Kendisinden nefret edip korktuklarına kalıbını basardı. Polisler ona yaklaşırken rehberden numarayı buldu ve aradı.

"Alo?" dedi Abraham.

"Lanet olası, kalk ve 59. caddeye gel." Abraham homurdanırken Shailene göz devirdi.

"Yine ne yaptın Shailene?" Abraham'ın bıkkın sesi kulağına ulaştığında polisler de yanına varmıştı.

"Bir grup adam Devlin'e saldırdı. Ben de icaplarına baktım."

"Tanrım…" diye mırıldandı Abraham. Shailene, Abraham'ın bu kadar aksiyonu kaldıramadığını biliyordu. Abraham sadece masa başında kahve içmeye ve Nina ile sevişmeye yarardı. *Beceriksiz bok kafalı herif!*

"Gel ve paçamızı kurtar." Shailene telefonu Abraham'ın suratına kapadığında polisler kelepçelerini onun bileklerine geçirdiler anında.

"Tutuklusunuz bayan." Bir başka polis onu sırtından ittirip haklarını okurken Shailene sıkılmış biçimde yürümeye başladı. Bunları daha önce de duymuştu. Bu kelepleçeleri daha önce de takmıştı. Hem de binlerce kez.

Devlin ona seslendiğinde Shailene'i arabaya bindirmek üzereydiler. "Abraham ya da Nina'yı aracağım Shailene!"

Shailene, Devlin'e kafasını çevirdiğinde Devlin yerine sindi. Shailene'in zorluk çıkarmamasına şaşırmıştı. Polislere bağırmayacak mıydı? Birilerinin üstüne atlamayacak mıydı?

Shailene'i tutuklayan polisler de araca bindiğinde araç yavaşça hareket etti ve camların savrulduğu taraftan uzak durarak polis merkezine doğru yola çıktı.

"Hastaneye götürülmeleri gerek." dedi başındaki görevli Devlin'in ifadesini almaya çalışan polise. Polis kafasını anladığını belli eden bir biçimde salladı.

"O zaman biz de geliyoruz." Birkaç polise işaret edip ambulanstan uzaklaşırken, diğer görevli çığlıklar atan Ginger'la ilgileniyordu.

"Kemiği kırılmış ve sanırım bir damara saplanmış. Hemen hastaneye gitmemiz gerek." Ginger alt dudağını ısırmış, yaşlı gözlerle koluna bakarken Devlin uzanıp onun elini tuttu.

"Her şey iyi olacak." Devlin gülümseyince Ginger da du-

daklarını yukarı kıvırdı ama görevlinin koluna bir şey sarmasıyla anında yüzünü buruşturup ağlamaya başladı.

Devlin ile ilgilenen görevli, şoförün olduğu bölmeye vururken bağırdı. "Gazla! Gazla!"

Devlin ağlayan Ginger'ı sakinleştirmek için bir şeyler mırıldanırken, görevlinin onu zorla yatırmasıyla elini çekmek zorunda kaldı. Arabanın sallantılarına dayanmaya çalışırken başı zonkluyordu. Ginger gözünde yaş kalmayana dek ağlıyordu ve Devlin sakinleşmesi için güzel şeyler söylemeye çalışıyordu.

Hastaneye vardıklarında hemen acil servise alındılar. Devlin arabanın Ginger'a göre daha uzağında olduğu için sadece dizi ezilmişti. Ama başındaki ağrı yüzünden beyin cerrahına da görünmesi için ısrar ettiler. Hemşireden Abraham'ı, o da yoksa Nina'yı aramasını istedikten sonra Devlin'i beyin cerrahına çıkardılar. Devlin muayene olurken aklında Shailene ve söyledikleri vardı.

"Çünkü seni isteyenlerle ortaklık edenler de onu istiyor."

Yani Devlin'i isteyen iki kişi mi vardı? Ya da iki grup? Peki bunlardan teki niye Ginger'ı istiyordu? Onunla ne yapacaklardı ki? Hem o zaman niye Devlin, Ginger'ın yanındayken saldırmışlardı? Ginger kulüpten evine dönerken kolay bir şekilde saldırabilirlerdi?

Devlin böyle düşününce birden kendinden utandı. Ginger'ın kaçırılmasını tabii ki istemezdi. Sonuçta Ginger onun arkadaşıydı. Ama yine de kafasındaki sorular merakını daha da arttırıyordu. Acaba Abraham gidip onu çıkarmış mıydı? Yoksa tutuklu mu kalmıştı? Ya Abraham'a ulaşamazlarsa? Ya Nina? O, onu çıkarır mıydı? Devlin ikisinin de Shailene'i gözleri kapalı hapse tıkacaklarını biliyordu. Ama Shailene hayatını kurtarmıştı.

Yine.

Tabii Devlin o füzeyi nereden bulduğundan emin değildi. Bir arabayı patlacak füzeyi nereden alırdınız ki? Markette satılmadığı kesindi.

Devlin'i bir odaya aldıklarında Nina uzun topuklularıyla odada dört dönerek onu bekliyordu. Onu görünce hızla yanına koştuğunda hemşireler izin vermesi için onu tersledi. Devlin nezaket kurallarına uyan biri olmasıydı, o manzara karşısında kahakaha atabilirdi. Devlin'i bir yatağa yatırdıklarında Nina hemen baş ucuna geldi.

"İyi misin Devlin?"

Devlin yavaşça başını salladı. Hemşire serumunu takıp gittiğinde de konuşmaya başladı.

"Ginger nerede?" Nina şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırırken bu soruyu beklemediğine emindi. Shailene'i sormasını bekliyordu. Ama Devlin'in önce kendi yüzünden yaralanan kızdan haber alması gerekiyordu.

"Seninle birlikte getirdikleri kız mı? İyi, iyi. Onu da odaya aldırlar. Hemen yandaki odada. Sanırım uyuyor. Akşama ameliyata girecekmiş."

Devlin doğrulmaya çalışırken acıdan dudağını ısırdı. "Onu görmeliyim."

Nina'nın ojeli tırnağı göğsüne baskı yapıp kendisini geri yatırırken başını iki yana salladı. "Dinlenmelisin Devlin. Hem arkadaşın uyuyor. Bırak dinlensin. Uykusunu bölmek istemezsin değil mi?"

Devlin iç çekip kafasını salladı. "Peki ya Shailene? O iyi mi?"

"O biseksüel kız mı?" Nina gözlerini devirdi. "O kıza hiçbir şey olmuyor. Kedi gibi dokuz canlı galiba."

"Abraham onu çıkarmaya mı gitti?" Devlin serum takılan elini oynatırken Nina bacak bacak üstüne attı.

"Evet, biraz zor oldu ama sonunda başardı."

"Bize bir grup saldırdı." Devlin yavaşça konuşmaya başladığında Nina onu dikkatle dinlemeye başladı. "Arabanın önünü kestiler ve Ginger ile beni zorla dışarı sürüklediler. Shailene gelmese bizi götüreceklerdi."

"O kızın seni yalnız bırakmaması gerekiyordu." dedi Nina sinirle. Devlin başını iki yana salladı.

"Ondan bunu ben istedim. Hayalet gibi peşimde dolanması beni ürkütüyor."

Nina ceketinin altındaki silahını düzeltirken homurdandı. "Ama her seferinde de başına kötü bir şey geliyor."

"Ama her seferinde de…" dedi Devlin kadını taklit ederek. "Beni bulup kurtarıyor."

Nina buna yanıt vermedi. Çünkü Devlin'in haklı olduğunu biliyordu. Shailene'in sanki 'Devlin'in Başı Dertte' dedektörü vardı. Genç adamın başı ne zaman belaya girse, onu kurtarmak için orada bitiveriyordu.

Devlin yatakta biraz kıpırdandı. Bacağını oynatmaması gerekiyordu. Doktor iki gün hastanede kalması gerektiğini söylemişti.

"Babama haber verdiniz mi?"

Nina kafasını iki yana salladı. "Hayır, vermedik. Yoksa işlerini bırakıp yanına gelirdi. Bakan'ın daha mühim işleri var."

Devlin kafasını salladı. Babasının İsrail'de cumhurbaşkanı ile görüşmede olduğunu biliyordu. İsrail'e kurulacak nükleer sanayi için ABD duruma ılımlıydı. Ve şiddetle karşı çıkan Filistin ve birkaç Arap ülkesine diplomatik bir şekilde karşı koyuyorlardı.

Nina'nın telefonu çaldığında, kadın izin isteyip yerinden kalktı ve telefonu kulağına dayadı. Odadan çıktığında Devlin birkaç saniyeliğine gözlerini kapadı.

O anda aklına bugün yaşadıkları geldi.

Arabanın önünün kesilişi, Ginger ve kendisinin sürüklenerek dışarı çıkarılması, füzenin arabada patlayışı, arkaya doğru savruluşu, dizinin acısı, Ginger'ın çığlığı, alnında bıçakla yere düşen adam…

Devlin, Nina'nın geri döndüğünü ancak kendisini dürtmesiyle anladı. Kadının kısa, kahverengi saçları kendisine

doğru sallanıyor, koyu kahverengi gözleri endişeyle ona bakıyordu.

"İyi misin?" Devlin kafasını sallayınca Nina yerine geri oturdu.

"Abraham, Shailene'i eve bırakmış, buraya geliyor."

Devlin bir iki saniye duraksadı. Shailene niye yanına gelmiyordu ki? Kendisini merak edip hasar kontrolü yapması gerekmiyor muydu?

"Shailene?" diye sordu merakla. Hemşire içeri girip perdeleri kapatırken sıcaklığa rağmen titredi. "O gelmiyor mu?"

Nina dudaklarını büküp göz devirirken "Gelmek istememiş." diye cevap verdi.

Shailene eve vardığı anda telefonuna sarıldı. Numarayı çevirdiğinde daha ilk çalışta cevaplandı.

"Shailene?"

"Black, araştırma yapmamız gerek." İkişer üçer merdivenleri çıkıp odasına vardı. Her yer kapkaranlık olmasına rağmen genç kız önünü görmekte zorlanmıyordu. Her şeyin yerini ezberlemişti nasıl olsa. Hızlı adımlarla bilgisayarına ilerledi.

"Ne oldu?"

"Ginger isimli bir kızı bugün Devlin ile birlikte kaçırmaya çalıştılar. Kız için gelmişlerdi." Shailene sandalyeye oturup bilgisayarını açarken Black derin bir nefes aldı.

"Sence bu, aradıkları kız mı?" Shailene bilgisayar açılırken arkasına yaslandı. Ginger'ın yeni gelmiş olması, Devlin ile o kadar yakın olmalarını engelliyordu. Yani, kız daha okula gelmeden onu nasıl 'Devlin'in yakınındaki kız' diye arıyorlardı ki? Ama bir gerçek de vardı; Ginger geldiğinden beri

Devlin ile takılıyordu. Devlin'in kıza değer verdiği ortadaydı. Üstelik Shailene, Devlin'in Ginger'ı dinlemeye gittiğini de duymuştu okulda, Devlin'in peşinden ağlayan kızlardan.

"Bilmiyorum ama yine de tedbirli olmalıyız diye düşünüyorum. Ginger hakkında okuldan bilgi toplayacağım. Peki sen ne âlemdesin?"

"Aynıyım. Kimse Zherif'in kimler için çalıştığını bilmiyor. Üstelik Zherif'in yeni inini de bulamıyorum."

Shailene, Queen'in kendi için yazdığı programı kullanarak *QueenPerfect23*'e girdi. Queen'in programa verdiği adı saçma buluyordu. Program açılınca Ginger'ın ismini sisteme girdi.

Shailene boş bir vakitte okula gizlice sızmış ve ana bilgisayarı QueenPerfect23 sayesinde kendi bilgisayarına bağlamıştı. Queen'e bir ara içki ısmarlasa fena olmazdı. Domuz, işini iyi becermişti.

Ağaç dalları penceresine davetsiz bir misafir gibi tıklarken, sonuçları bekledi.

"Öncelikle Ginger'dan başlayalım. Belki de bazı şeyler onu isteyeni bulmamızda yardımcı olur."

Ginger Lea Dreyfus

Ginger Vercal

Shailene ikinci seçeneğe tıkladı. Uyusa bile, bir şeyi duydu mu aklında muhakkak tutardı.

"Peki ya adamlar? Onları konuşturabildin mi?" Ginger'ın kayıtları ekrana gelirken, genç kız siyah saçlarını arkaya ittirdi.

"Hayır." Bilgisayarının yanındaki kurukafalı küçük oyuncağı -Bay Dates zorla aldırmıştı- biraz ittirip fotokopi makinesinin tuşuna bastı. "Elimden kaçmayı başarıyorlar. Elimde kalsalar bile Abraham sürekli elimden aldığı için yeterince vaktim olmuyor konuşturmak için."

"Hâlâ seni istemiyorlar değil mi?" Black homurdanarak sorduğunda Shailene omuz silkti. Onu isteyip istememeleri umrunda değildi. Nasıl olsa işi bittiğinde gidecekti. Onun gö-

revi Devlin'i korumaksa, sözde sorumluluğunda olan insanların ne düşündüğü umrunda değildi.

Shailene, Ginger'ın geçmişine kısa bir göz gezdirdi.

Ailesiyle yaşıyor, iki kardeşi var. Zenginler, soylular ve daha birçok saçmalık. Babasının petrol zinciri vardı. Yani herhangi biri Ginger'ı isteyebilirdi. Ama niye Devlin'i isteyenlerle iş birliği yapsın ki? Ginger ile Devlin'in bir bağı yoktu sonuçta.

Shailene bir şeyleri çözememekten nefret ediyordu. Ama gözünü Ginger'dan ayırmayacaktı.

"Bir şey daha var." dedi Black endişeli bir tonda.

Shailene, Ginger'ın geçmişini onun e-posta adresine atarken bir yandan da çıktısını almakla meşguldü. Ağaç dalları hâlâ aynı tempoda camına vuruyor, dışarıdaki ay ışığı kalın, siyah perdelerden girmeye çalışıyordu. Shailene balkonun kapısını açık bırakmadığı için memnundu çünkü ışık onu rahatsız ediyordu.

"Ne?" Shailene programı kapatıp kağıtları eline alırken arkasına yaslandı. Black söyleyip söylememeye karar verememiş gibi duruyordu. "Söylesene."

"Xaiver." dedi Black yavaşça. Shailene'in kulakları anında tazı kulağı gibi kalktı, kalbi hızlanmaya, vücuduna adrenalin dolmaya ve içindeki nefret büyümeye başladı.

"Ne olmuş o pezevenge?" Shailene sıkılı dişlerinin arasından konuşurken Black derin bir nefes aldı.

"Hapishaneden çıkmış."

Devlin bininci kez ofladı. "İstemiyorum Abraham. Kimseye haber verme!"

Abraham kararsızca bir telefonuna bir Devlin'e bakıyordu. Abraham'a göre Haley'i ve diğer, artık Devlin kiminle takılıyorsa, o kişileri aramak iyi olacaktı. Çünkü Devlin ile kalacak birileri gerekti. Ve bu kişilerin Nina ile kendisi olmadığı çok açıktı.

"Bak Devlin." Abraham öğüt veren polis modeline büründüğünde Devlin göz devirdi. Zaten Abraham'ın 'hava' alması için açtığı üç pencere yüzünden kıçı donuyordu. Abraham'ı hastaneden kovmamak için kendini öyle sıkıyordu ki, eliyle yatağı parçalayabilirdi. Tabii eğer bu mümkün olsaydı. "Yalnız kalamazsın, yanına biri gerekli."

"Evet." Nina kafasını salladı. "Ya canın bir şey isterse? Ya tuvalete gitmen gerekirse?"

"Hasta bakıcılar var." dedi Devlin kafasını yastığa gömerken. "Bilmem haberiniz var mı?"

"Yine de birisi gerekli." Abraham odada dört dönmeye başladığında Nina kendini koltuğa attı. Abraham o sakalıyla polisten çok papaza benziyordu. "Yine sana saldırırlarsa haber verecek birisi lazım."

Devlin gözlerini kapatıp bir an önce çekip gitmeleri için dua etmeye başladı. Pencereden içeriye soğuk bir rüzgâr girdiğinde ise bağırdı. "Kapat şu camı artık!"

Nina bıkkınlıkla yerinden kalkıp camları kapatırken kızgın gözlerini hâlâ dört dönen Abraham'a çevirdi. "Kapımdaki polislerin görevinin beni korumak ve kollamak olduğunu sanıyordum. Yoksa 'polis' kelimesinin anlamını yanlış mı biliyorum?"

Abraham kafasını kaşırken mırıldandı. "Öyle ama…"

Nina, Devlin'in başucuna gidip onun saçlarını okşarken

yan gözle Abraham'a bakıp ona bir bakış attı. "Demek istediği şu, yalnız kalmana gönlümüz el vermez. Seni merak ederiz."

"O hâlde…" dedi Devlin yavaşça doğrulmaya çalışarak. Hemen Abraham ve Nina ona destek olup yukarı çektiler. Arkasına yastık koyarlarken Devlin kaşlarını kaldırdı. "Yanımda siz kalın."

"Ah…" dedi Abraham şaşırak geri çekilirken. "Ama bizim…"

"İş…" dedi Nina üzülmüş gibi kafasını sallarken. "İşimiz var. Bilirsin, bir polis ve dedektifin asla boş anı yoktur."

"Ya…" dedi Devlin göz devirirken. "Bilmez miyim!"

Kapı tıklandığında üçünün de gözleri kapıya döndü. Devlin kapıya seslenirken Nina yerine geri oturdu.

"Girin!"

Kapı yavaşça açılıp, içeriye beş santimlik bir topuklu ayakkabı giymiş uzun bir bacak girdi önce. Ardından ince beli, küçük göğüsleri, esmer teni ve kısacık kesilmiş çikolata rengindeki saçlarıyla, güzel giyinmiş bir kadın kapıyı kapatıp içeriye girdi.

Kadının kırmızı bir kolyesi, su yeşili gömleği ve su yeşilinin açıklığında kırmızı bir eteği vardı. Esmer teni, kırmızı kolyesinin altında parıldıyor, kahverengi gözleri odayı tarıyordu. En sonunda kadının araması bittiğinde gözleri, ona şaşkınlıkla bakan ve neredeyse salyasını yatağa akıtacak olan Devlin'de durdu.

Devlin yutkundu ve tek bir şey söyledi. "Anne?"

Kadın gülümsedi ve elinde tuttuğu siyah çantasını koluna taktı. "Merhaba bebeğim, anneciğin ziyaretine geldi."

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Devlin şaşkınlıkla öne doğru eğilirken, Nina ile Abraham birbirlerine bakıyordu. Mary sert ve emin adımlarla oğlunun yanına ilerlerken, Nina anında ayaklandı ve Abraham da kravatını düzeltti.

Devlin annesini ilk kez gördüklerini hatırladı. Babasıyla tanışıyorlardı ama annesini görmeleri… Pek olası değildi zaten. Annesi konsolosluktan çıkmıyordu ki. Devlin bile aylar sonra annesini ilk defa görmüştü.

Mary, Devlin'in yanına vardığında eğilip yanağına sulu bir öpücük kondurdu. Rujunun izi Devlin'in yanağında kalırken, genç adam gülüp hemen yanağını sildi.

"Beni özledin mi bebeğim?" Mary oğlunun saçlarını düzeltmeye çalışırken Devlin güldü. Annesinin elini tutup saçlarından uzaklaştırırken Abraham ile Nina onları şaşkınlıkla izliyordu. "Kes şunu anne. Artık bebek değilim."

"Yok hayır." dedi Mary oğlunun yanağını sıkıp kafasını sağa sola sallarken. "Hâlâ öylesin."

Abraham öksürerek orada olduklarını belli edince Devlin annesinin ellerinden kaçtı. Nina zarafetle elini Mary'ye uzatırken annesi kaşlarını kaldırarak onları izliyordu.

"Merhaba efendim. Benim adım Nina Chamberlen. Devlin'i korumakla yükümlü dedektifim."

Mary, Nina'ya bir bakış atıp elini görmezden geldi. "Demek ki oğlumu koruyan…" Son kelimenin üstünden alayla geçmişti. Abraham'ın ağzı açılırken, Nina'nın eli titriyordu. "Beceriksizler sizsiniz."

Devlin gülmemek için kendini zor tutarken, annesi yavaşça koltuğa oturdu ve oğlunun elini tuttu.

"Oğlumun ne yaptığını bile bana anlatmayan ve bininci kez başına kötü bir şey geldiğinde anca haber veren -ki onu bile siz vermediniz- sözde polisler sizsiniz demek."

Nina yutkunup elini geri çekerken Abraham zorlukla gülümsedi. "Şey, hanımefendi… Biz…"

"Sizi…" dedi Nina durumu toparlamak isterken. Devlin olayı annesine devrederken arkasına yaslandı. "Rahatsız etmek istemedik hanımefendi."

"Oğlumla ilgili haber vermediğiniz her gün onun iyi olduğunu düşündüm." Annesi tıpkı babası gibi sözünü insanlara dinletmeyi çok iyi beceriyordu. Babası kendinden emin ve soğukkanlı görünmeyi çok iyi becerirdi. "Ama sonra birden oğlumun haberlere çıktığını görüyorum. Üstelik birileri ona saldırmış ve bacağını incitmiş." Mary oğlunun elini okşarken gözlerini Abraham ile Nina'ya çevirdi. "Yani sizce, bu rahatsız edilmek istemeyeceğim bir konu mu?" Abraham'a baktı. "Memur Bey?" Gözlerini Nina'ya çevirdi. "Dedektif Hanım?" İkisinin de cevap vermediğini görünce kafasını salladı. "Tahmin etmiştim."

"Ben iyiyim anne." dedi Devlin, Nina ile Abraham'ı kurtarmak istemese de ortamı yumuşatmak için. "Sadece birkaç gün hastanede kalmam gerekecek."

"Ben de yanında kalacağım bebeğim." Annesi gülümsediğinde, Devlin de elinde olmadan gülümsedi. Annesini çok özlemişti. "Sana bakacağım."

"O hâlde size gerek yok." dedi Devlin gözlerini utanç

içindeki Nina ve Abraham'a çevirerek. İkisi de gitmek için fazla istekli olduğundan toparlanıp gittiler. Devlin annesinin onlara bir ders vermesine sevinmişti. Herhâlde bir dahakine her şeyi kendi istedikleri gibi yapmayı bırakırlardı.

Annesi elini kaldırıp öptüğünde Devlin gülümsedi. "Seni özledim anne, o konsolusluktan hiç çıkıyor musun?" Dudaklarını büzdü. "Bundan şüpheliyim de."

Annesi o küçükken da yaptığı gibi gözlerini kısarak içten bir kahkaha attı. "İnan Devy bebeğim, başımı kaldıracak zamanım olmuyor." Parmaklarını oğlunun parmaklarına kilitleyip, gözlerini onunkilere sabitledi ve yüzünde şefkatli bir ifadeyle mırıldandı. "Ama sana ayıracak zamanım her zaman var."

Devlin ağzı kulaklarında sırıtırken, boştaki eliyle kafasını kaşıdı. "Peki… Babamla konuşuyor musun?"

Annesi yeniden gülüp baş parmağıyla oğlunun parmak boğumunu okşamaya başladı. "Hiç sorma Devy. Arada bir konuşuyoruz ama en son bir ailecek ne zaman yemek yedik ben bile hatırlamıyorum. İkimiz de yoğun çalışıyoruz ama yine de her zaman seni sormak için arıyor."

Devlin kısık bir sesle mırıldandı. "Belli ki yanlış kişiye soruyor."

Annesi ufak bir kahkaha attı. "Haklısın." Ardından uzanıp Devlin'in burnunu sıktı. Devlin hep yaptığı gibi homurdanıp burnundaki parmaklara baktı. Annesi de ördek gibi burnuna bakan gözleriyle komik görünen oğluna gülerek yerine geri oturdu. "Seni çok boşladığımı biliyorum ama o insanların seni koruduklarını, yanında olduklarını düşünüyordum. Gördüğüm kadarıyla yanılmışım."

Devlin onaylarcasına mırıldanınca annesi elini çekip, şapkasını çıkardı ve koltuğun kenarına koydu. Kısacık, çikolata çekirdeğine benzeyen saçlarını karıştırıp yeniden oğlunun elini tuttu.

"Saçlarını seviyorum." dedi Devlin aniden. "Aynı çikolataya benziyorlar."

"Hâlâ aynı bebeksin Devy." Annesi kıkırdarken Devlin gülümsedi. "Ya Shailene? O da aynı mı?"

Devlin bir an duraksadı. Kalbi heyecanla çarpmaya başlayınca bunu annesine belli etmemek için gülümsedi. Ne demeliydi ki? 'Beni görmeye gelmek bile istemedi. Sen düşün artık anne mi?

"Biraz daha iyi. Dave ve Felix ile arkadaş bile oldu."

Annesi daha çok gülümserken bacak bacak üstüne attı. Annesinden çikolata kokusu yayılırken Devlin büyük bir zevkle bu kokuyu içine çekti. Annesi hep çikolata kokardı. Devlin o yokken hep kıyafetlerine sarılır, onları koklardı. Annesini her şeyiyle çok özlemişti.

"O iki haylazla mı? Buna sevindim. Ama tatlım…" Annesi ona göz kırptı. "Onu Dave'den uzak tut."

Devlin bir kahkaha patlattı. Yatakta kahkahanın etkisiyle zıplayınca serum takılı olan kolu acıyla sızladı. Yüzünü buruşturup yavaş hareket ederken kafasını salladı. "Merak etme anne."

Kapı çalındı ve annesi kalkmak için yeltendiğinde onu geri oturttu Devlin. "Girin!"

Kapı açılıp, içeriye elinde kocaman, şişe geçirilmiş çikolatalardan yapılmış buket olan Haley girdi. Onu elinde solmuş çiçekler olan Dave ve bir poşet kavramış Felix takip etti.

Haley, göğüslerine kadar örülmüş ince örgülerini sinirle arkaya itip gözlerini kırpıştırdı. Floresan ışığının altında saçları aynı küçükken anaokulunda dağıttıkları sarı yaldızlara benziyordu.

"Bayan Dates!" Çikolata buketini yatağa bırakıp selamlaşmak için ayağa kalkan Mary'ye sarıldı. "Sizi görmek çok güzel!"

"Seni de öyle Haley." Genç kızı kollarından tutup kendinden uzaklaştırdı ve onu boydan boya süzüp hınzırca gülümsedi. "Kilo vermişsin!" Genç kıza göz kırpıp fısıldadı. "Böyle daha da fıstık olmuşsun hayatım."

Haley daha da gülümserken Mary'nin ellerini tuttu. Dave solmuş çiçekleri masanın üzerine bırakıp kendini koltuğa atarken, Felix odanın perdelerini kapatıyordu.

"Siz de harika görünüyorsunuz! Saçınıza balyaj mı attırdınız? Arka tarafları daha da koyu görünüyor."

Mary hızla kafasını sallarken hava atan gözlerini oğluna çevirdi. "Evet tatlım, birileri bunu fark etmemişti."

Devlin gülüp dil çıkarırken, Mary ve Haley tekrardan sarıldılar. Haley, Mary'den ayrılıp yeniden kucakladığı çikolata buketiyle sevgilisine ilerleyince Felix, Mary'ye göz kırptı.

"Mary?" Felix kaşlarını kaldırıp indirirken hınzırca mırıldanınca Mary bir kahkaha attı. Dave de sıkılmış bir biçimde göz devirdi.

"Felix?" Kollarını açıp Felix'i kucakladı ve ardından genç adamın kafasını vurdu. "Sen hâlâ tüm esmerlere asılıyor musun?"

Mary kafasına vururken Felix ofladı. "Mary! Acıyor! Tanrım!" Mary'nin ellerini tutarken kafasını eğip Devlin'e baktı. "Dostum, annenin elleri gerçekten çok ağır."

Devlin omuz silkerken Haley ona buketi uzattı. Bukette şişe geçirilmiş olan çikolatalar müthiş bir koku yayarken Devlin kaşını kaldırdı. "Normalde hasta ziyaretine çiçekle gelinir."

Haley yatağın kenarına oturup kafasını salladı. "Biliyorum." Gözlerini kaldırıp onun gözlerine dikti. "Ama çiçekleri sevmediğini de biliyorum. Ve de çikolatayı ne kadar sevdiğini de." Haley'in gözleri ona parlarken, Devlin kafasını eğip yeniden bukete baktı.

Evet, çiçekleri sevmezdi. Ve evet, çikolatayı çok fazla severdi. Ama yine de bu, Haley'i affetmesi için yeterli değildi. Sonuçta onu bırakmıştı, değil mi? Devlin bu kadar çabuk pes edemezdi. Kolay olmamalıydı. Sadece güçsüzler hemen pes ederdi.

"Teşekkür ederim ama…" Buketi yatağının yanındaki komodine bıraktı. "Çikolata yemem yasak."

Haley'in gözleri hayal kırıklığını belli edercesine karardı. Yüzünü saklamak için eğilince saç örgülerinden birisi omzundan kayarak göğsüne çarptı. Devlin, Haley'in saçını toplamayı sevmediğini sanıyordu. Öyleyse niye saçını örmüştü?

"Değiştim Mary!" Felix'in feryadı üzerinde bakışlarını annesi ile arkadaşına çevirdi Devlin. Annesi hâlâ Felix'e vuruyor, Dave de bunu gülerek izliyordu.

"Felix, on yaşındayken bacağıma sarılıp ayak parmaklarımı öpmüştün." Annesi vurmaya devam ederken Devlin kaşlarını çattı.

"Bunu cidden yaptın mı?"

Annesi kafasını salladı. "Ah, evet Devy." Devlin'in bakışları daha da sertleşti.

Felix kafasını Devlin'e uzatıp bağırdı. "On yaşındaydım!"

"Bırak gitsin Mary." Dave gerinerek konuştuğunda Mary bir anlığına durdu. "Artık beyaz tenliler ilgisini çekiyor."

Mary ellerini çekerken mırıldandı. "Nasıl yani?"

Felix sinirle doğrulup üstünü düzeltirken kafasını salladı. "Ya!"

Haley sessizce yataktan kalktığında Mary yerine geri oturdu.

"O artık aşık bir bakir."

Haley kahkahasını bastırmak adına dudağını ısırırken Devlin eliyle ağzını kapadı ama onların aksine Mary bir kahkaha attı. Odada Mary'nin kahkahaları yankılanırken Felix bir sandalyeye çöküp hırkasını saklanmak istercesine yüzüne kadar çekti.

"Bu doğru mu Felix?" Mary kafasını çevirip parmağını burnuna bastırıp burnunu çekti. Gözlerinden gülmekten yaş gelmiş ve göz makyajı bozulmuştu.

Felix cevap vermeyince Dave sağ ayağını sol bacağına atıp kollarını göğsüne birleştirdi. "Tabii ki doğru. Ayrıca, kız gerçek."

"Evet" dedi Devlin kafasını ciddiyetle sallarken. "Ben de gördüm."

Felix sinirle homurdandı. "Kapayın çenenizi!"

"Ama…" dedi Dave yavaşça. Haley, Dave'in yanına otururken genç adam sırıttı. "Kız gerçekten de çok güzel."

Felix hızla hırkasını yüzünden çekip ateş püskürten gözlerini Dave'e dikti. "Ona güzel deme!"

"Ve artık kıskanç da." Devlin kıkırdarken Felix burnundan soluyordu.

"Derdiniz ne oğlum sizin?"

Mary elini sallayıp ortamı yumuşatmak adına mırıldandı. "Çocuklar, çocuklar. Kesin kavgayı." Dave ve Devlin'e bir bakış atıp kafasını Felix'e çevirdi. "Onu bir gün benimle tanıştırmalısın tatlım."

Felix başını salladı.

"Ne kadar burada kalacaksınız?" Haley'in sesi duyulduğunda tüm gözler Mary'ye çevrildi.

"Ah…" dedi kadın bacak bacak üstüne atarken. "Küçük Devy'im ne zaman iyileşirse."

İyileşmek kelimesini duyunca Devlin kaşlarını çattı. Sahi, bunlar onun hastaneye kaldırıldığını nereden öğrenmişti?

"Siz olanları nereden öğrendiniz?"

Felix dudaklarını büküp kahverengi gözlerini ona dikti. "Tüm haberler bangır bangır senden bahsediyor çünkü."

Doğru, annesi de haberlerde görüp yanına gelmişti zaten. Devlin kafasını sallayıp arkasına yaslandığında araya Dave girdi. Haley cebinde titreyen telefonunu çıkarıp kontrol ederken, Dave omuz silkti. "Ayrıca annen söyledi."

Devlin hızla gözlerini annesine çevirdiğinde, ellerini kaldırmış ve dudak bükmüş olduğunu gördü. "Ne?"

Shailene ters dönmüş uyuklarken telefonuna mesaj geldi. Elini yanına atıp yavaşça telefonunu kavrarken gözlerini hafifçe araladı. Karanlık gözlerine süzülürken, gözlerini kırpıştırdı. Burnuna ağır bir koku geldiğinde yüzünü buruşturdu. Odası kokuyordu. Beş gündür odasını havalandırmadığı düşünüldüğünde bu gayet normaldi.

Yatağında doğrulup uzun, su dalgasına bürünmüş saçlarını geriye attı ve mesajı açtı. Telefonu yüzüne yaklaştırırken, gözleri karanlıktaki tek ışığa odaklanmıştı. Bacaklarını kendine çekerken hızla mesajı okudu.

Zherif pasajda görülmüş, anlaşılan bir yere gidiyor. Çabuk gel.

Mesajı okumayı bitirdiğinde hemen ayaklandı Shailene. Üstündekileri çıkarıp kısa askılı tişörtünü ve motorcu ceketini giydi. Altına siyah eteğini geçirip ayakkabılarını da giydikten sonra, ayakkabısına dikkatlice bir bıçak sakladı. Bir bıçağa ne zaman ihtiyacı olacağını bilemezdi.

Evden çıktığında, havanın henüz kararmış olduğunu gördü. Ağaçların dalları hafif rüzgârda savruluyor, rüzgâr sanki onunla yarış etmek istercesine ona çarpıp hızla esmeye devam ediyordu. Shailene ceketini iliklemeye gerek duymadan hızla yürümeye başladı.

Çocuklar koşarak evlerine girerken, erkekler kız arkadaşlarını evlerine girmeden son kez öperken, yeni evliler evlerini gülüşerek yerleştirirken, Shailene bir gölge gibi onların arasından sıyrılıp yol alıyordu. Topuklu ayakkabılarına rağmen fark edilmiyordu. Nasıl edilebilirdi ki? Karanlık sokakta, karanlığı giyinmiş bir ruh gibiydi.

Shailene pasaja vardığında Black'in bir motorun üzerinde onu beklediğini gördü. Genç adamın yanına ilerlediğinde Black motorun gözünden bir kask çıkarıp anında ona uzattı.

"Birazdan şu binadan çıkacak." dedi gözleriyle yeni boyanmış, geniş pencereli binayı işaret ederken. Shailene kaskı alıp kolunun altına sıkıştırdı ve gözlerini binaya dikti. Şansına Zherif çok geçmeden, koyu yeşil kolu yırtık gömleği, fosforlu mosmor pantolonu ve karanlıkta bile masmavi parıldayan saçlarıyla binadan çıkıp arabasına yöneldi.

"Kıyafeti…" diye mırıldandı Shailene kendini tutamayarak.

"Hiç sorma." diye ofladı Black motoru çalıştırırken. Shailene kaskı takıp motora oturdu. Black'e tutunmaya gerek bile duymadan telefonunu çıkarıp Zherif'in arabasının bir fotoğrafını çekti. Black Shailene'in tutunmayacağını bilerek yola çıkmış arabayı takibe koyuldu.

"Bugün neler yaptı?" Shailene rüzgârın sesini bastırmak için sesini yükselttiğinde Black biraz düşündü.

"Sabah bir restorandayken haberini aldım. Oraya gittiğimde kahvaltı ediyordu."

Zherif asla bir restorana gitmezdi. Hem de asla. Bu tavuk kafalıya ne olmuştu? Shailene onun daha zeki olduğunu düşünmüştü. Anlaşılan yanılmıştı. Motor sağ tarafa keskin bir dönüş yaptığında biraz sarsıldı Shailene. Ama çok geçmeden toparlandı ve motorun keskin sesi yeniden kulaklarına doldu.

"Ya sonra?"

"Önce bir bara sonra da bovling salonuna gitti." Black dikkat çekmemek için farları yakmadığından tek eliyle önünü görmek için kaskının camını açtı.

"Kesinlikle bir haltlar karıştırıyor bu tavuk kafalı." Shailene tükürür gibi hırlarken bacaklarını motora daha da yapıştırdı.

"Ben de öyle düşünüyorum."

Araba bir lokantanın önünde durduğunda, Black de karşı caddede bir ara sokağa motoru park etti. Hızla motordan indiler ve Shailene, Zherif'i takip ederken, kaskları motora koyup

kilitledi Black. Shailene ile sessizce lokantaya ilerlediklerinde Zherif'in resepsiyonda bir adamla konuştuklarını gördüler.

"Zherif gibi biri böyle zarif bir yerde ne yapar ki?" Black sesli düşünürken Shailene kafasını kaldırıp lokantanın adına baktı.

Deniz Esintisi.

Shailene abartılı bir şekilde gözlerini devirip bakışlarını yeniden Zherif'e çevirdiğinde, adamın masalara doğru ilerlediğini gördü. Müşterilerin, üzerindeki uyumsuz ve renk felaketi olan kıyafetlere iğrenerek baktığına aldırmadan Zherif, köşedeki bir masaya yavşakça sırıtarak ilerlemeye devam etti. Shailene köşedeki masaya gözlerini çevirdiğinde, yüzünün önünde gazete olan bir adamın oturduğunu gördü.

O adam kimse, Zherif'in adına çalıştığı adam olmalıydı.

Zherif'in masaya varmasıyla adam yavaşça gazeteyi aşağıya indirdi. Keskin hatları, kısa kesim saçlarıyla çok çekici bir adamdı.

"Bu da kim?" Black gözlerini kısarken Shailene masaya oturan Zherif'i izliyordu.

"Bilmiyorum ama ne konuştuklarını öğrenmek zorundayız."

Black gülümsedi. "Bir fikrim var."

Shailene'e işaret edip, binanın arkasına doğru ilerledi. İkisi karanlık sokağa vardığında Black zıplayıp yangın çıkış merdivenine tutundu. Black kendini yukarı çekip merdivene tırmandığında Shailene de onu takip etti. Black kapının üstündeki havalandırma kapağını açtığında Shailene ne yapmak istediğini anladı.

Black havalandırma borusundayken, Shailene kapağı alıp Black'in elini tutarak yukarı tırmandı. Black emekleyerek boruda ilerlediğinde, Shailene önce kapağı kapattı ardından emeklemeye başladı.

"Hangi tarafa?" Shailene fısıldadığında Black, ilk yol ayrımından sağa döndü.

"Binanın planına göre bu taraftan."

Black'in, gördüğü en olağanüstü yanlarından biri, o mükemmel zekâsıydı Shailene'e göre. Genç adam öyle tutkuluydu ki mimarlığa, bir binaya baktığında bile iç tasarımını hayal edebiliyor, kafasında hesaplıyordu. Öyle ki bu da, yönlerini bulmalarına yarıyordu. Black kafasında binanın planını çiziyordu.

Sesler gelmeye başladığında, Shailene doğru yolda olduklarını anladı. Küçücük boruda nefes almakta zorlanıyor, üstelik bu boru ona hastaneyi hatırlatıyordu. Hem paslı, hem küçücüktü.

Masanın üstüne geldiklerinde ikisi de duraksadı. Sesler çok net bir şekilde duyuluyordu.

"İşler nasıl gidiyor?" Yabancı adam nazik bir biçimde konuşurken, Zherif hızla burnunu çekti.

"Aynı. Mükemmel."

"Sana göre her şey hep mükemmel gidiyor." Adamın cevabı üzerine sırıttı. Tavuk kafalı bozulmuş biçimde yüzünü ekşitirken çorbalar geldi.

"Biraz sus." dedi Zherif kaşığını alıp. "Zevkimin içine sıçma."

Karşısındaki adam cıklayıp peçeteyi kucağına serdi. "Lütfen biraz adabını takın, lüks bir ortamdasın. Yerine göre davran, yabani tavırlarını bırak."

Zherif'in piercingleri kasılırken, yabancı, yavaşça çorbasını içmeye başladı.

"Sarışın ne âlemde?"

Zherif'in sorusu üzerine bir anda titredi Shailene. Sarışın kız bu yabancı ile yakın mıydı yani? Black kaşlarını çatarken kulağını biraz daha yaklaştırdı kız.

"Oldukça iyi, merak etme. Sen kendi işlerini halledersen her şey çok iyi olacak."

Zherif kaşlarını kaldırıp çorbasını içmeye devam etti.

"Öyle yapıyorum. Shailene kızı umutsuzca arıyor. Ama burnunun dibinde olduğunu bilmiyor."

Burnunun dibinde! Ginger olabilir miydi?

Ağzını adama inat koluna silerken mırıldandı. "Gerçi yavaş yavaş bir şeylerden şüpheleniyor gibi."

"O kız bize lazım." Adam nazikçe çorbasını içerken Zherif'in şapırdatma seslerini kulak ardı etmeye çalışıyordu. "Eğer sen onu kaçırabilmiş olsaydın bu konuşmayı yapıyor olmazdık."

"Shailene bir anda ortaya çıktı." Zherif homurdandı.

"Bu adam Ginger'dan bahsediyor." diye fısıldadı Black.

Gerçekten o kız Ginger'dı. İstedikleri kız oydu.

"Adamlarımdan bazılarını öldürmüş, geri kalanları da zar zor kaçmayı başarmış. Kızda sanki alarm var. Oğlana ne zaman saldırsak burnumuzun dibinde bitiveriyor."

Adam kafasını sallayıp ağzını peçeteye sildi.

"Sen işlerine devam et o hâlde, biraz daha ortalıkta görünmemeye çalış. Kızı da şimdilik rahat bırak."

"Senin sarışın bana hâlâ mail atmadı?" Zherif kaşlarını kaldırınca adam kısık sesle güldü. Shailene adamın Zherif üzerindeki etkisini görebiliyordu. Zherif bile karşısında süzülebiliyordu.

"Bu gece atar. Bebeğime doğru davran, sende olmayan beyin onda var."

Zherif sinirle homurdandı. "Hıhı."

"O zaman…" dedi yabancı adam kol saatine bakarken. "Sonra görüşürüz Zherif." Adam gözleriyle kapıyı işaret ettiğinde, tavuk kafalı son kaşığı ağzına götürdü.

Black kenara çekilirken Shailene telefonunu çıkarıp yabancının ve Zherif'in bir fotoğrafını çekti. Zherif doğrulup su bardağını kafasına diktiğinde Shailene aceleyle telefonu cebine tıktı.

Hadi tavuk kafalı. Adamın ismini söyle. Yap şunu!

"Size afiyet olsun," diye alayla mırıldandı Zherif abartılı biçimde eğilirken. "Bay Neshka."

Shailene'in gözleri yuvalarından fırlarcasına büyürken, Black anlamsız gözlerle ona bakıyordu.

Haley Neshka. Bay Neshka…

"Bu adam…" diye mırıldandı Shailene Zherif çıkışa yönelir ve adam elini kaldırmış yemek söylerken. "Haley'in babası…"

Black'in nefesi kesilirken Shailene yutkundu. Zherif'in patronu Haley'in babasıydı!

"O hâlde…" Black tam Shailene'in aklından geçenleri cümleye döktü. "Sarışın kız da Haley." Adam arkasına yaslanırken ikisi de gözlerini kırpıştırdı. "Aman Tanrım."

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Cam açıldığında Devlin, sağlam olan sol bacağını korkuluktan aşağıya sarkıtmış salyasını akıta akıta uyuyordu. Karanlık geceden hızla odasına dolan soğuk rüzgâr, üstüne bir gölge gibi çökünce üşüyen Devlin, kaşlarını çatıp gözlerini açtı. Camdan içeriye giren bir çift ayak gördüğünde ise, uyku mahmurluğunu üstünden tamamen attı.

Shailene camdan girip, koltukta sırtını onlara dönmüş Mary'yi uyandırmadan camı kapatırken Devlin, yatağında doğrulup meraklı gözlerle karşısındaki kıza baktı. Onu hastanede ziyaret etmek bile istememişken, neden şimdi gelmişti? Bir şey mi istiyordu?

"Shailene?" Devlin gözlerini ovuştururken, Shailene camı arkasından kapattı. Mary çarşafı üstünden atarken, Devlin yatağında usulca doğruldu. Karanlık odada bile, kızın buz mavisi gözlerini görebiliyordu. O kadar şeffaf bir maviydi ki, aradaki koyu gölgeler olmasa genç kızın gözlerini beyaz gösterecekti.

"Bunu görmen gerek." Shailene neredeyse duyulmayacak bir şekilde fısıldadı ve ekranı kapkaranlık odada ışıl ışıl olan telefonunu ona uzattı. Devlin kaşlarını kaldırıp telefonu alırken Shailene yan gözle Mary'yi kesiyordu. Anlaşılan Mary'nin orada olmasına şaşırmıştı.

Devlin telefonu alıp kendine çevirince, gördüğü manzara

karşısında önce gözlerini kırpıştırdı. Ufak bir boru penceresinin ardında, gayet lüks ve şık düzenlenmiş bir masa ve o masada oturan iki adam vardı. Devlin'i şaşırtan, garip ve değişik saçlı adamın karşısında, onun zıt renkli kıyafetleri, alaycı bakışlarının tersine düzgün bir beyefendi gibi oturan Bay Neshka idi: George Neshka.

"Bu… Bu…" diye kekeledi Devlin. Anlayamıyordu. Bu adam kimdi? Hem Shailene niye ona bunu gösteriyordu?

"Bu adam…" dedi Shailene işaret parmağıyla aykırı duran adamı işaret ederken. "Seni kaçırmaya çalışan adam için çalışan kişi. Eve adamları yollayan oydu. Hatta Çin restoranı patladığında onu ben yapmıştım. Zherif'in ini lokantanın altındaydı ve ben bir hafta boyunca kaybolduğum zaman beni orada esir tutmuştu."

"Dur bir dakika." diye araya girmek istedi Devlin ama Shailene elini kaldırıp oun dudaklarına koyarak, onu susturdu.

"O gün gidiyordum, çünkü Black'i yakalamışlardı. Onu yalnız bırakamazdım. Ama yakalanacağımı düşünmemiştim. Bir haftanın sonunda kaçtım ve geldim. Sonra da Dave ve Felix ile arkadaş olduktan sonra, tüm o normal davranmalarıma rağmen gidip orayı patlattım. Ama sonra beni taklit eden biri, başka bir yeri daha patlattı ve sen o gece Haleylerde kaldın. Artık anlıyorum. Benim lokantayı bombalamamı örnek alıp kaos yarattılar, böylece seni o adam…" Bay Neshka'yı gösterdi. "Seni evinde tutup kızıyla yakınlaştırabilecekti. Bu adam işin içinde. Ve artık eminim ki, Haley de gördüğüm o sarışın kız."

"Kendi kızını da işin içine soktu mu demek istiyorsun?" Devlin gözlerini şaşkınlıkla kırpıştırırken telefonu geri uzattı. Shailene telefonu cebine sokarken koyu, gölgelerle bezeli saçlarını arkaya itti.

"Evet. Çünkü Haley sana yakın. Böylece seni parmağında oynatabildi. Artık tek yapmamız gereken Neshka'nın ortağını bulmak." Shailene'in gözleri yırtıcı bir parlaklıkla parıldayınca Devlin tereddüte düştü.

"Bay Neshka'nın o adamla konuşması gerçekten doğru demek." Devlin kendi kendine konuşurken çenesini kaldırıp Shailene'e baktı. "Sana inanıyorum Shailene. Ama Haley… Buna inanmak istemiyorum."

Shailene ona dümdüz bakarken Devlin yine kendisini terslemesinden korktu. Shailene ile arası zaten bozuktu, daha da bozmak istemiyordu ama içindeki bu dürtüyü ondan gizleyemezdi. Haley konusunda ona inanmak istemiyordu.

"Sorun değil." dedi Shailene onu şaşırtarak. "Ben de olsam sevdiğim birinin beni kaçırmaya çalışan manyak adamlara yardım ettiğini düşünmek istemezdim. Üstelik bunu söyleyen deli, tımarhanede yatmış bir kızken."

Shailene saçları etrafında uçuşarak arkasını döndü. Devlin sesinin tonundan sinirlendiğini anlamıştı. Genç kız gitmeye yeltenirken hızla öne doğru eğililp Shailene'in elini tutarak onu kendisine doğru çekti. Shailene hazırlıksız yakalanmışken, Devlin onu çekip yatağa oturttu ve ellerini, ellerinin arasına alıp daha koyu bir tona bürünmeye başlayan, bulutlarla bezeli yüzünde küçücük mücevherler gibi duran gözlerine baktı. Ona o kadar güzel, o kadar harika geliyorlardı ki…

"Özür dilerim." diye fısıldadı Devlin, Mary hafifçe homurdanırken. "Dediğim her şey için üzgünüm. Ben sadece o olasılıktan o kadar korkuyorum ki, bunu kelimelere dökemiyorum. Sana haksızlık ettim. Ve benimle konuşmaman, beni görmezden gelmen kalbimi o kadar acıtıyor ki, dayanamıyorum."

Shailene başını yana eğip, koyu saçları omzundan göğsüne dökülünce Devlin, derin bir nefes alıp Shailene'in elini okşamaya başlarken sözlerine devam etti. "Ne zaman oldu bilmiyorum. Aslında ne ara fark ettiğimden bile haberim yok. Sadece bir anda beliriverdi ve artık, bunu görmezden gelebileceğimi sanmıyorum. Herkes bunun yanlış bir şey olduğunu düşünecektir. Hatta şu anki durumda bile, bunu dediğim için bir yanım beni asla affetmeyecek ama…" Tekrar derin bir nefes aldı ve genç kızın soğuk elinde dolanan parmakları hareket etmeyi kesti. "Seni seviyorum Shai. Hem de herkesten çok."

Shailene ona dümdüz bakarken Devlin'in içini bir anda panik duygusu kapladı ve karanlık olmasa, fark edilebilecek biçimde kızardı. Kızgın olsa bile Haley ile çıkıyordu ve az önce ona tam anlamıyla olmasa bile ihanet edip Shailene'e onu sevdiğini söylemişti. Üstelik Shailene'in tepkisinin ne olacağını bile bilmiyordu. Ya ona daha kötü davranırsa, ne yapardı? Nasıl olur da düşünmeden hareket etti?

"Sevilmeye değer bir insan değilim." Shailene sesinin soğukluğuna rağmen ilk defa kalbini Devlin'e açarak cevap verdi. Shailene onunla daha önce bu tür konuşmalar yapmamıştı. Duygusal. Shailene hep yüzeysel cevaplar verir ya da tıslar, ardından giderdi.

"Öylesin." Devlin tek elini çekip genç kızın yanağına dayarken ikisinin gözleri ortada buluşmak istercesine aynı maviye büründü. Gecelere sarınmış lacivert gibiydiler. Baş parmağı kızın çenesini okşarken, Shailene kaskatı ona bakıyordu. "Herkesten çok sevilmeye değersin. Çünkü sen, herkesten çok daha güçlüsün. Cesursun, gözüpeksin. O kadar inatçı, ayakları üstünde durmak konusunda o kadar başarılı bir kadınsın ki… Sen sevilmeye değecek en uygun kişisin. Bunlar…" Elini okşadığı eliyle, genç kızın elini çevirip parmaklarını avucundaki sigara sönüklerine değdirdi. "Geçici şeyler. İnan bana. Sen deli değilsin. Ne psikopatsın, ne sosyopat. Sen mazoşist ya da sadist değilsin. Sen Shailene'sin. Tanımadığın bir adamı sırf babası istediği için korumak adına üç tane kurşun yiyen Shailene'sin. Ve ben, Devlin Dates, bu uçuk, deli dolu, dediğim dedik kıza aşık oldum."

Devlin konuşmayı kestiğinde, Shailene'in ona bir yumruk atmasını bekledi. Ama genç kız onu şaşırttı. Elleri uzatıp hasta önlüğüne dolandı ve genç adamı kendine çekip dudaklarını onunkilere bastırdı.

Shailene'in dudaklarının baskısı onu şaşırtsa da, elleri hemen genç kızın beline kayıp onu kendisine daha da yaslamasına yardımcı oldu. Dudakları yavaşça onunkilerin üzerinde gezinirken kalbi, vücudunun içinde kutlama yapan havai fişekler

gibi savruluyordu. Shailene'in koyu saçları yüzüne sürtünürken hafifçe sırıttı. Shailene'den yayılan sigara kokusu, Haley'inki gibi çikolata değildi. Ama Devlin, artık çikolatadan vazgeçmişti. Kendinden bekleneni değil, beklenmeyeni seviyordu. Tıpkı güçsüz olmaktan bıkıp güçlü olmaya başlaması gibi.

Shailene'in elleri göğsünden kayıp Devlin'in boynuna yerleşince Devlin, kızın beline sardığı kollarını sıktı. Onu daha da kendine yaklaştıramazdı ama onu, içine sokmak ve saklamak istiyordu. Onu, kendisini üzebilecek insanlardan korumak istiyordu.

Dudakları ayrıldığında Shailene, birkaç saniyeliğine öylece durdu. Devlin anın büyüsünü bozmak istemediği için gözlerini kapayıp alnını onunkine dayadı. Kızın alnı da tıpkı eli gibi soğuktu ama buna aldırmadı. Onu ısıtabilirdi.

"Seni incitmek isteyenleri bulacağım." dedi Shailene fısıltıyla. Daha önce olsa Devlin bu fısıltıdan korkardı. Çünkü Shailene hep tehdit eder ya da kızarken fısıldardı. Ama bu sefer, Devlin bu fısıltıdan hoşlanmıştı. Hafifçe gülümseyip uzandı ve kızı tekrar öptü. Dudakları öpücükleri sayesinde ısınan Shailene ise öylece durmakla yetindi.

"Ben de seni incitenlerin yanına kâr bırakmayacağım." Devlin kafasını çekip, kollarını genç kızın belinden ayırdı. "Şimdi git, geç oldu. Daha da geç kalkma."

Shailene daha önce birkaç kez, normal biri olmaya çalışırken yaptığı gibi ona gülümsedi. Dudakları yukarı kıvrılıp, gözleri kısılır ve mavi gözleri küçük birer nokta gibi kalırken Devlin, bu görüntüyü hafızasına kazımak istercesine dikkatle süzdü. O an Shailene onun gözünde bir meleğe benziyordu.

"Yarın yeniden uğrarım." Shailene ona yeniden gülümsedi ve camı açıp dışarı çıktı.

Devlin yüzünde aptal bir gülümseme ile yatağa uzandı. Vücudunda garip bir karıncalanma, dudaklarında bin tane iğnenin dokunuşu vardı sanki. O kadar heyecanlıydı ki, sanki bin kişinin önünde konuşma yapacaktı… Hafifçe yana dönüp

kolunu alnına dayadığında gözünü karanlık tavana dikti. Haley… Onunla ne yapacaktı? Az önce onu yine aldatmıştı. Ne tür bir adam olmuştu böyle? Ne kadar sadakatsizdi. Devlin içinden kendini kınadı. Haley'den hemen ayrılmalıydı. Zaten babasının zoruyla yeniden çıkmaya başlamamışlar mıydı? Ondan ayrılmak zorundayım. En doğru şey bu olacak.

"Birisi…" Mary aniden konuştuğunda Devlin yerinden sıçradı. Mary sırtüstü dönüp sırıtırken Devlin kendini doğrulttu. "Babasına verdiği sözü kesinlikle tuttu."

Ona hayatta iyi şeyler de olduğunu göstereceksin. Bunu yapabileceğinden eminim. Ondan çekinme yeter.

Devlin babasının sözlerini hatırlarken, annesi yavaşça gülümsedi. "Ben size karşı değilim Devy. Kızı kaçırma." Mary arkasını dönüp üstündeki çarşafı düzeltirken Devlin hem sevinçle hem de utangaçlıkla sırıttı.

Altı Yıl Önce

Shailene yatağa uzandı. Yine olacaklardan korkuyordu. Yine rüyalardan, kâbuslardan, o şarkıdan, insanlardan, kandan korkuyordu. Geceleri yatağına süzülen ve beynini esir alan korkularından çocuk gibi korkuyordu. Aslında artık kendinden bile korkuydu. Olduğu, olmaya başladığı kişiden korkuyordu. Sanki ruhunun bir batağa saplandığını ve çırpındıkça daha da derine battığını hissediyordu. Üstelik ona yardım edecek, onu koruyacak kimse yoktu. Kimse onu bu bataktan çekemezdi artık.

Dört gündür yaptığı gibi bıçağı elinin altına koydu. Eğer Xaiver yine başına gelip o iğrenç şarkıyı söylerse, ona kesinlikle saldıracaktı. Genç kızı uykusunda bile rahat bırakmıyordu.

Üstelik bu da yetmezmiş gibi, annesi evdeyken o kadar iyi davranıyordu ki, gerçekten iyi birisi sanıyordunuz. Shailene'e yemek hazırlıyor, Shay'in ödevlerine yardım ediyor üstelik annesini küçük hediyelere boğup romantik yemeklere çıkarıyordu. Annesi yokken başka, varken başka bir adamdı.

Ama Shailene onun gerçek yüzünü biliyordu. Ve de Shay ile iyi geçinmeleri sinirini bozuyordu. Kız kardeşini o adamdan uzak tutmalıydı ama nasıl yapacağını bir türlü kestiremiyordu. Shay nasıl olur da, Xaiver'e kendisinden daha çok güvenirdi? Shailene'in uyarılarına kulak asmıyor, Xaiver ile oynuyor ve Shailene'i sürekli tersliyordu. Bu kıza neler oluyordu? Belki Xaiver onu da zehirliyordu. Tıpkı kendisine yaptığı gibi.

Shailene iç çekti ve günün yorgunluğuyla esneyerek yatağına girdi. Bıçağı tam elinin altına yerleştirip, yorganın sıcaklığına kendini bırakıp tüm kötü şeyleri kafasından atmaya çalıştı. Gözlerini korksa da yavaşça kapadı. Karanlık artık onu korkutuyordu. Çünü gecenin bir yarısı uyandığında bazen Xaiver'i başında psikopat bir bakışla kendisini izlerken buluyordu.

Elini bıçağın soğuk zemininde gezdirdi ve kendini içinde kaldığını umduğu bir parça mutluluğa bırakıp gözlerini yumdu.

Ufak bir derenin yanında ayakları suya değecek biçimde yerde oturuyordu. Parmak uçları nehirde küçük dalgalanmalar yaratıyor, güneş ışığı beyaz tenini ışıldatıyordu.

"Shailene."

Kafasını kaldırıp gökyüzüne baktı. Bulutlar ufak perdeler gibi çekilmişti sanki. Arkasındaki ormandan gelen kuş cıvıltıları kulağını okşuyor, küçük serin bir rüzgâr ensesine vuruyordu.

"Benim küçük psikopatım."

Shailene'in kalbi aniden tekleyince görüntü değişti. Bir anda göl kanla doldu, hava kardı ve kuş cıvıltılarının yerini çığlıklar aldı. Shailene korkarak ayaklandı ve paranoyakça etrafına baktı. Arkasındaki orman kararmış, ağaçların dalları korkunç biçimde sivrilmişti. Hava daha da kararıp yüzüne gölgeler düşürünce kollarını korunmak istercesine kendine doladı.

"Shailene!" Kendi etrafında dönüp sesin geldiğini yönü anlamaya çalıştı.

Beni rahat bırak!

"Shailene!"

Kollarını çekip burnuna gelen kan kokusundan iğrenek ellerini kulaklarına dayadı.Ormandaki korkunç ağaçlar ona yaklaşıyordu. İliklerine kadar korkuyordu.

Beni rahat bırak! Rahat bırak!

Gözlerinden yaşlar süzülürken umutsuzca yere çömeldi.

"Shailene! Shailene! Shailene!"

İmdat! Yardım edin! Beni rahat bırak!

"Shailene!"

"Aah!" Shailene çığlık atarken yataktan zıpladı. Gözlerini kırpıştırdı.

"Sha… Shailene…"

Eli, bıçağı sımsıkı tutmuş biçimde öne uzanmış, vücudu gerilmiş ve yüzü kaskatı kesilmişti. Üstelik o bıçak, annesinin göğsüne saplanmıştı.

Bir anda Shailene'in tüm dünyası döndü. Beyni görüntüyü reddetti ve gözlerinin arkası yanmaya başladı. Eli titreyerek geri çekildiğinde annesi dehşete düşmüş ifadesiyle yere yığıldı.

"Anneciğim!" Shailene yorganı üstünden itip annesine koştu. Göğsünden fışkıran kanlar parkesine yayılırken annesi titriyordu. Uzun, açık sarı geceliği kanın kırmızlığına bürünmüştü.

Annemi yaraladım! Annemi yaraladım!

"Anneciğim… Anneciğim…" Shailene gözyaşları yanaklarından aşağıya süzülürken annesinin elini tuttu. Bıçak hâlâ dimdik kadının göğsünde duruyordu. Kadın ise titreme nöbetine tutulmuştu.

Odanın karanlığında, Shailene annesinin sarı saçlarının solduğunu görüyordu. Annesi ölüyordu. Ve bu onun suçuydu!

"Anne… Anneciğim…" Shailene'in boğazından bir hıçkırık yükseldiğinde, annesinin boğazından bir inilti koptu.

"Shailene…" Kadın öksürdü ve kızına döndü. "Neden… Kızım…"

"Anneciğim!" Genç kız burnunu çekip gözyaşlarının arasında kadına baktı. Kadının can çekişi canını yakıyor, onu üzüyordu. Onun yerine kendi ölmek istiyordu, onu kaybetmek istemiyordu. Annesinin kendisini yalnız bırakmasını istemiyordu. Ona ihtiyacı vardı, onun varlığını hissetmeye devam etmesi gerekti…

Annesinin ölmesini istemiyordu.

Annesini öldürmüş olmak istemiyordu.

"Anne…" Kadının gözleri hareketsizce tavana bakarken Shailene korkuyla sarsıldı, nefesi kesildi. "Anne…" Uzanıp kadını dürttü ama kadın tepki vermedi.

Üstelik göğsü inip kalkmıyordu.

"Anne!" diye feryat koyup ağlamaya devam etti Shailene. Hıçkırıklar göğsünden bir parça koparcasına boğazından yükseliyor, tüm odada dolanıyordu. "Anne! Anne!"

Ama tüm o hıçkırıklarının arasında ufak bir kahkaha sesi duydu. Kafasını yavaşça kapıya çevirdi. Xaiver'in sırtını kapı pervazına yaslamış, kollarını göğsünde birleştirmiş biçimde kendisine bakıp güldüğünü gördü. İçinde saf bir öfke yükselirken adamın dudakları daha da yukarı kıvrıldı.

"Ne güzel." Shailene hıçkırıklarla ağlarken eğlenerek arkasını döndü. "Artık rol yapmama gerek kalmadı."

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

İki Gün Sonra

İki günlük aralıksız yatma zorunluluğundan sonra Devlin, ayağa kalktığı için mutluydu. Hareket edememek ve durmadan uzanmak, onun gibi birini çok sinir etmişti. Nihayet yataktan kalktığında bir çocuk kadar mutlu olmuş, esneme hareketleri yapmıştı. Annesinin işine dönmesiyle okula dönmeye karar veren Devlin, Ginger'ı her gün ziyarete gitmesi gerektiğini düşünüyordu. Ginger, ameliyatı yüzünden birkaç gün daha hastanede kalmak zorundaydı. Devlin bu konuda hâlâ kendini suçlu hissediyor, genç kız için üzülüyordu. Eğer kendisini bırakmasını istememiş olsa, Ginger'ın kemiği kırılmazdı.

Annesi çoğu kez bunun onun suçu olmadığını söylese de Devlin sürekli konuyu geçiştirmiş, yapamadığını bildiği için sözler bir kulağından girip diğerinden çıkmış ve her şeye kafasını sallamıştı. Genç kız her ne kadar onu suçlamasa da, Devlin kendini suçluyordu.

Sınıfa girdiğinde, yüzüne gelen gün ışığını bastırmak için elini gözlerine götürdü. Yürüyebilmenin, özgürlüğün hissini iki gün aralıksız yattıktan sonra daha iyi anlamıştı. Ve artık bunun için memnundu. Sınıfta insanların olmadığını görünce

derin bir iç çekti ve sırasına doğru ilerledi. Erken geldiği için memnundu. Böylece bugün yapacağı büyük şey için kendini sakinleştirebilir, kafasında planını tekrar edebilirdi.

Evet, bugün Haley'den ayrılacaktı.

Devlin bu işin, basit gözyaşları ve küfürler, ardından gelen cevapsız aramalar ve eski kız arkadaşsız gece romantik filmler izleyip kilolarca dondurma yemesiyle bitmeyeceğini çok iyi biliyordu. Hele ki Bay Neshka'nın tepkisini hayal edemiyordu. Herhâlde onu susuz ve yemeksiz kalacak bir şekilde odaya kapatır sonra onu kameraya alıp tüm dünyaya izletirdi. Hayır, bu Bay Neshka'nın yapacağı türden bir iş değildi. O, Devlin'i ruhsal çöküntüye maruz bırakmakla yetinirdi. Psikolojik baskısı o kadar güçlüydü ki, Devlin onun önünde eğilip büzülüyordu. Bu işin korktuğu kısmı Haley'in ağlamaları değil, babasının yapacaklarıydı.

Devlin sırasına oturduğunda çantasını kenara itti. Kimseciklerin olmaması biraz canını sıksa da, derin bir nefes alıp sessizliğin tadını çıkardı. Hastanelerin sessiz olması gerektiği her seferinde medya tarafından belirtilse de, hastaneler hep gürültülü olurdu. Ailelerin konuşması, hemşirelerin gülüşmeleri, hastaların çığlıkları… Bazense Devlin'in kendi düşünceleri. Onu o kadar meşgul ediyorlardı ki, Devlin etrafı duyamaz duruma geliyordu.

Birisi kafasının üstünden atlayıp yanına oturduğunda, Devlin sessiz gelen Shailene'e kaşlarını çatarak bir anda artan kalp atışlarını yavaşlatmaya çalıştı. Shailene üstündeki siyah hırkayı çıkardığında, göğüs dekoltesi olan ince askılı bluzu Devlin'in dikkatini çekti. Shailene kısa, deri kalem eteğini umursamadan bacak bacak üstüne attığında Devlin sırıttı.

"Erkencisin." Shailene'in cebinden sigara çıkaran elini tuttu ve sigarayı elinden kaparak ağzını açtı.

"Sen erkencisin çünkü." Shailene eteğinin diğer cebinden kibrit kutusunu çıkardı ve paketten aldığı sigaranın tekini dudağına götüren Devlin'e ateşleyip uzattı. Devlin sigarasını ya-

karken, gözlerini Shailene'den ayıramadı. Gözlerinin etrafını her zamankinin aksine maviye boyamıştı. Masmavi gözlerinin aralarında buz mavisi noktalar vardı ve güneş ışığında o kadar güzel parıldıyorlardı ki, denizin üzerindeki bulut yansıması gibiydiler.

"Çok güzelsin." Devlin'in ağzından istemsiz çıkan bu kelime anında kızarmasına neden oldu. Genç adam kızın aksine kızarırken, sigarayı almak için uzandı ama Shailene önce davranıp sigarayı onun ağzından aldı ve yüzünü onunkine yaklaştırdı. Shailene yaklaştıkça pürüzsüz beyaz teni, kusursuz siyah kaşları, dikdörtgen biçimli masmavi gözleri daha da belirginleşiyor ve güzelleşiyordu. "Tanrım…."

Shailene sırıtıp dudaklarını onunkilere bastırdığında Devlin'in eli kızın beline gitti. Onu sıranın üstünden kendine doğru çekti. Kız kucağına çıkıp bacaklarını kalçalarının iki yanından sarkıtırken Devlin, gözlerini kapamış Shailene'in dudaklarının tadını çıkarıyordu. Kız her zamankinin aksine alkol ya da sigara kokmuyordu. Bugün, teninde değişik bir koku vardı. Devlin ne olduğunu çıkaramamıştı ama bu koku hoşuna gitmişti. Çam ağacı ve eriğe benziyordu.

Shailene ve Devlin birbirlerine daha da sokulmuş öpüşürlerken dünya etraflarında eriyordu sanki.

Öğle yemeğinde Devlin'in kalbinin heyecanlı sesi, tüm öğrencilerin çoşkulu çığlıklarını ve konuşarak çıkardıkları gürültüyü bastırabilecek kadar güçlüydü. Çantasını toplarken titreyen elleri birbirine giriyor, durmadan kitaplarını düşürüyordu. Öğrencilerin hızlı adımları sınıftaki tozu havaya kaldırırken Shailene eğilip Devlin'in kitaplarını topladı ve genç adamın çantasına tıktı. Dave sırasını geriye doğru sarkıtıp gerinirken, Felix hızlıca toplanıyordu.

"Hayrola?" Dave tek eliyle saçlarını bozarken ayaklarını yere yaslayıp sandalyesini daha da geriye yatırdı.

Felix ona hızlıca bir bakış atıp son defterini de çantasına soktuktan sonra kafasını kaldırdı. "Ginger'ı ziyarete gidece-

ğim. Hazır Bayan Haywis bana cesaret vermişken ve henüz kararımdan dönmemişken oraya varmalıyım."

Dave kıkırdayınca, Devlin stresini üzerinden atmak ve rahatlamak için arkasını döndü. Felix kahverengi gözlerindeki büyük umut ışıltısıyla ona bakarken, elinde olmadan gülümsedi.

"Bunu yapabilirsin Felix." Devlin kafasını sallarken Dave yapmacık bir sırıtışla onayladı.

"Ya evet, bir kirpi kadar şansın var ahbap."

Devlin kaşlarını çatıp sıranın altından Dave'in ayağına vurdu. Dave yalpalayıp düşecekken dengesini buldu ve öne doğru atıldı. Felix, Dave'in lafıyla surat asarken Devlin ortamı yumuşatmak için elini salladı. "Sen bu salağı takma, mükemmel geçecek. Giderken Ginger'a çiçek almayı unutma." Duraksadı. "Ama sakın gül alma."

"Niye?" Felix'in kaşları yukarı kalkarken Dave küfrederek pantolonundaki ayak izini temizliyordu.

"Çünkü Ginger'ın güllere alerjisi var." Devlin olağan bir şeymiş gibi konuşurken Dave anında başını kaldırdı.

Gözlerinde yine o hınzır bakış vardı. "Ne zamandan beri birbirinizin saçını ördüğünüz ve kimseye söylemediğiniz sırlarınızı anlattığınız pijama partileri düzenleyecek kadar yakınlaştınız?"

Devlin sıkıntıyla iç çekip önüne döndü. Sınıfta kimse kalmamıştı ve Shailene pozisyonunu bir derece bozmamış şekilde -ayakları sıranın üzerinde, kolları göğsüne kavuşmuş, hırkasını yüzüne örtmüş- yanında duruyordu. Onu bekliyor olmalıydı. Bu düşünce bir an için Devlin'in kalbinin çok hızlı çarpmasına neden oldu. En son ne zaman isteyerek onu beklemişti? Devlin unutmuştu. Ama nihayet, Shailene ile arasında bir şeylerin düzelmesi, içini tanımlayamadığı bir mutluluk duygusuyla dolduruyordu.

"Haley beni ektiğinden beri." Shailene'in sinirle kımıldamasını bekledi. Ama genç kız hiçbir tepki vermedi.

"Ve, Shailene seni dışladığından beri." diye sevinçle şakıdı Dave arkadan Devlin'i parmağıyla dürterken.

"Yarama tuz basma!" diye mırıldandı Devlin.

"Ah pekâlâ" dedi Felix kapıya doğru yürürken. "Gül almam." Derin bir nefes aldı ve omzunun üstünden arkadaşlarına baktı. "Bana şans dileyin."

"Açlık Oyunları'nız kutlu olsun." diye dalga geçti Dave.

"Ve şans sonsuza dek sizinle olsun." Devlin, Dave'in lafını tamamladığında ikisi gülüştü. Felix önüne döndü ve kapıdan çıkmadan önce onlara el salladı.

"Ee?" Dave parmaklarını masanın üzerinde tıkırdatırken Devlin iç çekti.

"Benim yapmam gereken bir iş var." Derin bir nefes alıp çantasını kaptığı gibi ayağa kalktı. "Beni beklemeyin."

"Nereye?" Dave merakla ona bakarken, Shailene hırkayı yavaşça yüzünden kaldırdı.

"Haley'le buluşacağım. Dediğim gibi, yapmam gereken bir iş var." Yan gözle genç kıza baktı ve sonra Dave'e omuz silkti.

"Tamam, biz de Shaileneciğim ile takılırız." Dave yavşakça sırıtınca Devlin kafasına bir şaplak geçirdi.

"Sev-" Anında ağzını kapadı. Az kalsın Shailene için 'sevgilim' diyecekti. Dave onları kuzen sanıyordu!

"Sev?" Dave tek kaşını kaldırırken Devlin inandırıcı olması için onu taklit etti.

"Sevgili kuzenimi kötü emellerine alet etme, pis sapık."

Devlin ikisine son bir kez baktı, Dave'in ona dil çıkarmalarına aldırmadan heyecandan dışarı çıkacakmış gibi atan kalbine yavaşlamasını söylerken odadan çıktı.

"Yemeğe gidelim mi?" Dave ayağa kalkıp gerinirken, Shailene bacaklarını sıradan çekti. "Sabahtan beri pinekliyorsun, mavi göz."

Shailene'in saçları güneşle gölgelenirken Dave gülümse-

di. Mavi gözleri buz mavisinden, denizin sıcak, akışkan mavisine geçiyordu.

"Olur." Shailene sandalyenin üstünden atlayıp sıradan çıktığında Dave üstünü düzeltti.

"Sen hiç yemek yemez misin?" Dave gözleriyle genç kızın ince bileklerini işaret edince Shailene omuz silkti ve ikisi beraber sınıftan çıktılar.

"Vaktim olmuyor."

"Ne o?" diye mırıldandı Dave ona sataşırken. "Dünyayı mı kurtarıyorsun boş vaktinde?"

Shailene hırkasını hızlıca üstüne giyerken cebinden sigara paketini çıkardı. "Olsaydı bile sana söylemezdim." Ona bir bakış atıp sigarayı iki dudağının arasına tıktı. "Tüm görevimin içine sıçardın."

"İnanamıyorum." diye fısıldadı Dave. "Tüm itibarım yerle bir oldu." Sigarasını ateşleyen Shailene'e döndü ve sigarayı onun dudaklarından alıp kendininkilere götürerek dumanını içine çekti.

Shailene Dave'e bakıp sırıttı, ardından uzanıp sigarayı ondan geri aldı. Dave kıkırdarken kolunu genç kızın omzuna attı.

"Pekâlâ mavi göz." Dave'in gözleri ışıldarken Shailene dumanı ona doğru üfledi. "Bugün için harika bir planım var. Hadi çılgınlık yapıp okuldan kaçalım."

Shailene sigaranın külünü koridora silkelerken göz devirdi. "Senin çılgınlık anlayışın bu mu?"

"Eğer yemekten sonra iki şişe sek votka içip, sigaraya esrar sararak kafayı bulur uslu uslu oturabilirsek…" Yüzünde bir sırıtış belirdi. "Benim çılgınlık seviyeme anca varırız, güzelim."

Shailene buna sırıtırken sigara dumanını yeniden içine çekti. "Seninle iyi anlaşacağız Daveyline."

Devlin heyecandan titrerken Haley arkasından zıplayıp ona sarıldı ve boynuna bir öpücük kondurdu. "Aşkım."

Devlin utançla sarsılırken, sesinin normal çıkmasına çalışarak, "Bebeğim." diye mırıldandı. Annesi hastanede Shailene gelmeden önce aralarını yapmasaydı ondan ayrılması daha da kolay olurdu. Şimdi ne demesi gerektiğini bile kestiremiyordu.

Arkasını döndüğünde, Haley'in heyecanla ona bakan kömür karası gözleriyle karşılaştı. Saçları düzleşmiş biçimde beline süzülüyor, üstündeki kırmızı kemerli sarı elbisesi, onu daha da güzelleştiriyordu.

"Yemeğe gidelim mi?" Haley dudaklarını büzdü. "Çok ama çok acıktım."

"Önce…" Devlin sesinin çatladığını fark edip derin bir nefes aldı ve zoraki gülümsedi. "Seninle bir konu hakkında konuşmam gerek."

Haley uzun kirpiklerini kırpıştırdı. "Tabii bebeğim, söyle hadi."

Devlin etrafındaki öğrencilere bakıp kafasını iki yana salladı. "Burada olmaz, bahçeye çıkalım."

Haley kafasını salladı ve Devlin önde o arkada beraber bahçeye çıktılar. Bahçeye vardıklarında ilk önce serin bir esinti vurdu Devlin'in yüzüne. Ardından ağaçların arasından sızan güneş ışıkları ısıttı tenini. İçinden orada öylece durup havayı içine çekerek güneşlenmek gelse de, yapması gerekeni -daha önce binlerce kez yaptığı gibi- kendine hatırlatarak gözüne kestirdiği boş banka doğru ilerledi. Ona ne demesi gerektiğini bilmiyordu. Bu tür işlerde berbattı. Haley'i ilk defa terk ederken bile o kadar heyecanlıydı ki, bayılacağını sanmıştı. Şimdi bunu ikinci kere yapmak zorundaydı. Ama diğer yandan, Haley'in

kalbini kırmak da istemiyordu. Onu uzun zamandır tanıyordu. Bu yüzden Haley'in Shailene'in bahsettiği kız olma olasılığını bir çırpıda çöpe atmamış mıydı? Banka vardıklarında Haley neşeyle oturdu ve yüzünü sevgilisine döndü. "Evet?"

Devlin bakışlarını zorlukla ona çevirdi. Ama gözlerindeki neşeyi görünce boğazı düğümlendi. Birisinden, özellikle de Haley'den ayrılmak neden bu kadar zordu ki?

Çünkü kendinden utanıyordu. Eğer normak bir ayrılık olsa zorlanmazdı. Ama Devlin onu aldatmıştı. Hainlik etmiş, babasının tabiriyle kutsal bağa ihanet etmişti. Kendini affetmeyecekti ama bu ilişkiyi sürdüremezdi de.

Devlin'in bakışlarını gören Haley'in gülümsemesi de soldu. Sanki Devlin'in bakışlarından bir sorun olduğunu anlamıştı. Elini yavaşça Devlin'in yüzüne doğru uzatırken sessiz sayılabilecek kadar güçsüz çıkan sesiyle fısıldadı. "Sorun ne?"

Devlin yutkunurken, Haley'in sıcacık parmakları yanağına değdi. Her biri küçük alevler gibi tenini yakarken kelimelerin çıkması daha da zordu. Ağzını kımıldatamıyordu bile.

Ağzını açtı ve bir şeyler söylemeye çalıştı. Aptalca bir şeydi… Özür dilerim... Yürütemiyorum… Ya da bunlara benzer bir çok şey. Ama hiçbiri dışarıya çıkmadı, havada süzülüp Haley'e ulaşmadı. Ağzını açtığı gibi geri kapadı Devlin. Haley'in gözleri ise, bir şeyi anlamışçasına yaşlarla doldu.

"Benden ayrılıyorsun…" diye mırıldandı çaresiz bir tavşanın sesinden farksız çıkan sesiyle. Devlin ağlamaması için bunu inkâr etmek istedi ama o kadar çaresizdi ki bunu bile yapamadı.

"Devlin…" Haley'in parmakları yüzünde bir kere daha gezinince Devlin kendi gözlerinin de dolduğunu hissetti.

Gözünden bir yaş damlarken Haley ellerini onun yüzünden çekti, gözünden akan yaşı silerek gülümsemeye çalıştı. "Sorun yok."

Sorun yok. Niye bana kızmıyor, diye düşündü Devlin. Kız bana! Sorun yok deme! Bana kızmalısın! Bağırmalı, çağır-

malı hatta bana vurup ne kadar pislik olduğumu haykırmalısın! Çünkü öyleyim!

"Haley." Sonunda sesi çıktığında bu sefer uzanan Haley oldu. Ama genç kızın havada asılı duran elini umursamadan ayağa kalktı. Gülümsemek için kendini o kadar kasıyordu ki, yüzü kızarmaya başlamıştı.

"Sorun değil. Ben… Teşekkür ederim. Güzel anılar için." Gözlerini sımsıkı kapayıp derin bir iç çekti ve gözyaşları nehir gibi akarken boğazından bir hıçkırık çıktı. Devlin'in kalbi büyük bir acıyla ezilirken eli havada çaresizce titriyordu. "Hoşça kal Devlin…"

Genç kız burnunu çekip okul kapısına doğru koşarken, Devlin sadece sevgilisini değil, bir arkadaşını terk ettiğini de anladı.

Ginger titreyen eliyle telefonu daha sıkı kavradı. Lulu ve Lucy koltukta oturmuş bebekleriyle oynarken derin bir nefes aldı. Kardeşleri için güçlü olması gerekti. Sonuçta onlar mutluydular. Lucy her ne kadar olanların gerçek olmadığını bilse de Lulu, bunları gerçek sanıp mutlu mesut yaşıyordu. İkisi de güzel giyiniyor, iyi besleniyor, okula gidiyordu. Bunları onlardan almamak konusunda kararlıydı.

"Beni duydun mu?"

Ginger kafasını salladı. Ama sonra telefonda olduğunu hatırlayıp aceleyle "Evet, evet anladım." diye ekledi.

"Güzel, orada kal. Nasılsa ziyaretine kimse gelmeyecek. Evden çıkma. Sonra okula dönersin."

Gelen ses kulaklarında çınlarken Ginger kafasını sallamaya devam etti. "Peki."

Karşısındaki telefonu yüzüne kapadığında Ginger elinin titremesini durdurmaya çalışarak ahizeyi yerine koydu. Jean-

ne'nin merdivenlerden inmesiyle Lulu bebeğini kenara itip heyecanla koltuktan indi ve Jeanne'ye doğru koştu. "Anneciğim!"

Jeanne gülümseyip Lulu'yu kucağına alırken Lucy mahzun bir şekilde gülümsedi. Ablasına bakıp titrediğini gördüğünde ise yüzünü üzüntülü bir ifade aldı.

"Bebeğim bugün tiyatroya gitmeye hazır mı?" Jeanne, Lulu'nın kızıl saçlarına öpücükler kondururken Lulu melekleri andıran şekilde gülümseyip kıkırdamakla meşguldü.

"Lucy, haydi kızım." diye seslendi arabasının anahtarını arayan Julian. Lucy ablasına bir bakış atıp ayaklandı ve karşısındaki vazoda duran anahtarı alıp Julian'a yaklaştı.

"İşte baba." Anahtarı uzattığında Julian gülümsedi ve anahtarı alıp Lucy'nin saçlarını karıştırdı.

"Sakın ha kendini yorma." diye tembihledi Jeanne. Ginger başını sallarken kendini geniş koltuğa bıraktı.

"Biliyorum, biliyorum."

"Görüşürüz, Gini Gi!" Lulu ona heyecanla el sallarken Ginger da gülümseyip ona salladı. Lucy'ye döndüğünde ise kızın tek yaptığı üzgün biçimde ablasına bakıp Jeanne'nin peşinden Julian ile evden çıkmak olmuştu. Anne ve babalarıyla tiyatro oyunu izlemeye gidiyorlardı.

Sahte anne ve babalarıyla, diye geçirdi Ginger içinden.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Shailene eve girdiğinde, hiçbir yerde en ufak bir ışık yoktu. Devlin'in evde olması gerekirken niye bir ışık yanmadığını merak ederek kapıyı ardından kapattı ve salona doğru ilerledi.

Salon, masanın üzerinde yarısı erişimiş küçük bir mumun yaydığı titrek ışık dışında tamamen karanlıktı. Işığın hafifçe aydınlattığı geniş koltuktan Devlin'in boydan boya uzandığını görebiliyordu. Gölgeler düşen vücudundan, ince bir tişört ile eşofman altı giydiğini anlamıştı. Ve masanın üzerinde bir bira şişesinin belirgin hatları duruyordu.

"Niye mum yaktın?" Shailene ışığı açtığında, Devlin'in yerinden sıçradığını hissetti. Masaya ilerleyip üfleyerek mumu söndürdü ve Devlin'in ayaklarını itekleyip koltuğa oturdu.

"Kötü hissediyorum." diye mırıldandı Devlin iç çekerken.

"Niye?" Hırkasını çıkarıp karşı koltuğa attığında Devlin hafifçe doğruldu.

"Haley yüzünden. Domuz gibi davrandım. Bana kızmadı bile. Keşke kızsaydı." Devlin iç çekerken Shailene güldü.

"Zaten domuzun tekisin." Ayaklarını kendine çekip dizleri üstünde doğruldu ve ona döndü. "Bir kızın kızmasını istediğinden emin misin?"

Devlin yüzünü ekşitip kaşlarını kaldırırken "Şey… Hayır." diye cevap verdi. Shailene gülümseyip ona doğru emekleyerek üstüne çıktı. Uzun saçları genç adamın yüzüne sürtünüyordu.

"O zaman sorun etme." Vahşi bir şekilde sırıttığında Devlin kollarını onun beline sarıp bedenine doğru çekti.

"Peki sen ne yaptın?" Tek eliyle kızın saçlarını kulağının arkasına sıkıştırırken Shailene omuz silkti.

"Dave ile takıldım."

"Umarım kötü bir şey yapmamıştır." diye mırıldandı Devlin sinirle. Shailene dizini onun baldırına sürtünce ise tüm dikkati dağıldı.

"Yemek yedik, ardından bir bara gittik, sonra da F-4 yarışı yaptık." Yüzünü Devlin'inkine yaklaştırdı. "Yenildi tabii ki."

"Kimse benim sevgilimi geçemez." Devlin ona gülümsediğinde Shailene kafasını salladı ve biraz daha eğilip onu öptü.

Felix sınıfa girdiğinde Dave ve Devlin parmak güreşi yapmakla meşguldü. Shailene ise her zamanki gibi onları tınlamadan sigara içiyordu. Felix üstünde ütüsüz bir gömlek ve yırtık pantolonla sırasına oturduğunda, iç çekerek çantasını sıranın üstüne bıraktı.

"Ne oldu aşk kuşu?" Dave göz kırparken Devlin elini Dave'inkinden çekti.

"Hakikaten, ne oldu?"

Felix koyu kahverengi gözlerini ona çevirip omuzlarını oynatarak derin bir nefes aldı. "Beni almadı."

Devlin şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırırken Shailene kıkırdayıp dumanı ağzından halkalar halinde Felix'e üfledi.

"Kim seni neye almadı? Açıkça söylesene be adam!" Dave Felix'in sandalyesinin ayağına tekme atınca tökezleyen Felix üzgün bakışlarıyla kafasını aşağıya eğdi.

Sınıftakilerin gürültüsü yüzünden kulakları çınlayan Devlin bakışlarını arkadaşına sabitleyip elini onun gözleri önünde salladı. "Alo?"

"Beni odaya almadılar tamam mı!" Felix sinirli bir şekilde bağırıp dolan gözlerini cama çevirirken Dave bir anda kahkahalarla güldü.

"Gülmesene, adam burada acı çekiyor." diye dişlerinin arasından fısıldarken Devlin, Dave sıraya şaplak atıp ayağını yere vurarak gülüyordu.

"Bu yüzden aşırı komik ya!" Dave'in kahkalarına Shailene'in kıkırtıları da eklenince Devlin iksine de sert bir bakış atıp Felix'e döndü.

"İyi de neden?"

Felix burnunu çekip kafasını iki yana salladı. "Bir fikrim yok. Sadece ziyaretçi kabul edemeyecek kadar yorgun olduğunu söylediler. Ve aldığım papatya buketinin de ona iyi gelmeyeceğini söyleyip çöpe atmamı istediler." Felix koluyla gözlerini silince Devlin'in içi burkuldu. Felix, Ginger'dan gerçekten hoşlanıyordu ve onu göremediği için üzgün hissediyordu. Devlin anlayabilirdi. Ama bu iki kalpsiz hayatta anlayamaz.

"O zaman taburcu olduğunda gidersin, üzülme bu kadar." Baş parmağını arkadaşına kaldırdığında Dave gülmesini bastırıp kafasını salladı.

"Evet, evet üzme kendini. O zamanda bahçıvan seni evden atıp orkideleri köpeğe yedirir."

"Dave!" diye hırladı Devlin sert bir tonda.

"Geç sen dalganı." Felix burnunu çekip çantasından bir kitap çıkardı. "Sen aşk nedir bilmezsin. Çünkü kalpsizsin."

Dave sırıtarak kafasını iki yana sallarken arkasına yaslandı. "Kırılıp durmadan acı çekmektense, kalpsiz olmayı yeğlerim."

"Sana acıyorum." diye fısıldadı Felix kıçını ona dönerken.

"Ben de sana." Dave ona gülerken Devlin iç çekti.

"Niye bu kadar zıt olmak zorundasınız ki?" Önüne dönerken Dave'in omuz silktiğini görebiliyordu.

Teneffüs olduğunda Devlin'in ilk işi Shailene'e hemen döneceğini söyleyip Haley'i bulmaya gitmek olmuştu. En azından nasıl olduğunu görmek istiyordu.

Haley'in en yakın arkadaşı Debbie'yi bulmak üzere spor salonuna yöneldi. Debbie amigo takımında yer alıyordu. Ve genellikle provalariçin orada oluyordu. Hatta bir ara Devlin, Debbie'nin orada yaşadığını düşündü.

Spor salonuna girdiği anda, insan bedenleri arasından Debbie'yi, masmavi saçlarıyla kolaylıkla buldu. Orada, salonun tam ortasında oturmuş, amigo liderinin onlara gösterdiği koreografiyi diğer üyelerle birlikte izliyordu. Hızla öğrencilerin arasından sıyrılıp Debbie'nin yanına vardı. Debbie yanındaki kıza bir şeyler söylerken arkasından gelip yavaşça omzuna dokundu.

"Deb?"

Debbie arkasına döndü ve Devlin'i görür görmez suratını astı. Yanındaki kız ağzındaki sakızı şişirip ona sorgulayan gözlerle baktı, ardından sakızı gürültüyle patlatıp gevşekçe ağzında döndürdü. "Ne vardı?"

Devlin kızı görmezden gelip yine Debbie'ye döndü. "Biraz gelir misin?" Debbie kıza gözlerini devirip ayağa kalktı ve arkasını döndü. "Ne var?"

Devlin terleyen ellerini pantolonuna sildi. Kız hâlâ sakızı ağzında çevirirken Devlin "Seninle konuşmam gerek… Haley hakkında." dedi.

"Onu üzdüğün yetmedi mi yani?" diye bir anda sinirli bir çıkış yaptı Debbie.

"Özür dilerim, onu üzmek, isteyeceğim son şey…" Devlin derin bir nefes aldı ve Debbie'nin ateş saçan bal rengi göz-

lerine baktı. Kızın gözleri kendisine iğrenç bir şeymiş gibi bakıyordu. Aslında haksız da sayılmazdı, arkadaşını üzmüştü.

"Bunu onu ağlattıktan sonra mı söylüyorsun!" Debbie tüm gücüyle bağırınca bir an için tüm salondaki ses kesildi. Devlin utançla kızarırken, birkaç saniyelik sessizlik ardını gürültüye bıraktı yeniden.

"O iyi mi? Yani… İyi mi?" Devlin endişeyle ensesini kaşırken Debbie mavi saçlarını omzundan atıp gözlerini kıstı.

"İyi. Sanırım iyi olacak."

"Sanırım mı?" Devlin kafasını kaşıyınca Debbie sinirle homurdandı.

"Sanırım. Çünkü onunla artık görüşmüyorum. Daha doğrusu görüşemiyorum. Senin…" İşaret parmağıyla Devlin'in göğsünü dürttü. "Yüzünden!"

Devlin gözlerini kırpıştırırken Debbie'nin dürtmeleri onun için bir şey ifade etmiyordu. "İyi de neden?"

"Çünkü Fransa'ya gitti." Debbie'nin gözlerinden bir kırgınlık geçince Devlin yutkundu.

"Ne? Neden?"

"Senin yüzünden! Oldu mu? Mutlu musun?" Göğsüne bir yumruk atıp ona arkasını döndü. "Şimdi beni rahat bırak!" Sinirle yerine geri oturduğunda sakızlı kız Devlin'e bakıp güldü, ardından sakızı patlatıp dudaklarını yaladı.

"Duydun, kaybol."

Devlin derin bir çekti ve hemen arkasını dönüp salondan çıktı. Haley'i üzmek istememişti, hiçbir zaman. Onun sarışın kız olduğuna bile inanmamıştı, hâlâ da inanmak istemiyordu ki zaten. Kafası çok karışıktı. Ama Shailene'i severken onunle birlikte de olamazdı! Yeniden birleşmeleri başlı başına bir hataydı. Böylece Haley üzülmez ve Fransa'ya gitmezdi.

Hepsi benim suçum. Hem de hepsi!

Devlin sinirle kendini okul bahçesine attığında ellerinin titrediğini hissetti. Sıradaki derse girmese de olurdu nasılsa.

Kendini derse girecek kadar iyi hissetmiyordu. Hele ki ders kimya iken.

Hemen telefonunu çıkarıp rehberden Shailene'i buldu ve ona mesaj attı.

Kendimi pek iyi hissetmiyorum, derse gelmeyeceğim. Beni merak etme.

Telefonu cebine geri tıkarak okulun kapısından çıkıp arabasını park ettiği yere doğru ilerledi. Rüzgâr da onu suçlarcasına suratına sert bir tokat gibi çarparken derin bir nefes aldı. Fakat aniden önünde siyah bir araba durunca geriye sıçradı.

"Ne yapıyorsun be?" diye bağırdı arabaya doğru. "Yolun ortasında durulur mu?"

Arabanın içinden iki yüzü örtülü, iri kıyım adam çıkınca Devlin'in beyni anında kaçmasını söyledi. Shailene'e haber vermeliydi! Hemen arkasını döndü ama bir kız suratının ortasına yumruğu indirdi. Devlin geriye tökezleyip yere yapıştı. Yüzü yumruğun etkisiyle yanarken, kızın eli cebine doğru girdi ve telefonunu çıkarıp yere fırlattı. Telefonu paramparça olurken, Devlin'in gözleri kendiliğinden kapanmaya başladı. Gözleri kapandığında ise hatırladığı tek şey önünde parıldayan sapsarı saçlardı.

Shailene okul bittiğinde bininci kez aradı ama duyduğu o berbat mesajla telefonu sinirli bir şekilde geri kapattı. Devlin geri dönmemişti. Devlin geri aramamıştı. Devlin ona haber uçurmamıştı.

Devlin artık bir ölü.

Shailene sinirle motosikletine doğru ilerledi. Kaskı başına geçirip motorunun üstüne oturdu. Telefonunun çalmasıyla eteğinin cebinden telefonunu çıkardı. Gelen mesaj Black'tendi.

Shailene, bitti! Zherif'in adamları bugün Devlin'i kaçırmış! Lanet olsun Shailene, neredeydin?! Devlin'e ulaşamıyorum bir türlü!

KIRKINCI BÖLÜM

Shailene'in elleri sinirden titriyor, dişleri kasılıyordu. Devlin'i bulması gerekti, onu bulması gerekti! Abraham ve Nina karşısında sinirli bir edayla sağa sola dolanırken, gerilen sinirlerini daha da bozuyorlardı.

"Senin onun gardiyanı olman gerekiyordu!" diye sinirle söylendi Abraham uzun sakalıyla oynarken. "Onu nasıl yalnız gönderirsin!"

"Başından beri burada olmaman gerekiyordu." Nina kısa saçlarını toplarken ona sinirli bir bakış attı. "Bu da düşüncemizi ispatlamış oldu."

Odaya giren çıkan polisler, evde dört dönen insanlar onun sinirini bozuyordu. Burada ipucu yoktu. Burada Devlin'i nereye götürdüklerini anlayabileceklerine dair bir işaret yoktu. Sadece boş bir evdi o kadar. Burayı talan etmek yerine Zherif'i bulmaları gerekiyordu. Ve Devlin'i nereye götürdüklerini söyleyene kadar ona işkence etmeleri gerekti. Ama onlar, boş bir kovan peşinde koşan iki koca ayıya benziyorlardı.

"Efendim, durumu Bakan'a rapor etmemiz gerekmez mi?" Bir adam Abraham ve Nina'ya tedirgin bir ifadeyle soru sorduğunda Shailene bakışlarını Abraham'a çevirdi. Adam öyle şiddetli titremeye başlamıştı, elektrik verilmiş gibiy-

di. Koyu gözlerindeki korkuyu görebiliyordu Shailene. Bakan'dan korkuyordu. Bu, Shailene'in suçu olduğu kadar onların da suçuydu. Nina ise daha sakin kalmaya çalışarak derin bir nefes aldı. Topladığı saçlarının terlettiği ensesini ovuşturarak elini iki yana sallayıp Abraham'ın yanına vardı.

"Hayır, henüz çok erken. Bakan'ı bunun için rahatsız etmeye değmez. Devlin'i bulabiliriz." Abraham ona katılarak kafasını sallayınca Shailene öne doğru eğildi.

"Devlin'in kaçırılmasında %10 benim payım varsa, %90 sizin payınız var. Ben onun hep yanındaydım. Sizse sadece ben aradığımda buradaydınız. Eğer birbirinizi yemekten biraz Devlin'in nasıl olduğuna zaman ayırsaydanız, belki de onu almamış olurlardı. Ama burada şimdi, beni suçlamak size daha kolay geliyor."

Hızla sandalyesinden kalkıp buz gibi duran masmavi gözlerini karşısındaki iki polis bozuntusuna dikti. "Çünkü ikiniz, sorumluluk duygusundan nefret eden ve başkalarının başarılarıyla hava atan iki beceriksizsiniz. Sevmediğiniz her şeyin ortadan yok olmasını istiyorsunuz. Ama size haberim var; bir yere gittiğim yok. Ve yardımınıza da ihtiyacım yok. Devlin'i tek başıma bulabilirim."

İkisine de son kez baktı ve arkasını dönüp hızla evden çıktı.

Rüzgârın sert esintisi suratına çarptığında anlık bir duraksama yaşadı. Ama daha sonra adımlarını hızlandırarak gürültü saçan evden uzaklaştı. Garaja yönelip motoruna ulaştı. Madem Abraham ve Nina zavallılar gibi sızlanmayı seçmişti, kendisi pekâlâ onların yardımı olmadan Devlin'i kurtarabilirdi. Motoruna binip kaskını kafasına geçirdi. Evlerin arasından yavaş yavaş kaybolmaya başlayan güneşe baktı. Akşam oluyordu. Yarın akşama kadar onu bulması gerekti. Ona ne yapacaklarını bilmiyordu. Bakan için Devlin'i istiyorlardı. Ama bu ona zarar vermeyecekleri anlamına da gelmezdi. Sırf Bakan'a gözdağı vermek için bile onu hırpalayabilirlerdi.

Motorunu çalıştırıp hemen ana yola çıktı. Saçları sert rüzgârda dalgalanırken, ceketinin cebinden kulaklığını çıkardı ve Black'i aradı.

Black telefonu daha ilk çalışta açtı. "Ne haber var?"

Shailene sinirle homurdanıp telefonu cebine soktu. "Abraham ve Nina'nın bokluklarından başka bir haber yok. Asıl senden ne haber, Zherif'in yerini bulabildin mi?"

Black yavaşça nefesini verdiğinde Shailene kırmızı ışığı umursamadan yoluna devam etti. "Birisi garip bir şeyler söyledi. Bir tür şifreye benziyor. Ama çözmek için zamana ihtiyacımız olacak."

"Zamanımız yok, şifreyi bana mesaj at. Onu çözebilecek birini tanıyorum."

"O zaman barda buluşalım."

"Tamam, birazdan orada olurum." Telefon kapandığında kulaklıkları kulağından çıkardı ve gazı daha da kökledi.

Bara vardığında motoru hızlıca barın arka girişine park etti ve bu sefer peruğuna ve piercinglerine ihtiyaç duymadan kapıya yöneldi. İşin sonuna gelmişti, artık kendini gizlemesine gerek yoktu sonuçta. Soyulmuş ahşap kapıya vardı ve kapıyı tıklattı. Bir adam gözcü yerinden baktı.

"Parola?"

Shailene kapıya tekme atıp "Canın cehenneme!" diye söylendi. Şifreyi anlayan adam kapıyı açtığında ise yoğun sigara ve içki dumanına doğru adım attı.

Adam kapıyı kızın arkasından kapatırken, mekandaki kokuyu Shailene her zamanki gibi içine çekmek yerine hemen ortadaki masaya yöneldi. Bazen burada Black ile buluşurlardı. Hemen masaya oturup renkli loş ışıklarla hafifçe aydınlatılmış gölgeli barda gözlerini gezdirdi. Yukarıdaki locanın önünde bekleyen korumalardan, Ralf'in yerinde olduğunu anlayabiliyordu. Herhâlde yine birkaç adamla uyuşturucu ya da silah pazarlığı yapıp iki kızı aynı anda beceriyordu.

Black iki dakika sonra yanında belirdiğinde Shailene gözlerini, karşı masada duran iki eşcinselin öpüşmesinden ayırdı. Erkek sevgilisini büyük bir tutkuyla öperken Shailene'in aklına beş ay önce burada düzenlenen bir parti gelmişti. Shailene de partide bir kızı öpmüş hatta birisiyle yatmıştı. Sonra kız ona aşık olmuştu ama Shailene ona lezbiyen olmadığını söylediğinde bile vazgeçmemişti. O kız, Carrie, Shailene'in en büyük sınavıydı. Gittiği her yerde karşısına çıkmıştı. Ama Shailene barda başka bir gün, bir kızı onun gözünün önünde öpünce tüm aşkından vazgeçmişti. Kim kalbini kıran birini sevmeye devam edecek kadar mazoşist olabilirdi ki?

Black, Shailene gibi deri ceket giymiş, ayağına da asker postalları geçirmiş, tam anlamıyla adının hakkını veriyordu. Siyah, hafif kıvırcık saçlarının arasında parıldayan yemyeşil gözleri çok güzel görünüyordu. Shailene onun gözlerini çok severdi. Ona yosunu anımsatırdı, aynı zamanda da elmayı.

"Parolayı kime göstereceğiz?" Shailene ayaklanıp kafasıyla kendisini takip etmesini işaret ederek alt kata inen merdivenlere yöneldi.

İnsanları itekleyerek aralarından sıyrıldı ve gıcırdayan, tozlu merdivenlerden aşağıya, bodruma indi. Black arkasından yavaşça ilerliyor, ayakları hiçbir ses çıkarmıyordu. Shailene derin bir nefes aldığında, havadaki ağırlık ve toz içine doldu. Göğsü bir hırıltıyla yanarken hafifçe öksürdü. Bodrumda, simsiyah odanın ortasındaki masaya tünemiş, kafasını bilgisayara gömmüş bir adam vardı. Black gözlerini kısıp adamı süzerken, Shailene adamın yanına vardı.

"Queen, senden çözmeni istediğimiz bir şey var." Adamın yanına vardığında, şişko adam kafasını kaldırıp kalın çerçevelerinin ardından kıza baktı.

"Sen de kimsin?" Adamın gevşek ağzı kelimeleri gevelerken Black bilgisayara doğru kaçamak bir bakış attı. Bir dizi rakamlardan oluşan ekran anlayamayacağı kadar karmaşıktı. Adam Shailene'e anlamsız bir bakış atarken genç kız adama doğru sinirle eğildi.

"Benim, Elle." Adamın kalın çerçeveler ardındaki siyah göz bebekleri küçülürken, Shailene bilgisayarı işaret etti. "Yapmanı istediğim şeyi yapacak mısın?"

"Elle olduğuna inanamıyorum…" Shailene'i baştan aşağıya süzüp hayranlıkla konuşurken, Black cebindeki kağıdı çıkarıp sertçe masaya bıraktı.

"Şifre." dedi imalı bir ses tonuyla. "Şifreyi çöz."

Queen gözlerini Shailene'den çekip kağıda yöneltti ve ufak kağıt parçasını kalın parmakları arasına alıp inceledi. "Biraz uzun sürebilir."

"Kısa sürsün." Shailene pantolonuna sıkıştırmış olduğu içi para dolu zarfı masanın üzerine fırlattı. "Hem de çok kısa."

Queen kafasını salladı ve bilgisayarına geri döndü.

"Şimdi ne yapacağız?" Black Shailene'e doğru fısıldayınca Shailene iç çekti.

"Bilmiyorum. Elimizde olan kişilerden bilgi almaya çalışmamız gerek." Ellerini ceketinin cebine soktuğunda Black gözlerini kırpıştırdı.

"Ginger mı? Haley mi?"

Burnunu çekip merdivenlere yöneldi. "Haley kaltağı Fransa'ya gitmiş, burada değil. Ama Ginger burada. Ve onu sorguya çekebiliriz. Geçen sefer Devlin beni durdurmuştu ama bu sefer burada olmadığına göre, Ginger bana cevap vermek zorunda kalacak."

Ginger'ın evine geldiklerinde -Shailene birkaç gün önce bilgisayarından okulun sistemine girip onun adresini öğrenmişti- hızla kapıyı çaldı. Felix'i niye hastanede kabul etmediklerini biliyordu. Felix'i almamışlardı çünkü Ginger orada yoktu. Muhtemelen orada kalıyormuş gibi göstermişlerdi. Ama neden?

Cevap almadığında kapıyı ikinci kez çaldı. Uzun uzun.

Kapı bir anda açılınca, karşısında uzun, kahverengi saçlı ve kahverengi gözlü bir kadın açtı. Uzun, düz saçlarını tepe-

sinde at kuyruğu olarak toplamıştı, üstündeki ince geceliğe rağmen çok güzel görünüyordu. Shailene ve Black kadını süzmeyi bırakıp arkasına doğru baktılar. Kadının ve kapının ardında, kocaman bir ahize, şık tasarımlı duvar kağıtları olduğunu görüyordu.

"Ne istemiştiniz?" Kadın sevimli bir edayla sorduğunda Shailene gözlerini kıstı.

"Ginger Vercal ile görüşmek istiyoruz." Shailene'in buz gibi ses tonunu duyunca Black hemen müdahale etti.

"Tabii evdeyse."

Kadın ilk önce onları süzdü, ardından kafasını iki yana salladı. "Üzgünüm ama kızım evde değil. Hastanede."

Shailene, Ginger'ın hastanede olmadığını adı gibi biliyordu. "Öyleyse siz niye buradasınız? Kızınızın yanında olmanız gerekmiyor mu?"

Kadın gözlerini kıstı. "Geceleri kalmamıza izin verilmiyor. Hem sizi ilgilendirmez, değil mi? Eğer başka sorunuz yoksa…" Kapıyı kapatmaya yeltendi ama Black ayağını araya soktu.

"Ginger ile konuşmak istiyoruz. Hem de hemen." Kadın itiraz etmek için ağzını açmıştı ki elini kaldırıp kadını susturdu. "Evde olduğunu da biliyoruz."

Bir adam kadının yanında belirince Shailene gözünü adama dikti. Kadınınkine benzeyen kahverengi saçları, ama onunkine zıt, mor benekli yeşile çalan gözleri vardı. Adam kolunu koruyucu bir tavırla kadının omzuna atınca kadın rahatladı. Herhâlde iki gençle başa çıkmak için daha fazla yalanı kalmamıştı.

"Bir sorun mu var hayatım?" Adam gözlerini Shailene'den ayırmadan sorusunu sorduğunda Black kafasını salladı.

"Evet var. Kızınızla görüşmek istiyoruz."

"Görüşümezsiniz, Ginger hastanede." Adam duygusuz gözlerini Black'e çevirdiğinde Shailene dişlerini birbirine bastırdı. Öyle olmadığını biliyordu!

"Hastanede olmadığını biliyoruz! Bize doğruyu söyleyin!"

Shailene'in ani çıkışıyla korkan kadın sinerken, adamın gözlerinden âdeta ateş çıkıyordu.

"Hemen gitmezseniz polis çağıracağım." Adamın nefrete bulanmış sesi Shailene'i hiç mi hiç etkilememişti. Yan gözle Black'e baktı. Onun da kendisiyle aynı fikirde olduğunu görebiliyordu. Black yavaşça ayağını çekti, kadın ve adam vazgeçtiklerini sanıp gevşerken Shailene aniden ikisini de ittirip içeriye girdi.

"Dur!" Kadın ona bağırırken, Black adamın suratına bir yumruk geçiriyordu. Shailene pahalı vazolar, uzun halılar, büyük maun masalar, pahalı kumaşlarla kaplı koltuklar arasından geçip üst kata çıktı. Bir petrol şirketi olan birine göre baya küçük bir evi vardı adamın.

Üstünde adları yazılı olan odaları sırasıyla geçti.

Lulu (Minik Lul Li)

Lucy (Cy Lu Mi)

Ginger (Gini Gi)

Ginger'ın kapısının önüne gelince hızla odaya daldı. Ginger yatağına uzanmış, tavana yapıştırılmış küçük yıldızları izliyordu. Shailene'in odaya dalmasıyla yatağından sıçradı. Küçük yeşil gözleri Shailene'i görüp korkuyla küçülürken, Shailene kızın üstüne yürüyüp yakasından tuttuğu gibi onu duvara yapıştırdı.

"Sana bir kere soracağım!" diye mırıldandı dişlerinin arasından. "Eğer bana dürüst cevap vermezsen, aşağıdaki anne babanı umursamadan yan odadaki kız kadeşlerine gider ve onları dayaktan öldürürüm. Beni anladın mı?" Ginger'ın yüzü korkunun saf halini yansıtıyordu. Kısık sesle ağlıyordu. Shailene anlamasını sağlamak için kızı duvara çarptı. Bununla birlikte boğazından bir inilti koptu ve genç kız deli gibi ağlamaya başladı. "Seni isteyenler kimdi? Elbette onlardan haberin vardır. Tek bir yanıt hakkın var."

Ginger titrerken, Shailene yakasını kavrayan ellerini daha da sıktı. Kızın korkudan titreyişiyle, sorusunun ciddiyetini anladığını kavramıştı. "Beni… Beni isteyen biri yok…"

Shailene sinirle Ginger'ı bir kez daha duvara çarptı. "Sana bir, demiştim. Pekâlâ önce hangisinden başlayayım?" Kızın yakasını bırakıp yataktan doğrulurken, Ginger elini öne uzatıp tüm gücüyle bağırdı.

"Dur!"

Shailene kaşlarını kaldırarak, saçları birbirine girmiş ve gözleri ağlamaktan kızarmış Ginger'a döndü. Genç kız titremeye devam ederken, kollarını bedenine doladı. "Beni isteyen kimse yok… Bu… Sadece seni kandırmak içindi…"

Shailene gözlerini kırpıştırdı ve Ginger'a doğru eğildi. "Öt."

"Ben… Ben…" Derin bir nefes aldı ve titremelerini durdurmaya çalışarak kollarını daha da kastı. "Lulu ve Lucy'yi alarak evden kaçtım. Üvey babam bana tecavüz etmeye kalkmıştı. Üstelik ben ona karşı çıkınca Lucy'ye sarkmıştı. Annem bana inanmadı. Ben de kaçtım. Daha sonra barlarda şarkı söylemeye başladım. Hiçbir şeyimiz yoktu… Karnımızı bile doyuramıyorduk… Fakat bir gün, bara bir adam geldi… Zengin ve düzgün bir adam… Bana bir teklif sundu. Bir ev, bir aile ve asla kazanamayacağım bir şey verdi; mutluluk. Tek yapmam gereken Devlin ile arkadaş olup senin gözünü boyamaktı."

Dudağını ısırıp, cesaret alarak Shailene'in gözlerine baktı. "Senin Devlin'in kuzeni olmadığını biliyorum. Kötü bir geçmişinin olduğunu da. Ben sadece seni oyalayan bir yemdim. Sen Devlin'i isteyenlerin ortağının aradığı kızı bulduğunu sandın. Ama o kişiyi nihayetinde yine bulamadın. Ben seni oyalarken, hem kızı bulamamanı hem de Devlin'i kaçırmayı planlıyorlardı. Ve işte oldu… O kadınla adam…" Yüzünde buruk bir gülümseme oluştu. "Benim annemle babam değiller. Ama Lulu onları gerçek sanıyor. Ve Lucy gerçek olmadıklarını bilse bile, onları seviyor. Sana yalvarıyorum Shailene, bunu bozma." Yalvaran gözlerle genç kıza baktığında, Shailene kafasını salladı.

"Sana o teklifi sunan adam kimdi?"

Ginger derin bir nefes aldı. "George. George Neshka."

Shailene dişlerini birbirine bastırıp yumruk yaptığı elini sıktı. "Ortağı kim? Devlin'i isteyen kim? O mu?"

"Bil… Bilmiyorum… O sadece gelip bana teklifi sundu." Burnunu çekip yalvaran gözlerle, karşısında duvar gibi duran kıza baktı. "Üzgünüm… Çok özür dilerim."

"Peki Haley? O, o sarışın kız mı?"

Ginger kafasını iki yana salladı. "Bilmiyorum…"

"Pekâlâ." Shailene kapıya yöneldi. Ama tam kapıdan çıkmak üzereydi ki, duraksayıp arkasını döndü ve Ginger'a baktı. O da üvey babasından çekmişti. O da kötü şeyler yaşamıştı. Ginger'ın mutlu olmak, kardeşlerini rahat ettirmek için yaptıklarını anlayabiliyordu. Onu yargılayamazdı, ona kızamazdı. Aslında, onu sevmeye başladığını bile söylebilirdi. "Merak etme, size zarar vermeyeceğim. Tek istediğim Devlin'i bulmak."

"Umarım onu bulursun."

Shailene Ginger'ı şaşırtacak bir şey yaptı. Ona gülümsedi. Ardından odasından çıkıp gitti.

Altı Yıl Önce

Shailene kahkahasını bastırıp elindeki kasete baktı. Sonunda başarmıştı! Sonunda o aşağılık heriften kurtulabilecekti! Heyecandan titreyen elleriyle kaseti daha da sıkı kavradı. Delirmiş gibi etrafını bininci kez kontrol etti. Xaiver onu izliyor olamazdı. İzliyor olamazdı. Bu sefer onu durduramazdı. Bu sefer ondan kurtulacaktı. Kendi kendine sırıtıp elindeki kasete dünyanın en değerli şeyiymiş gibi bakıp ona doğru fısıldadı. "Bu sefer ondan kurtulacağım." Kıkırdamaya başladığında susmak için dudağını ısırmak zorunda kaldı.

Kaseti dikkatlice montunun cebine koydu, ardından yatağından kalkıp parmak uçlarında kapıya doğru ilerledi. Anne-

si öleli 3 gün olmuştu. Mahkeme ile velayet konusunda bile yarışamamıştı. Xaiver onu bu konuda da tehdit etmişti çünkü. Babasının ölü olması ve hiçbir yakın derecede akrabaları olmaması nedeniyle Xaiver velayeti kolaylıkla almaya adaydı. Eğer Shailene 18 yaşında olmasaydı. Ama Xaiver, Shailene'i Shay üzerinden tehdit etmiş ve karşısına çıkmamasını söylemişti.

Ama Shailene, ne olursa olsun Shay'i onun elinden kurtaracaktı.

Kapının kolunu yavaşça çevirdi ve kapıyı kendine doğru dikkatlice çekti. Evin içinde kol gezen hafif kan kokusu burnuna patates kızartması gibi gelse de bunu düşüncelerinden atmak için hızla birkaç nefes verdi.

Parmak uçlarında, odalarında uyuyan Shay ve Xaiver'i uyandırmamaya çalışarak oldukça yavaş biçimde merdivenlere yöneldi. Aslında karakola giderken Shay'i de yanına almak istemişti ama Shay'in onunla gelmeyeceğini hatta onu ele vereceğini adı gibi biliyordu. Shay şaşırtıcı derecede Shailene'e düşman olmuştu. Hele ki anneleri öldükten sonra. Onun gözlerine bakmış ve ondan nefret ettiğini, annesini öldürdüğünü söylemişti. Shailene o gece korkunç rüyalar görmüş, odada kendisini izleyen hayaletlerle boğuşmuştu.

Zaten Xaiver'in de istediği bu değil miydi? Onu delirtmek, psikopat bir hâle getirmek. İstediğini de başarmıştı. Ama tek bir şeyi unutmuş, küçük bir hesap hatası yapmıştı: Shailene ona itaat etmiyordu. Asla da etmeyecekti.

Küçük adımlarla merdivenleri indi, küçük bir lambanın aydınlattığı salondan başka bir yerde herhangi bir yaşam belirtisi yoktu. Shailene orada biri olmadığını da biliyordu. Xaiver o masada altı saat önce Shailene'e zorla küçücük bir fare kestirmiş, ardından da o farenin iç organlarını yemesini istemişti. İş yemeye geldiğinde, Shailene birbiri ardına masaya kustuğunda ise, onu dövmüştü. Shailene bunu hatırladığında, Xaiver'in saatler önce vurmuş olduğu yanağı yine yanmaya başladı. Xaiver, Shailene'de morluklar bırakmayı seviyor-

du. Son üç gündür de, daha önce yapamadığı şeylerin acısını çıkarıyordu. Shailene tüm bunları çekerken ise, Shay'in yaptığı tek şey, Xaiver'in kendisine hediye ettiği bebekle oynamak ve Xaiver'i hayranlıkla izlemek oluyordu.

Polislere Xaiver'in yaptıklarını gösterdikten ve o pezevengi içeri tıktıktan sonra ilk yapacağı şey, Shay ile beraber bir terapi merkezine yatmak olacaktı. Kimileri bunu garipseyecek olsa da, buna ihtiyacı vardı. Delirmek istemiyordu. En azından daha fazla.

Salonu hızla geçip kapıya doğru yöneldi. İşte oradaydı. Kurtuluşu, özgürlüğü oradaydı. Onunla arasında sadece birkaç adım kalmıştı.

Birkaç küçücük adım.

Küçücük adım.

Adım.

"Bir yere mi gidiyorsun?" Shailene duyduğu sesle âdeta beyninden vurulmuşa döndü. Yapması gerekenin kapıya koşmak olduğunu biliyordu. Eğer arkasını dönerse, Xaiver onu yakalar ve tek kanıtını, kasetini parçalardı. Bu onun tek şansıydı.

Shailene de yapabileceği tek şeyi yaptı, kapıya doğru koştu. Kapıya varıp hızla tokmağı çevirirken, Xaiver genç kıza gülüyordu. Gülüyordu çünkü kapı bir türlü açılmıyordu. Xaiver kapıyı kilitlemişti.

"Bir yere kaçman imkansız." dedi zehir dolu sesiyle. "Bunu hâlâ anlayamadın mı yoksa benim küçük psikopatım?"

Shailene deli gibi titremeye başlayarak arkasını döndü. Xaiver uzun saçlarını ensesinde toplamış, eğlenen gözlerle ona bakarak karşısında duruyordu.

"Annem senin yüzünden öldü." diye cevap verdi Shailene. Vücudu titriyor, kelimeler ağzından düzgün bir şekilde çıkmıyordu. Sorun korkması ya da sinirlenmesi değildi. Sadece deli gibi titriyordu.

"Ah tatlım, onu öldüren sensin. Unuttun mu? Ben hiçbir şey yapmadım. Bir kuş kadar masumum." Xaiver ona sevimli bir yüz ifadesiyle gülümsedi. Ama bu ifadenin altında Shailene, berbat, korkunç ve sadist bir katilin olduğunu biliyordu.

"Senin suçundu!" Shailene sallanıp ayaklarını yere daha sağlam basmak için doğruldu. "Hepsi senin suçundu! Sen olmasaydın ben o bıçağı yanımda taşımazdım! Annemi de yaralamazdım!"

"Ah, bebeğim…" Xaiver elini boş ver dercesine salladı. "Küçük kayıplar büyük hedefler uğrunda bir hiçtir."

"O benim annemdi!"

"Yeter!" Xaiver'in aniden kararan göz bebekleri ona susmasını emrediyordu. "Yatağına dön."

Shailene durdu. Dönüp bu kadere razı gelecek miydi? Yoksa, kaybedecek tek bir şeyi kalmışken kalıp savaşacak mıydı?

Bu sefer ondan kurtulacağım!

Başını kaldırdı ve ona buz mavisine dönen gözleriyle, meydan okuduğunu belirten bir şekilde baktı. "Dönmüyorum."

Xaiver'in fısıltısı duyulacak gibi değildi. "Shay."

Bir anda, Shay arkasından çıkıp üzerine atladı. Ablasının üstüne çıkıp yumruklarını kafasına geçirdi. Shailene neye uğradığına şaşırıp yere kapaklandığında, Xaiver onları eğlenerek izliyordu.

"Shay! Dur!" Shailene kafasındaki Shay'i iki eliyle kavrayıp yere çekti ve kendinden uzağa itti. "Derdin ne senin?"

Shay'in her zaman canlılıkla parlayan masmavi gözlerinin yerini bir donukluk almıştı. Ve yüzü sanki transta gibi delirmiş bir ifadeyle doluydu.

"Kardeşin beni seviyor, bana inanıyor, bana itaat ediyor. Senin aksine, küçük psikopatım."

"Onu rahat bırak!" Shailene ayağa kalktığında, Shay de

kalkıp ablasıyla Xaiver'in tam arasında durdu. Ablasına meydan okuyan bir ifade ile bakıyordu.

"Hâlâ anlamamakta direniyor musun? Shay artık seni dinlemiyor, seni umursamıyor, seni sevmiyor."

Shailene kafasını iki yana salladı ve elleriyle kulaklarını kapadı. "Hayır, sana inanmıyorum."

Xaiver kahkaha atarken, merdivenin korkuluğuna iki kolunu dayayıp karşısında tepinen genç kıza baktı. "Seni sevmiyor, Shailene. Artık kimse seni umursamıyor ve kimse seni sevmiyor. Sevgilin bile artık buraya uğramıyor. Çünkü o da adi bir fahişe olduğunu fark etti. Niye kabullenip bize katılmıyorsun? Ailemize gir."

"Hayır…" Shailene ellerini kulaklarına daha da bastırdı. "Hayır! Hayır!"

"Bize katıl. Katılmazsan yalnız olacaksın. Tımarhaneye kapatılacaksın! Herkes sana deli muamelesi yapacak. Herkes senden korkacak. Herkes seni dışalayacak. Herkes senden nefret edecek. Kimse seni sevmeyecek. Kimse seni sevmiyor."

"Bu doğru değil!"

"Kimse seni sevmiyor…" diye mırıldandı Shay tek bir noktaya bakarken. "Kimse seni sevmiyor… Kimse seni sevmiyor… Kimse seni sevmiyor… Kimse seni sevmiyor… Kimse seni sevmiyor… Kimse seni sevmiyor… Kimse seni sevmiyor… Kimse seni sevmiyor… Kimse seni sevmiyor… Kimse seni sevmiyor…"

"Ve…" Xaiver sırıtıp Shailene'e dudak büktü. "Asla da sevmeyecek."

"Aah!" Shailene bir çığlık atıp Xaiver'in üstüne atıldı. Ama Shay onun yoluna çıktı. Shay karnına bir yumruk atarken, Shailene onu kenara itti ve kız kardeşi duvara çarparken Xaiver'e doğru ilerledi.

"Geber!" Yumruğunu Xaiver'e doğru fırlatırken, bir anda

adamın elinde beliren bıçak Shailene'e doğru harekete geçti. Shailene kenara kayıp bıçaktan kaçtı. Ama bu yüzden yumruğu da hedefi şaşırdı ve Xaiver'in şakağına denk geldi. Adam basamaklara doğru tökezlerken, Shailene üstüne çıkıp ona bir yumruk daha atmak için gerindi. "Geber!"

Sol kroşesi Xaiver'in yüzünü bulduğunda, adamın elindeki bıçak yere düştü. Shailene, Shay yerinden yavaşça doğrulurken, yumruklarını ardı ardında Xaiver'in suratına geçirmeye devam etti. Adamın ağzından akan kanlar, onu mutlu ediyor, intikam duygusunu tatmin ediyordu. Kendisine yalvarmasını istiyordu.

Xaiver'in yüzü morarmaya başlayınca adama doğru eğildi. "Hadi." diye fısıldadı. "Merhamet dilen."

Xaiver moraran yüzüne rağmen gülümsedi. "Asıl sen dilen. Annesini öldüren kız."

Shailene bir çığık attı ve yumruğunu hızla Xaiver'e doğru salladı. Aynı anda da bıçağı tek eliyle bulmuş olan Xaiver de bıçağı ona.

Ama Shay'in, Shailene'in üzerine atılmasıyla bıçak hedeften saptı ve Shay'in karnına girdi.

"Ah!" Shay bir çığlıkla yere düşerken, şaşıran Shailene hızla arkasını döndü.

Shay, üzerindeki ince pijamalardan akan kanları küçük eliyle bastırmaya çalışarak yerde uzanıyordu. Shailene, Xaiver'i tamamen unutup kız kardeşine doğru ilerledi. Shay'in kesik nefesleri odada yankılanıyor, Shailene'in kulaklarını tırmalıyordu.

"Shay…" Shailene korkuyla kardeşini dürttü. "Shay…"

Shay nefes aldı ve bir öksürük eşliğinde nefesini geri verdi. Shailene hemen küçük kardeşinin bedenini kucağına alığ bacağına yasladı ve sarı saçlarını okşamaya başladı. Gözyaşları Shay'in saçlarına doğru damlarken, burnunu hızla çekti. "İyisin, iyisin, iyisin!"

Xaiver doğrulduğu yerden güldü. "İyi değil. Ölüyor."

"İyisin." dedi Shailene takılmış bir plak gibi. Bunları söylerken sağa sola sallanıyor, titreyen elleriyle Shay'in saçlarını okşuyordu. "İyisin, iyisin."

"İyi değil…" diye fısıldadı Shay öksürerek. "Ölüyor."

Xaiver'in kelimelerini taklit ediyordu.

"İyisin!" Shailene kız kardeşini sarstı. "İyisin!"

Xaiver'in zehirli fısıltısı tam ensesinde belirdi. "İyi değil. Ölüyor. Hepsi senin suçun."

"İyi değil…" Shay kesik bir nefes aldı. "Ölüyor. Hepsi… Senin suçun."

Uzaktan siren sesleri duyulmaya başladığında Shailene'in boğazından bir hıçkırık koptu. "İyisin… İyisin…"

Xaiver homurdanıp bir inilti koydu ve parke zemine yığıldı. "İyi değil." dedi acılı iniltisiyle. "Ölüyor."

"İyi… Değil…" Shay'in kanı Shailene'in bacaklarına bulaşırken kız kardeşi aynı trans ifade ile tavana bakıyor ve Xaiver'in kelimelerini tekrar ediyordu. "Ölüyor…"

Siren sesleri eve doğru yaklaşırken Xaiver bir kahkaha daha attı. "Shailene Segrod. Annesini ve kardeşini öldüren kız."

"Shailene… Segrod…" Shay'in ağzından acılı bir iniltci çıkınca Shailene'in elleri daha çok titremeye başladı. "Annesini…ve…ka…karde…şini öl…öldüren…kız…"

"İyisin." dedi Shailene bininci kez. "İyisin."

"İyi…" Shay'in fısıltısı çok ufaktı. Shailene elinin altındaki kalbinin yavaşladığını hissedebiliyordu. "iyi…de…de…." Ve o, ufacık kalbi anında durdu. Shailene'in dünyası ile birlikte.

Ve Shailene büyük bir feryat ile parke zemine yığıldı. Ardından polisler, kapıyı kırarak eve girdiler. Buldukları şey ise… Deli bir kız… Bahçede parçalanmış bir ceset dahil iki kadın cesedi… Ve… Hapishanede yatacak bir adamdı.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Shailene ve Black hızlı adımlarla evden uzaklaştılar. Black adamın burnunu kırmış ve tüm telefonları onlar gidene kadar kullanamasınlar diye bozmuştu. Shailene artık elinin tamamen boş olduğunu hissediyordu. Devlin'e ulaşmak için yapabileceği tek şey, Zherif'in yerini bulabilmesine bağlıydı.

Birlikte Shailene'in motoruna bindiler. Hava iyice kararmıştı. Ve Shailene birazdan buranın polisle dolacağını çok iyi biliyordu. Polisi arayacaklardı elbet.

Zherif'in yerini bulamazsa Devlin'e neler olacağını düşünmek bile istemiyordu. Üstelik Zherif'in patronunun ortağının istediği kızı da bulamamıştı. Black'in tek kolu beline sıkıca dolanınca, hızı biraz daha arttırdı ve arabaların arasından ustalıkla sıyrıldı.

Abraham ve Nina'nın vermeyeceğini bilse bile, Bay ve Bayan Dates'e haber vermeliydi. Haley'e bir hesap sormalıydı. O sarışın kız olup olmadığını öğrenmenin zamanı gelmişti. Ayrıca babasının ne işler karıştırdığını da öğrenmeliydi. Zherif'in patronu o olabilir miydi?

Shailene'in kafası çok karışmıştı, hiçbir şeyi birleştiremiyor, bir sonuca varamıyordu.

Black, elindeki telefonu kaldırıp ona doğru uzattı. Shai-

lene'in telefonuydu. Üstelik Felix arıyordu. Shailene kafasını sallayınca Black aramayı kabul edip kaskın üstünden Shailene'in kulağına dayadı telefonu.

"Alo? Shailene, neredesin?" Felix'in endişeli sesi sonucu iç çekti Shailene.

"Biraz işim var. Ne oldu?" Kırmızı ışığı umursamadan karşı şeride geçtiğinde birkaç araba arkasından korna çaldı.

"Devlin kaçırılmış! Tüm haber kanallarında bu var, sen iyi misin?" Arkadan Dave'in sesi duyulunca Shailene araya girdi.

"Ben iyiyim, merak etmeyin. Devlin'i bulacağım. Siz Haley nerede bana onu söyleyin."

Felix birkaç saniye duraksayınca Dave'in sesi duyuldu. Ardından sesi daha net gelmeye başladı.

"Mavi göz." dedi nefes nefese. "Neredesin?"

"İşim var. Haley'in nerede olduğunu söyle bana."

"Fransa'da. Dün gitmiş." Dave'in cevabı sonucu Shailene yolun ortasında motoru durdurdu.

Fransa'da. Dün gitmiş.

Demek ki her şeyi planlamıştı. Devlin'in onu terk etmesi de üstüne tuzu biber ekmişti. Fransa'ya gitme ayağıyla Devlin'i kaçırmıştı. Black, Shailene'in ceketini sıkarken Shailene dişlerinin arasından konuştu. "Bizim eve gidin. Ve orada kalın." Ardından kafasını salladı ve Black telefonu kapadı.

"Haley olduğuna eminsin değil mi artık?" Black sesi kulağına dolduğunda Shailene gaza yüklendi. "Evet eminim. Devlin'i o kaçırdı. O ve babası. Ama niye?"

"Şu asosyal arkadaşına sormaya ne dersin?" Black telefonu yeniden kaldırdığında Shailene kafasını salladı ve aniden virajı döndü.

"Queen."

Black numarayı girip aradığında, Shailene şehir merkezine varmıştı. Queen telefonu ikinci çalışında açmıştı.

"Queen, George Neshka'nın Mark Dates'i bitirmek istemesinin bir nedeni olabilir mi, bir araştır."

"Elle, yani Shailene, buraya gelmek isteyebilirsin." Queen'in sesi biraz endişeli çıktığında Shailene kaşlarını çattı.

"Ne oldu?" diye araya girdi Black arkadan.

"Şifreyi çözdüm."

Shailene hızlı adımlarla içeri girdiğinde Queen, bir peçeteye bir şeyler karalıyordu. Black bara giden kapıyı aceleyle kapattı ve yanlarına gitti. Queen peçeteyi kaldırıp Shailene'e gösterdi.

"Arkadaşının bana verdiği kağıtta yazanlar saçma bir şiire benziyordu. Ama biraz inceleyince, koordinatları söylediğini fark ettim."

Black'in verdiği kağıttaki dört dizelik şiiri açtı ve kalemi ilk dizede gezdirdi. "Kuzey sen benim tek aşktın." Kuzey kelimesinin altını çizdi. Bu paralel. İlk önce paralelleri yazmış," Üçüncü dizeyi gösterdi. "Saçma kelimelerde aslında dereceler. Harflerin toplamı on yedi ediyor. Kuzey 17." Alttaki dizeye indi ve onu da gösterdi. "Kuzey 30, Batı 21, Batı 36."

"Peki burası nereye denk geliyor?" Black şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırırken Queen ona peçeteyi uzattı.

"Adresi burası. Ama yine de merak ederseniz." Bilgisayar ekranını onlara çevirdi. Dökülmüş, üstündeki arması neredeyse solmuş, yıkık bir bina vardı ekranda. Önünde iki işçi poz vermiş, açıklığa da bir tabela asılmıştı.

"Eski başkanlık binası." Black fısıldayınca Queen kafasını salladı.

"Asıl şuna bak." Klavyede şişko parmaklarını gezdirdi ve önlerine hemen bir grafik çıktı. Black grafiğe bir bakıp ıslık çaldı.

"Altında âdeta bir bina daha var."

Queen kafasını sallarken Shailene peçeteyi cebine koydu. "Bina saldırı hâlinde başkanların korunması için özel yapıldı. Çünkü Başkan buraya çok ziyarete gelirdi. Bilirsin, çok stra-

tejik bir yerdeyiz. Belediye başkanları da belediye binasının altını Başkan için düzenledi. Ama son yıllarda binanın iyice eskimesiyle başka bir binaya geçmeye karar verdiler. Ve şu an binanın çalışmaları Çin lokantasının patlatılmasından beri durmuş durumda."

"Yani onlar için mükemmel bir yer." Shailene sinirle doğrulduğunda, ellerinin içinin kaşındığını hissetti. Birileri dayak istiyordu, o da bunu isteyenlere verecekti. Hem de memnuniyetle.

"Benim merak ettiğim, oraya yerleşmek ve bazı şeyleri taşımaları gerek değil mi? O hâlde insanlar onları duyardı. Binanın etrafı dükkânlarla dolu."

Queen kafasını iki yana salladı ve bilgisayarının yanındaki tabaktan donutunu alıp ağzına götürdü. "Onu da araştırdım. Tamamen ses geçirmez ve dayanıklı yapmışlar. Binanın kendisi değil ama, sığınağı çok sağlam."

"Peki ya buraya hiç uğramazlar mı?" Shailene mırıldandığında Queen donutu işaret parmağıyla ağzına tıktı ve kafasını iki yana salladı.

"Tamamen temiz. Ya Zherif burada saklanıyor ya da arkadaşınızı burada tutuyorlar. Şehir dışına çıkarsalar polisler hemen yakalardı. Ama burası kimsenin tahmin edemeyeceği, zaten unutulmuş bir yer. Ayrıca olayları sıcağı sıcağına izleyebilecekleri bir yer."

Shailene derin bir nefes alıp saçlarını karıştırdı. "Mark Dates ile George Neshka olayı?"

Queen internette bir sayfa açarken Black bilgisayara yaklaştı. Black'in parfümü Queen'in ter ve yağ kokusunu bastırıyordu. "Mark Dates Rusya ile arayı bozunca Ruslar tüm anlaşmaları fesh etmiş, George Neshka da Ruslarla en çok iş yapan şirketlerin başını çektiği için en çok zararı o almış."

"Yani tüm bunlar için geçerli bir nedeni var." Black şakağını kaşıdı. "Ayrıca olaylara bakarsak, kendini temize çıkarmak ve Devlin'i yakalamak için de çok imkânı vardı."

Shailene sinirle dişlerini birbirine bastırdı. Kendine sakinleşmesi gerektiğini söyleyip sayı saymaya başladı. Öfkesini Devlin'i bulduğu ana saklamalıydı. Uzun siyah saçlarını arkaya atıp yukarıdan gelen müziğe kulağını kapayarak düşünmeye başladı.

Belediye binasında olabilirler. Haley o sarışın kız. Haley'in babası biriyle ortaklık yapıyor. Henüz bir şey istemediler. O kızı hâlâ bulamadım.

"Hey…" Queen'in zayıf fısıltısını duyunca kafasını ona çevirdi Shailene. Queen'in küçücük gözleri, göz kapaklarındaki terler yüzünden dolmuş gibi görünüyordu ayrıca çenesinde donut kreması kalmıştı. "Şuna bir bakın."

Black terlemiş olacak ki, ceketini çıkarırken bilgisayar ekranına yaklaştı. Black'in tanıdık kokusu tüm kokuları bastırırken Shailene gözlerini kısıp karşısındaki haberi okudu.

İŞ ADAMI GEORGE NESHKA ESKİ BELEDİYE BİNASINI SATIN ALDI!

Neshka Holding'in sahibi, ünlü iş adamı George Neshka, yeni şirket temsil binalarının yapımı için, eski belediye binasını satın aldı. Yeni belediyenin şehir merkezine taşınmasıyla boşaltılan bina, 700.000 dolardan yeni sahibini buldu.

Bay Neshka bu konu hakkında "Şirketimiz her geçen gün büyüyor. Çalışanlarımız, müşterilerimiz artıyor. Belediye binasını müştelerimiz için bir temsil binası hâline getirmek istiyoruz. Şirketlerimizde sorunlarını halletmek için çok fazla kişiyle görüşmek zorunda kalan, bu yüzden çok yorulan müşterilerimiz bize bu konu hakkındaki şikâyetlerini bildirdi. Ve biz de, şirketimize yakın bu binayı temsil binası hâline getirip, hem müşterilerimizin sorunlarıyla ilgilenmek hem de bu eski yapıyı canlı tutmak istedik."

Kendisine bina için ne kadar harcadığını sorduğumuzda, "700.000 dolara satın aldım. Ve 5.000 dolara da yeniden düzenlemeyi düşünüyorum." diyerek dudak uçuklatan ünlü iş adamı, şehre bir bina daha inşa etmek istediğinden bahsetti.

"Üç hafta önce binayı satın almış." diyerek Shailene'in

düşündüğü şeyi dile getirdi Queen ve arkasına yaslandı. Beyaz gömleği, göbeği yüzünden bir yere toplanmıştı ve göbeği gözüküyordu.

"Bence artık şu adrese gidelim." Shailene parmaklarını kıtlatıp dişlerini gıcırdattı.

"Pekâlâ, size bol şans." Queen kafasını öne eğerek onlara selam verdiğinde Black uzanıp eline bir şaplak attı.

"Sağ ol dostum." Shailene'in telefonu çalmaya başlayınca Black telefonu çıkarıp ona uzattı. Ekrandaki numarayı tanımıyordu Shailene ama hemen açtı.

"Alo?" Queen'e cebinden çıkarıp 1.000 dolar verdi Black ile merdivenleri çıkarken.

"Shailene? Benim Ginger."

"Ne oldu?" Shailene insanları ite kalka kalabalıkta ilerlemeye devam etti.

"Polisler hakkınızda tutuklama emri çıkarttı. Özellikle de senin hakkında herkesi çok fazla uyarıyorlar. Devlin'den bir iz bulabildin mi?"

Shailene duraksadı. Müzik kulağında bağırırken, düşüncelerini toplaması çok zordu. Ginger'a güvenebilir miydi? Evet. Onun yalan söylediğine inanmıyordu. Ona kesinlikle güveniyordu. Nereye gittiğini söylemesinde bir sakınca yoktu. Hem eğer tuzağa filan düşerse, birinin nereye gittiğini başkalarına söylemesi gerekti. Nereye gittiğini Abraham ya da Nina'ya söylerse işin içine polisleri de katıp Devlin'i tehlikeye atacaklarını da biliyordu. İşi kendisi halletmeliydi.

"Ginger, beni çok iyi dinle."

Kulübün kapısından dışarı çıkarken Ginger'ın bir yanıt vermesini bekledi. Ama Ginger ilk saniyeler için herhangi bir tepki vermedi sonra sanki telefonda olduğunu unutmuş gibi hıhladı ve hemen "Dinliyorum." diye yanıtladı Shailene'i.

"Sana söyleyeceğimi eğer ben iki gün içerisinde dönmezsem polislere söyleyeceksin. Ama iki günden önce asla söyle-

meyeceksin. Sakın Devlin'i korumakla yükümlü, boklu Abraham ve Nina'ya söyleme. Anlıyor musun?"

Ginger aceleyle, "E-evet." diye kekeledi.

"Eski belediya binasına gidiyorum. Ya Devlin, ya da Devlin'i kaçıranların adına çalışan adamlar orada." Ginger'ın ağzını açtığını duyunca sesini yükseltti. "Konuşma. Beni dinle." Yüzüne soğuk bir rüzgâr çarptığında elini kaldırıp gözlerine siper etti. Black motora yanaşıp kaskları çıkarırken, rüzgâra sırtını döndü. "Ayrıca kendine de dikkat et. Tamam mı? Dave ile Felix bizim evdeler. Lulu ve Lucy'yi alıp onların yanına git. Oradan da çıkma. Beni de bir daha arama." Telefonu Ginger'ın yüzüne kapattı ve arkasını açıp bataryasıyla sim kartını çıkarıp kırarak, sokağın karanlık arka tarafına doğru fırlattı. Telefonunu elinde sallayarak motora yaklaştı ve uçuşan saçlarını arkaya atıp kaskı kafasına geçirdi.

"Ya telefon?" Black bu sefer motorun önüne binerek motoru çalıştırdığında Shailene onu da arkaya doğru fırlattı.

"Artık gereksiz." Motora binip kollarını Black'in beline doladı. Black kulübün arkasından çıktı ve anayola girdi.

"Şu peçeteyi versene."

"Hayır."

"Hayır mı?" Black'in şaşkın sesi karşısında Shailene o göremese bile kafasını salladı.

"Hayır."

"O niye?"

"Çünkü benimle gelmeni istemiyorum." Kulüpten biraz uzaklaştıklarında kollarını gevşetti. "Yavaşla ve motoru bana bırak."

"Hayır." Black'in sesi çok sertti.

"Ne demek hayır? Durdur şu motoru." Shailene iyice kollarını çektiğinde Black hızı daha da arttırdı. Shailene ise yalpalayınca mecbur Black'e tutunmak zorunda kaldı.

"Ben de geliyorum. Sakın ağzını açmaya kalkma. Bu sefer

seni tek göndermeyeceğim. Ve biliyor musun, Queen peçeteyi sana verirken adrese de bakmıştım."

Shailene sinirle nefes aldı ama bozuntuya vermeyerek peçeteyi cebinden çıkarıp ona uzattı. Black'in adresi görmediğini biliyordu, tıpkı tek gitmesine izin vermeyeceğini bildiği gibi. O yüzden bu seferlik onun dediğini yapmak zorundaydı. Fakat, Devlin'i orada tutuyorlarsa, işi gerçekten zordu. Hem Black'i hem de Devlin'i kollamak zorunda kalacaktı.

Black peçeteyi alıp adrese baktı. Motoru aniden durdurup çevirdiğinde Shailene sıkıca ona sarıldı. Black motorun önünü kaldırıp geldikleri istikametin tersine son sürat sürerken Shailene bir anlığına gözlerini kapadı.

Seni almaya geliyorum Devlin.

"Dikkat et." Shailene, Black'e fısıldadığında genç adam kafasını salladı. Shailene motoruna saklamış olduğu bıçaklardan birini ona uzattı. Genç adamın soğuk eli, kendi soğuk eline değdiğinde, birkaç saniyeliğine de olsa gözleri birbirine kenetlendi. Black'in yemyeşil gözleri, Shailene'in buz mavisine bakarken, genç kız yavaşça bıçağı eteğinin ipine geçirdi. Gözlerini kırpıştırıp ufak bir çakıyı da göğüslerinin arasına sakladığında Black belediye binasına yüzünü döndü.

"Önden ben gideyim." diye fısıldadı Shailene içeri girmek için hareketlenen Black'i koluyla durdurarak.

Binanın içerisi duman ve tozdan görünmüyordu, öyle ağır bir koku vardı ki, Shailene bile hemen buradan çıkıp kusmak istedi bir an için. Her ne kadar, oksijenden çok karbon kokusu alsa da, derin bir nefes alarak kendini rahatlamaya çalıştı ama aldığı nefes sadece göğsünü acıtmaya yaradı. Black kolunu burnuna siper ederek, yandan aşağıya doğru inen merdivenleri gösterdi. Shailene kafasını sallayıp sessizce merdivenlere doğru ilerledi. Black peşinden etrafı kolaçan edip onun kadar küçük ve sessiz adımlar atarak ilerliyordu.

Shailene ve Black sessizce merdivenlerden aşağıya indiler. Binanın her tarafı küflenmiş, havayı mazot kokusu sar-

mıştı. Shailene ağzından nefes alarak ilerlemeye devam etti. Merdivenlerin üstü moloz ve yanmış kağıt parçalarıyla doluydu. Moloz parçaları ne kadar sessiz ve yavaş hareket etmeye çalışsa da ayaklarının altında eziliyor, kulaklarını tırmalıyordu. Alt kata indikçe havadaki tabaka o kadar kararıyordu ki, Shailene'in önünü görmesini neredeyse imkânsız hâle getiriyordu. Black arkasından elini, havadaki kalın tabakayı açmak için sallarken, merdivenlerin sonuna geldiler. Karşılarında, tüm moloz ve yanmış kağıt yığınlarının ardında büyük, kalın ve demirden bir kapı vardı. Üstü binanın aksine tertemizdi.

Shailene arkasını dönüp Black'e baktı. O da aynı fikirdeydi. O kapının ardında ya Zherif vardı ya da Devlin.

Seni almaya geliyorum, diye geçirdi içinden. En azından hayatında, birini kurtarmayı, yaşamını mahvetmemeyi becerebilirdi. Bunu yapabilmeliydi. Mark Dates'e olan borcuydu bu.

Bir hayalet kadar sessiz, demir kapıya yaklaştılar. Kapıda ne sürgü, ne de tokmak vardı. Black öne geçip şifre girilebilecek bir şey aradı. Ama ne buton bulabildi ne de başka bir şey. Shailene'in beyni alarm verirken, aniden kapı ardına kadar yavaşça açıldı. Shailene ve Black birbirlerine doğru sokulup pozisyon alırken, tam karşı duvardaki kırmızı boyalı yazı gözlerine çarptı: ŞAH MAT.

Shailene sinirlenerek yazıya bakarken, bir anda etraflarına, tepelerinden eli silahlı adamlar atladı. Black, Shailene'i geri çekip kendine dayarken Shailene kabzayı iyice kavradı. Adamlar zayıf ve çelimsiz görünüyordu. Ama Shailene bundan fazlası olduklarını sezinliyordu. Muhtemelen dövüşmek ya da bir şeylerden kaçma konusunda ustaydılar. Black adamları süzerken Shailene, akılsızlığına yanıyordu. Onları yine kandırmışlardı.

Adamlar, önce bir şey yapmadı. Shailene ve Black sırt sırta vermiş, adamlara bakarken teki, moloz ve yanmış kağıt yığınına bir tekme attı. Ve tozlu havaya, ağır ve tüm görüş mesafesini yok edecek bir duman musallat oldu. Shailene gözlerini

kısarken, bunun son şansı olduğunu hatırlayarak öne doğru atıldı. Yem olmaya niyeti yoktu. Bıçağını daha önce karşısında duran adama sallarken, adamı neredeyse göremiyordu. Duman adamı kamufle ediyor, hareketlerini gizliyordu. Black'in bıçağı metal bir şeylere sürtünürken Shailene, sırtına yediği bir yumruk ile öne sendeledi ve yere çöktü. Ellerini yere dayayarak dişlerini sıktı. Duman gözlerini acıtırken öksürdü, neredeyse ciğerlerinden bile duman çıkacaktı.

Ellerinden destek alıp tek ayağını arkaya doğru fırlattı. Orada olmasını umduğu adam inleyip yere devrilirken önüne geçen adamı duyarak ellerini arkaya attı ve yere doğru oturuyormuş gibi pozisyon alıp bu sefer tekmesini öne savurdu.

Aceleyle kalkıp düşürdüğü bıçağını aradı. Bir kum torbasının çakılışı gibi ses duyduğunda elleri daha da hızlanmaya başladı. O kişinin Black olmamasını umuyordu.

Birisi gelip onu arkaya doğru çektiğinde hemen doğruldu ve arkasına dönüp karşısındakine yumruk attı. Ama düşmanı yumruğundan sıyrılıp ona dirsek attığında Shailene, kollarını yüzüne doğru kaldırarak saldırısını savuşturdu. Black bağırıp bir şeyi duvara çarparken, Shailene etrafında dönerek yarısını görebildiği düşmanına bir tekme attı. Duman hafifçe yere çökerken, Shailene'in görüşü iyileşmeye başlamıştı. Adam sendelese de öne çıkıp, elindeki beyzbol sopasını Shailene'e salladı. Sopa Shailene'in karnına isabet ederken genç kız nefessiz kaldı ve ağzından boğuk bir inilti çıktı. Adam sopayı hızla çekip Shailene'in karnına yeniden geçirdi ve Shailene dizlerinin üstünde arkaya doğru savruldu.

Karnı acıyla yanarken, ağzına kötü bir tat gelmesiyle yere tükürdü. Kanlar ağzından aşağıya akarken, ellerini yere dayayıp soluklanmaya çalıştı. Kan boğazını yaksa da aldırmamaya çalışıp birkaç kez öksürdü. Koluyla ağzını silip kaşlarını çatarak ayağa kalktı ve düşmanına saldırdı.

Düşmanı bir tekme savururken genç kız eğildi ve dizlerinin üstünde düşmanın bacağının altından ileriye doğru kay-

dı. Tam adamın arkasına geldiğinde ters takla atıp iki ayağını adamın sırtına geçirdi. Adam neye uğradığını şaşırıp yere yığılırken Shailene de taklanın etkisiyle yüz üstü yere düştü. Alnı sertçe yere çarparken inledi. Boğazı yeni bir dalgayla dolunca, kanlar ağzından fışkırarak yanmış kağıt parçalarının üstüne döküldü. Genç kız öksürüp doğrulmaya çalışırken, duman tamamen etrafından çekildi. Birisinin çığlığını duyduğunda kafasını çevirdi. Ciğerine daha az mazot kokan havayı çekerken, arkasındaki manzara karşısında donup kaldı. Black, burnundan kanlar akarken, yüz üstü yerde yatıyordu. Üstelik iki kişiyi de iyi dövmüştü. İki adam Shailene'e yaklaştı. Shailene son bir güç alıp ayağa kalktı ve yumruklarını sıktı. Kollarını kendini savunmak için bedenine yaklaştırdı. İki adam da ellerindeki sopaları sallarken Shailene nasıl kaçacağının planını yapmaya çalışıyordu. Black'i taşıması gerekti. Ama yaralıydı ve tüm bedeni ağrıyordu. Gerçi bu dayanamayacağı bir acı değildi. Aklına Zherif'in ininden kaçtığı an geldi. Kaç kırığı kaç çıkığı olmasına rağmen Black'i evine götürmüş sonra da eve gitmişti. Bu sefer de bunu başarabilirdi. Ve yeniden işe koyulup Devlin'i bulabilirdi. Tek yapması gereken…

Ensesine değen metalle ürktü ve bir anda bedenine verilen elektrikle çığlık attı. Titreyerek tüm gücüyle bağırdı. Ve dünyası aniden karanlığa gömüldü.

Shailene yavaşça gözlerini açtığında ilk önce karnındaki acıyı hissetti. Kan tadı aldığında öksürdü. Acı bir tat tüm boğazını sarmıştı. Burnu hafifçe oynarken, temiz hava bir anda ciğerlerine doğru yol aldı. Oksijenle rahatlarken, göz kapakları açıldı. Gözüne çarpan ilk şey floresan ışıklarıydı. Gözleri yanarken elini öne doğru attı. Fakat eli gelmedi.

Şaşkınlıkla etrafına bakarken, aynı Hz. İsa gibi çarmıha gerilmiş olduğunu fark etti. Dikkatli bakınca, sıradan bir iple değil, zincirlerle duvara bağlı olduğunu gördü. Ellerini sinirle kendine doğru çekmeyi denedi. Ama bilekleri acıyınca bundan vazgeçti ve nerede olduğunu anlamak için önüne döndü.

Etrafı tamamen boştu. Üstelik koca camlardan, bir depo-

da olduğunu anlayabiliyordu. Tepesindeki floresanlar bir yanıp bir sönerken, boğazını temizledi. Boğazında hâlâ acı bir tat vardı. Bunu yok etmek için dilini ağzında döndürüp bekledi ve biriken tükürüğünü yuttu.

Dış kapı aniden açılınca gözlerini hemen o tarafa çevirdi. İki adam ve bir kadın içeriye girerken Shailene'in beyni bunun, Devlin'i isteyenler olduğunu haykırıyordu. Hepsinin kafasında kapüşon vardı ve yüzleri tüm ışıklara rağmen görünmüyordu. Kadın, adamlar Shailene'in tam önünde durduğunda biraz daha arkaya yerleşti ve arkasını ona dönüp uzun bir destekteki düğmelere basarak tek bir lambanın açık kalmasını sağladı. Tam Shailene'in üstündeki lamba.

Shailene debelenip hırladı. Elleri ve ayakları bağlı olmasa şu an hepsini parçalayabilirdi.

"Siz kimsiniz?" diye seslendi karşısındakilere.

Adamlardan biri öne çıktı ve kapüşonunu aşağıya indirdi. Sert yüz hatları ve keskin bakışlarıyla George Neshka ona gülümsüyordu. Shailene karşısında Haley'in -namıdiğer arkadaki kızın- babasını görünce öfkeye kapılıp daha fazla debelenmeye başladı.

"Boşuna uğraşma, onları kırabilmen mümkün değil." Adam ellerini cebine sokup genç kıza gülümserken Shailene öfkeden alev mavisine dönen gözlerini kıstı.

"Black nerede?" Sesi aynı zehir gibiydi.

"Ah eski sevgilin mi? İyi merak etme. O da başka bir yerde uyuyor." Adamın eğlenerek çıkan sesi Shailene'i deli ediyordu. Öne doğru atıldı ama kolları ve bacakları acıyordu. "Öyle yaparsan kolun ve bacağın çıkabilir. Eh, biz de bunu istemeyiz değil mi?"

"O kim?" diyerek kafasıyla diğer adamı işaret etti Shailene. George Neshka sırıtıp bedenini diğer adama döndüğünde adam öne çıktı ve yavaşça ellerini kapüşonuna doğru götürdü.

Kapüşonu aşağıya çektiğinde, uzun, tepeden toplanmış koyu kahverengi saçlar, ona alayla bakan kahve gözler ve hafif

sakal Shailene'in gözüne battı. Adamın dudakları her zamanki sadist bakışı için kıvrılırken Shailene'in kalbi hızlanmaya, bedeni titremeye başladı. Beyni o kadar çok şey söylüyordu ki, doğru dürüst düşünemiyordu. Korkuyu ilk defa iliklerine kadar hissederken karşısındaki adam güldü: Xaiver…

"Selam küçük psikopatım, görüşmeyeli nasılsın?" Xaiver'in sesi kulaklarına geldiğinde Shailene'in midesi bulandı. Sesi bile ondan iğrenmesini sağlıyordu.

"Devlin'i isteyen sen miydin?" Sesinin güçlü çıkması ve korktuğunu belli etmemeye çalışmak için dişlerini sıktı. Kız hareketlenip öne çıktı. Ama kapüşonunu çıkarmadı. Kollarını Xaiver'in beline dayayıp ona sarıldı.

Haley, babasının yanında, Xaiver'e sarılırken Shailene'in mukusu boğazına kadar çıktı.

"Ah tatlım hem evet hem hayır. Ama istediğim asıl kişi bir kız." Xaiver gülümserken, Haley kafasını yukarı kaldırdı ve kapüşonu düşmeyecek bir şekilde Xaiver'i dudağından öptü.

Haley ve Xaiver öpüşürken Shailene yüzünü buruşturdu. "Kesin şunu!"

Kız ona aldırmadan öpmeye devam ederken Xaiver ayrılıp Shailene'e sırıttı. Ve tek kolunu Haley'e dolarken kafasıyla onu işaret etti. "Onu tanıdın mı?"

"Haley." diye nefretle soludu Shailene.

Xaiver kafasını iki yana sallarken George Neshka bir kahkaha attı. Adamın kahkahası boş depoda yankılanırken Xaiver sadece sırıtmakla yetindi.

"Sana demiştim." dedi George böbürlenerek. "Buna inanıyor."

"Gerçekten iyi iş başarmışsın." Xaiver de George Neshka'ya katılıp kahkaha atınca Shailene tüm gücüyle bağırdı.

"Neler zırvalıyorsunuz siz? O sürtük Haley'den başkası değil."

Xaiver kahkahasını bastırıp kafasını eğdi ve burnunu kızın, Shailene'in göremediği yanağına değdirdi. "Kapüşonunu çıkar hayatım."

Kız kafasını sallayıp kollarını Xaiver'in belinden ayırdı. Yüzünü Shailene'e dönerek kapüşonunun kenarlarından tuttu. Xaiver ve George birbirine çok benzeyen bir sırıtışla Shailene'e baktı. Tepkisini merak ediyor gibiydiler.

Şapkanın altındaki Haley'di, Shailene buna adı kadar emindi. Hard diskini almış, ortadan kaybolmuştu. Hem de hep Devlin'e bir şey olacağı sırada. Sarışındı ve de Devlin'i isteyen George Neshka'nın kızıydı. Kızın o olması gerekirdi. Şu an tek yaptıkları oynayıp, Shailene ile dalga geçmekti. Shailene kızı zaten tanıyordu. Kız kapüşonu aşağıya indirdi ve yüzü göründü.

Shailene nefesini tuttu ve anında gözleri doldu.

Uzun sarı saçları göğsünden dökülecek şekilde dışarı fışkırdı. İnce dudakları düz bir çizgi şekilde dururken, yaşına rağmen yüzü hâlâ aynıydı. Olgunlaşmış olsa da yüzündeki çizgiler, yüzünün şekli aynıydı. Gözleri aynı bakıyordu. Boş, anlamsız. Gözleri ise Shailene'in eskiden olduğu gibi parıldayan maviliğinde kendisine bakıyordu. Siyah olması gereken gözleri.

Birkaç damla yaş gözünden aşağıya süzülürken, başının uğuldadığını hissetti. Karnının acısı bile hafiflerken, kalbi uzun zamandan sonra ilk defa ağrımaya başladı. Ve karşısındaki kız ona gülümseyip seslendi.

"Merhaba abla, uzun zaman oldu." diye neşeyle şakıdı Shay.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Shailene gözyaşlarının arasından bağırınca Xaiver bir kahkaha attı.

"Bunu beklemiyordun." Kolunu Shay'in omzuna atıp kızı kendine çekti.

"O öldü! Gördüm! Kalbi elimin altında durdu!" diye bağırdı Shailene. Sesi tüm depoda yankılanıyordu. Deponun pencerelerinden yavaşça içeri sızmaya başlayan gün ışığı yüzüne vururken, gözleri kızarmış ve kısılmıştı. Kardeşi ona yalan söylemişti. Ve Xaiver'i kendisine tercih etmişti.

"Bazen çok saf olabiliyorsun küçük psikopatım, bu da en büyük zayıflığın. İnsanları kendini hiçe sayarak tehlikeye atıyorsun ama en sonunda zarar gören sen oluyorsun."

Shailene'in gözyaşları betona damlarken George olduğu yerden güldü. Xaiver dudaklarını bükerken Shay hiçbir şey ifade etmeyen mavi gözleriyle ona bakıyordu. O kadar donuklaşmışlardı ki, kendi gözlerini hatırlatıyordu.

"Shay hiç ölmedi. Hatta o bıçağın üstüne bilerek atladı. Değil mi bebeğim?" Xaiver burnunu Shay'e sürttüğünde genç kız kafasını sallayıp adama sokuldu. "Sen odanda deli gibi sevinirken ben de küçük şeytanıma bir ilaç enjekte ettim. On beş dakika içinde kalbi ölmüş kadar yavaşlatan bir ilaç."

Xaiver'in kelimeleri Shailene'e birer tokat gibi çarparken, içinde beş yıldır hissetmediği duygular patlak veriyordu. Korku. Nefret. Üzüntü. Hayal kırıklığı. Endişe.

George Neshka eğlenerek onu izlerken, Xaiver burnunu kardeşine sürtmeye devam etti. Shailene, Xaiver'in kafasını itmek, Shay'i onun kollarından koparıp almak istedi. Ama ellerini öne doğru kımıldattığı anda, demir kelepçeler bileklerini acıttı. Genç kız dudağını ısırıp burnunu çekerken Xaiver sırıttı.

"Ah Shailene, bana kırılmış gözlerle bakma lütfen." Oysa Shailene'in gözünde onun için sadece nefret vardı. "Zaten olay seninle ilgili değildi."

Shailene gözlerini kırpıştırırken, güneş iyice yükselmeye ve yüzüne vurmaya başlamıştı. Xaiver kıkırdarken Shay kollarını iyice Xaiver'e doladı.

"Gördüğün gibi." dedi Xaiver, Shay'in başına öpücükler kondururken. "İşim hiçbir zaman seninle ilgili değildi. Aslında sen de biraz itaatkâr olsaydın, benim için mükemmel olurdu tatlım. Ama gördüğün gibi, belli bir yaşı geçtiklerinden insanları kendine karşı itaatkâr yapamıyorsun. Ama küçük yaşta…" Kafasını kaldırıp Shay'i işaret ederek sırıttı. "Onlara bir şeyler gösterdiğinde… Sana karşı inanılmaz bir sadakat duygusu besliyorlar."

Shailene'in gözyaşları gözünde kururken George Neshka araya girdi. "Amacımız hiçbir zaman seni almak değildi. Amacımız Shay'i almaktı. Çünkü zaten sen asla bize uymayacaktın. On sekizinde bir kızın bize itaat etmesi nasıl beklenebilir? Ama Shay… O, on üçündeydi. Ve Xaiver'i seviyordu. Senden daha çok. Annesinden daha çok." Shailene'in gözlerine perdeler inerken, George Neshka ona gülümsedi. Karanlık ve kötü bir gülümsemeydi bu. "Sen, onu korumaya çalışırken o sana ihanet etti. Onu gizliden gizliye çalıştırırken ruhun bile duymadı."

Xaiver elini Shay'in kolunda gezdirirken, genç kız kendinden geçmiş gibi gözlerini kapadı. "Aslında…" diye konuşmayı devam ettirdi Xaiver. Shailene'in kolları uyuşmaya,

ayakları acımaya başlamıştı. Ama içindeki öfke onu güçlü kılıyordu. Kurtulmalı ve Devlin ile Black'i bulmalıydı. "Anneni öldürmen iyi oldu tatlım. Ondan nasıl kurtulacağımı bir türlü bulamamıştım. Ama sen beni kurtardın. Gerçi beni hapishaneye atarak vaktimi aldın ama olsun."

Shailene'in yüzü şaşkınlıkla kasılırken, kelimeler dudağından yavaşça çıktı. "Seni çıkarmak için para ödeyen ve imza atan Shay'di." Devlin ona bunu hiç söylememişti ama Shailene onun telefonlarını dinlediğinden her şeyi biliyordu. Bu kızın da Haley olduğunu düşündüğü için üstünde hiç durmamıştı. "Haley'i gözümün önüne yem olarak attınız."

George Neshka ufak bir kahkaha atıp elini salladı. Ardından üstüne tam oturan takım elbisesinin içine soktu. "Benim saf kızım bunların hiçbirinden haberdar değil. O sadece senin hakkında bir şeyler öğrenmeye çalışıyordu. Bilgisayarının hard diskini alması planlarımın içinde yoktu ama senin onu Shay sanman için mükemmel bir neden oldu. Senin Zherif'in dükkânını patlamanı taklit etmemiz ve Devlin'i evde tutmam senin, onları yakınlaştırdığımı sanmanı sağladı. Ne o, ne de Mathilda benim neler yaptığımı bilmiyor. Onlar beni saygıdeğer George Neshka olarak biliyor. İyi bir iş adamı, harika bir koca ve mükemmel bir baba."

Xaiver'in eli Shay'in kolundan kalçasına inerken Shailene gözlerini kıstı. "Anlayacağın gibi tatlım, görev hiçbir zaman sen değildin. Aslında biraz eğlenceydin. Sean seninle eğlenirken biz de Shay ile eğleniyorduk." Sean'ın adı Shailene'in midesini bulandırırken, Shay'in adının geçmesi bir anda kanının donmasına neden oldu.

"Neler zırvalıyorsun?" diye hırladı Xaiver'e. Adamsa gayet rahat biçimde işaret parmağıyla Shay'in kalçasına daireler çizmeye başladı. Shay ise gözlerini kapamış biçimde ona itaat ediyordu.

"Kardeşine kaç yaşındayken birlikte olduğumuzu sor."

Shailene tüm gücüyle ileri atılıp bağırırken, Xaiver ve Ge-

orge aynı anda kahkaha attı. Shailene kollarını ve bacaklarını sallayarak deli gibi bağırıyor, sesi tüm depoda yankılanıp kendi kulaklarına geri dönüyordu. Xaiver ve George gülerken Shay bir anlığına kafasını kaldırdı ve Xaiver'e baktı. Ardından burnunu onun çenesine sürttü. Bunların hepsi onun midesini bulandırıyordu. Kardeşinin, korumaya çalıştığı kardeşinin, annesinin katili olan adamla birlikte olması….

Kalbine binlerce ok saplanırken Shailene yeniden bağırdı.

"Yalan söylüyorsun!"

Xaiver'in dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı ve gülmeyi kesti. "Kaç yaşındaydın Shay?"

Shay'in cevabı gecikmedi. "On üç."

"Seni pislik herif!" Shailene ileri atılıp tüm nefretiyle bağırdı. Ama George Neshka ile Xaiver'in gülümseyen yüzleri aniden kızgın bir ifadeye büründü.

"Sakın!" dedi George, Shailene'e doğru tehditkâr bir edayla yürürken.

Xaiver'in Shay'in kalçasında dolanan parmağı duraksadı. "Annem hakkında kötü bir söz söyleme."

Shailene aniden sırıttı. "Ne o, yoksa o fahişe annenize fahişe dememe mi kızdınız?"

George ileri atılıp Shailene'in bağlı olduğu düzeneğin üstündeki bir düğmeye bastı. Dayanılmaz derecede elektrik akımı Shailene'in vücuduna girerken genç kız çığlık attı. Tüm vücudu titrerken gözlerinden acı dolu gözyaşları süzülüyordu. Boğazı yanarken çığlık atmaya devam etti. Etinden et koparılıyormuşçasına canı yanarken, elektrik akımının durmasıyla çığlığı aniden söndü ve tüm vücudu külçe gibi ağırlaştı.

"Annem…" dedi Xaiver duvara dönen gözleriyle. "Hakkındaki sözlerine dikkat et. O namuslu bir kadındı."

"Alçak İsrail askerleri gelip ona tecavüz edene kadar her şeyi yaptı. Namusunu korumak için." George Neshka'nın sesindeki nefret en az Xaiver'inki kadar zehirliydi.

Xaiver, Shay'i bırakıp George Neshka'nın yanına ilerlerken gözlerini genç kıza dikti. "Ama o alçak askerler ne yaptı biliyor musun? Anneme tekrar tekrar tecavüz ettikten sonra onu bir köşeye attılar! Benimle, bizimle alay ettiler! Bize işkence ettiler! Dövdüler, hakaret ettiler! Fotoğraflarımızı çekip dalga geçtiler!"

Xaiver, George Neshka'nın yanına vardığında George kolunu Xaiver'in omzuna attı. "Ama artık onlardan daha güçlüyüz. Ve o iğrenç İsrailli askerlere, o iğrenç İsrail'e kimin patron olduğunu göstereceğiz. Ve İsrail ülkemizi işgal ederken, bize eziyet ederken kılını bile kımıldatmayan tüm dünyaya da!"

"İsrail'in tüm başkanlarını, bakanlarını esir alacağız, ülkeyi kaosa sürükleyeceğiz ve İsrail'i bitireceğiz. İsrail artık Filistin gibi ülkelere eziyet edemeyecek." Xaiver de kolunu George Neshka'nın omzuna attı.

"İsrail'den intikam almak için bir ordunuzun olması gerek." Shailene yorgun sesiyle mırıldanırken Xaiver bir kahkaha attı.

"Bir ordumuz yok ama mükemmel seri katillerden oluşan bir ekibimiz var! Sadece Shay'den oluştuğumuzu düşünmedin değil mi küçük psikopatım? Bundan daha zeki olmanı beklerdim doğrusu!"

George Neshka kafasını salladı. "İsrail karşısında artık savunmasız çocuklar olmadığını kabul edip yenilecek. Bir daha hiçbir Filistinli, İsrailli askerler yüzünden eziyet görmeyecek! Ve…" George Neshka'nın dudakları yukarı kıvrıldı. "Annemizin öcünü alacağız."

Shailene'in tüm vücudu şaşkınla sarsılırken kulakları uğuldadı. "Anneniz mi?"

Xaiver şaşırmış gibi yaptı. "Aa, sana söylemedik mi tatlım?" Xaiver önce George Neshka'ya ardından genç kıza çevirdi kafasını. "George ve ben, kardeşiz."

Ginger'ın eli titrerken Lulu Dave'in kafasına çıkmış saçlarıyla oynayarak ona şarkı söylüyor, Lucy de Felix ile birlikte bulmaca çözüyordu. Ginger'ın içi rahat değildi, kesinlikle kötü bir şeyler oluyordu. Bunu hissedebiliyordu. Titreyen elini pantolonuna sürerken kendini Lulu'nun neşeli kahkahasına bıraktı.

"Dave bana inek gibi möölemeyi gösteriyor." Lulu'nun kahkahası kulaklarına dolarken Ginger elinde olmadan kız kardeşine gülümsedi.

"Möööö!" dedi Dave neşeyle kafasındaki Lulu'yu gıdıklarken. Gün ışığı eve vururken Ginger yeniden iç çekti. "Kızlar, hadi artık yatmanız gerek bakın güneş doğdu."

"Bugün okula gitmeyecek miyiz?" Lulu Dave'in saçlarını karıştırırken kahverengi gözlerini ablasına çevirdi. Ginger kafasını iki yana sallayıp ayağa kalktı ve Lulu'yu Dave'in kafasından indirip kucakladı.

"Hayır bebeğim, bugün evde kalacaksınız." Lulu'nun başından öptü.

"Peki yarın?" Lulu tombul yüzünü ablasına çevirdi. "Yarın gidebilecek miyim?"

Ginger dudağını ısırdı. "Birkaç gün evde kalmanız gerek. O yüzden okula gideyemeceksin."

Lulu suratını asıp küçük dudağını büktü. "Yani Kevinlarla oynayamayacak mıyım?"

Lulu'nun üzgün suratını gören Dave hemen araya girdi. "Ben sana yetmiyor muyum yani?" Suratını astı. "Hemen beni unuttuğuna inanamıyorum Lulu."

Lulu öne atılıp Dave'e sarıldı. Ardından küçük elleriyle Dave'in yanaklarını sıktı. "Sen benim koca ayımsın Davey."

Dave kıkırdayıp Lulu'nun yanaklarını sıktı. "Sen de be-

nim küçük tavşanımsın Luluy." Ellerini indirip Lulu'yu yanaklarından öptü. "Ama şimdi ablanın sözünü dinleyip yatma vakti. Haydi bakalım." Lulu'yu kucaklayıp ayaklandı.

"Ben yatırırım." diye ayaklansa da Dave, Ginger'ı omzuna bastırarak geri oturttu.

"Bizi rahatsız etme Gini Gi!" Dave ona göz kırptı. "Değil mi Luluy?"

Lulu ellerini çırptı. "Evet!"

"Lucy Lu?" Dave kafasını çevirdiğinde Lucy kafasını sallayıp kalemi bulmacanın üstüne koydu ve Felix ile ablasına sarılıp Dave'in yanına gitti. Dave onu da kucağına alıp zorlanıyormuş gibi yaptı. "Of, siz çok ağırmışsınız."

Lucy güldü ama Lulu suratını asıp Dave'in göğsüne vurdu. "Değilim! Ben şişko değilim!"

Dave canı acımış gibi yüzünü buruştururken Felix ayaklandı ve Ginger'ın karşısına oturdu. Genç kızın gözünden uyku aktığını görebiliyordu. Ama sırf Lucy'nin kafasını dağıtmak için ayakta kalmıştı.

Ginger ikisine de minnettârdı.

"Elin de baya ağırmış prenses." Dave kıkırdayıp merdivenlere yöneldi. "Hadi gelin sizi Bay ve Bayan Dates'in yatağına yatıralım."

Dave merdivenleri çıkmaya başlamışken Lulu heyecanla el çırptı. "Bize masal da okur musun?"

Dave kafasını sallayıp gözden kaybolurken "Tabii ki." diye mırıldanıyordu.

Dave'in ve kızların sesi kesilince Ginger derin bir iç çekti. Burada kalması doğru muydu? Evden gitmişti. Anlaşmayı bir şekilde bozmuştu. Shailene'e her şeyi anlatmıştı. Artık para kazanmak için yeniden şarkı söylemeye mi dönecekti? Ki zaten kulüpte şarkı söyleyerek kenara biraz koymuştu. Ama kızların okulu, ihtiyaçları… Kesinlikle daha fazla kazanması gerekiyordu.

"Ne düşünüyorsun?" Felix'in sesi onu düşüncelerinden sıyırdı. Genç adam parmaklarıyla oynarken gözlerini onlardan ayırmıyordu.

"Hiç, sadece…" Derin bir nefes aldı. "Kızlara nasıl yetişeceğimi düşünüyordum."

"Yetişmek?" Felix kafasını yavaşça kaldırıp kirpiklerinin altından ona baktığında Ginger'ın kalbi tekledi.

"Parasal anlamda." Tırnaklarını koltuğa bastırıp kendini sakinleştirmeye çalıştı.

"Ailen?" Felix kaşlarını çatınca Ginger onun ve Dave'in hiçbir şey bilmediğini hatırladı. Anlatması doğru olur muydu? Shailene ve Devlin ona kızar mıydı? Gerçi Devlin'i kimin kaçırdığını bilmek onların da hakkı değil miydi? Ginger cevap vermeyince Felix yeniden ona seslendi. "Ginger?"

Ginger derin bir çekti. "Bunu anlatması gereken ben miyim bilmiyorum ama…"

"Anlat." dedi Felix nazikçe. Sesi içini rahatlatıyordu. Ve Felix'in onunlayken normalde takındığı tavır yoktu. Yani eli ayağına dolanıp saçmalamıyordu.

"Ben…" Ginger önce nereden başlaması gerektiğini bilemedi. Ardından vücudunun duruşunu dikleştirdi. "Onlar benim ailem değil. Benim ailem… Yani annem başka biriyle evlendi ve üvey babam…" Ginger'ın sesi kısıldı ve göğsüne bir şey oturmuş gibi canı acımaya başladı. "Bana tecavüz etmeye kalktı." Genç adamın oturduğu yerden kasıldığını görebiliyordu. "Ben karşı çıkınca da Lucy'ye sarkmaya başladı… Anneme anlatmaya çalıştım ama beni dinlemedi." Ginger'ın gözleri dolunca Felix aniden ayaklanıp kızın karşısına geçti.

"Ağlama, lütfen, lütfen." Sesi o kadar çaresizdi ki Ginger'ı anlık gülümsetti.

"Ben de Lulu ve Lucy'yi alıp evden kaçtım. Para kazanmak için de şarkı söylemeye başladım. Ama sonra bir adam gelip bana bir teklif sundu. Shailene'in gözünü boyamam karşılığında bana bir ev, bir aile ve maddi destek verdi."

Felix anlamayan gözlerle ona bakarken Ginger yeşil gözlerini, kahverengi gözlü çocuğa dikti.

"Shailene ile Devlin kuzen değil. Devlin'in babasına zarar vermek isteyenler Devlin'in peşine düştüğünden Shailene'i onu korusun diye yanına verdiler. Shailene aslında…" Susup ona baktı. "Bunu benim anlatmam doğru değil. Bunu Shailene söylemeli. Anlayacağın Devlin'i Bakan'a karşı olanlar kaçırdı. Shailene de bir arkadaşıyla peşlerinden gitti."

Felix yere oturup şaşkınca ona bakarken Ginger ellerini kotuna sildi. Genç adamın idrak etmekte zorlandığını anlayabiliyordu. O da olsa anlamakta zorlanırdı.

"Sizi kandırdığım için çok üzgünüm… Benim… Benim başka bir seçeneğim yoktu… Ben sadece…" Felix aniden ayaklanıp dizleri üstüne çöktü ve Ginger'ın elini tuttu.

"Sana kızmadım, böyle düşünme. Sadece Shailene ve Devlin… Çok şaşırdım o kadar. Ama ben… Ben…" Yüzü kızarırken Felix kirpiklerinin altından genç kıza baktı. "Asla senin hakkında kötü düşünmem."

Ginger yavaşça gülümserken Felix'in dudakları da yukarı kıvrıldı. Birbirlerine bakarken kopan büyük bir gürültüyle ikisi de irkildi.

İri kıyım adamlar kapıyı kırıp aniden içeri daldı. Felix, Ginger'ın önüne atılırken genç kızın beyninde bir anda alarmlar çalmaya, gözünün önüne Lulu ve Lucy'nin yüzleri gelmeye başladı. Ginger korkuyla titrerken Felix kararlı bir ifade ile gözlerini kıstı. Adamlar içeri dalıp Felix'i yakasından tutup arkaya attılar.

Ginger çığlık atarken Felix yeniden ayaklandı ama adamlardan teki kafasını tutup yere vurdu.

"Felix! Hayır!" Felix yere yığılıp hareket edemez hâle gelince iki adam Ginger'ı kollarından kavradılar. Hiçbiri yukarıya çıkmaya yeltenmiyordu.

"Patrondan bir mesajımız var." Bir adam öne çıkıp Ginger'ın önünde durdu. "'Ötersen seni mahvedeceğimi söylemiştim.'"

Bir anda bir yumruk Ginger'ın karnına inince genç kız iki büklüm oldu. Ama bununla kalmadı. Durmaksızın bir sürü yumruk ve tekme kızın vücuduna balyoz gibi inerken genç kız yere düştü. Ağzından ufak çığlıklar çıkarken göremediği tekmeler vücuduna inmeye devam etti. Genç kızın vücudu ağırlaşıp acıdan yanarken beyninde Lulu ve Lucy'nin görüntüleri dört dönüyordu. Onlara zarar vermiyorlardı en azından. Onlara dokunmuyorlar, sadece Ginger'a bulaşıyorlardı.

En sonunda tekmeler durduğunda, Ginger'ın gözyaşlarının geçtiği yerler sızlıyordu. Göz kapakları ağırlaşırken düşündüğü son şey kız kardeşleriydi.

Bir bakıma onları koruyabildiğiydi.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Güneş tepeye çıktığında Dave elindeki kahvelerle koridorda ilerledi. Sıcaklık elini yakıyor ama umursamıyordu. Beyni meşguldü. Hâlâ olanlara inanamıyordu ve aklı hâlâ evde her şeyden habersiz uyuyan Lulu ile Lucy'deydi.

Kafasını öne eğmiş Felix'e yaklaştı ve kahvesini ona uzattı. Felix yavaşça elini kaldırıp kahveyi aldığında da yanına oturdu. Aslında canı ne yemek ne bir şey içmek istiyordu. Kahveyi sırf meşguliyet olsun diye almıştı. Doktorun çıkmasını beklerken biraz daha yerinde durmadan sallanan Felix'i izleseydi akıl hastası olabilirdi.

Felix yerinde sallanırken mırıldanmaya devam etti. "Onu koruyamadım bile."

"Evet." dedi Dave sıkılmış bir şekilde. "Bir kızı bile koruyamadın."

"Onları durduramadım bile." Felix'in kahve tutan eli titriyor, kahve eline dökülüyordu. Ama Felix bunu rahatsız edici bulmuyormuş gibi kahverengi gözlerini yere dikmiş sallanmaya devam ediyordu.

"Aynen öyle, çok zayıfsın." Dave gözlerini devirip kahvesini yudumladı. Aklından ne geçiyordu ki? O kahve bile sevmezdi. Yüzünü buruşturup kahveyi yanındaki çöp kutusuna attı.

"Hemen bayılıp onu tek başına bıraktım." Kahvenin yarısı yere dökülürken Felix tekrar sayıkladı.

"Evet, o kız bile senden çok dayandı."

Felix kahveyi ileri atıp sinirli gözlerini ona çevirdi. Gözleri normalde erimiş çikolata gibi dururdu. Ama bu sefer çamura dönmüşlerdi ve sanki aralarında kırmızı alevler vardı. "Hiç yardımcı olmuyorsun!" Felix sinirle bağırdığında Dave'in de sinirleri yukarı tırmandı.

"Burada bebek gibi sızlanmanın hiçbir faydası yok!" Kafasını ona çevirdi. Gözleri aynı sonbaharda dökülen yapraklar gibi bir renge bürünmüştü. "Bu laflar Ginger'ı iyi etmeyecek seni korkak herif!"

Felix bağırıp ayaklandı ve Dave'i yakasından tutup duvara yapıştırdı. Yumruğunu havaya kaldırdı. Dave'in yüzüne geçirecekti. Ama yumruk havada asılı kaldı. Dave'in yakasını tutan parmakları kasıldı ve Dave alayla güldü.

"Ginger'ın, Lucy ve Lulu'nun sana ihtiyacı var." Felix'in yakasındaki elini ittirdi ve genç adamın arkaya sendelemesine neden oldu. Eli hala havada asılıydı. "Kendine gel!"

Ardından Felix'e bir tokat attı.

Tokadın şaklaması tüm koridorda yankılanırken Felix'in kafası yana düştü. Koyu saçları dağılıp gözünün önüne düşerken gözleri sulandı. Dave'in haklı olduğunu biliyordu. Kendini suçlaması Ginger'ı iyi etmeyecekti.

Doktorun odadan çıkmasıyla Dave yanına gitti. Felix, başı yan yatmış biçimde, eli havada öylece duruyordu. Dave önünde dikilince doktor iç çekti.

"Bakın, size karşı dürüst olacağım. Bunun nasıl olduğu hakkında bir fikrim yok fakat Bayan Vercal'ın iç organları feci zarar görmüş. Önce yoğun bakımda kalması gerekiyor. Ardından biz gerekli testleri yapıp ne yapılmasına gerektiğine karar vereceğiz. İç kanamasını durdurmak zamanımızı aldı."

Felix doğrulup burnunu çekti. Ama hâlâ yere bakıyordu.

Kendini başarısız gibi hissediyordu. Başaramamıştı. Sevdiği kızı koruyamamıştı.

"Peki sizce iyileşme ihtimali var mı?" Dave gözünü bile kırpmadan, soğukkanlılıkla orada, doktorun karşısında dikilip Ginger'ın durumunu soruyordu Felix'in olması gereken yerde.

Orada duran ben olmalıydım, diye geçirdi Felix içinden.

"Bir şey söylemek için henüz çok erken. Tek bildiğimiz bir süre…" Dave'in gözlerinin içine baktı doktor. "Gerçekten uzun bir süre burada kalması gerekiyor."

"Teşekkürler." dedi Dave kafasını sallayarak. Doktor elini Dave'in omzuna koydu ve omzunu sıktı. Ardından Felix'e üzgün bir bakış atıp uzaklaştı.

"Burada kal." dedi Dave ona sırtını dönerek. Felix sessizce ağlamaya başladığında eliyle ağzını kapattı. Gözyaşları yanaklarından süzülürken Dave'in sesini yeniden duyduğunda sesinin çıkmaması için kendini kastı. "Ginger'a yanında olduğunu hissettir. Ben Lulu ve Lucy ile olacağım. Onları tek bırakmayalım."

Felix'e bakmadan çıkışa doğru ilerledi. Felix koridorda dikilirken, parmaklarının arasından hıçkırığı kaçtı. Ardından elleri gevşeyip aşağıya düştü. Koridorda sessizce ağlamaya devam ederken, içeride, Ginger'in bağlı olduğu makinenin sesini duyabiliyordu.

Devlin ellerini bininci kez çekerek kurtarmaya çalıştı ama bir işe yaramıyordu. Bileklerinin acısına dayanamayıp kendini kasmayı bıraktığında karşısında kendisiyle aynı durumda olan Black'in gözlerini kapatmış biçimde oturduğunu gördü.

"Böyle bir durumda uyuyor musun yani?" Devlin'in iğneleyici sesi Black'i rahatsız etmedi. Hatta genç adama karşılık

verme ihtiyacı bile duymadı. Devlin tıkıldıkları ufacık deponun tepesine, çıkış yerlerine baktı. Elleri kalın halatlarla deponun uçlarına bağlanmıştı. Oturdukları yer Devlin'in beş adımı uzunluğunda ve dokuz adımı genişliğinde idi ortalama. Tepedeki camdan içeri giren güneş ışığı olmasa depo tamamen karanlıktı. Devlin bağlı olan elinin bileğini ovarken söylenmeye devam etti. "Ne yani, şimdi de beni duymazlıktan mı geliyorsun? Biliyor musun, çok fazla umursamaz ve iticisin."

Black yine onu duymamış gibi yapınca Devlin sinirle ayağını yere vurdu. "Beni delirtiyorsun!"

"Çeneni kaparsan…" diye mırıldandı Black sakince. "Belki bir kaçış planı bulma çalışmalarımda daha faydalı olabilirim."

"Ah!" dedi Devlin alayla. Ardından elini bileğinden çekip havada salladı. "Beyimizi rahatsız ettiysem üzgünüm!"

"Evet." dedi Black sesindeki alayı göz ardı ederek. "Ettin."

Devlin sinirle gözlerini başka yöne çevirdi. Elinin bağlı olduğu halat yuvarlak halkalarla oturduğu yerin arkasındaydı. Halatın bağlı olduğu yer tam olarak belinin arkasına geliyordu. Halat yuvalarlak halkalara geçirilerek Devlin'in hareketini kısıtlamak için zorlaştırılmıştı. Devlin arkasını dönemiyordu, bileğindeki halatı gevşetemiyordu. Sıkışıp kalmıştı. Üstelik karşısında, kendisiyle aynı durumda olan Black ona yardımcı bile olmuyordu.

"Shailene orada, o insanlarla yalnızken burada oturup düşündüğüne inanamıyorum." diye söylenmeye devam etti Devlin. Sinir bozucu olduğunu biliyordu ama Shailene'in tek başına kapana kısılmış biçimde olduğu düşüncesi onu çok sinirlendiriyordu.

Black gözlerini açıp ona baktı. Yeşil gözleri karanlık gecede parıldayan çimenler gibi kendisine bakıyordu. Göz kapakları gevşekçe açılmış, sanki dünyanın en gereksiz şeyi kendisiymiş gibi, ona bakıyordu. "Senin Shailene'i düşündüğünden çok onu düşünüyorum. O yüzden mızmızlanmayı kes."

"Ah evet, çok belli oluyor." Devlin sırtını sinirle küflü duvara vurdu. Deponun tavanındaki pencere kapalıydı. Eğer açılmazsa kokudan her an ölebilirdi. Duvarların her yeri küflüydü ve Devlin'in kafasına doğru ağır bir küf tabakası sarkıyordu. Devlin yüzünü ekşitirken Black bacaklarını kırıp kendine çekti.

"Ben tüm hayatımı onun için feda ettim. Her şeyimden vazgeçtim. Okulumdan, kariyerimden, hayatımdan. Peki sen? Sen sadece onu düşünerek tek bir şey yaptın mı bakan oğlu? Bana tek bir şey söyle."

Black'in kelimeleri Devlin'e doğru füze gibi uçarken her biri yüzünde patladı. Black her şeyinden vazgeçmişti. Sırf sevdiği kız için. Peki Devlin? O neyinden vazgeçmişti?

Köpeğim Myrn'den vazgeçtim.

Hayır, diye geçirdi içinden. Myrn'den Haley ondan ölesiye korkuyor diye vazgeçmiştim.

Gözlerini Black'ten kaçırıp küflü duvara dikti. Shailene için neyden vazgeçmişti? Onun için neyi göze almıştı?

Uyuşturucu almaktan caydım.

Hayır, Haley beni azarladığı içindi.

Gözlerini kapatıp kendini zorladı. Shailene için… Shailene için bir şeylerden vazgeçmiş olmalıydı. Onu seviyordu. O, onun kız arkadaşıydı. Bacakları sinirle kasılırken gözlerinin önünde çeşitli renkler belirmeye başladı. Devlin kendini mor beneklere bırakıp hafızasını yokladı.

Lisemi değiştirdim.

Hayır, Haley orada diye lisemi değiştirdim.

Devlin en sonunda büyük bir boşlukla gözlerini açıp kafasını Black'e çevirince Black yavaşça gözlerini kapattı.

"Gördün mü? Söylemiştim."

Shailene şaşkınlığın kendisini ele geçirmesine izin vermemek adına derin bir nefes aldı. Kız kardeşi kendisine ihanet etmişti, sevgilisinin eski sevgilisinin babası, hayatını mahveden adamın kardeşiydi, hayatını mahveden adam ve sevgilisinin eski sevgilisinin babası İsrail'i indirmek istiyordu, Devlin ile Black buralarda bir yerde olmalıydı, hayatını mahveden adamın ve sevgilisinin eski sevgilisinin babasının, Shay gibi bir çok kişiden oluşan bir ekipleri vardı.

"Peki ya aradığın kız?" diye seslendi Xaiver'e Shailene. Xaiver, George'a sırıtırken kafasını Shailene'e çevirdi. "Devlin'in yakınında olan ve uğruna adamlar tutup aradığın kız? O kızın Ginger olmadığını ve Ginger'ı Neshka'nın tuttuğunu biliyorum."

"Ah…" dedi George Neshka takım elbisesinini düzeltirken. "O kızın konuşmayacağını sanarak gerçekten büyük bir aptallık ettiğimi biliyorum. Ama merak etme." Koyu, keskin ve acımasız gözlerini genç kıza çevirdi. "Artık tekrar konuşamayacak."

Shailene yüz kasları kasılırken sinirle bağırdı. "Eğer ona dokunduysan-"

"Ne yaparsın?" diye gülerek sordu Xaiver ellerini iki yana açarak. "Burada kısılıp kaldın bebeğim, buna hiç mi kafan basmıyor? Tamamen bizim merhametimize kaldın. Benim ve kardeşimin."

"Ve inan…" dedi George Neshka gülümseyerek "Bizim hiç merhametimiz yoktur."

"Ginger'a bir şey olmasın." diye mırıldandı Shailene onları duymazlıktan gelerek. "Dua edin bir şey olmasın."

"Ah!" diye inledi Xaiver. "Zaten o hiç bu planda yoktu ki! O sadece para kazanmaya çalışan bir fahişeydi."

"O!" diye bağırdı Shailene. "Hepinizden daha namuslu, daha nazik ve umut doluydu!"

Sesi depoda yankılanırken Shay onları görmüyormuş gibi karşıda bambaşka bir noktaya bakıyordu. Ama Shailene nereye baktığını bir türlü anlayamıyordu. Güneş arkasından sırtına vurmuş, saçlarını altın gibi gösteriyordu. Ama duruşu, saçları, yüzü ve sırıtışı artık Shailene'e aşırı yabancıydı. Kalbinde onun için bir sevgi beslemiyordu artık. Onu görünce sevinmiyordu.

O artık benim kardeşim değil!

"Kendine mi söylüyorsun tatlım?" George Neshka ellerini cebine soktu.

"Sırf benim gözümü boyamak için o kızın hayatını mahvettiniz." diye burnundan soludu Shailene. İçindeki öfke onlar konuştukça daha da artıyordu.

"Gözünü boyadık ama sen nihayetinde kızı bulamadın. Ve bulamayacaktın da zaten. Çünkü aşırı körsün." George Neshka arkasını dönüp ilerlediğinde Xaiver güldü.

"Niye biliyor musun benim tatlı küçücük psikopatım, ortada senin sandığın gibi bir kız yoktu da ondan!" Xaiver bağırdığında Shailene'in gözleri açıldı. Alnından terler yavaşça süzülürken gözlerini kırpıştırdı. Yok muydu yani?

"Çünkü o kız başından beri sendin."

Shailene'in nefesi kesildi. Başından beri aradığım kız ben miydim yani?

İçinden kahkaha atmak gelse de bu isteğini bastırdı. Sinirleri aşırı bozulmuştu ve sinirinden kuduz bir köpek gibi kaşınıyordu.

"Zherif'in aradığı o kız sendin. Tüm o konuşmalar… Hepsi bilerek yapılmıştı. Sen Çin Lokantası'nda Zherif'i dinlerken o bundan haberdardı. Duymanı istediği şeyleri söyledi sadece. Kardeşimin istediği kız sendin, neden biliyor musun?" George Neshka elinde bir alet ile Shailene'e yaklaştı. Ucu uzun bir alet-

ti. Shailene ne olduğunu bilmiyordu. "Senden intikam almak istiyordu. Ve burada da, planımızın ikinci kısmına geçiyoruz."

George Neshka aletin tuşuna bastığında aletin ucundan alev çıktı. Bu bir çakmaktı.

Xaiver kardeşinin yanına gidip güldü. "Devlin'i istediğimiz doğru. Çünkü lanet babası, Mark Dates, İsrail'e kurulacak olan nükleer santrali destekliyor. Sence niye tatlım? Daha fazla Filistinlinin acı çekmesi için!"

Xaiver'in bir anda yükselen ses tonu tüm depoda yankılandı. Shay kendisine kukla gibi boş gözlerle bakarken Shailene kafasını eğip dişlerini sıktı. "İşte, tam olarak bunu durduracağız. Devlin planın bu aşamasında bize lazım. Babası Filistin ile yaklaşık 3 yıllık geçerlilik süresi olan bir anlaşma imzalayacak. Bu anlaşmaya göre de bir daha İsrail'e hiçbir şekilde destek veremeyecek. Anlaşmanın fesh edilmesi hâlinde de Filistin'e 35 milyar tazminat ödeyecek. "

Shailene'in dudaklarından ufak bir kıkırtı kaçtı. George Neshka alevlere gülümserken Xaiver kafasını kaldırıp ona baktı "Mark bunu imzalamaya yanaşsa bile Başkan izin vermez. Ve Mark'ı bakanlıktan alır."

George Neshka çakmağı havada salladı. "Mark Dates bunu Başkan'dan habersiz yapmak zorunda. Tabii eğer oğlunu seviyorsa. Mühürü bastığı anda anlaşma geçerlilik kazanacak. Çünkü biz Filistin'de imzayı attık bile."

"Siz delirmişsiniz!" diye fısıldadı Shailene. Bir ülkeye darbe düzenlemek mi? Bunlar aklını mı kaçırmıştı?

"İyi bildin." dedi George Neshka ve çakmağı Shailene'e yaklaştırıp alevi tenine değdirdi.

Shailene çığlık atıp çırpındı. Alev teninde gezinirken George Neshka sırıtıp gözlerini kapattı. Shailene yanan etinin acısıyla çığlıklar atıp kıvranırken Xaiver gülerek onu izliyordu. Genç kızın teni ısınırken, gözlerinden yaşlar boşalmaya başladı. Boğazından çıkan çığlıkların kendi kulağına döndüğünü bile duymuyordu. O kadar sesli ve içten bağırıyordu ki,

boğazı acımaya başlamıştı. Kendini kurtarmak için bileklerini oynattı ama George Neshka, Shailene'in tenine biraz daha yaklaştırdı alevi. Shailene çığlık attıkça göz kapakları gevşiyor, gülümsemesi genişliyordu adamın.

En sonunda George Neshka parmağını tuştan çektiğinde Shailene bir çığlık koyup öne doğru düştü. Yaşlardan önünü göremiyordu ama sanki derisinden duman çıkıyormuş gibi geliyordu ona. Shay ablası çığlıklar atarken gözünü bile kırpmamıştı. Belki de Shailene'in canını en çok da bu acıtıyordu. Gözlerini kırpıştırdı ve birkaç gözyaşı kirli yere düştü.

"Ah." George Neshka'nın sesi rahatlamış ve ferah çıkıyordu. "Bunu uzun zamandır yapmamıştım."

"Siz…" Shailene burnunu çekip gözyaşlarıyla bulanmış mavi gözlerini karşısındaki iki adama çevirdi. "Siz sadistsiniz."

"Bunu İsrail askerlerine borçluyuz." Xaiver çakmağı eline aldı ve ucunun tam üstüne avcunu yerleştirdi. Ardından tuşa bastı. Alev fırlayıp tenine değdiğinde gözünü bile kırpmadı.

"Peki bunu nasıl başardınız?" Shailene'in teni domates gibi kızarırken genç kızın canı hâlâ yanıyordu. Gözlerini George Neshka'ya çevirdi. "Kendini temiz tutmayı nasıl başardın?"

"Aslında düşünsen çok da zor olmuyor Shaileneciğim." George Neshka takım elbisesinin üstünü silkeleyip gülümsedi. "Kardeşimin arkasını ve kendi arkamı temizlemek için para gerekti. Ben de kendi işimi kurdum, Mathilda ile evlendim. Ailesinin çok ünlü bir tasarım şirketi olduğunu biliyor muydun? Beni daha da zengin ettiler. Böylece arkamızda kalan tüm kırıntıları temizledim. Xaiver'in evliliklerini sildirdim, sabıkalarını yok ettirdim, hapiste doğru an gelene kadar onu rahat ettirdim, ardından hapisten çıkardım."

"Ve tüm bunlar bir intikam için miydi?" Shailene'in sesi yorgun bir fısıltıdan farksızdı. Xaiver arkasına dönüp Shay'e baktığında, genç kız önce adama baktı ardından kafasını sallayıp deponun kapısına doğru yürüdü.

"Bizim değil…" dedi George Neshka. "Tüm Filistinlilerin intikamı için."

"Acı çeken tüm çocuklar için…" Xaiver'in sesi saf nefret taşıyordu. "Tüm aşağılanan, dayak yiyen, taciz ve tecavüze uğrayan, ailelerinden koparılan, işkence gören çocuklar için. Filistinli çocuklar için." George Neshka ağzını açtığında büyük bir nefret dalgası Shailene'in suratına çarptı. "Sizin görmezden geldiğiniz çocuklar için."

Abraham ve Nina evde dolanırken Dave tekrar kaşlarını çattı. "Sessiz olun dedim size! Lulu ve Lucy'yi uyandıracaksınız!"

Abraham sakalını sıvazlarken Nina gözlerini devirdi. Hiçbir şey yoktu. Artlarında bıraktıkları tek bir ipucu bile yoktu. Üstelik Shailene bile kayıplardaydı. Nina onun kuyruğu sıkışınca kaçtığından emindi.

"Sokağın güvenlik kamera görüntüleri?" Abraham son bir umutla fısıldadığında Nina umutsuzlukla kafasını salladı. Beyaz koltuğun tekine kendini bırakıp yüzünü elleriyle örttü.

"Hepsi silinmiş. Hem de hepsi."

Abraham sinirle sakalını çekiştirdiğinde Dave gözlerini devirdi ve bir sigara yaktı. Bacak bacak üstüne attığında ise Nina hızla kafasını kaldırdı.

"Umarım onu burada içmeyeceksin?" Gözleri hemen polis bakışlarına bürünmüştü.

"Beni durdurun memur hanım." Dumanı içine çekti ve kadına doğru büyük bir zevkle üfledi.

Nina'nın koyu kahverengi gözleri sinirle kısılırken elini havada salladı. Dave kafasını koltuğa yaslayıp iç çekti. Shailene neredeydi? Devlin neredeydi? Ne olmuştu onlara? Bir şey bilmemek çok boktandı. Hem de çok.

Kapının kilidinden bir ses geldiğinde tüm kafalar bir anda yukarı kalktı. Kim gelmiş olabilirdi?

Dave kafasını kaldırdı ve o an topuklu seslerini duydu. Abraham odada dönmeyi kesip elini sakalından çekti ve kapıya döndü.

Mary, uzun altın sarısı ince bir elbiseyle göz kamaştırıyordu. Kafasında gözlerini örten ince bir tülü olan beyaz bir şapka vardı. Ellerinde her zamanki gibi krem rengine yakın eldivenleri ve kolunun altında uzun beyaz çantası vardı. Mark onun yanında daha kısa dursa da, karısına göre daha yapılıydı. Kumral saçları ve Devlin'in ondan aldığı belli olan koyu mavi gözleri vardı. Uzun, özel kesim takım elbisesi ona tam oturmuştu. İkilinin birbirinden zıt görünüşlerinin aksine gözlerindeki duygu aynıydı: kızgınlık.

"Abraham Creyan ve Nina Chamberlen, görevden alındınız. Merkezinize geri dönün." Bakan'ın sesi odada dolanıp Abraham ve Nina'nın suratına çarparken Dave sırıttı. Duruşunu bozmadan sigarasını içmeye devam etti. Nina ayaklanırken Abraham, Mark'a doğru hareketlendi.

"Ama Bakan Bey… Biz…"

"Açıkça başarısız oldunuz." diye konuştu Mary sol elindeki eldiveni çıkarırken. "Oğlumu koruyamadınız ve tüm sorumluluğu Shailene'e yüklediniz."

"Shailene nerede?" Mark etrafa bakarken Abraham ve Nina birbirlerine yaklaştı.

"Bilmiyorlar." diye araya girdi Dave külünü silkelerken. "Ama bana soracak olursanız Shailene bunlar gibi oturmayı reddedip Devlin'i aramaya gitti."

"Shailene'i yalnız mı bıraktınız?!" Bakan sesini yükseltince Abraham da Nina da neredeyse yerin dibine girdi. Bunun olacağını tahmin edememişlerdi herhâlde.

"Efendim… Sizin haberiniz… Nasıl?" Abraham yavaşça konuşurken Mary sinirli gözlerini kıstı.

"Ben de arada sırada haberlere bakıyorum Abraham!" diye bağırdı Mark. "Oğlumun başına neler gelmiş ama siz

beni bir kere bile aramadınız! Ayrıca ben ve karım, oğlumun kaçırıldığını televizyondan öğreniyoruz. Sizce?!"

"Başa çıkamayacağımız bir şey değildi Bakan Bey…" Nina bir cesaretle kafasını kaldırdı. "Düşündük ki-"

"Bizden saklayıp tüm işi Shailene'e hallettirebileceğinizi ardından da tüm övgüleri toplayabileceğinizi düşünmüştünüz." Mary çıkardığı eldiveni elinde sıktı.

Seni seviyorum Mary, diye geçirdi içinden Dave.

"Çıkın dışarı!" Mary eldiveni tersine doğru çarptı. "Bir daha da evime geri gelmeyin! Oğlumu ve kızımı siz olmadan da bulabiliriz."

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Abraham ve Nina dışarı çıktığında Mary kendini koltuğa bıraktı. Dave sigarasını söndürüp kolunu Mary'nin omzuna attı.

"Sakin ol Mary, Mark onları muhakkak bulacaktır." Dave sesini nazikleştirmeye çalışırken Mark'ın korumaları evin etrafını kuşatmaya başladı. Takım elbiseli adamlar evin içine girip çıkarken Mark birilerini aradı ve salondan çıktı.

"Biliyorum, onları bulacağız." Mary iç çekti. "Ama merak etmeden duramıyorum. Hele de Shailene'i."

Dave elinde olmadan gülümsedi. "Ona gerçekten değer veriyorsunuz."

Mary kafasını salladı. Kısa saçları arkaya doğru jöleyle yatırılmıştı. Gözleri hem güçlü hem de yorgun bakıyordu. Felix olsa gözlerini çikolataya benzetirdi. Gerçi o esmer olan her şeyi çikolataya benzetiyordu.

"Tabii ki veriyorum, o oğlumun sevgilisi." Mary diğer elindeki eldiveni çıkarmaya çalışırken Dave bir anda donup kaldı. Hayatında ilk defa bir şeye şaşırırken gözlerini kırpıştırdı.

"Ne?" Dave kolunu çekip kendini Mary'den uzaklaştırırken beyni bir anlığına durdu. Mary ne dediğinin farkında mıydı? "Mary, iyi misin tatlım? Onlar kuzen ya, hani."

"Ah…" Mary gözlerini sıkıca kapatıp kendini sol tara-

fa doğru yatırdı. Sağ elini kaldırıp alnına dayadı. "Tanrım. Unuttum."

"Neyi?" Dave ona doğru eğildi. "Mary?"

Mary ona cevap vermedi. Mark içeri girince ardından korumalar da salona akın etti. Siyah gölgeler gibi hızla hareket ederlerken Dave'in gözleri Mary'de kilitli kalmıştı. Mary ne dediğinin farkında mıydı?

"Shailene hakkında çıkarılan tutuklama emrini kaldırttım. Onu görürlerse zarar vermesinler diye. Şimdi karakola gideceğim. Devlin'i kim kaçırdıysa bizimle iletişimde bulunacaktır muhakkak." Mark korumalardan birinin verdiği mendille alnını sildi.

"Mary?" Dave sorusunu yinelediğinde Mary ondan gözlerini kaçırıp iç çekti.

O anda büyük bir gürültü koptu.

Cam içeriye doğru büyük bir gürültüyle patladı ve kırıklar kasırga kopuyormuşcasına içeriye savruldu. Korumalar Mark'ın üstüne atlarken Dave de Mary'nin üstüne çullandı. Cam kırıkları bıçak gibi koltuklara saplanırken biri Dave'in sırtını çizdi. Birkaç adam bağırıp koşuştururken Dave kollarını iyice Mary'ye sardı. Mary koltukla Dave arasında sıkışmış biçimde yan yatmıştı. Dave gözlerini yavaşça açıp etrafa baktı. Devlin'in sevdiği beyaz koltuklar parçalanmış, birkaç koruma yaralanmıştı ama Dave, korumalar yüzünden Mark'ı göremiyordu. Mary inleyince Dave ağırlığını ondan çekti. Sırtı sızlarken yüzünü ekşiterek doğruldu. Dışarıdaki korumalar bir yere doğru koşarken Mary'yi kolundan tutup kaldırdı.

"İyi misin Mary?" Mary kafasını yavaşça sallayıp büzülen şapkasını kafasından çıkarırken Dave omzunu ovdu.

"Bakan'ı uzaklaştırın." dedi korumalardan biri içeriye bağırarak. Korumalar Mark'ı yerden kaldırırken Mark kendini kurtarmaya çalışarak bağırdı.

"Karıma bakmalıyım, çekilin önümden!"

"Efendim, sizi uzaklaştırmamız gerek." Korumalardan biri onu ısrarla çekiştirirken Mark ellerinden kurtuldu.

"Karıma bakacağım dedim. Bu bir emirdir." Korumalarına sırtını çevirip Mary'nin yanına ilerledi ve ayağının ucuna eğilip ellerini tuttu.

"İyi misin hayatım?" Mary'nin parmak boğumlarını tek tek öperken, Dave bu manzaraya şahit olmamak adına kafasını yan tarafa çevirdi ve kolonun üstündeki bir okla burun buruna geldi.

Dave geri kaçarken okun sapında bir fare, ucunda ise bir kağıt destesi vardı.

Korumalar hızlanıp oku alırken Mark ayağa kalktı ve Mary'nin yanına oturup ona sarıldı. Dave kendini koltuğun en ucuna atıp kafasını iki yana salladı.

Korumalardan biri kağıdı aldı, açıp diğerleriyle birlikte okumaya başladı. Okun ucundan çıkardığı diğer kağıdı ise büyük bir şaşkınlıkla başka bir adam inceliyordu. Korumalar kendi içlerinde fısıldaşmaya başlayınca Mark'ın sesi duyuldu.

"Yüksek sesle okuyun Bay Monagan." Mary'nin şakağından öptüğünde Dave, kadının kocasından bile güçlü durduğunu düşündü.

Monagan önce diğerlerine baktı ardından iç çekip notu okumaya başladı.

"Merhaba Bay Dates. Dışişleri Bakanı olarak oğlunuzu yeniden görmek istiyorsanız size gönderdiğimiz anlaşmayı imzalamak zorundasınız. Anlaşmayı imzalamazsanız Devlin ilk önce tek kolunu kaybeder, ardından ölmek için bize yalvarır. Anlaşmayı canlı yayında Başkan'dan habersiz imzalarsanız, Devlin'i eve sağ salim göndereceğimize söz veririz. Biz yalancı insanlar değiliz."

Dave şaşkınlıkla gözlerini açıp kapadı. Mark ise hiç olmadığı kadar şaşkın duruyordu.

"Ne anlaşması o?" Sesini yükseltince korumalardan birisi anlaşmayı Mark'a uzattı.

"İsrail'den desteğinizi çekeceğiniz, imzadan sonra da destek verme durumunda Filistin'e 35 milyar tazminat ödeyeceğiniz bir anlaşma."

Mark'ın yüzü kasılırken parmakları kağıt parçasını kavradı ve kendine doğru çekti. Mary ile birlikte şaşkınlıkla anlaşmaya göz gezdirirlerken Dave öne doğru eğilip ellerini şakaklarına dayadı.

Tüm bunlar bir rüya olmalıydı. Elleri titremeye başlayınca cebine uzandı ve sigara paketini kavrayıp dışarı çekti. Sigarasını diğer cebinden çıkardığı çakmakla yakıp dumanı içine çekerken Mary'nin Mark'a fısıldadığını duydu. Gerçekten bunu yapar mıydı Mark? Oğlu için hapse girmeyi, hain damgası yemeyi göze alır mıydı?

Dave hastane koridoruna adım attığı anda Felix'i gördü. Orada, duvarın dibine çökmüş yavru köpekler gibi çaresizce bekliyordu. Mary'ye Lulu ve Lucy'yi emanet edip Felix'in yanına gelmesi iyi olmuştu. Lulu ve Lucy olaylardan sonra tekrar uyumamışlardı. Dave, Felix'in yanına vardığında kafasına vurdu. Genç adam geldiğini görmemişti bile. Felix şaşkınlıkla bakarken Dave onu kolundan çekip ayağa kaldırdı.

"Kalk hadi yavru köpek." Felix'i sandalyeye doğru itip otutturdu. "Zaten sinirlerim bozuk, bir de seninle uğraşmayayım."

Felix bıkkınlıkla elini saçlarına geçirip mavi tişörtünü çekiştirdi. "Sana ne oldu?"

"Eve bir not geldi. Hem de geçit töreniyle." Dave neredeyse kendi lafına gülümseyecekti. "Notta da yapılması imkânsız bir şey isteniyor."

"Neymiş o şey?" Felix arkasına yaslandığında Dave de oturdu.

"Mark, Başkan'dan habersiz ağır şartları olan bir anlaşma imzalamalı iki ülke arasında. Yoksa Başkan onu durdurur ve görevden alır."

Felix sinirle saçlarını çekiştirdi. "Pislik herifler."

"Aynen öyle." dedi Dave bacaklarını iki yana açıp uzatırken.

"Başka bir şey var mı?"

Birkaç hemşire yanlarından Dave'e kıkırdayarak geçtiğinde Dave onlara bakmadı bile. Aklına Mary'nin dediği şey gelmişti çünkü. Oğlumun sevgilisi, derken ciddi olabilir miydi? Devlin ve Shailene kuzen olmalarına rağmen çıkıyor olabilirler miydi?

"Mary, Shailene'den Devlin'in sevgilisi olarak bahsetti. Ne kadar saçma değil mi? Yani, onlar kuzen." Dave kendini zorlayarak güldüğünde Felix aniden sustu. "Felix?"

Kafasını arkadaşına çevirdiğinde genç adamın sıkıntıyla iç çektiğini gördü. Acaba o bir şeyler biliyor olabilir miydi?

"Bak, eğer bir şey biliyorsan hemen anlatmaya başla." Dave'in sesi istemeden sinirli çıkmıştı. Felix kafasını sallayıp doğruldu.

"Onlar gerçekten kuzen değiller. Yani değillermiş. Ginger dün eve adamlar akın etmeden önce anlattı. Bu… Onu kaçıran adamlar hep varmış ve Shailene'i de Devlin'i koruması için tutmuşlar. Ginger da aslında… Çok fakirmiş ve kardeşleriyle evden, üvey babasından kaçmış. Sonra adamlardan biri buna para teklif edince kız kardeşleri için Shailene'in gözünü boyamayı kabul etmiş. Bu adamlar Ginger, Shailene'e her şeyi anlattığı için onu dövdüler."

Dave duyduklarını sindirmek için yutkundu.

Kafası uğuldamaya başladığında ise şakaklarını ovmaya başladı tekrar. Bunu bugün ne kadar da çok yapmıştı böyle.

"İnanamıyorum…" Sesi fısıltı gibi çıktığında Felix sesli şekilde iç çekti.

"Ben de inanamıyorum. Ama Shailene, Devlin'i korumak için geldiyse kayıp olamaz."

Felix'in sözleri kendisinde şok etkisi yaratırken Dave aniden doğruldu. "Aynı şeyi mi düşünüyorsun?"

Felix yorgun şekilde kafasını salladığında Dave'in kalbi tekledi.

"Eğer onu korumak için gelip bunca zahmete katlandıysa kesinlikle dışarıda geziyor olamaz."

"Devlin'i arıyor. Hatta belki de…" Kafasını çevirip arkadaşına baktı. Gözlerindeki parıltı, onun da kendisiyle aynı şeyi düşündüğünü gösteriyordu.

"Onunla birlikte." diye onun sözlerini tamamladı Felix.

Deponun tepesindeki cam açılınca Devlin kafasını yukarı kaldırdı. Birkaç serseri tipli adamın depoya doğru eğildiğini gördü. Gerçi Devlin oturduğu yere kuyu demeyi daha uygun buluyordu.

"Önce onları hissizleştir. Zorluk çıkarmasınlar." Depoya eğilenlerin tepesinde adam onlara iki silah uzattığında adamlar silahları alıp aşağıya çevirdiler ve daha Devlin itiraz edemeden ateş ettiler.

Küçük oklar havada ıslık çalarak gerildi ve Devlin ile Black'e saplandı. İkisi de inleyip yere çökerken adamlar deponun altına bir merdiven indirdi. Tahta merdiven açılarak Devlin'in çaprazında durduğunda Devlin doğrulmak için kendini zorladı.

Ama kıpırdayamadı.

"Kıpırdayamıyorum." diye inledi panik içinde. Alnından terler boşalırken Black'in sakin sesini duydu.

"Sakin ol, bir çeşit narkoz. Hareket etmeni engelliyor. Etkisi geçecek."

Genç adam, Black'in böyle bir durumda bile sakin olmasına hem hayranlık duydu hem de kendisini aptal hissetti. Adamlar aşağıya inip Devlin ile Black'in bileklerini çözdü. İkisi de topluma aykırı kıyafetleriyle Devlin'in gözüne batıyordu. Her yerinden dövme fışkıran bir adam onu kucaklayıp omzuna attığında Devlin çığlık atmamak için kendini zor tuttu. Gözlerini çevirip başka bir adamın Black'i kucakladığını ve genç adamın her şey aşırı normalmiş gibi duran tepkisiz yüzünü gördüğünde ise daha da şaşırdı.

"Bizi nereye götürüyorsunuz?" Devlin kımıldamaya çalıştı. Ama gerçekten de vücudu erimiş jöle gibi yayılmıştı.

"Çok fazla soru soruyorsun hanım evladı." Black'i taşıyan adamın kalın sesi kulağına geldiğinde yüzünü buruşturdu Devlin. Adamın aksanı aşırı ağırdı. Fransız olma ihtimali vardı.

Adamlar onları depodan çıkardığında Devlin geniş koltuklarla dolu bir çiçek bahçesinde olduklarını gördü. Etrafta açmış sümbüller, laleler, orkideler ve adını bilmediği daha bir sürü çiçek türü vardı. Etrafı seraların olması gerektiği gibi camdandı ama camlar siyah boyayla kapatılmıştı. İki adam Devlin ile Black'i, turuncuya benzeyen soyulmuş ve gıcırdayan koltuğa bıraktıklarında Devlin'in kolu aşağıya sarktı.

"Bu kadar." Adam uzanıp ikisinden Devlin ile Black'in hareketlerini engelleyen silahı alıp, sarmaşıkların arasındaki kapıya doğru yöneldi. "Patron gelip onları görecek."

"Patronunuz kim?" Devlin adamlara seslendiyse de, adamlar onu görmezden gelip kapıdan dışarı çıktı. Black ilk defa sesli ve gürültülü bir şey yapıp iç çektiğinde Devlin şaşkınlıkla gözlerini yana doğru çevirerek ona bakmaya çalıştı.

"Şu ilaçtan nefret ediyorum." diye mırıldandı Black, Devlin'in sinire yorduğu ama sinir olmaktan aşırı uzak sakin bir ses tonuyla.

"Daha önce de başına geldi mi?" Devlin ortamı düşünmemek için aklına gelen ilk soruyu sorduğunda burnuna çiçeklerin kokusu ulaştı. Çiçekler ona hep annesini hatırlatırdı.

Annemi özledim.

Gözlerini sıkıca kapatıp açtı.

Hayır! Şu an bunu düşünemem! Hem kaç yaşındayım, annemi özledim diye hayıflanmam çok yanlış!

Devlin zihninde kendini pataklarken Black'in mırıltısını duydu.

"Çoğu zaman."

Kapı açılıp içeriye serin hava girdiğinde Devlin irkildi. Gözlerini kapıya çevirdiğindeyse, bir palyaço kadar renkli kıyafetler giymiş, mor, fırça saçlı bir adamın kendilerine doğru geldiğini gördü. Adamın parmaklarındaki yüzükler parıldıyor, çita derisi ayakkabıları zeminde gıcırdıyor ve bu ses Devlin'i sinir ediyordu. Ama adam kıyafetleri, saçı ve yüzündeki aşırı kibirli ifadesiyle Devlin'e tanıdık geliyordu.

"Zherif!" diye tısladı Black.

Shailene, Black'e bu adamdan bahsetmişti. Haley'in Zherif'le konuştuğunu gördüğünü, ayrıca Zherif'in Bay Neshka ile yemek yediğini söylemişti. Devlin adamı Shailene'in kendisine gösterdiği fotoğrafta görmüştü. Bay Neshka ile el sıkışıyordu.

"Ah, Black! Umarım çocuklar size kaba davranmamıştır. Eğer bir kusurumuz olduysa, çok üzülürüm inanın!" Zherif bir sandalye çekip karşılarına oturduğunda, Devlin ile Black hâlâ jöle gibi koltukta yayılıyor, üstelik kıpırdayamıyordu.

"Sen George Neshka ile çalışıyorsun." diye lafa girdi Devlin. "Beni kaçıran o mu?"

"Üzgünüm Devlin." dedi Zherif iri bir yakutu taşıyan işaret parmağını ona doğru sallayarak. "Seninle konuşmuyorum." Parmağını Black'e çevird. "Onunla konuşuyorum."

"Shailene nerede?" Black'in sesiyle Zherif omuzlarını oynatarak kıkırdadı.

"Aile toplantısında. Bunu bilmelisin. Notu bulan sen değil misin?"

Black'in aniden susmasıyla kötü bir şeyler olduğunu hissetti Devlin. Shailene burada mıydı, iyi miydi?

"Başkalarının köpeği olmayı sevdiğini bilmiyordum. Shailene'e salak derdin bir de." Black'in sakin ama nefret dolu sözleri Zherif'i eğlendiriyor gibi adamı gülümsetiyordu.

"Kimseye köpeklik yapmıyorum gördüğün gibi. Aksine, eğleniyorum ve işe bulaşmadan paramı alıyorum." Zherif arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne attığında Devlin kaşlarını çattı.

"Benim evime suikast düzenlemek işe bulaşmamak mı?"

Zherif gözlerini Black'ten ayırmadan ağzını açtı. "Seninle konuşmuyorum Dates."

Devlin'in sinirleri gerilirken genç adam sinirle bağırdı. "Niye?"

"Çünkü" Zherif telefonu çalınca eliyle işaret verip telefonu açtı. Karşısındakini dinlerken Devlin'in göğsü sinirle kalkıp iniyordu. Bu adamın kendini görmezden gelmesi kanına dokunuyordu. Zherif en sonunda telefonu kapatıp renkli ceketine soktuğunda Devlin'e döndü. "Zaten birazdan gidiyorsun."

"Ne?" Devlin'in sesinden şaşkınlık akıyordu. "Nereye?"

Zherif güldü. "Eve, ailene. Ailen anlaşmayı imzalayacak."

Ne anlaşması?

"Sabahtan beri duyduğum en mantıklı cümle. Sonunda kurtuluyoruz." Devlin rahatlamış biçimde iç çekerken Zherif güldü.

"Devlin…" diye araya girmek istedi Black ama Zherif elini kaldırdı.

"Ah hayır Dates, sen gidiyorsun. Shailene ve Black ise burada kalıyor."

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

Mary endişeyle kocasına baktığında Mark kafasını salladı ve kapıdaki korumaların orada durup durmadığını kontrol etti. Korumalar diğerleriyle konuşmak için ayrıldığında kapıda yoklardı ve Mark uzanıp kapıyı kapattığında Mary'nin fısıldayan sesi yükseldi.

"Tanrım, Mark bunun sonunda ne olacak?" Mary'nin endişeli fısıltısı yükselirken, Dave duvara kalçasını dayayıp bir sigara yaktı. Felix kanepeye oturmuş, ellerini kucağında birleştirmiş biçimde onları izliyordu.

"Muhtemelen beni vatana ihanetten tutuklarlar." Mark kapıd ki elini çekmeden derin bir nefes aldı. Mary kahverengi gözlerini kocasından çekip odada dolandırmaya başladığında Dave sigarasını havaya üfledi.

"Bunu istiyorlar zaten, bir şekilde hem dediklerini yaptırıp hem de intikam alıyorlar." Havada yayılan sigara dumanına baktı. "Peki ya Devlin'i gerçekten gönderecekler mi?"

Dave'in sorusu üzerine Felix kafasını salladı. "Ben onlara güvenmeyelim derim."

"Nerede olduklarını bilmiyoruz." Mark'ın boğuk sesi odada dolanırken, elini kapıdan çekip Mary'ye doğru yöneldi. "Bunu yapmamız gerekiyor. Sonunda ne olursa olsun."

Elini kaldırıp karısının yanağına dayadığında, Mary'nin gözlerinde en az kendininkiler kadar cesur bir ifade gördü.

"Yanındayım hayatım." Mary de elini kaldırıp onun yanağını avuçladı. "Bu oğlumuz için en iyisi."

Mark karısına gülümseyip onun kısacık saçlarını yeniden çıkacaklarını bilse bile kulağının arkasına tıkıştırdı. "Seni de sorgulayacaklar, iş ülke güvenliğine geldiğinde çok sert ve acımasız oluyorlar, biliyorsun."

Mary kafasını iki yana salladı. "Devlin kurtulacaksa, sorun değil. Dayanabilirim."

"Pekâlâ aşk kuşları." Dave sigarasından biraz daha çekti. "Gerçekten canlı yayında mı imzalayacaksınız anlaşmayı? Siz imzaladığınız anda anlaşmayı sizden alırlarsa, bunun ne anlamı kalır?"

Felix parmaklarıyla oynayıp öne doğru eğildi. "Evet." Kahverengi gözlerini yukarı kaldırıp, birbirlerine aşkla gülümseyen Mark ile Mary'ye baktı. İçinde hafif bir kıskançlık duygusu doğarken, sağ elinin baş parmağını sol avucuna bastırdı. Tırnağı tenine baskı uygularken aklına Ginger'ın gelmesi yine sinirlerini bozmuştu. Zaten her an, her saniye onu düşünüyordu. "Onu nasıl geri alacaklar?"

Mary havada ufak bir tını bırakan bir nefes çektiğinde elini kocasının yanağından ayırdı. "Eminim bunu da düşünmüşlerdir. Bir şekilde hükümet o çok istedikleri kağıt parçasını almadan geri alacaklardır. Bizim bunun için endişelenmemize gerek yok."

Dave dudaklarının arasındaki sigarayı sıkıp ısırdı. "O hâlde bunu gerçekten yapıyoruz."

Mark elini karısının beline götürüp onu kendine çekti ve Mary'nin ince çenesinden öptü. Mary'nin yorgun yüzünde bir gülümseme belirirken ise yavaşça mırıldandı. "Siz çocuklar eve dönüyorsunuz."

Felix ellerini birbirinden ayırırken gözlerini kırpıştırdı. "Ne?"

Dave sigaranın izmaritini ısırıp ucunu duvarda söndürdü. "Hadi ya? Şaka mı bu be?"

Mark kaşlarını kaldırırken Mary işaret parmağını korumacı bir tavırla salladı. "Gayet ciddiyiz, hayatım. Siz gençler bu işten uzak duruyorsunuz. Neydi o kız?" Bir an için duraksadı ve gözlerini tavana dikti. Mark ellerini havaya kaldırırken, gözlerini Felix'e sabitlediğinde yeniden konuşmaya başladı. İşaret parmağını Felix'e doğru sallıyordu. "Ginger mı? O tatlı kızla ilgilenin. Lulu ve Lucy ile de. Onları koruyun."

Dave söndürdüğü sigarayı bir daha ne zaman ihtiyaçları olacağını bilmedikleri pahalı vazonun içine fırlattı ve pantolonunu silkeledi. "Kendinize dikkat edin."

Mark ve Mary buruk bir gülümseme takındığında Felix aniden ayaklandı. "Ne yani, buna izin mi vereceksin?" Gözlerini şaşkınlıkla kırpıştırırken Mark tek kaşını kaldırdı.

"Burada büyük olan biziz." Mark'ın sesi Felix'e yöneldiğinde Dave elini salladı.

"Haydi Felix." Dave kapıya yönelirken Mary'ye göz kırptı. "Çocukları yalnız bırakalım."

Felix ağzı bir karış açık kalmış biçimde ayakta dikilirken onu azarlayan Dave'in sesiyle kendine geldi. "Felix, haydi."

Felix burnunu kırıştırıp Dave'in yanına ilerlediğinde, Dave kapıyı açıp onu dışarıya itekledi. Felix inleyip ileriye tökezlerken Dave yüzünü Mark ile Mary'ye çevirdi. İkisi gerçekten de birbirlerinden çok farklıydılar. Ama birbirlerini bulmuş, sevmiş, evlenmiş ve çocuk yapmışlardı. Dave ikisine baktığında, gözlerinin kendisininkilerden farklı bir şekilde ışıldadığını görebiliyordu. Aşk böyle bir şey miydi?

"Kendinize dikkat edin." Dave'in ağzından sözcükler mırıltı gibi çıkmasına rağmen Mary ona gülümsedi.

"Sen de kendine dikkat et Davey." Mary'nin yumuşacık sesi sanki yanağına dokunuyormuş gibi hissediyordu. "Devlin'i geri getireceğiz."

"Biliyorum." dedi Dave gülümseyerek. Ardından o da odadan çıkıp kapıyı kapattı. Felix de ortalıkta yokken sırtını kapıya yaslayıp derin bir iç çekti ve kendi kendine fısıldadı.

"Ben Shailene'in gelmeyeceğinden korkuyorum."

Shailene'in karnı guruldadığında terden ölmek üzereydi. Kolları ve ayakları uyuşmuş, saçları yüzüne yapışmış ve George Neshka'nın yaktığı teni, ter yüzünden daha da acımaya başlamıştı.

Gözlerini aralayıp tutulduğu depoya baktı. Genişti ve güneş alıyordu. Nerede olabilirdi ki? Tüm planları suya düştüğüne göre buradan çıkmak için bir plan yapması gerekiyordu ama ne yapacağını tam olarak kestiremiyordu. Gün ışığı depoya camdan kırılarak girip betona yansırken, başka bir yerde olsa rahatsız edici bulacağı şeyi Shailene şimdi, tutulduğu yerden kaçmak için bir ipucu olarak görüyordu. Belki betona vuran kırılmış gölgelerden nerede olduğunu çıkarabilirdi? Gerçi nerede olduğunu öğrense bile bileklerine baskı yapan kalın demir kelepçelerden kurtulması neredeyse imkânsızdı.

George Neshka ve Xaiver gittikten sonra kendisine su getiren adamı hatırladı. Zherif'in adamlarından biriydi. Bu da Zherif'in burada olduğunu gösterirdi. Eğer her yerin kontrolünü onun adamları sağlıyorsa tek yapması gereken Zherif'i ikna edecek bir şeyler yapmaktı. Mesela boğazına bıçak dayamak gibi. Tabii kurtulabilirse.

Shailene bir şeyleri kontrol edememekten nefret ederdi. İplerin elinde olmadığı anları sevmiyordu. Bu yüzden kadere ya da fallara inanmazdı. Burada ölmek istemiyordu. Belki başka bir gün, kendine batırdığı bir şeyle ölebilirdi ama Mark'a verdiği sözü tutmadan, Mary'ye Devlin'i götürmeden, Black'i hayata döndürmeden ölemezdi.

Deponun kapısı açıldığında yorgun gözlerini yukarı kaldırdı Shailene. Normalde iki gün uykusuz kalabilirken, bir gece uyumamakla âdeta yamulmuştu. Ama tüm bu yorgunluğunun, tükenmişliğinin yıllar önce bozulan psikolojisiyle ilgisi olduğunu da biliyordu. Xaiver ve George da onu fiziksel olarak bitiremeyeceğini bildiği için Shay'i kullanarak psikolojik baskı uyguluyordu. Çünkü ona sadece bu şekilde zarar verebiliyorlardı.

Buz mavisinden elektrik mavisine dönen gözleri, depodan içeri giren, siyahlara bürünmüş Shay'i gördüğünde âdeta canlandı. Bedeni elektrik dolarken, Shay ayağındaki topukluları betona sertçe bastırarak ona doğru ilerliyordu. Sarı saçlarını yandan örmüş, siyah bir göz makyajı yapmıştı. Eğer siyah saçlı olsaydı, karşısındaki kişi tam anlamıyla Shailene olurdu. Keskin bakışları, alaycı yüz ifadesi ve o ifadenin altındaki tehditkâr bakışlar… Yüz hatları benzemese bile tavırları kesinlikle benziyordu. Annesinin de hep dediği gibi, Shay ile Shailene'in tek benzer yanı hep gözleri olmuştu. Şimdi ise bir lanet gibi, nefret edilesi davranışları bile birbirine benziyordu.

"Sahibin olmadan gelmene şaşırdım." diye mırıldandı Shailene alaycı bir tavırla. Shay tam karşısında durduğunda ablasına sırıttı.

"Beni ön rezarvasyon için yolladı." Cebinden küçük bir kumanda çıkarıp ona doğru salladı. "Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

"Seni düzerken kullandığı aletlerden biri mi?" diye sordu Shailene iğneleyici bir ses tonuyla. Shay'in sürtük görüntüsünün altında hâlâ altı yıl önceki küçük kız kardeşini görüyordu. Küçük bir burun, uzun, kabarık saçlar, iri, Shailene'inkilerinin aksine yuvarlak mavi gözler, pembeye çalan küçücük dudaklar… Shay gülümsediğinde, tüm o gıcık tavırlarına ve bilmiş hâllerine rağmen, Shailene'in tüm sıkıntıları uçup giderdi. Gerçekten karşısında duran bu kız için mi tüm hayatını mahvetmişti? Bu kızı kurtarmak için mi çabalamıştı? Shailene gerçek aptalın kendisi olduğunu düşünmeye başlamıştı.

"Kıskanıyor musun?" Shay'in sesi duyulduğunda Shailene düşüncelerinden sıyrıldı. "Seni değil beni seviyor diye kıskanıyor musun?" Shay'in yüzünde bir an acımasız bir ifade belirdi. "Kıskanmalısın." Shailene ufak bir kahkaha attı. "Seni gram kıskanmıyorum. Aksine sana şu an o kadar çok acıyorum ki Shay… Sen küçük kız kardeşimdin, ne ara böyle biri oldun?" Shailene gözlerini kardeşinin gözlerine diktiğinde, diğer insanların gözlerindekini göremedi. Kendi ne kadar saklamaya çalışsa da, orada olduğunu bildiği şeyi kardeşinde göremiyordu: yaşam.

Shay'in gözleri fazla boş bakıyordu. Çok cansızdı. Gözler ruhun pencereleriyse, Shay'in ruhu çoktan yok olmuştu. Dışı güzel bir kabuktu. Kollarında hayali ipler vardı sanki ve o ipler Xaiver tarafından kontrol ediliyordu.

"Her şey senin hakkındaydı Shailene. Her şey." Shay'in alaycı kahkahası boğazından yükseldiğinde Shailene gözlerini kıstı. O çocuksu kahkahası bile değişmişti. Tınısı sertti, mutluluk vaat etmiyordu. "Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyor muydun? Xaiver bile seninle vakit geçiriyordu!" Kahkahası bir anda nefret dolu bir çığlığa döndü. Shay'in sesi Shailene'i korkutmuyordu. Shay kendisini korkutmayı hiç beceremişti zaten.

"Keşke hep seninle geçirseydi de bana bulaşmasaydı. O pisliğe sen batsaydın prenses!" Shay'in gözleri nefretle açılırken Shailene acıyan bileklerini kımıldattı.

"Şu an her şeyin benim elimde Shailene. Yaşayıp yaşamaman bile bana bağlı." Shay'in neşeli sesi genç kıza hiç inanadırıcı gelmiyordu. Nasıl bir sosyopattı bu kız?

"Ben senin ablanım." dedi Shailene kelimelerin üstüne basarak.

"Annemi öldürdün!" diye inledi aniden öfkeyle Shay. Shailene bunun üzerine istemsizce titremeye başladı.

Annemi ben öldürmedim. Ben değildim. Xaiver'in yüzündendi.

Shailene Segrod. Annesini öldüren kız.

"Seni affetmeyeceğim Shai." Genç kız ona tısladığında Shailene yüzünü ona doğru çevirdi. Parmağını elindeki aletin üzerinde gezdirirken ona fen projesiymiş gibi bakıyordu. Gözlerindeki gölgeler ona güzellik katmıyor, daha da ürkünçleştiriyordu ama Shailene, Shay'in aslında öyle olmadığını görebiliyordu. Yolunu kaybetmiş bir ruh gibiydi. Aslında kendini kaybeden bir ruhtu. Ne yaptığının farkında değildi.

Ama Shailene de artık o ruh için uğraşmaktan yorulmuştu. Daha fazla kendini yıpratmayacaktı. Eskiden kardeşi olan kız, Xaiver ile kalmak istiyorsa kalabilirdi. Gerekirse Shailene, Devlin ile Black'i kurtarmak için onu da öldürürdü.

"Her şey o çok sevdiğin adamın suçu Shay, annenin katili, yattığın, uğruna öz ablanı sattığın, senden en az 20 yaş büyük olan adam." Shailene'in ağzından çıkan kelimeler onu bile tiksindirmeye yetti. Kız kardeşi, onun, onu korumaya çalıştığı sırada henüz on üç yaşındayken üvey babasıyla birlikte olmuştu.

Nasıl bir sapkınlıktı bu?

"Xaiver orada benim için bulunuyordu." Shay'in gözleri tavana, Shailene'in göremediği bir noktaya kaydı. "Sen ya da annem için değil. Hatta bana annemle yatmanın ona cehennem gibi geldiğini söylerdi. Uyuduğumda onu yanımda hissetmem için bana bir bebek bile vermişti."

Shay'in durmadan yanında taşıdığı kanlı Barbie.

"O adam sapkının teki! Seni de delirtmiş!" Shailene ileriye atılıp tüm gücüyle bağırdı. Kolları ve bacakları sızlıyor, bilekleri acıyor ve yarası yanıyordu. Ama umrunda değildi. Son bir kez, kız kardeşini kurtarmayı deneyecekti.

Son bir kez.

"Kendine gel Shay Segrod! Black'i, o çok sevdiğin Black'i burada bir yerlerde tutuyorlar. Ona bir şey olmasını mı istiyorsun? Beni geçtim, onun için üzülmez misin? Sen onu çok seversin!"

Shay gözlerini tavandan çekip ablasına yaklaştı. Deponun hiçbir camı açık olmamasına rağmen saçları arkaya doğ-

ru dalgalanıyor, gözlerinde şimşekler çakıyordu. "Benim çok sevdiğim adamı sen elimden aldın. Black'i benden çaldın. Senin yüzünden benimle oynamaz oldu. Senin yüzünden! Hepsi senin yüzünden!"

Ardından elindeki aletin tuşuna bastı. Ve yakıcı bir elektrik akımı Shay'in kahkahalarıyla beraber Shailene'in üstüne boşaldı.

Mark derin bir nefes alıp aynada son kez kendine baktı. Yapmak üzere olduğu şeyin doğrulundan emindi. Sonunda ölüm bile olsa, oğlunu kurtaracaktı. Polisler daha ipucu bulamazken, Devlin'in bulunması hiç olası görünmüyordu.

Mary uzanıp kocasının kravatını son kez düzeltti. Birbirlerini tekrar görüp göremeyeceklerini bilmiyorlardı. Belki son kez kocasına dokunuyor olacaktı. Onun traş losyonunu son kez duyuyor olacaktı. Biraz daha yaklaşıp dudaklarını kocasınınkilerle birleştirdi ve ona tatlı bir öpücük verdi.

Geri çekilip burnunu Mark'ınkine sürttüğünde ise, nazik bir sesle fısıldadı. "Devamı için geri gelmen gerekecek."

Mark gergin olan sesiyle güldü ve Mary'nin burnundan öptü. "Bunu asla kaçırmam."

İri kollarını küçücük kadının bedenine dolayıp onu kendine çekti ve sıkıca karısına sarıldı. Onun saçlarını okşarken bir yandan da boynuna öpücükler kondurup onu kokluyordu. İkisi de vedalaşmak istememesine rağmen birbirlerini, bir daha göremeyecekmiş gibi ezberlemeye çalışıyorlardı.

"Artık gitsem iyi olur." Mark geri çekildiğinde Mary kafasını salladı ve arkaya adım atıp önünden çekildi.

"Bol şans hayatım." Mary ona güven vermek istercesine fısıldarken Mark'ın yüzünde buruk bir gülümseme belirdi. Cebindeki kalemi yoklayarak odadan çıktı.

Basın mensuplarının uğultulu konuşması koridordan duyulabilecek kadar yüksekti. İki korumanın dikildiği kapıdan içeri adım attığı anda, bir sürü muhabirin ve canlı yayında onu çekecek olan bir kameranın olduğu odaya ulaştı Mark. Uğultular azalmaya başlarken, basının karşısındaki masaya yöneldi. Masanın üzerindeki tek şey, öğlen gönderdikleri kağıttı. Mark bunu Mary'ye söylememiş olsa da, bazılarının hakkında idam bile isteyeceğini biliyordu. Ki, devletin ne kadar ağır şartlar altında vatan hainlerine yaptıklarını görmüştü.

Ama içinde gram korku yoktu. Sadece endişe vardı gözlerinden fışkıran. Oğlunu merak ediyordu. Sandalyesine oturduğunda, onlarca göz kendisini izliyordu. Korumalar arkasında dikilirken duruşunu dikleştirdi ve gözlerini kendisine bakan gözlerde gezdirdi.

"Eminim hepiniz, sizi buraya niye topladığımı ve bu canlı yayını niye yaptığımı merak ediyorsunuz. Size ilk söylemem gereken şey, benim bir baba olduğum." Gözlerini kameranın merceğine çevirip evlerinde onu izleyen vatandaşları düşündü. "On sekiz yaşında, bu sene liseden mezun olacak bir oğlum var. İşim yüzünden oğluma vakit ayıramadığım doğru ama vatanım için yaptığım hiçbir şeyden üzüntü ya da pişmanlık duymadım." Sesinin tonu gitgide artarken, herkes sus pus olmuş şekilde onu izliyordu. "Ama bugün, oğlumdan her zaman üstün tuttuğum vatanımın yanında olamayacağım. Çünkü ben bir babayım. Ve bu…" Önündeki kağıdı işaret etti. Birkaç kameraman fotoğraf makinelerini kağıda çevirip birkaç fotoğrafını çekti. "Anlaşmayı imzalamak zorundayım. Bildiğiniz gibi ülkeler arası izlediğimiz politikadan rahatsız olanlar bana zarar vermeye çalıştı. Siz bu insanların durduklarını sanıyorsunuz ama durmadılar, yolu oğluma saldırmakta buldular. Korunması için özel insanlar tuttuğum oğlum, kaçırıldı."

Basın mensupları uğuldamaya ve sorular sormaya başlayınca sertçe yutkundu ve derin bir nefes aldı. "Ve ben, bir baba olarak…" Gözlerini kameraya çevirdi. "Bir eş olarak…" Cebindeki kaleme götürdü elini ve kalemi kavrayarak avuçladı. "Bu

anlaşmayı imzalamak zorundayım." Hızlıca gözlerini önündeki ölüm ve kurtuluş fermanı olan kağıda çevirdi ve aceleyle imzasını attı. "Bu anlaşmaya göre, Amerika Birleşik Devletleri artık İsrail'in yanında olmayacak ve yanında olması dahilinde, anlaşmanın feshi gereği Filistin'e 35 milyar tazminat ödeyecektir."

Tüm oda şoke olmuş biçimde bakarken bir anda korumalar Bakan'a doğru hareket etti. Mark imzaladığı anlaşmayı alıp yırtacaklarını biliyordu. O da aynı şeyi yapardı. İnsanların endişeli ve meraklı sesleri yükselmeye başladığı anda masanın üstüne doğru, camdan içeri bir şey atıldı.

Bir tüp tam Mark'ın önünde patladı ve iğrenç bir ses içeri doldu.

İnsanlar çığlıklar atıp eğilirken bir gürültü daha duyuldu ve başka bir tüp daha atıldı içeri. Tüpün içinden çıkan boğucu duman havayı sararken ellerini kulaklarına bastırdı Mark. Aceleyle ayağa kalkıp kürsüden inmek istedi ama ses yüzünden beyni dönüyordu. Yalpaladı ve bir korumaya çarptı. Koruma, güçlü elleriyle onu kavradığında bir kadının çığlığını duydu. Ardından duman yavaşça yok olmaya başladı. Mark şakaklarını ovarak ellerini kulaklarından çekti ve gözlerini kırpıştırdı. Canlı yayını çeken kamera ters dönmüş, sandalyeler yere yığılmış ve insanlar üst üste binmişti.

Ama, orada, Bakan'ın anlaşmayı imzaladığı yerde bir tüp vardı tüm dumanı içine çekip havayı temizleyen. Ve altı tamamen boştu.

Anlaşma gitmişti.

KIRK ALTINCI BÖLÜM

Zherif tekrar gülümsediğinde Devlin inledi. "Hayır! Kesinlikle hayır!"

Zherif çalı gibi olan uzun mor saçını okşarken sırıttı. Bunu yaparken yüzü kasılıyor ve piercingleri yüzünü parçalayacakmış gibi duruyordu. Black derin bir nefes alıp koltukta kımıldamaya çalıştığında, nereden çıktığını anlamadığı iki adam Black'i ve Devlin'i omuzlarından tutup iyice koltuğa oturttu. Devlin iki elin omzuna baskı yapması gerekirken bunu hissetmemesini garip buldu. İlacın etkisi hâlâ geçmemişti demek ve akşam oluyordu.

"Dates, arkadaşına hemen veda etsen iyi olur."

Devlin'i kavrayan iki el onu Black'e çevirdi. Genç adamın gözleri derin bir yeşile bürünmüştü ve ona, Devlin'in bilmediği bir ifade ile bakıyordu. Korkuyor muydu, imreniyor muydu, yoksa sakin kalması için cesaret mi veriyordu emin değildi Devlin. Sadece gözlerinin parladığını görüyordu.

"Dikkat et." dedi Black. "Sakın bir aptallık yapmaya kalkma. Burayı düşünme."

"Ne?" Devlin kaşlarını çattı. "Tek diyeceğin bu mu? Shailene olmadan buradan gitmiyorum!"

Zherif'in boğazından bir kahkaha yükseldiğinde Black'in gözleri koyulaştı. "Devlin, çeneni kapa."

"Bence artık Devlin'in gitme vakti geldi." Zherif başıyla işaret verdiğinde adamın elleri Devlin'in koltuk altına kaydı ve onu yukarıya doğru çekip kaldırdı. Diğer adam da onun bacaklarını kavradığında Devlin bağırdı.

"Bırakın beni! Bırakın!" Adamlar kapıya doğru ilerkerden başka bir adam Black'i kaldırdı.

"Onu da yerine geri koyun. Gece geri alacağız." Zherif sandalyede arkasına yaslanıp cebinden bir puro çıkarırken Devlin bağırmaya devam ediyordu.

"Bırakın beni! Bırakın! Hey!"

Adam, Black'i aşağıya indirirken Zherif elini kaldırıp, adamlar Devlin'i oradan çıkarmadan önce ona el salladı.

"Hoşça kal, Devlin."

Dave, Lulu ve Lucy'yi yeniden öpüp Lulu'yu omzuna aldı. Lucy, Lulu'ya gülümserken Lulu büyük bir kahkaha attı.

"Ben kraliçe oldum!" Lulu sevinçle bağırıp küçük kollarını iki yana açtı. "Kraliçe oldum!"

Lucy kısa, kızıl saçlarını arkaya atıp kardeşine gülümsedi. "Harikasınız kraliçem."

Lulu minik poposunu zıplatıp Dave'in ensesinde tepinmeye başladı. "Yürü atım! Krallığımı göster bana!"

Dave kıkırdayıp elindeki çikolatayı Lucy'ye uzattı ve ellerini kaldırıp Lulu'nun beline koyarken Lulu da onun saçlarını kavradı. "İii-aaaa!" diye at gibi ses çıkardı Dave. "Emredersiniz kraliçem!" Ardından hoplayarak Lulu'yu evinde gezdirmeye başladı.

Lucy koltukta ayaklarını sallayıp çikolatayı kemirirken, Dave, Lulu'yu babasının düzenlediği salona götürdü. Pahalı eşyalar, iri lambalar, pahalı koltuklar… Tam babanın zevkine yaraşır bir salondu. Lulu kahkahalar atarken mutfağa yöneldi. Dave arada zıplıyor, at gibi sesler çıkarıyor ve Lulu'yu güldürüyordu. Lulu ufak elini kaldırıp yukarıyı işaret etti.

"Beni odama götür!" Ayaklarını Dave'in boynuna vurduğunda genç adamın gülmesine neden oldu.

"Emredersiniz majesteleri!" Dave arkaya yatıp, şaha kalkmış at taklidi yaptı ardından hızlıca merdivenlere doğru koştu.

"Deh!" dedi Lulu kahkahalarla. "Deh, atım!"

Lucy, Lulu'ya gülüp çikolataya bulaşmış parmaklarını yalarken, Dave üst kata, Lulu ve Lucy için hazırlattığı odaya girdi. Etrafı oyuncaklar, posterler, pembe tüller ve giyinme köşesiyle bezeli kocaman odaya girdi ve kocaman, etrafı pespembe bir tülle örtülü yatağa varıp Lulu'yu nazikçe yatağa indirdi. Lulu'yu indirdikten sonra dizleri üstüne çöküp ona döndü. Küçük kız, Ginger'dan daha açık kızıl olan saçları arasındaki iri yeşil gözlerini kırpıştırarak etrafı heyecanla izliyordu. Küçücük ağzı mutlulukla açılmıştı ve yanağının iki yanındaki gamzeler belirginleşmişti. Lulu gözlerini Dave'e çevirdiğinde genç adamın nefesi kesildi. Gözlerinde çocuksu bir ışıltı, mükemmel bir canlılık vardı. O kadar güzeldi ki, Dave onu resmetmek ve saklamak istiyordu.

"Gerçekten burası benim mi?" Lulu işaret parmağıyla kendisini gösterdi. Dave bunu komik bulup gülümsediğinde ise küçük dudaklarını büzdü.

"Elbette prenses. Sen ve ablan burada istediğiniz kadar kalacaksınız." Dave uzanıp Lulu'nun saçlarını okşadığında, Lulu gülümsedi.

"Peki Gini Gi?" Gülümseyişi aniden söndü. "O da gelecek mi?"

Dave kafasını sallayıp Lulu'nun yanağını okşadı. "Tabii ki. İşi biter bitmez gelecek."

Lulu yeniden gülümseyip kafasını hızlıca salladı. "Bu gece benime uyur musun Davey?" Lulu küçük elini kaldırıp Dave'in yanağına koydu. Genç adam içi kıpır kıpır olurken gülümsedi.

"Tabii ki. Ama önce…" Onu kucaklayıp kucağına aldı ve dizleri üstünde doğruldu. "Ablana da odayı gösterelim mi?"

Lulu kafasını salladığında onu öpüp aşağıya indi. Lucy elini bir peçeteye siliyordu. Lulu'nun aksine aşırı sakin ve sessizdi. Mendili kaldırıp dudaklarının kenarında gezdirdiğinde çikolata lekelerini temizlemek için mendili yüzüne sürttü. Lucy'nin Lulu'nunkilerinin aksine daha koyu kızıl saçları ve daha açık, kahveye yakın yeşil gözleri vardı.

"Lucy tatlım, gel sana odanı gösterelim." Dave elini öne uzattığında Lulu heyecanla haykırdı.

"Kocaman bir yatağımız var Lucy Lu!"

Lucy gülümseyip ayağa kalktı ve Dave'in yanında gitti. Dave eğilip onu da kucağına aldı ve yukarı çıktı. İki kızın sıcacık elleri ellerine değerken kendi kendine gülümsemeden edemedi.

Dave odaya girdiğinde Lucy belli derecede nefesini tuttu. Lulu'nun aksine ufak gözlerini kırpıştırıp ağzını açtı. Lulu kıpırdanınca Dave onu aşağıya indirdi. Küçük kız yatağa koşup atlarken Lucy diyeceğinden vazgeçmiş gibi ağzını geri kapattı. Dave iki kolunu da Lucy'ye sarıp gülüp çığlıklar atan Lulu'yu rahatsız etmemek adına fısıldadı.

"Beğendin mi tatlım?" Lucy eliyle ağzını kapatıp kafasını yavaşça salladığında Dave gülümsedi. "İstediğiniz bir şey olursa bana söyleyin, alalım."

Lucy kafasını ona çevirip gözlerini gözlerine dikti. Dave tüm kirli sırlarını biliyormuşçasına bakan küçük kızdan korktu o an. Sanki tüm yaptığı pislikleri anlamıştı ve ondan hesap soruyordu.

Lucy yavaşça elini ağzından çekti ve Lulu'nun yataktan kalkmış, oyuncaklarla oynarkenki kahkahaları arasından Dave'e fısıldadı. "Çok beğendim, Davey."

Dave gözleri dolarken sırıttı ve Lucy'nin şakağından öpüp ona daha sıkı sarıldı. "Seni seviyorum Lucy Lu."

"Ben de seni seviyorum Davey Da." Lucy de kollarını ona doladığında Lulu arkasını döndü ve ikisini sarmaş dolaş görünce ayıcığı yere atıp kollarını önünde birleştirdi. Dudağını sarkıtıp gözlerini kıstı.

"Ben de kucak istiyorum!"

Dave bir kahkaha atıp eğildi ve tek kolunu Lucy'den çekip Lulu'ya doğru uzattı. "Sen de gel meleğim."

Lulu aniden gülümseyip onlara doğru koştu ve Dave onu da kucağına aldığında ikisine de sarıldı. Lulu ikisinin de elini tutup mırıldandı. "Sizi seviyorum."

"Seni seviyorum." dedi Lucy kıkırdayarak.

"Seni seviyorum Luluy Lu." Dave burnunu Lulu'nun yanağına sürttüğünde küçük kız onu şaşırtacak bir şey söyledi.

"Seni seviyorum, babacığım."

Felix yorgun bir gülümsemeyle Lucy ile bulmaca çözmeye devam ederken, Lulu'ya yemek yediren Dave'i izlemeye devam etti. Lulu önündeki peçeteyi çekiştirerek ağzını yaya yaya lazanyayı çiğniyordu. Lucy ise aç olmadığını söylemiş ve Felix ile bulmaca çözmek istemişti. Konuşmayı sevmiyordu pek Lucy, sayılarla arası iyiydi.

"Baba, susadım." Lulu ağzı dolu mırıldandığında Felix hafifçe gülümsedi. Dave kıkırdayarak Lulu'ya su bardağını uzatınca küçük kız ufak ellerini uzatıp su şişesini avuçladı ve sesli bir şekilde su içmeye başladı. Felix, Lulu'ya su içiren Dave'i izlerken elinde olmadan kıskandı onu. Ginger'ın kardeşleri onu daha çok seviyordu.

Ayrıca ona baba demeleri de canını acıtıyordu.

Kapı zili çaldığında Felix yavaşça ayaklandı. Lucy kalemi oynatırken Felix, Dave ile Lulu'nun yanından geçip kapıya ilerledi. Lulu'nun kahkahaları ve yemek istemeleri arasından kapı tokmağına uzandı ve çevirip kapıyı kendine doğru çekti. Kapıdaki üstüne düştüğünde ise şaşkınlık çığlığı attı.

"Ah!" diye inledi Devlin, Felix'in gömleğine tutunma-

ya çalışırak. Dave kızları oturtup kapıya doğru koştuğunda, Devlin'in titreyen elleri bir yerlere tutunmaya çalışıyordu.

"Devlin? Devlin?" Dave hemen eğilip Felix'in üzerine düşen Devlin'i kaldırdı ve ağırlığını kendine alıp onu koltuğa doğru çekiştirdi.

"Buna inanamıyorum!" Felix tökezlediği yerden doğrulup kapıyı kapattı ve içeriye koştu. Lucy, Lulu'yu kendine çekip ona sarılırken, Dave, Devlin'i tekli koltuğa attı. Devlin inlediğinde ise Dave onun suratına vurarak onu ayıltmaya çalıştı.

"Devlin, Devlin, iyi misin?" Felix yanlarına varıp onların yanına çömeldiğinde Devlin yavaşça gözlerini açtı.

"Shailene nerede?" Dave onu dürttü. "Neredeydin? Kim getirdi seni?"

Devlin kafasını tutup inledi. "Yavaş gel…"

Felix, Dave'e dirseğini geçirirken Lulu heyecanla bağırdı. "Ağabey geldi!"

Lucy, Lulu'yu susturmaya çalışırken Felix, Devlin'e doğru eğildi. "İyi misin Devlin?" Ardından kendine gelmiş gibi hemen doğruldu. "Annenle babana haber vermeliyiz hemen." Telefonunu cebinden çıkarırken Devlin mırıldandı.

"Zherif piçi… Beni buraya attılar." Ardından daha yüksek sesle inledi. "İlacın etkisi geçtiğinde ise biraz da dövdüler beni!"

"Shailene nerede?" Dave sorusunu yenilediğinde Devlin gözlerini kızgınlıkla kıstı.

"Onu salmadılar! Onu bırakmak istemedim ama Black ile onu bırakmadılar!"

Felix numarayı tuşlayıp oradan uzaklaşırken Dave'in nefesleri sıklaştı. Boğazına bir yumruk otururken kanı kaynamaya başladı. Sinirleri bozulurken Devlin gözlerini kırpıştırmaya devam etti.

"Lanet olsun!"

Felix mutfakta telefonla konuşurken kapı aniden açıldı.

Dave ve Devlin korkan gözlerle kapıya dönerken, kapı duvara çarpıp açıldı. Rengarenk kıyafetli, parmaklarında yüzükler dolu, kafası tavuk kafasına benzeyen mor saçlı garip bir adam kapının eşiğinde dururken Devlin aniden inledi.

"Zherif!"

Dave büyük bir sinirle aniden ayağa kalktığında Zherif'in sesi duyuldu.

"Biliyorum." Elini kaldırıp Dave'e durmasını işaret etti. "Shailene'i nerede tuttuklarını biliyorum."

İki Saat Önce

Xaiver, George ve Shay eğlenerek çığlıklar atan Shailene'e bakarken, Zherif içeri girdi. Shay kollarını Xaiver'in beline dolamış ona öpücükler kondururken, George kahkahalar atıyordu. Zherif ayaklarını yere sürtüp zeminde ilerlemeye devam etti. George parmağını düğmeden çekince Shailene aşağıya doğru düştü. Çarmıha gerilmiş gibi duruyordu. Kollarıyla havadan asıldığı için ayaklarıyla da yanlara kenetlenmişti.

"Dediğinizi yaptık." Zherif'in sesi yükseldiğinde Xaiver kafasını salladı.

"Tamam o zaman, sen de gidebilirsin." Tek kolunu Shay'e dolayıp onun alnından öptü. "Git ve Brian'dan paranı al, sonra da buraya geri dönme."

Zherif kaşlarını kaldırırken yüzüklerinden biriyle oynadı. "Anlayamadım?"

Shailene hırlayarak nefeslenirken George kıkırdadı. "Defol git, demek."

Shay kafasını kaldırıp Zherif'e baktığında, adam ellerini ceplerine soktu. "Neler olduğunu, kim olduğunuzu öğrenmeden gitmiyorum."

Xaiver elini Shay'in kalçasında gezdirirken Shay gözlerini kapatıp ağzını araladı. Tıpkı Zherif'in esrar çektiği zamanki hâline benziyordu ifadesi. George arkasını dönüp kaşlarını kaldırdı.

"Bir şey mi dedin?" Deponun kapısından içeriye eli sopalı adamlar girdi. İçeriye serin, akşam rüzgârı dolduğunda Zherif içini çekti.

Kendisini kullanıp atmak istiyorlardı, hem de kim olduklarını açıklamadan. Zherif kendisini kullandırtmazdı. Herhâlde bunu daha öğrenememişlerdi.

"Evet, bana açıklama yapılmadan buradan gitmeye niyetim yok."

Adamlar Zherif'in etrafını sardığında Shailene güldü.

"Çok salaksın, tavuk kafa." Shailene'in gülüşünün tokluğu Zherif'in sinirini bozsa da kızın haklı olduğunu biliyordu. En başından bu adamlara yardım etmemeliydi. Kesinlikle salaklık etmişti.

"Kapayın çenenizi." dedi Shay tıslayarak. Tıpkı Shailene gibi tıslıyordu. Sesinde karanlık bir taraf vardı.

"Sen, tavuk kafa." George konuşurken adamlar ellerindeki sopayı boş ellerine vurarak Zherif'e onu parçalayacakmış gibi bakmaya başladı. "Defol."

Zherif gözlerini George'dan ayırmadı. Kafasında seçenekleri tartarken George ona zaten ne yapacağını bilen bir ifade ile bakıyordu. Gideceğini biliyordu. Gidecekti de.

"Git ve cennete dokun, tavuk kafa." diye mırıldandı Shailene ona kirpiklerinin altından bakarken.

Zherif güldü ve ellerini cebinden çekip yukarıya kaldırdı. "Pekâlâ. Siz kazandınız." Zherif Shailene'e göz kırpıp yürümeye başladı. "İstediğiniz gibi olsun."

George ve Xaiver'e el sallayarak kapıya doğru ilerledi.

"İşte bu kadar, Zherif." Xaiver'in kahkahası depoda yankılanırken Shailene yeniden bağırdı. "Umarım yerini anlamışsındır!" George ve Xaiver kahkahalar atarken, Zherif deponun kapısından çıktı.

Görürsünüz siz, diye geçirdi aklından rüzgâr yüzüne vururken.

KIRK YEDİNCİ BÖLÜM

Zherif konuşmaya devam ederken, Dave aşağıya döndü. Lucy ve Lulu'yu uyuttuğunu belli edercesine işaret parmağını dudağına götürdüğünde, Devlin kaşlarını çattı.

"Sana inanacak kadar aptal mı görünüyoruz?" Devlin'in sinirli sesine gülen Zherif yüzükleriyle oynamaya başladı.

"O zaman Shailene ve Black orada ölür. Hem de bu gece." Dave elini sıkıp koltuğa oturdu.

"O hâlde adresi ver, çabuk ol." Zherif Dave'in dediği komikmiş gibi kaşlarını kaldırınca Felix lafa girdi. "Bir şey mi oldu?"

Zherif kısık sesle güldü. Bu olunca dudağındaki piercing garip bir renkte parladı. "Söylesem bile ne yapacaksınız? Onları kurtarmaya siz mi gideceksiniz?"

Dave sıkılı dişleri arasından "Gerekirse evet!" diye mırıldandı.

"Daha depoya yaklaşmadan sizi yakalarlar. Plana ihtiyacınız var. Ve tabii ki desteğime." Zherif takım elbiseninin kolunu silkeleyince Felix kollarını önünde birleştirdi. Zherif tam ortalarında, tekli koltukta oturuyordu. Devlin kendini kontrol edebilmeye başladığı için, hepsi ona her an kaçabilirmiş gibi bir edayla bakıyor ve koltuktan, çita gibi hızla kalkabilmek için gevşek oturuyorlardı.

"Öyle mi?" Devlin elini öne doğru salladı. "Buyur, anlat o zaman."

Zherif koltuğa yayılıp bir puro çıkardığında Dave'in cebinden sarkan çakmağı uzanıp aldı ve purosunu yaktı. Dave içinden sakinleşmek için sayarken, Zherif puroyu içine çekti ve dumanı Felix'e doğru üfledi. Felix sinirle elini önünde sallarken Zherif dudaklarını araladı.

"İçeridekiler hâlâ benim adamlarım. Sırtlarını dayadıkları, parayla satın aldıklarını sandıkları benim emrimdeki kişiler. Onlar önce Shailene'i serbest bıraksın. Sonra da onları sıkıştırsınlar, siz de içeriye dalarsınız sonra. Ama benim fikrim, üç salak olarak gitmemeniz."

"Sen kime salak-" Dave, Zherif'e doğru hiddetle kalkarken, Devlin elini kaldırıp Dave'i durdurdu.

"İçeride kimler var?" Zherif puronun ucunu ısırdı ve gözlerini Devlin'in üstünde gezdirdi. Devlin bildiğinin farkındaydı. "Kimler var dedim."

"Xaiver, Shay ve George."

"Kim?" Felix kaşlarını çatıp yüzünü buruşturup öne doğru eğildiğinde Zherif iç çekti. Devlin ise bakışlarını kaçırdı.

"Xaiver, Shay ve George Neshka." Zherif dumanı yeniden içine çektiğinde inledi. Dave ve Felix çığlık attığında ise Devlin kulaklarını tıkadı.

"Ne?!" Felix sallanıp sandalyede arkaya doğru düşerken Devlin kulağından elini çektiğinde Felix küfrederek yerden doğruluyordu.

"Bakın, şu an bunu tartışacak zamanımız yok, tamam mı!" Devlin eğilip Felix'i ayağa kaldırmak için çektiğinde Dave kafasını iki yana salladı.

"Ben adamlarıma haber vereceğim ama Shailene'i çok fazla yalnız bırakmıyorlar, bu yüzden vakit alacaktır. Sakın ola ki Shailene salınmadan bir salaklık yapmayın. Oraya insanlarla gidin."

"Kimi alalım yanımıza?" Felix düşünüyormuş gibi yaptı. "Deli misin be adam!"

Zherif kafasını yana atıp korkunç bir yüz ifadesi ile güldüğünde Felix yüzünü ekşitti. Dave ise Zherif'in omzuna yumruğunu geçirdi.

"Abraham ve Nina'ya haber verebiliriz." diye fikir yürüttü Dave sakinleşmeye çalışarak. "Hani şu annenle babanın kovduğu." diyerek gözlerini Devlin'e çevirdi.

"Kesinlikle olmaz!" diye karşı çıktı Devlin mavi gözlerini kısarak. "Onlardan hayatta yardım isteyemeyiz!"

Felix gözlerini devirdi. "Ne yapacağız o zaman? Kimden yardım isteyeceğiz?"

"Yardım isteyeceğim başka birisi yok." dedi Dave kelimelerin üstüne basa basa. "Oraya yalnız gidemeyiz."

Zherif dumanı yeniden Felix'e doğru üflediğinde genç adam gözlerini yeniden kıstı.

Devlin sağa dönüp gözlerini sağdaki büyük tabloya dikti. Abraham ve Nina'dan Shailene'i kurtarmak için yardım mı isteyecekti yani? Onlar kendisine hayatta yardım etmezdi ki! Zaten bir bakıma işlerini kaybetmişlerdi ve bunun için bile Shailene'i suçladıklarına emindi Devlin.

"Başka bir şansımız var mı?" Felix sinirle elini önünde sallayınca Devlin iç çekti. Aslında haklı oldukları taraflar da vardı. Başka kimden yardım isteyecekti ki?

"Ah, tamam!" Devlin ellerini dizine çarptı.

Zherif sırıtıp puroyu dudaklarının arasında oynattı. "Onlarla kim konuşacak?"

Tüm gözler Devlin'e döndüğünde genç adamın yüzü seğirdi. Felix kendisine sevimlice bakarken, Dave omuz silkti.

"Pekâlâ, ne zaman?" Devlin öne doğru eğilip onlara döndü. Dave telefonuna uzandı ve ona uzatırken sakince mırıldandı. "Şimdi."

Black'i içeriye sürüklediklerinde, Shailene gözlerini sıkıca kapamış nefesleniyordu. Elektrik canını o kadar acıtıyordu ki, dayanamıyordu artık. Açlık tüm enerjisini tüketirken, uykusuzluk onu iyice huysuzlaştırıyordu. Gecenin ışıkları açık kapıdan depoya süzülürken, genç kızın tam tepesinde parıldayan floresanlar sallandı. Shailene içeriye dolan temiz havadan faydalanarak derin bir nefes aldı. Kapı ardından kapatıldığında ise gözlerini araladı ve karşısında, kollarından tutulmuş biçimde yerde sürüklenen Black'i gördü. Kalbi hızla teklerken, dudakları düz bir çizgi halini aldı. İki adam Black'i, ne zaman getirdiklerini anlamadıkları bir platforma bağlarken, George Neshka ve Xaiver sandalyelerine oturmuş sigara içiyordu.

"Onu niye getirdiniz?" diye sordu Shailene sesini yükselterek. Kendine itiraf etmese bile, sesinin güçsüz ve âdeta yalvaran bir tonda çıktığını anlamıştı. Black'in yırtılan siyah, Akon baskılı tişörtü yırtılmış, deri pantolonu kesilmişti. Saçları dağılmış ve şakaklarında ter yüzünden kıvırcıklaşmıştı. Black, Shailene'in sesiyle kafasını yukarı kaldırıp ona baktı. Yeşil gözleri karanlıktaki bir ova kadar koyuydu ama gözlerinin altı çökmüştü. Üstelik dudağının yanı morarmış, yanakları kızarmıştı.

George Nesha, dudakları arasında duran sigarayı nazikçe çekip, dumanı halkalar hâlinde havaya üflerken, Xaiver at kuyruğuyla oynadı ve "Eğlence için tatlım." diye neşeyle şakıdı.

Shailene eğlence anlayışları yüzünden dehşete düşse de, bunu onlara belli etmemeye çalıştı. Shay'i ortalıkta göremiyordu. Nereye gitmişti?

"Onu rahat bırakın." Shailene sözlerinin ne kadar güçsüz olduğunu bilse de, bunu söylemek zorunda hissetti kendini. Eğer Black'e herhangi bir şey yapsalar durdurabilecek pozisyonda değildi. Onlar da bunu bildikleri için ona baskı uyguluyorlardı.

Black'i kullanarak ona psikolojik baskı yapacaklardı yani.

Shailene'in irisleri birden küçüldü. Elleri titremeye başlarken beyninde alarmlar çalmaya başladı. Devlin yerine Black'i getirmişlerdi… Öyleyse Mark anlaşmayı imzalamayı kabul etmişti ve Devlin teslim edilmişti. Bir yanı bunun için sevinirken, gözlerinin Black'e dönmesiyle diğer yanı bas bas bağırmaya başladı. Devlin yoktu ama Black vardı. Ve Shailene'le oynamak için ona işkence edeceklerdi.

"Bunu yapacağımızı gerçekten düşünüyor mu?" diye kıkırtıyla kardeşine eğildiğinde George Neshka, Black bileklerindeki kemerlerin sıkılmasıyla inledi. Xaiver onu görmezden gelip sigaranın ucunu dişleyip siyaha dönük kahve gözlerini Shailene'in üzerinde gezdirirken sırıttı.

"Bu kadar aptal olmamasını diliyorum."

Shailene kendine gelmek için kendi kendini çimdikleyebilmeyi diledi ama bunun mümkün olmadığını biliyordu. Dili, zımpara kağıdı gibiydi, boğazı büzüldü. Susuzluk yüzünden ağzı yanarken kendini tükürüğüyle avutmak istercesine, dilini ağzında oynatıp tükürüğünü yuttu.

Adamlar Black'i tamamen bağladıklarında depodan geri çıktılar. George Neshka sigarasını tıpkı Shailene gibi avucunda söndürüp ayağa kalktı.

"Pekâlâ nereden başlayalım önce?" Adam, Black'e doğru yönelirken, Xaiver dudaklarının arasındaki sigarayı kavradı ve derin bir nefes çekti.

"Ona dokunmaya kalkma!" diye tehditkâr şekilde mırıldandı Shailene. Kapana kısılmış bir fareden bile daha fazla çaresizken onlara baş kaldırabiliyordu.

George Neshka gülüp kravatını düzeltti. Ardından uzun parmaklarını Black'in göğsünde gezidirdi. "Yoksa ne yaparsın?" Ardından Black'in göğsüne bir yumruk attı.

"Hayır!" Shailene bağırırken, Black inledi ve kafası aşağıya düştü. Zaten dayak yemiş gibi duruyordu. Üstelik Shailene onun kendisi gibi su içip içmediğini bile bilmiyordu. En azından ona su vermişlerdi.

George Neshka kıkırdayıp Black'in saçlarını kavradı. "Aslında bunun için Devlin'i düşünüyorduk ama onu anlaşma için geri göndermemiz gerektiğini fark ettik. Gerçi o kadar da bir fark yaratmıyor bizim açımızdan." Black'in saçlarını bırakıp, tırnağını genç adamın boynunda gezdirdi. "Yine de acı çekeceksin." Shailene'in uzun olmadığını sandığı tırnağını genç adamın tenine bastırdı. Black'in boynu kızarıp ince bir çizgi belirirken, o tam karşıya, Shailene'e bakıyordu. Onun üzgün ifadesini görmek kendisini mutlu ediyordu.

"Black'i burada tutmak size ne kazandıracak? Bırakın gitsin. Anlaşmanızı almadınız mı? Daha ne istiyorsunuz?" Shailene kirpiklerinin arasından, buz mavisine dönen gözleriyle onlara baktı. Keşke onları bakışlarıyla buharlaştırabilseydi.

"İntikam!" dedi Xaiver sigaradan kalan izmariti ağzına atarak. Çiğnemeye başladığında Shailene parmaklarını kıpırdattı. Tamamen tutulmuştu. Omuz kasları o kadar ağrıyordu ki, uyuyacak bir ortamı olsa bile uyuyamazdı. Omzu çıkmış bile olabilirdi. Neredeyse bir gündür asılı kalmıştı.

"O hâlde benim intikamımı bekle, bunların acısını tek tek çıkaracağım." diye temin verdi Shailene.

Xaiver inekler gibi yavaşça geviş getirirken, George Neshka ceketinin iç cebinden bir çakı çıkardı. Shailene'in gözleri ona kayarken, yavaşça çakıyı açtı. Genç kız Black'in kesik kesik nefes aldığını duyabiliyordu. Ayak bileklerini kımıldatıp zincirlere eliyle asılmayı denedi. Belki de böylece kolundaki ağrılara çare bulabilirdi. Ama zincirler ellerinden kaydı ve Shailene aşağıya doğru savruldu.

"Sence bununla ne yapmalıyım?" George Neshka çakıyı Black'in üzerinde gezdirirken, Xaiver arkasına yaslandı.

"Sadece zevk al."

Adam sırıtıp çakıyı gevşekçe elinde sarkıttı ve yavaşça Black'in baldırına doğru indirdi.

"Dur!" diye itiraz etti Shailene gözleri sulanmaya başlarken. Kulaklarının uğuldamasından ne dediklerini zar zor anlıyordu. "Dur!"

George Neshka bir anlık duraksayıp omzunun üstünden genç kıza baktı ama ardından çakıyı hızla genç adamın baldırına sapladı. Black acı dolu bir çığlık atarken, boynundaki damarlar gerildi ve vücudu kasıldı. Black çığlık atarken Shailene de çığlık attı. Gözlerinden, düştüğünü anlamadığı yaşlar süzülürken, kurtulmak için çabaladı.

"Kes şunu!" Shailene avazı çıktığı kadar bağırdı ama adam çakıyı daha da derine soktuğunda Black daha yüksek sesle inledi. Sesini daha da yükseltti Shailene. "Kes şunu piç kurusu!"

Xaiver, kardeşinin sehpaya koyduğu kumandaya uzanıp düğmeye bastığında, Shailene'in vücuduna yine elektrik yüklendi. Black'in inlemesine karşılık Shailene aniden deliler gibi çığlıklar atmaya başladı. Dudağını dişleyip gözlerini kapatmayı ve acının geçmesi için beklemeyi ummak istedi ama acı o kadar büyüktü ki, anında hissedilmeyi talep ediyordu. Black terden sırılsıklam olan yüzünü genç kıza çevirip kendi acısını unutmuşçasına dehşet içinde bağırdı.

"Elektriği kesin! Elektriği kesin!"

Xaiver memnuniyetle gülümserken parmağını düğmenin üstünde tutmaya devam etti. "Birbiriniz için acı çekiyorsunuz. Sanırım bu düşündüğümüzden de eğlenceli olacak."

George Neshka kahkaha atıp çakıyı yukarıya doğru oynattı. Black dudağını dişleyip çığlığının boğazından yükselmesini engellemeye çalışırken, yüzüne aniden bir tokat attı.

"Bağır!" dedi kısık sesiyle. Shailene'in çığlığına rağmen, Black onu duyabiliyordu.

Black koyu yeşil gözlerini kısınca adam çakıyı geri çıkardı. Black acı dalgası vücuduna yayılırken dişlerini sıkıp dudaklarını birbirine bastırdı. Çığlık atmayacaktı. Ama George Neshka çakıyı aniden yerine geri sokunca genç adam boğazından çıkan çığlığa engel olamadı.

"Ah…" George Neshka gözlerini kapatıp hafifçe gülümsedi. "İşte böyle."

Black kesik bir nefes alıp "Elektriği kesin." diye fısıldadı. George Neshka'nın kendisini duymasını umuyordu. Xaiver, Black'in hâline bir kahkaha atıp, acıdan çığlıkları arasında ağlamaya başlayan Shailene'e boşalan elektriği kesti. Genç kızın bedeninden yükselen sıcak hava gözle görülür biçimde dağılırken Black genç kıza seslendi.

"Shailene?"

Genç kız cevap vermedi.

Bu sefer sesini daha da yükseltti. Paçasından aşağıya damlayan kan sesleri kulağını tırmalasa da onları umursamamaya çalıştı. "Shailene?"

Yine bir cevap yoktu.

Black'in kalbi sıkışmaya başlarken umutsuzca bağırdı. "Shailene!"

Genç kızın boğazından bir öksürük yükselince Black rahatladı. George Neshka kahverengi gözlerini ve kısık dudaklarını hayal kırıklığına uğramışçasına bükerken Xaiver kıkırdadı.

"Çok inatçısın, küçük psikopat."

Shailene bu yoruma sinirli bir şekilde gülüp soluklanmaya çalıştı. Vücudu aşağıya sarkan bir kum torbası gibi sallanmaya başlamıştı.

"Seni öldürmeden ölmeyeceğim, Xaiver." Shailene'in zehirli fısıltısı onlara ulaşınca adam kahkaha attı.

"Çaresizken bile bana meydan okumana bayılıyorum." Bacak bacak üstüne atıp elini saçında gezdirirken gözlerini genç kızın gözlerine dikti.

"Keşke biraz aklın olsaydı da yanımızda kalsaydın." George Neshka üzülmüş gibi söylenirken, çakıyı yeniden geri çekti. Black sızlanıp yanağının içini dişledi. Mümkün olduğunca az bağırması gerekiyordu.

"Karşımızda yer almayı seçtiğine göre biraz dinlen." Xaiver ayağa kalkıp kot pantolonunu silkeledi. "Yorgunken o kadar berbat bağırıyorsun ki zevk alamıyorum."

George Neshka çakıyı Black'in yırtık tişörtüne silip çakıyı yerleştirdi ve cebine geri tıktı. "Aç mısın?" Black'e doğru bakarken omzunun üstünden Shailene'e bir bakış attı. "Açsanız söyleyin, sizleri aç bırakmak istemeyiz."

Shailene burnundan nefesini verdiğinde Xaiver gülüp genç kıza el salladı ve deponun kapısına ilerledi.

"Peki ya su?" George Neshka geri giderken ellerini iki yana açtı. "Hizmette kusur etmek istemem." George Neshka'nın yüzü bilmiş bir ifade ile kasılırken Black yüzünü buruşturdu ve adamın tam ayağının önüne tükürdü. George Neshka ayağının önüne bakıp cıkladı ve işaret parmağını genç adama doğru salladı. "Kesinlikle davranış eksikliği çekiyorsunuz bayım. Daha kibar olmanızı beklerdim."

Arkasını dönüp Shailene'e reverans verdi. Aslında Shailene de Black gibi onun ayağının önüne, hatta yüzüne tükürebilmeyi dilerdi ama ondan bu kadar uzakken bunu başaramazdı.

George Neshka kardeşinin ardından depodan çıktığında içeri dolan rüzgâr Shailene'in yüzüne vurdu. Shailene ve Black birbirlerine baktığında, konuşmak yerine dinlenmek zorunda olduklarında hemfikirdiler. Shailene derin nefes alıp gözlerini kapattı. Burada ölmeyecekti. Devlin listeden çıkmış olsa da Black, sevdiği, çocukluk aşkı olan Black, onun için hayatından vazgeçen Black, onun yüzünden acı çeken Black hâlâ karşısındaydı. Onu da kurtarana kadar ölemezdi.

Deponun kapısı aniden açıldığında Shailene gözlerini araladı. İki adam seri hareketlerle içeriye girince Black huzursuzca homurdandı. Adamlardan sarı saçlı olan tek elini kaldırıp onları durdurdu. "Durun, bizi Zherif gönderdi."

Shailene kaşlarını kaldırınca siyah saçlı olan devam etti konuşmaya. "Xaiver ve George onu kovdu. Zherif bir şeylerin dışında kalmak istemez. Size yardım edeceğiz. Şu an arkadaşlarınızla konuşuyor. Sizi kurtarmaya gelecekler. Biz de size yardım edeceğiz. Zherif burada değil ama buranın güvenli-

ğini sağlayan hâlâ onun adamları. Bize karşı gelmeyin ya da bağırmayın. Yoksa her şey mahvolur."

Sözünü bitirince Shailene'e doğru ilerledi. Sarışın olan da Black'e doğru ilerleyince Black'in gözlerinin kendisine odaklandığını fark etti genç kız. Herhâlde ne yapacaklarını soruyordu ona. Shailene doğru söylediklerini düşünüyordu. Davranışları bunu gösteriyordu. Yalan söyleseler anlardı. Hem söyledikleri de mantıklıydı. Xaiver ve George, Zherif'e her şeyi açıklayıp onu oyuna daha fazla sokacak tipler değildi.

"Plan ne?" Shailene mırıldandığında siyah saçlı çocuk bir aletle, Shailene'in bileklerine bağlı olan zincirle oynamaya başladı.

"Biz sizi çözeceğiz. Aslında bağlı gibi duracaksınız ama ilk zorlamanızda kendinizi çözebileceksiniz." Shailene'in bakışlarını fark edince aceleyle ekledi. "Merak etmeyin, fark etmeyecekler. Bizim bildiğimiz kısım bu kadar. Ne zaman harekete geçeceğinizi siz bileceksiniz. Ama size bir şey söylememizi istediler, bu gece gelecekler. Hazırlıklı olun."

Sarışın çocuğun parmakları Black'i bağlayan kemerlerde hızlıca dolanırken Shailene kafasını salladı. Çocuklar işlerini bitirip doğrulduklarında Shailene teşekkür etmek için ağzını açtı. Ama kelimeler daha ağzından çıkmadan çocuk onu susturdu. Çok güzel siyah gözleri vardı. "Teşekküre gerek yok. Bunlara biz neden olduk, asıl biz özür dileriz. Biraz galip gelecek ama Zherif ne derse yaparız, nedenini asla sormayız. Tek bilmeniz gereken onun aslında kötü biri olmadığı."

Black gülerken inleyince çocuk sırıttı ve cebinden çıkardığı bıçağı uzanıp Shailene'in pantolonunun arka tarafında yerleştirdi. Geri çekildiğinde, Shailene çocuğun gözlerine bakıyordu. Çocuk sırıtıp kıza göz kırptı ve "Belki lazım olur." dedi. Depodan çıktıklarında, Shailene iki hafta uyumuş kadar iyi hissediyordu.

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

Devlin telefonun açılmasını beklerken Dave ve Felix meraklı gözlerle kendisini izliyordu. Devlin telefonu elinde biraz daha sıkarken karşısında Abraham'ın sesini duydu. Sesi uykudan yeni uyanmış gibiydi. Devlin, Nina'nın hemen yanında olduğunu düşünmeden edemedi. Abraham homurdanıp öksürdüğünde arka taraftan çarşaf hışırtısına benzeyen sesler geldi. Abraham'ın sesi duyulduğunda ise, Devlin arkasına yaslandı.

"Alo?"

"Abraham, donunu yukarı çek ve beni dikkatle dinle." Devlin sesinin sert çıkmasına dikkat ederek konuştuğunda Dave ve Felix hareketlendi.

"Devlin?" Oflamalar eşliğinde birkaç ses duydu Devlin, ardından Abraham endişeyle fısıldadı. "Sen kurtuldun mu?"

"Bak!" dedi Devlin derin bir nefes alarak. "Bu uzun hikâye ve başıma polisler üşüşmeden seninle konuşmam gerek. Beni iyi dinle."

"Ama be-"

Bir anda Abhram'ın sesi sustu ve Nina'nın sesi duyuldu. "Devlin?"

"Nina, sus ve beni dinle, yardımınıza ihtiyacım var." Devlin hızlıca konuştuğunda Nina iç çekti.

"Neler oluyor?"

"Beni bir şey karşılığında saldılar ama Shailene ve Black hâlâ ellerinde. Onları kurtarmak için yardımınıza ihtiyacım var." Devlin hızla konuştuğunda Nina araya girdi.

"Anlaşma…" İç çekti ve ellerini bir şeye çarpıyormuş gibi bir ses duyuldu. "Baban seni kurtarmak için hain olarak adlandırılacağını bile bile Filistin ile bir anlaşma imzaladı. Şu an annen ve baban tutuklu."

Devlin'in nefesi saniyeler içinde kesildi. Babası sırf o kurtulsun diye hain damgası yemeye mi razı olmuştu? Üstelik annesi de. Devlin gözleri sulanırken dudağını ısırdı. Onları da kurtarması gerekti. Ama bunu nasıl yapacaktı ki?

"Beni dinle Devlin." Nina'nın homurtulu sesi kulağına ulaştığında yaşlı gözlerini kırpıştırdı Devlin. Felix elini uzatıp arkadaşının omzuna koydu ve omzunu sıvazladı. Felix ona anlayışla gülümserken Devlin kendini iyi hissetmek için zorluyordu. "Eğer annen ve babanı da kurtarmak istiyorsan o anlaşmayı bulman gerekiyor. O anlaşma Filistin'e gitmemeli."

Devlin aceleyle Nina kendisini görebilirmiş gibi kafasını salladı. "Bunun için size ihtiyacım var. Anlaşma, Shailene'in tutulduğu yerde. Buna eminim. Onu da kurtarmamız gerekiyor."

Nina birkaç saniyeliğine duraksadı ve arkadan Abraham'ın sesi duyuldu. Devlin, Nina'nın ona bir şeyler söylediğini duysa da sözleri anlayamadı. "Devlin... Bundan pek emin değilim."

"Nina!" Devlin aniden sesini yükseltince Dave ve Felix dikkat kesildi. Dave kaşını ne olduğunu sorarcasına kaldırırken Devlin elini kaldırıp onlara beklemelerini işaret etti. "Bunu söylememişsin gibi yapacağım. Bak, eğer bana yardım ederseniz yeniden eski statünüze dönebilirsiniz. Sizce de bu başarıyı elde etmeniz harika olmaz mı?"

Nina'nın sesi kesildiğinde Devlin kadının ikilemde olduğunu anlamıştı. Nina, Shailene'i kurtarmak istemese bile, kariyerini, onun tabiriyle kaçık bir kızdan daha çok önemsiyor-

du ve düzeltmek için elinden geleni yapardı. Nina yavaşça nefesini dışarı verdiğinde Devlin telefonu kulağına yaklaştırdı. Felix ellerini önünde birleştirmiş dua ederken, Dave kaşlarını çatmış bekliyordu. Devlin, Nina'nın sesiyle nefesini tuttu.

"Pekâlâ." Nefesini rahatlamış biçimde dışarı verirken, Nina aceleyle konuşmaya başladı. "Ama kesinlikle sözümüzden çıkmayacaksınız! Ayrıca bunu telefonda konuşamayız."

"O zaman yanımıza gelin. Dave'in evine."

Dave şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Onlar benim evimi nereden bilecek oğlum?"

"Tamam." diye cevap verdi Nina. Daha bu işe atanmadan önce, Devlin'in tüm çevresiyle ilgili her şeyi öğrenmişlerdi. Arkadaşları, evleri, alışkanlıkları, gittikleri yerler… Ama Nina ve Abraham tüm yükü Shailene'in sırtına verdiğinden hiç bu bilgileri kullanmak zorunda kalmamıştı.

Devlin telefonu kapattığında üst kattan bir ağlama sesi duyuldu. Küçük bir kız sesi hıçkırarak ağlarken Dave ayaklandı.

"Lulu kâbus görmüş olmalı, bakıp geliyorum." Dave hızla yukarı çıktığında telefonu yanına attı Devlin. Tek elini yüzünde gezdirirken bir yandan da arkadaşına bakıyordu. Felix kafasını öne eğmiş hâlâ bir şeyler mırıldanıyordu. Devlin dua ettiğini düşündü.

"Ginger nerede?" Devlin aniden Felix'e soru sorduğunda genç adam afalladı. Ellerine bakmayı sürdürürken ağzı kımıldamayı kesti ve hafifçe nefes aldı. Baş parmaklarını birbirlerine dolarken çenesini hafifçe kaldırıp arkadaşına baktı.

"Hastanede."

Devlin gözleri büyürken endişeyle fısıldadı. "Ne oldu?"

Felix kafasını yeniden aşağıya eğip gözlerini parmaklarına dikti. Gözleri dolarken sesinin titrememesine çalışarak konuşmaya başladı. "Sizin evinizde kalıyorduk. Annen ve baban canlı yayın için gitmişti. Eve saldırdılar. Beni bayılttılar ve onu dövdüler." Sesi çatallaşınca dudaklarını birbirine

bastırdı. Ginger'ın hastanede olmasına dayanamıyordu. Bu ona, onu koruyamadığını hatırlatıp duruyordu. Sulanan gözleriyle mücadele ederken burnunu çekti. "Kolundan ameliyat oldu. Ama daha uyanmadı. Uyanmasını bekliyoruz. Dave ile beraber, Lulu ile Lucy'ye bakıyoruz."

Devlin'in kaşları gerilirken koltukta öne kaydı ve elini uzatıp arkadaşının omzuna koydu. Felix, Devlin'in dokunuşuyla titreyip kafasını kaldırırken, Devlin hızla arkadaşını kendine doğru çekip ona sıkıca sarıldı. Devlin kollarını Felix'e sararken genç adamın kahverengi gözleri daha da sulandı ve en sonunda gözyaşları yanaklarından süzülmeye başladı.

Felix yüzünü arkadaşının omzuna dayayıp sessizce ağlarken Devlin yavaşça onun sırtına vuruyordu.

"Sorun yok." diye fısıldadı sakinleştirici bir ses tonuyla konuşmaya çalışırken. Daha önce kimseyi teselli etmek zorunda kalmamıştı. "O iyi olacak."

Felix burnunu çekip arkadaşının kollarını tuttu ve hıçkırdı. "Onu seviyorum ve onun o hâlde olması… Canımı çok acıtıyor. Onu koruyamadım bile Devlin!" Felix sesli ağlamaya başladığında Devlin'in göğsü sıkıştı. O da Shailene'i koruyamamıştı. O şu anda, o deli adamlarla birlikteydi, üstelik kendisini korumak için yapabileceği bir şey de yoktu. Devlin kendi gözleri de sulanırken dişlerini sıktı ve Felix'ten yavaşça ayrılıp arkadaşının gözlerine baktı.

"Bana bak esmer sapığı, güçlü olmalısın." Felix gözlerini kırpıştırarak ona baktığında Devlin sağ elini onun omzuna kaydırıp güç vermek istercesine sıktı. "Sevdiğin kız için güçlü ol. Elbet uyanacak. Ve ağladığın için sana kızacak. Senin yapman gereken kardeşleriyle ilgilenmek. Sen de ağlarsan onlar ne yapsın? İstediğin ve sevdiğin şeyler için mücadele etmelisin. Hiçbir şey yapamayacak kadar aciz değilsin."

Bir an bunları kendine söylüyormuş gibi bir hisse kapıldı Devlin. Felix kafasını sallayıp bileğiyle gözlerini silerken güldü. "Günbatımı şu hâlimi görse…"

Devlin gülümseyip Felix'in ensesine çimdik attı ve kendini geri atıp koltuğa yaslandı. "Aferin oğluma."

"Köpek miyim ben?" Felix gözlerini kısarken Devlin onu neşelendirmenin sevinciyle kıkırdadı. Bu sırada Dave kucağında Lulu ile aşağı indiğinde Devlin ilk kez Ginger'ın kardeşini gördü. Küçük kızın üstünde Tinker Bell baskılı bir pijama vardı. Saçları iki yandan toplanmıştı ve pamukşekerine benziyorlardı. İri yeşil gözlerini elleriyle ovuyor ve Devlin ile Felix'e anlamsız gözlerle bakıyordu. Devlin küçük kızın, o an dünyadaki en güzel şey olduğunu düşündü.

"Günaydın Luluy." Felix ayağa kalkıp Lulu'yu kucağına aldığında küçük kız esnedi. Felix kızın kafasından öpüp geri otururken Dave kendini tekli koltuğa attı.

"Bu kim?" Lulu tek elini gözünden çekip Devlin'e doğru uzattığında Devlin doğrulup tokalaşmak için elini küçük kıza doğru çevirdi.

"Merhaba prenses, ben Devlin." Devlin kıza gülümsediğinde Lulu diğer elini de aşağıya indirip iri gözlerini kırpıştırdı.

"Sende mi Gini Gi'nin arkadaşısın?"

Devlin anlamamışçasına kaşlarını çattı. "Gini Gi mi?"

Dave gülümserken ona doğru "Ginger." diye fısıldadı.

"Ah!" Devlin aniden hatırlamış gibi sırıtıp kafasını salladı. "Evet, Gini Gi benim arkadaşım."

Lulu kocaman gülümseyip Devlin'in elini tuttu ve yapabildiği kadar onunla tokalaştı. "Bak benim Tinker Bell pijamam var." dedi ellerini Devlin'inkilerden çekip pijama üstüne götürdüğünde. Genç adamın görebilmesi için pijamayı çekiştirdi. "Senin pijamanda ne var?" Lulu merakla ona baktığında Devlin gülümsedi.

"Benim pijamamda Peter Pan var."

Lulu hayretle el çırptı. "Gerçekten mi?"

Devlin kafasını salladı. "Gerçekten."

"Ama…" diye araya girdi Dave çok bilmiş bir tavırla.

"Kaptan Hook ondan daha havalı. Ve benim pijamamda Hook'lu."

Lulu hayranlıkla Dave'e baktığında Felix dudaklarını büzüp kafasını Lulu'nun boynuna yasladı. "Hiç de bile. En havalısı Wendy."

Dave ve Devlin, Felix'e gülerken Lulu suratını astı. "Tinker Bell! En iyisi o!"

Felix korkmuş gibi yapıp Lulu'nun küçük çenesine ufacık bir buse kondurdu. "Sen öyle diyorsan, Luluy." Ardından kafasını kaldırıp arkadaşlarına baktı. "Kim en iyisi?!"

Dave ve Devlin yumruklarını yukarıya sallarken aynı anda bağırdılar. "Tinker Bell!"

Felix çoşkuyla yeniden sordu. "Kim en iyisi?!"

İki arkadaş yeniden bağırdı. "Tinker Bell!"

Lulu sevinçle kahkaha atarken Lucy bir anda salonda belirdi. Uykuyla kıstığı bıkmış suratına yapışan saçlarını arkaya atıyordu. Devlin gözleri kıza kayarken yavaşça yumruğunu aşağıya indirdi. Kızın yataktan kalkmış olmasına rağmen gayet düzgün saç örgüleri vardı. Ayağına kadar ulaşan bir gecelik giymişti ve ellerini önünde birleştirdiğinde, Devlin onun kardeşlerin en sessizi olduğunu anladı.

"Uyandırdık mı Lucy Lu?" Dave kıza doğru döndü.

"Çok ses yapıyorsunuz. Geceleri bu kadar ses yapmak komşuları rahatsız eder." Lucy olgun bir bireymişçesine konuşurken Felix aniden yüzünü astı.

"Özür dileriz."

"Sakin ol Lucy Lu." Dave kollarını açıp kıza yaklaştı ve onu kucağına alıp geri oturdu. "Sadece eğleniyorduk."

"Lulu uykusunu almazsa sabah çok mızmız olur." Lucy geceliğini düzeltirken Devlin kaşlarını kaldırdı.

"Hey, merhaba?" Elini kıza doğru salladığında Lucy kafasını salladı.

"Sen Devlin olmalısın. Yukarıda fotoğrafını gördüm. Merhaba ben Lucy Vercal ve bu da küçük kardeşim Lulu Ver-

cal." Lucy yavaşça ve zarif bir şekilde elini Devlin'e uzattığında Devlin, bu küçük kızda kendine tanıdık gelen bir şeyler hissetti. Kızın konuşma şekli, duruşu, geceliğini düzeltişi…

Fazlasıyla Haley'i andırıyordu genç adama. Devlin derin bir nefes alıp kendine bön bön bakan arkadaşlarını fark edince hızla Lucy'nin eline uzanıp kızın elini sıktı. "Memnun oldum Lucy."

"Teşekkürler, ben de." Lucy yavaşça elini çektiğinde Devlin zorla gülümsedi.

"Pekâlâ bayanlar." Dave ayağa kalktığında tüm bakışlar ona döndü. "Büyüklerin konuşması gereken şeyler var ve sizin de yatağınıza dönmeniz gerekiyor."

Lulu kollarını önünde bağlayıp dudağını aşağıya sarkıttı. "Uyumak istemiyorum."

"Hadi ama Luluy." diye şakıdı Felix. "İstersen sana süt ısıtabilirim." Lulu küçük kafasını arkasına çevirdiğinde heyecanla fısıldadı. "Gerçekten mi?"

Felix kafasını abartıyla salladı. "Tabii ki. Daveciğimiz de sana masal okur. Değil mi Dave?"

Dave, Lucy'yi diğer koluna alıp gülümsedi. "Evet. Hadi sen şimdi benimle yatağa gel, Felix de sana sütünü ısıtsın."

Lulu kafasını salladı ve Felix'in yanağına öpücük kondurup kucağından kalktı. Felix ona bakıp gülümserken Lulu, Devlin'in yanına gidip parmak uçlarında yükselerek onun kolunu çekiştirdi. Devlin merakla eğildiğinde küçük kız onun yanağından öpüp boynuna sarıldı. Lulu aynı melekler gibi kokuyordu. Gerçi Devlin meleklerin nasıl koktuklarını bilmese de, müthiş ve akılalmaz koktuklarını tahmin edebiliyordu. "İyi geceler Devliy." Lulu geri çekilip ona el salladı. Devlin, küçük kız Dave'in yanına giderken ona el salladığında Dave bağırdı.

"Evet! Uyku treni kalkıyor!" Dave kucağındaki iki kızı öptü ve sallanarak merdivenlere doğru koştu.

Nina ve Abraham yan yana otururken Dave aniden lafa girdi. "Pekâlâ, bu kadarsak hemen gidelim." Nina genç adama bakıp güldüğünde, Dave hızla kaşlarını çattı. "Bir sorun mu var hanımefendi?"

Nina eliyle ağzını kapadığında, Abraham sakalını sıvazlayarak Dave'e döndü. "Çok sabırsızsın evlat."

"Bana evlat deme, bence siz aşırı yavaşsınız."

Devlin elini kaldırıp Dave'e susmasını işaret etti. Vücudunu karşısındaki iki polise çevirirken, Felix dikkatle onları izliyordu.

"Tamam, ne yapacağız onu konuşalım."

Nina elini çekip kısa saçlarını arkaya attı. "Nerede tutuluyorlar? Mekânı önceden bilmek çok iyi olurdu."

Devlin hayal kırıklığıyla omuz silkti. "Zherif henüz bize söylemedi."

Abraham'ın eli aniden durduğunda adamın yüzü kasıldı. "Zherif mi? Dalga mı geçiyorsun!"

Dave kaşlarını kaldırıp alayla, "Şaka yapar gibi bir hâlimiz mi var?" diye sorduğunda Abraham öne eğildi.

"O adam bir türlü suçluluğunu kanıtlayamadığımız bir yeraltı mensubu! İki yıl onun uyuşturucu kaçakçılığı yaptığını kanıtlamak için uğraştım ve sen, onun buraya geldiğini bana yeni mi söylüyorsun?" Abraham'ın sesi iyice yükselince Felix dişlerini sıktı.

"Yeter!" Felix sinirle bağırdığında Abraham aniden sustu. "Yukarıda çocuklar uyuyor, ses tonuna hâkim ol."

"Ayrıca ona bir şey yapamazsın, Shailene ile Black'i kurtarmamıza yardım edeceksin. Benim sorum şu, silah alabilir miyiz?" Devlin elini öne salladığında Nina bacak bacak üstüne atıp kafasını iki yana salladı.

"Kesinlikle olmaz."

"Farkında mısınız bilmiyorum ama hiçbirimiz dövüş eğitimi almadık ve silahımız olmazsa oraya baskın yapmamızın ne anlamı kalır?" Devlin gözlerini büyüttüğünde Nina düşünür vaziyetteki yüzünü Abraham'a çevirdi. Abraham işaret parmağını çenesinde gezdirirken ikisi arasında, kimsenin anlamadığı bir bakışma geçti.

"Pekâlâ." diye inledi en sonunda Nina pes edercesine. "Ama gerekmedikçe kimseye ateş etmeyeceksiniz."

"Tamam." dedi Devlin gözlerini devirirken.

"Zaten oradakiler de sizden olacak." Felix lafa karışırken bakışlarını sakalıyla oynayan Abraham'a çevirdi. "Pek bir şey yapmanıza gerek yok."

"Size ihtiyaç duymamızın sebebi oradakileri tutuklayacak birilerine ihtiyaç duymamız." Dave arkasına yaslandığında Nina ona küçümser bir bakış attı. "Gidelim artık." Devlin huzursuzca ayaklandığında ürperdi. "Daha fazla gecikmek istemiyorum."

"Bunu yaptığımıza pişman olmayız umarım." Abraham yavaşça kalktı. Nina kalkıp ceketini düzelttiğinde saçlarını arkaya atıp sinirle homurdandı. "Silahı nereden bulacağız?" Dave kapıya doğru ilerlerken Abraham yavaşça güldü ve genç adamın önüne geçti.

"Önce zulamı gör, sonra konuş." Abraham kahkahalar atarak evden çıktığında arkasında bıraktığı herkes ona tiksinyitle bakıyordu.

Zherif'in verdiği adrese vardıklarında, kocaman iki bina bulmuşlardı. İkisinin de pencereleri boyanmış gibiydi çünkü içerisi hiç görünmüyordu. Nöbetçiler onları görmezlikten gelince işleri daha da kolaylaşıyordu.

"Direkt içeri mi dalıyoruz?" Dave eline küçük gelen silahı sıktığında Nina kafasını iki yana salladı.

"Eğer Shailenelere de haber verip onları çözdüyseler, ona

geldiğimizi bildirmemiz gerek. Yoksa içeri girdiğimizde onlara zarar verebiliriz ya da onlar verebilir."

Abraham, Devlin'in çelik yeleğini düzeltirken mırıldandı. "İçeride kaç kişiler demiştin?"

"Zherif, üç dedi."

Abraham hafifçe kıkırdayıp doğruldu. "Çantada keklik."

"Shailene'e nasıl haber vereceğiz?" Dave silahı elinde çevirirken Devlin hınzırca gülümsedi ve arabanın bagajına yöneldi. Diğerleri ona anlamsız bakışlar atarken, bagajdan Shailene'in odasından aldığı fotoğraf makinesini çıkardı. Makinenin altından roket ya da başka bir şey ateşlenebiliyordu. Devlin, bagajda bulunan sis bombalarının olduğu kutuya yöneldi ve birini eline aldı.

"O da ne?" Abraham merakla konuştuğunda, Devlin sis bombasını makinenin altına yerleştirdi.

"Sis bombası." diye şakıdı gülümserken. "İçeri atacağız. Böylece Shailene bir şeylerin başladığını anlarken diğerleri hazırlıksız yakalanacak."

"İyi de hangi bina olduğunu nereden bileceğiz?" Dave kaşlarını çattığında Devlin huzursuzca binalara döndü. Hangisi olabilirdi?

Nöbet tutanlaran biri eliyle tam arkasındaki binayı işaret ettiğinde ise sırıttı.

"İşte orası."

"Hadi, at şu bombayı." Dave boynunu kıtırdatırken Devlin kamerayı gözüne doğru kaldırdı.

"Devlin." Nina elini kaldırdı. "Belki de bizim yapmamız daha doğru olur."

"Evet." diye onayladı Abraham. "Iskalama ihtimaline karşı."

Devlin dişlerini sıkıp kafasını iki yana salladı. "Hayır, ben yapacağım."

Ve ıskalamayacağım.

Nina ve Abraham geri çekilirken, Devlin parmağını tuşa götürdü. Kamera merceğini pencereye doğru çevirirken içinden dua ediyordu. Bu atışı kaçırmaması gerekiyordu. En azından bunu yapmalıydı. Bu gece başarısız olamazdı, Shailene'i, Shailenenini oradan kurtaracaktı.

Bu gece süpermen olacaktı! Ve nişan alıp tuşa bastı. Bomba pencerede patlayıp içeri girdi.

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

Final

Shailene mutlulukla gülümserken içeriye Xaiver, George ve Shay girdi. Shailene, Shay'i kaç saattir görmüyordu. Nereye gitmişti? Xaiver ona kollarını açmış bir şekilde yaklaştı.

"Tanrım, o kadar harika gülümsüyorsun ki o sırtışı yüzünden silmek için sabırsızlanıyorum güzelim!"

George Neshka hafifçe kıkırdayıp Black'e yaklaştığında Shailene kafasında kendine sakin olması gerektiğini hatırlatıyordu. Eğer kendini tutamayıp öne atılırsa kurtulabilir ve bir çuval inciri berbat edebilirdi. Devlinler gelmeden harekete geçmemesi gerekiyordu. Tabii bu, her şeyi açığa vuracak kadar tepkisiz kalması gerektiği anlamına da gelmiyordu.

"Ondan uzak dur!" Shailene daha da koyulaşan mavi gözlerini, takım elbisesini çıkarıp yerine eşofman giymiş George Neshka'ya çevirdi. George Neshka dizlerini kırıp Black'e doğru eğilmişti. Eşofmanın kumaşı, yaşı olmasına rağmen harika duran kalçalarını kavrıyor ve sıkı adalelerini gözler önüne seriyordu. Shailene adamın karizmatik olduğunu kabul ediyordu. Ama kişiliği o kadar berbattı ki, çırılçıplak gezse bile kendini kimseye kabul ettiremezdi. Bir maskenin altına saklanıp olmadığı bir adam gibi davranmadığı sürece tabii.

"Ah yapma Shailene!" George Neshka'nın eğlenen sesi ona ulaştığında Shailene kafasını eğdi. Yüzü ifadesizce adamı izlerken, George Neshka eğilip işaret parmağını Black'in suratında gezdirdi. "Şunun güzel suratına baksana. Onu dağıtmak için sabırsızlanıyorum."

Shailene dişlerini sıktı. Ardından da gözlerini, ifadesizce kendisine bakan Shay'e çevirdi. Üstündeki siyah ceket yırtılmış, pantolonunun dizleri aşınmıştı. Ne yapmaya gittiyse baya hareketli zaman geçirdiği belliydi.

Xaiver'in gözleri Shailene'i takip edip baktığı yeri gördüğünde gülümsedi. Kollarını indirip Shay'e kafasıyla yanına gelmesini işaret etti. Shay yavaşça Xaiver'e ilerlerken George Neshka, tırnağını Black'in suratında gezdiriyordu.

"Bir dahaki tükürüğün yüzüne gelmesini istemiyorsan parmağını suratımdan çek!" dedi sakince Black. Bacağı acısa bile bunu çoktan unutmuştu. Onları kurtarmaya gelenlerin haberi, kendisine beklemediği bir güç vermişti. Ayrıca Shailene'in duyduğu acının yanında kendininki çok hafif kalırdı. Bu yüzden mızmızlanmaya hakkı yoktu.

Shay, Xaiver'in yanına vardığında uzanmaya gerek duymadan adamı öptü. Shailene'in gözleri buz mavisine dönerken genç kız dişlerini daha fazla sıkıp çenesini kastı. Xaiver'in kolları Shay'in beline dolanırken arka planda George Neshka'nın sesini duydu. Deponun karanlığında tepelerinde parlayan ışık, saçlarını aynı çamur gibi gösteriyordu. George Neshka gülüp elini saçlarından geçirirken hâlâ Black'e doğru eğilmiş vaziyette duruyordu.

"Beni güldürüyorsun Black, gerçekten." Ellerini saçlarından sıyırıp gözlerini karşısındaki genç adama dikti. "Ailenle kavga ederken de beni güldürürdün. En çok Shailene'i değil seni gözetlemek hoşuma giderdi." George Neshka işaret parmağını uzatıp Black'in dudaklarına götürdüğünde genç adam ne yapacağını şaşırdı. Shay, Xaiver'den ayrılırken, Xaiver omzunun üstünden kardeşine baktı. George Neshka, Bla-

ck'in dudağını okşamaya başladığında, Black'in tüyleri diken diken oldu. Vücudu alışık olmadığı biçimde titrerken George Neshka gülümsedi ve yüzünü Black'e yaklaştırdı.

Ardından da, ince dilini çıkarıp Black'in suratını, ardından da dudaklarını yaladı. Black gözlerini kapatıp yüzünü ekşitirken, Shailene'in tek yaptığı izlemekti. Kasılan çenesi hafiften gevşerken, Xaiver'in uzaktan sırıttığını gördü. George Neshka geri çekilip memnuniyetle gülümsedi. Ardından doğrulup dudaklarını yaladığında "Enfes…" diye mırıldandı.

"Biseksüelsin." dedi aniden Shailene. George Neshka'nın biseksüel olması, şu anki en trajikomik olaydı.

"İsrail askerleri sağ olsun." George Neshka sırıtıp göz kırptığında Shay, Xaiver'e biraz daha sokuldu. Black ise ağzından tükürükler saçarak suratını koluna silmeye çalışıyordu.

"Kaçık!" Black'in iğrenme duygusu katlanırken, adamın salyasını yüzünden silmek için çırpınmaya devam etti. Xaiver, Shay'in kalçasını avuçlarken, Shailene başını hafiften yana eğdi.

"Bu sonradan kazanılan bir alışkanlık değil." Shailene'in sesi duyulduğunda George Neshka kaşlarını kaldırırken, Xaiver eğlenerek kafasını ona doğru çevirdi.

"Hep biseksüel olduğunu mu söylüyorsun?"

Shailene dümdüz bakan yüz ifadesini değiştirmeden korkunç bir görüntü yaratan gülümsemesini yerleştirmek için dudaklarını hafiften yukarı kaydırdı. Shailene bir seri katil gibi gülümserken George Neshka'nın elleri titremeye başladı.

"Bir daha söylesene." Adam ona adım adım yaklaşırken Black endişeyle kendisine bakıyordu. Genç adamın gözlerinin koyulaştığını, alnında bir damar belirdiğini ve burnundan çıkan nefesin kızgınlığını ifade ettiğini biliyordu. George Neshka, Shailene'e ulaştığında muhtemelen genç kıza yine elektrik verecekti.

"Büyük haber, hep biseksüeldin Neshka. Muhtemelen fahişe annenin karnından çıktığından beri. İsrailliler sadece bunu tetiklemiş ve kabul etmeni sağlamış."

George Neshka genç kıza yaklaşıp suratına bir yumruk attığında, Shailene zaten bunu bekliyordu. Kafası savrulurken burnu derin bir acıyla sızladı. Black ona doğru bağırdığında Xaiver tok bir kahkaha attı. Deponun boğuk havası burnunu yakmaya başladığında Shailene yavaşça dudaklarını araladı nefes almak için. Kafasını yeniden çevirdiğinde, George Neshka'nın öfkeden kaynayan kahverengi gözleri, çatık kaşları, hırlarken ortaya çıkan azı dişleri normalde korkutucu olması gerekirken o an Shailene'de kahkaha atma isteği yaratıyordu.

Bunlardan gram korkmuyordu.

"Ondan uzak dur." Black yerinden seslendiğinde Xaiver kollarını Shay'den çekti. Kız hayalet gibi süzülüp Black'in yanına vardığında hızlıca dizini Black'in karnına geçirdi. Genç adamın ağzından kanlar savrulup vücudu öne doğru düşerken Shay, onu saçlarından kavrayıp yukarı çekti.

"Kapa çeneni."

"Biliyor musun Shay." Black ağzındaki kanı yere tükürüp kafasını kaldırdığında, kendisine oldukça yabancı gelen kadına baktı. Uzun sarı saçları, Shailene'inkilerden daha değişik ve donuk olan mavi gözleri, yüzündeki hiç değişmeyen hipnoz ifadesi, sarsakça yürüyüşü ona o kadar yabancıydı ki. Black'in tanıdığı Shay, küçük yaşta ablasını eleştiren kıskanç, çok bilmiş ama son derece sevecen ve büyümüş de küçülmüş biriydi. Black'i severdi. Ne kadar kavga etseler de ablasını, Shailene'i severdi. Black o zamanlar Shay'i tanıyordu. Onun Shailene ile aralarına girişini, gülümsediğinde yüzünde oluşan çukurları, ellerini çırparken attığı kahkahayı, geceleri gök gürültüsünden korkup ağladığını, asla domates yemediğini, sürekli Shailene ile kendisine geri kafalı olduklarını hatırlatıp gerçek sevgililerin yaptıklarını tecrübe kazanmışçasına anlatışını, Shailene'den daha başarılı olmak için gizli gizli ders aldığını, Shailene her üzüldüğünde sırf üzüntüsünü unutsun diye onu sinir edişini, Gerine'i Shailene'den kıskandığı için ayakkabasını bağlamayı beceremediği numarası yapışını biliyordu. Ama karşısında duran kişiyi tanımıyordu. "Gerçekten artık senin için yapılacak bir şey yok."

Shay'in yüzünde hiçbir ifade belirmediğinde Black derin bir nefes aldı. "Seni sevenlere acıyorum. Artık kendime acıyorum."

Shay arkasını dönüp Xaiver'in yanına ilerlediğinde, Shailene dudaklarını yukarı kıvırmış George Neshka'ya bakıyordu.

"Bebek gibi vuruyorsun, Neshka."

George Neshka dişlerini gıcırdatıp yumruğunu yeniden kaldırdı. Shailene, adamın elinin kızardığını görebiliyordu. George Neshka tam Shailene'e bir tane daha yumruk atacaktı ki, Xaiver'in sesiyle durdu.

"Kardeşim, dur." Xaiver parmağına doladığı saçlarıyla oynarken kardeşine yaklaştı. Shailene parfümünün kokusunu duyabiliyordu. Daha evine ilk geldiği zamanlar Shailene bu kokuyu baba kokusuna benzetirdi. Şimdi ise daha farklı şeylere benzetiyordu.

Katil kokusu. Psikopat kokusu. Deli kokusu. Sadist kokusu…

"Bırak da ona biraz ders vereyim Xaiver." George Neshka dişlerinin arasından konuştuğunda Xaiver elini saçından çekip kardeşinin omzuna koydu.

"İyi de böyle hiçbir zevki kalmaz ki." Xaiver kardeşinin omzunu okşayıp Shailene'e doğru gülümsedi. "Bu anlık acıları boşver. Yavaş yavaş acı çeksin. Öylesi daha eğlenceli. Hem böyle çığlıklarını duyamıyorum."

George Neshka çene kasını gevşetip parmaklarını açarken kaşlarını kaldırıp "Elektrikten daha yaratıcı bir fikrin var mı?" diye sordu.

Xaiver'in gözleri kızın vücudunda dolaştı. "Shabak'a ne dersin?"

George Neshka'nın bedeni titrerken Shailene kafasını Xaiver'e çevirdi. "O da ne?"

"İsrailli askerler bunu çok eğlenceli buluyor." Xaiver'in sesi sakin çıksa da, ağzından çıkan nefreti saklayamıyordu. Gözlerinin altı bir anda kararmıştı. "Shabak'ı Filistin'i işgal ettiklerinde esirlere uyguladılar."

George Neshka, kafası sağa doğru ritmik bir şekilde çekilirken "Bizi eğik bir sandalyeye oturtup kafamıza çuval geçirir, ardından uyumamızı engelleyecek şekilde durmadan müzik dinletirlerdi." diye fısıldadı.

"Ama zaman geçtikçe Shabak'ta daha da yaratıcı oldular." Xaiver'in çenesi kasılırken Shay tam çaprazlarında onları izliyordu. "Müzik yerine annelerimizin çığlıklarını tercih ettiler."

George Neshka elini kaldırıp boynunu ovalayarak rahatlatmaya çalışsa bile, travmatik şekilde kafası hâlâ çekiliyordu. "Bizi bağladıklarında annelerimize tecavüz ederlerdi. Onların yakarışlarını ve yalvarışlarını dinletirlerdi."

"Bazen de onlar yerine bize tecavüz ettikleri de oluyordu tabii." Xaiver derin bir nefes alıp sinsice gülümsedi. "Ne dersin küçük psikopatım, denemek ister misin?"

Black sarsılan yüz ifadesiyle "Bunu aklınızdan bile geçirmeyin!" diye bağırırken Xaiver ona doğru elini salladı.

"Sen sus Black. Senin için de harika planlarımız var, Filistin askısı gibi." Xaiver omzunun üstünden genç adama bakıp göz kırptığında George Neshka karşı çıkarcasına mırıldandı.

"Ah hayır, onu ilerleyen zamanlarda yapmak istiyorum. Yorulduğunda yapmak istiyorum. Belki de Sean'ın ona yaptıklarını hatırlatmamız hoşuna gider." George Neshka keyfi gelmişçesine gülümserken Shailene'in midesi kasıldı.

Safrası yukarı doğru çıkarken bir anda vücudu yanmaya başladı. Sean'ı da böyle öldürmüştü. Aslında öldürmemişti. Sean onu günlerce taciz edip yeniden tecavüz ederken, bir gün ilacı vermeyi unuttuğunda Shailene beklemişti. Doğru anı. Doğru an geldiğinde Sean'a saldırmış, onu yukarıya kollarından bağlamış ve ayağına da ağır kutulardan oluşan ağırlıklar asmıştı. Sean o an yarı baygındı. Ama Filistin askısına bağlandığında, bir insanın muhakkak kolları çıkardı. Zherif'in Sean'ı kurtarıp kurtarmadığını bilmiyordu. Ama gebermiş olmasını tüm kalbiyle diliyordu.

"Sean'a ne oldu biliyor musunuz?" Shailene renk verme-

yen bir şekilde konuştuğunda Xaiver nefesini dışarıya verdi. "Filistin askısında asılı kaldı. Kendini güçlü sanıyordu ama sonradan cezasını buldu. İşte size de böyle olacak. Eğer Zherif onu kurtarmadıysa ölmüştür. O salak acıya dayanamaz."

Xaiver'in dudaklarından Shailene'in sözlerine karşı ufak bir kahkaha kaçtı. Genç kıza yaklaşıp onun saçlarını koklarken sadece Shailene'in duyabileceği bir şekilde fısıldadı. "Ya sen küçük psikopatım? Sen acıya dayanıklı mısın?"

Shailene'in kasları sinirden gerilirken tırnaklarını etine geçirdi ve kendini tutamayıp hızlıca kafasını Xaiver'in suratına geçirdi.

Adam arkaya doğru fırlayıp beton zemine düşerken George Neshka'nın endişe dolu sesi havada asılı kaldı ve Shailene'in nereden fırladığını anlamadığı Shay anında önünde belirip uzun tırnaklarını yüzüne geçirdi. Shay'in acımazsız yüzü kasılıp tırnaklarını boydan boya yüzüne geçirirken Shailene sızlayan yanağının acısı için dudağını ısırdı. George Neshka kardeşine doğru koşarken, Black kahkaha atınca Shay'in sinirlendiğini anlayan Shailene, karnına gelen bir yumrukla sersemledi. Shay sinirle yumruklarını Shailene'in karnına geçirmeye devam ederken, genç kızın yanağından kanlar akmaya başladı. Black'in sırıtışı yavaşça söndüğünde genç adam bağırdı. Ama Shay ardı ardına ablasını yumruklamaya devam ederken Shailene en sonunda dayanamayıp bir çığlık attı. George Neshka Xaiver'i kaldırırken adamın alnında kocaman bir kızarıklık vardı. Moraracak gibi duran kızarıklığın altında Xaiver'in koyu gözleri alevlerin arasındaki korlar gibi yanarken elleri, saçlarını geriye doğru itiyordu.

Shay en sonunda geri çekilip yüzünün yarısı kanla kaplı ablasına baktığında yüzünde hiçbir ifade yoktu. Sırıtmıyor, sevinmiyor ya da zevk almış görünmüyordu. Shay son bir kez daha vurmak için elini kaldırdı. Black yeniden bağırdığında Shailene onu duyamadı. Yanağındaki kanlar dudaklarının arasından ağzına girerken kanının anlayamadığı tadını hissetti dudaklarında. Karnı acıyla yanarken, iç organlarının toz olduğuna emidi. Karnından traktör geçmiş gibi bir acı büyürken

Shay'in güçlendiğini fark etti. Eli ağırlaşmıştı. Shay yumruğunu havaya kaldırıp yeniden vurmak için Shailene'e doğru çevirdiğinde en sonunda Shailene'in beklediği şey oldu.

Büyük bir gürültüyle cam patladığında George Neshka ve Xaiver şaşkınlıkla geriye sıçradı. Shay, ablasına bakarken yumruğu havada asılı kaldı. İçeriye giren yabancı madde beton zemine çarpıp ağır havaya duman salmaya başladığında Shailene bunun bir sis bombası olduğunu anladı. Black dikkatler üstünde değilken iplerinden kurtulduğunda Shailene sırıttı. Genç adam bağlandığı ipi alıp Xaiver'e yönelirken Shailene bir kahkaha attı.

"Vezir, ileri!" Shailene, Shay'in beklemediği biçimde ellerini hızla yere doğru çekti. Kalın zincir gürültüyle kopup yere düştüğünde Shay'in gözleri şaşkınlıkla büyüdü. Yumruğunu ablasına geçirmek üzere yeniden harekete geçtiğinde Shailene kaçtı ve arka cebindeki bıçağa uzanıp Shay'e atıldı.

Shay şaşkınlıkla öne doğru yalpaladığında Shailene bıçağını ona doğru savurdu. Bıçaktan son anda kaçan Shay yine de kendini tam olarak kurtaramadı. Ablasına doğru dönerken sızlayan koluna bakış attı. Yırtılan ceketinden ince, kırmızı bir çizgi akarken hiç değişmeyen suratını ablasına çevirdi.

"Hadisene, ne duruyorsun?" Shailene ona doğru bağırdığında deponun kapısı gürültüyle açıldı. Bir rüzgâr, ardından eli silahlı Nina, Abraham önde, Devlin ile Dave arkada olmak üzere içeriye daldığında Black öne atılıp ipi Xaiver'in boğazına dolayıp sıktı. Adam debelenirken, Nina "Polis!" diye bağırarak onlara doğru koşmaya başladı.

Shay, Xaiver'e baktığında titremeye başladı. Shailene dişlerini sıkıp kızın üstüne doğru zıpladığında Shay onu es geçip Xaiver'in boğazını sıkan Black'e yöneldi. Black vahşi bir ifadeyle tüm gücüyle ipe asılırken, Xaiver'in yüzü kızarıyordu. Abraham silahını George Neshka'ya uzatıp ona bağırırken Devlin ve Dave Shailene'e yöneldi.

"Shailene!" diye bağırdı Devlin ona doğru koşarken, silahı yere atma gafletinde bulunarak.

"Mavi göz!" Dave silahı pantolonuna sıkıştırdığında önüne atlayan bir adamla geriye sıçradı.

Fakat bir anda birisi koşan Dave'in önüne atlayıp cebindeki silahı aldı ve arkaya doğru fırlattı. Dave kafasını kaldırıp adama baktı, yüzü aynı Shailene gibi ifadesiz bir adam Dave'e yumruğu indirdiğinde Dave, kendini anında yerde buldu. Shay arkadan Black'e saldırıp onu omuzlarından kavradığında genç adam inledi. Shay onu sıkıca tutup arkaya doğru çektiğinde ise ip ellerinden kayıp gitti. Nina tam tetiğe doğru basacakken birisi eline sertçe vurarak silahını düşürmesine neden oldu. Hiç tanımadığı bir kız suratına tekme atarken Nina'nın refleksleri kollarını kaldırıp yüzünü korumasına yardımcı oldu. Abraham, Nina'nın bağırmasıyla kafasını çevirirken başka bir adam arkasından yaklaştı ve Abraham silahını elinden düşürdü.

Shailene, Devlin'i arkasına alıp onlara bakarken kendisine doğru ilerleyen bir adam gördü. Dışarıdan bağrışmalar geldiğini duyduğunda, Xaiver ve George Neshka'nın Zherif'in adamlarına güvenmeyip kendi adamlarını çağırdıklarını anladı. İyi de o zaman neden Devlinlerin buraya kadar gelmelerine izin vermişlerdi ki?

Adam Shailene'e doğru koşarken, Shailene bıçağıyla adama saldırdı. Devlin onun adını bağırırken genç kız hırlamayla bıçağı adamın suratına fırlattı. Adam kolunu kaldırınca bıçak, adamın bileğine saplandı. Ama adamdan çıt çıkmadı. Karanlık siyah gözleri bıçağa yöneldi. Shailene bıçağı hızla geri çekip bu sefer bacağına bir tekme attı. Adam yere çökerken, kanayan kolunu öne uzatıp Shailene'i ileriye doğru güçlü bir şekilde ittirdi.

Shay, Black'i deponun karanlık tarafına doğru iterken Xaiver yere çömelip soluklanmaya çalışıyordu. George Neshka kardeşinin yanına eğildiğinde, onunla Abraham arasında durarak pozisyon değiştiren adam korkusuzca Abraham'a baktı. Ayağıyla silahı uzağa iterken yumruklarını havaya kaldırıp Abraham'a gelmesini işaret etti. Adam sinirle dişlerini sıkıp kollarını kaldırıp vücuduna yaklaştırdı ve adama doğru atıldı.

Dave yerden doğrulup adamı kolundan kavrayarak yere savurdu. Kanı kaynarcasına vücudundan alevler fışkırırken, yere düşen adama bir tekme geçirdi. Dışarıdaki sesler kesilirken, Shailene'in önünde yere düşen adam yeniden ayaklanıp tökezleyen Shailene'i kafasından tutup yere yapıştırdı. Shailene bir inlemeyle yere yapışırken adam hızla koşarak, Shailene'e doğru ilerleyen Devlin'e yöneldi. Devlin adamın geldiğini görünce sinirden kasılan kaslarına söz geçirerek onları harekete geçirdi ve adam daha ona gelmeden, binlerce kez Shailene'den gördüğü ters taklayı attı. Adama tekmesini geçirirken kendi etrafında döndü ve adam yana doğru savrularak vücudu yeniden ona dönük hâle geldiğinde, iki elini birleştirip adamın karnına bir yumruk indirdi. Adam yere çakılıp zeminde geriye doğru kayarken Shailene aniden ayağa fırladı.

"Shailene!" Devlin yaptıklarına inanamayarak genç kıza doğru eğildi. "İyi misin?"

Shailene kendine gelmek için kafasını hızlıca iki yana salladı. "Evet." Ardından adamın ayaklandığını görünce Devlin'i geriye doğru itekledi. "Kaybol!"

Devlin'in gözü Shailene'in kanayan yüzünde, kızarmış vücudunda ve yırtılmış elbiselerinde gezinirken "Hayır!" diye cevap verdi.

Shay, Xaiver'e doğru ilerlerken Black nefeslenip Shay'e saldırdı. Arkasından yaklaşıp bileğini sırtına yapıştırdı ve onu yere düşürdü. Shay ellerini yere dayayıp Black'in hayalarına bir tekme geçirdi. Genç adam inleyip yere çömelirken, Nina ona bağırıyordu. Ama önündeki kız uzun tırnaklarını ona doğru bıçakmışçasına sallarken geriye doğru sıçramak ve dikkatini kıza vermek zorunda kaldı. Etrafını hızlıca taradığında silahını hiçbir yerde bulamıyordu genç kadın. Kız ona doğru atılıp parmaklarını birbirine yapıştırdığı elini göğsüne doğru savurdu. Tırnakları gömleğinden etine batarken Nina çığlık atıp dizini kızın kasıklarına geçirdi.

Abraham kafasını iki yana eğip kıtırdattı ve adamın üstü-

ne doğru yürüdü. Adam kung fu ustası gibi tek elini yukarı kaldırdığında Abraham gülüp eski teknikleri tercih ederek, koşarken ayağını havaya kaldırdı ve adama tekme atmayı denedi. Fakat adam kollarını boksçu gibi kaldırıp tekmesini engelledikten sonra, hiç beklemediği şekilde yerde parende atıp ayaklarını Abraham'ın yüzüne geçirdi. Abraham inleyip yere çökerken, adam zevk almış biçimde sırıtarak kafasını ona daha dikkatli bakmak için aşağıya doğru eğdi.

Shailene adama ilerlerken Devlin silahını bulmak üzere koştu. Yerdeki adam doğrulup Dave'e saldırdığında Dave'i yeniden yere düşürdü ve bundan faydalanıp onun üstüne çıktı. Dave'i yumruklamaya başladığında, karşı gelmesini engellemek için ayaklarıyla bileklerine bastırdı. Odadaki sis etrafta dolanırken Dave sisin yoğunlaşmasını diledi. Ama sadece kandırmaca bir bomba olduğunu anladı. Etraftan bir çok ses gelirken yüzüne inen darbelerle gittikçe sersemliyordu. Üstündeki adam ona yumruk atmaya devam ederken yüzünden kanlar aktığını hissedebiliyordu.

Devlin yere eğilip attığı silaha uzandı ve sıcak kabzasından onu yakaladı. Hızla parmaklarını silaha geçirip doğrulduğunda, Dave'i yumruklayan adam gözüne takıldı. Devlin sinirle kaşlarını çatarken silahı iki eliyle kavrayarak yukarı kaldırdı ve namluyu Dave'e durmadan yumruklar indiren adama doğru çevirdi. Adamın kafasına nişan alırken, hiç olmadığı kadar kendinden emin ve cesurdu. Dave'in yüzü kanamaya başladığında sertçe tetiğe bastı. Elinde ateşlenen silahın baskısıyla arkaya doğru sıçrarken, mermi tüm çığlık ve inlemeleri arkada bırakan bir gürültüyle havayı deldi ve adamın kafasında patladı. Adam bir çığlıkla yere savrulduğunda, Dave'in üstüne kanlar sıçradı. Dave zorlukla kafasını kaldırıp şaşkınca kendisine baktığında, Devlin'in parlayan mavi gözleri hemen gözlerini buldu. Devlin hiç olmadığı kadar emin bir şekilde ona kafa salladığında Dave sırıttı ve zorlanarak yerden kalkmaya çalıştı.

Black hayalarının acısıyla inlerken, Shay arkasını dönüp yavaşça ona doğru yürüdü.

"Bana hâlâ acıyor musun?" Shay'in kutuplardan bile daha soğuk olan sesi yüzüne vurduğunda Black zorla güldü.

"Evet Shay, her şeyi hem de her şeyi bırakıp onları bize tercih ettiğin için sana acıyorum. Bunu tahmin bile edemezsin." Black doğrulup kararlı şekilde karşısındaki kadına baktı. Shay gözlerini kırpmadan yalpalayarak ona doğru ilerliyordu.

"Seni ben öldüreceğim." dedi yavaşça. "Ölmek için bana yalvaracaksın." Birleştirdiği ellerini Black'in kafasına geçirdiği anda Black de ayağını onun karnına geçirdi.

Nina'nın göğsü kanamaya başlayınca, karşısındaki kız da büzülüp kasıklarını tutmaya başladı. Nina kana aldırmadan öne atılıp tekmesini kızın burnuna geçirdi. Kız iniltiyle arkaya yuvarlanırken, Nina ayaklanmasını engellemek için kızın kasığına bir tekme daha attı.

Shailene adamın yumruklarını bloke ederken, Devlin elindeki silahı adama doğrulttu. Ama adam o kadar seri hareket ediyordu ki, Devlin bir türlü adama doğru nişan alamıyordu. Adamın tekmesi Shailene'in kollarını geçip şakağına isabet ettiğinde, Shailene arkaya doğru tökezledi. Adam, Shailene'in göğsüne seri hareketlerle vururken, Devlin kulağına dolan çığlıkları umursamamaya çalışarak namluyu adama doğrultmaya çalıştı. Silahın soğuk kabzası elinin altında titrerken tetiğe bastı. Ve adam aniden yere yığıldı.

Dave sürünerek kalktığında, etrafında olup bitenlerin farkında değildi. İkinci bir silah sesi duyduğunda, ayaklarını yürümek için zorladı. Gözünü bulayan kanlardan önünü görmeye çalışıyordu. Hemen ilerisinde, Nina yerdeki kıza bir tekme daha atarken, Dave ileride Bay Neshka'yı gördü. Eğilmiş, bir adamın sırtını sıvazlıyordu. Kafasını iki yana sallayıp elinin tersiyle üstün körü yüzünü temizledi Dave. Nina'nın yanına ilerlerken, ileride yere düşmüş Abraham'ı ve onu yumruklayan adamı görebiliyordu.

"Nina, silahın nerede?"

Genç kadın yerdeki kıza tekrar vurup arkasını döndü ve o

gürültüde "Bilmiyorum!" diye bağırdı. Kafasını çevirdiğinde ise, Abraham'ı yumruklayan adamı gördü ve onlara doğru ilerledi.

"Affedersin!" dedi adama doğru. Adam kafasını kaldırdığı anda ise yakasından tutup suratına kafasını geçirdi. "Erkeğime dokunuyorsun."

Dave, Bay Neshka'ya doğru ilerledi. Omzunu sıvazladığı adam öksürürken hiç beklemeden, acıyan canına aldırmadan hep yapmak istediği şeyi yaptı. Bay Neshka'nın yakasından tutup ona bir yumruk attı. Bay Neshka sersemlerken onu yere devirdi ve üstüne çıkıp yumruklamaya devam etti.

Shailene gözlerini yere düşen adama, ardından ona isabet eden kurşunun atıldığı noktaya çevirdi. Silahın namlusunun ardından Devlin'i gördüğünde ise hiç vakit kaybetmeden, Shay ile Black'e doğru koşmaya başladı.

Shay sanki tekme yememiş gibi Black'e yeniden kafa attı ve onu sırtlayarak ileriye doğru fırlattı. Black bağırıp yere düşerken, George Neshka'nın bıçak soktuğu bacağının üstüne düşmesiyle büyük bir çığlık attı. Shay, Xaiver'e bakmak için arkasını döndüğünde ablasının yüzünü gördü. Shailene ona vurmak için elini kaldırırken, Shay elini itti ve diğer eliyle ona vurmak için gerinirken Shailene, onun kollarını tutup bacak arasından kaydı. Shay dengesini kaybedip yüz üstü yere kapaklandı.

Dave, George Neshka'yı pataklarken, Devlin de Xaiver'e doğru ilerledi. Xaiver kardeşinin üstündeki Dave'i geri çektiğinde Devlin onun sırtına atladı ve aklına gelen ilk şeyi yapıp kulağını ısırdı. Xaiver buna gülerken sağa sola silkelenerek üstündeki Devlin'i atmaya çalıştı. Devlin belindeki silaha uzanmayı düşünse de, ellerinden birini çekeceği takdirde düşeceğini biliyordu ve düşmek istemiyordu. Xaiver'in boynuna kollarını iyice dolarken kulağını ısırdı yeniden. Xaiver sinirlenip daha çok debelenirken, Dave yerden doğrulup George Neshka'nın üstüne atladı. Onu bacaklarından yere çekip yeniden üstüne çıktı ve burnunun tam üstüne bir yumruk geçirdi. Dave'in yumruğunu yiyen George Neshka'nın gözleri yavaşça kapanırken, Dave memnun bir şekilde sırıttı.

Nina'nın kafa attığı adam da kadına kafa atınca Nina tökezledi. Abraham, Nina'nın çığlığını duyunca ellerini kurtarmaya çalıştı ama adamın ayaklarından kıpırdayamadı. Nina kafasını ovup tekrar öne atılmaya çalıştığında, daha önce karşısına çıkan kız aniden arkasında belirdi ve Nina'nın boynunu yakalayıp sağa doğru çevirdi. Nina'nın boynundan kopan bir kütürdü Abraham'ın kulaklarına dolduğunda, adamın kalbi aniden tekledi. Kadının gözleri ters dönüp ağzından titrek bir nefes kaçarken, bedeni aniden yere çakıldı. Abraham gözleri dolarken üstündeki adamı itmeye çalışarak bağırdı.

"Nina!" Fakat kadından bir cevap alamadı.

"Nina!" Üstündeki adam karnına bir yumruk attığında, gözyaşları akmaya başladı. Kulakları garip bir şekilde zonklarken, Nina'nın boynundan çıkan kütürtü beyninde tekrar etmeye başladı. Abraham hıçkırarak ağlamaya başladığında üstündeki adamın indirdiği bir yumrukla, kanamaya başlayan yüzü titredi. Burnuna gelen kan kokusu azalırken, gözleri hafifçe kapandı.

Dave ayaklanıp üstündeki Devlin'i düşürmeye çalışan Xaiver'e yöneldi. İleride, yerde yatan Abraham ile Nina'yı gördüğünde kalbi korkuyla sıkışsa da, arkadaşını kurtarması gerektiği için yanlarına gidemedi. Depodaki tozlar iyice ayağa kalkmış, açık kapı ve patlamış cama rağmen havayı boğmuştu. Dave öksürüp ağzına gelen kanı yere doğru tükürdü ve kendisine doğru bir dönüş yaptığında tekmesini Xaiver'in hayalarına geçirdi. Adam inleyip yere yığılırken, Devlin kendini arkaya doğru attı.

"Bağla onu!" Devlin doğrulmaya çalışırken, Dave deri kayışları fark etti. Onunla kimi bağladıklarını, kendisi olmadığı için mutluydu sadece. Kopmuş kayışı çekiştirdi ve yerinden söktü. Yerde inleyen Xaiver'e ilerlerken, Devlin'in adamın ellerini arkasında birleştirdiğini gördü. Hemen onun yanına koşup Xaiver'in bileklerine kayışı doladı. Xaiver itiraz edercesine doğrulmaya çalışınca kıçına bir tekme atıp adamı yeniden yere yapıştırdı. Devlin kayışa düğüm atarken Xaiver'e ağırlık yapıp kımıldamasını engellemeye çalışıyordu. Devlin düğüm

atmayı bitirdiğinde, Dave, Xaiver'in kıçına bir tekme daha atıp onu koltuk altlarından tuttuğu gibi yüz üstü çevirdi.

"Artık esirimizsin, düzgün dur." Devlin buna sırıtırken, Dave ayaklandı.

"Nina ve Abraham'a bakacağım." Dave kendilerine doğru ilerleyen kadın ile adamı gördüğünde duraksadı. "Ya da bakamayacağım."

Devlin gözlerini kırpıştırdığında Nina ve Abraham'ın hareketsiz yattığını gördü. *Ölmüş olmasınlar, lütfen ölmüş olmasınlar* diye geçirdi içinden. Dave rahatsız biçimde güldüğünde, arkadaşının yüzündeki kanın kurumaya başladığını gördü Devlin.

"Eğer burada ölürsem, tüm genç kızlar peşini bırakmaz Devlin." Devlin arkadaşının lafına gülerken kadın ve adam onlara yaklaşmıştı.

"Eminim sen ölürsen tüm prezervatif fabrikaları iflas eder Dave." Dave kolunu onun koluna çarpıp sırıttı.

"Sırrımızı açıklama." Adam ve kadın onlara yumruk atmak için gerinirken Devlin ve Dave aynı anda eğildi.

Shailene, Shay yerden doğrulmaya çalışırken kardeşinin üstüne çıktı ve kollarını arkasında birleştirdi. Shay tepinirken, Black inleyerek doğrulmaya çalışıyordu. Shailene onu göremese de iyi olduğunu umut edip Shay'in kulağına doğru eğildi.

"Oyun bitti *kardeşim*, kaybettin." Shailene zehir gibi fısıldarken Shay aniden bir kahkaha attı.

"Asıl senin için oyun bitti, *ablacığım*." Shailene şaşkınlıkla bir anda arkasını döndü. İçinden kötü bir duygu yükselirken ileride, bir kadın ve adamın, yerde hareketsiz yatan Nina ve Abraham'ın bedeni arasında Dave ile Devlin'i dövdüğünü gördü.

Dave ve Devlin yumruktan kaçsalar da dizden kaçamadılar. Kadın ve adam onları kollarından tutup yere eğerken omuzlarına bastırdılar. İkisi de inlerken onları yere fılatıp yumruklamaya başladılar.

Shailene sinirle Shay'i yere doğru çarptı. Shay ses çıkarmayınca daha çok sinirlendi. Black yanlarına doğru gelirken Dave ile Devlin aralıksız inliyordu. Shailene, Shay'i kollarından kavrayarak yüz üstü çevirdi ve kardeşinin beyaza yakın açık mavi gözlerine baktı. Shay ona, kendisi onun için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi bakarken, kızın kollarını kendi vücudunun altına sokup hareket edemesin diye tam göğsünün altına oturdu. Shay boğuk bir ses çıkardığında ise, tüm o seslere rağmen kızın acı çektiğini anladı. Yüzünde soğuk bir zafer tebessümü belirse de, içerisinde bir yerler sızlıyordu. Shay'in gözleri sol tarafa doğru yöneldiğinde Shailene'in gözleri onu izledi. Kadın ve adam artık hareket etmeyen Dave ile Devlin'in üstünden kalkarken Shailene sinirle dişlerini sıktı. Kadın ve adam debelenen Xaiver'e ilerlerken, Shailene onu bağladıkları için Dave ve Devlin ile gurur duydu.

Eğer onlara bir şey olduysa o kadın ve adamı öldürecekti. "Buradan sağ çıkamayacaksınız!" diye hırladı kardeşine doğru. "Seni kendi ellerimle öldüreceğim."

Kadın ve adam Xaiver'i kollarından tutup kaldırdıklarında adam önce inledi, ardından onlara doğru eğildi. Xaiver terden ıslanmış ve kızarmış dudaklarını yan yana duran ikilinin ortasına doğru uzattı ve onlara bir şeyler fısıldadı. İkili itiraz etmek için ağzını açtığında ise öyle bir bakış attı ki, ikisi de aniden sustu. Xaiver'in geceyi andıran kalın telli saçları önüne dalgalar halinde çarparken, adam titrediğinin farkına bile varmamıştı. Kadın ve adama net bir şekilde yeniden emir verdiğinde ikisi de mecburen kafalarını salladı. Ardından Xaiver kendini yerde buldu.

Shailene kaybedebilirdi, hatta ölebilirdi. Ama o Xaiver piçine bir bok yapmadan ölürse, cehennemden geri dönmenin bir yolunu bulacaktı. Buz mavisi gözlerini kısıp altındaki kıza sırıttı.

"Ama önce senden başlayacağım." Shay'in burnuna bir yumruk atıp hızla ayaklandı Shailene. Black topallayarak gelirken Shay acı dolu bir şekilde Xaiver'in adını bağırdı. Shailene başı döner, kulakları uğuldar ve her yanı acırken bunlara aldırmadan hedefine doğru koştu. Abraham, Nina, Dave hat-

ta Devlin… Hepsi ölmüş olabilirdi. Korumak için debelendiği Devlin'i kaybetmiş olabilirdi ve bu düşünce onu delirtiyordu. Bu yüzden Xaiver'e acı çektirmesi gerekiyordu. Yoksa gözü açık giderdi.

Xaiver'i tuttuğu gibi geri çekti ve yere yapıştırdı. Kadın ve adamın kendisine doğru saldırmasını beklerken ikili onu şaşırtıp Shay'e doğru koştu. Shailene gözlerini yerde dolandırdı. Silah ya da ona benzer bir şey arıyordu. Xaiver yüzünün zemine çarpışıyla inlerken ileride, tüm o toz ve dumanın arasında parıldayan gümüş bir şey Shailene'in gözüne takıldı: *bir bıçak*.

Kadın ve adam, Shay'e doğru ilerleyen Black'e yöneldi. Genç adam topallayarak yürüyor olsa da yüzündeki azmin altında büyük bir acı vardı. Black onları görüp yumruklarını havaya kaldırdığı anda adam uzanıp onun bileklerini kavradı. Black acı doğlu bir çığlık attığında kadının baldırındaki bıçak yarasına yumruk atmasıyla yere yığıldı. Acıdan bayıldığında, kadın ve adam Shailene'e doğru ilerlemeye çalışan Shay'i kollarından kavradı.

Shailene hızlıca bıçağı aldı. Kabzası soğuktu ve metali, dışarıdan içeriye dolan gölgelere ve depoda sallanan floresana rağmen parlıyordu. Shailene bıçakla Xaiver'e ilerlerken adamın gözleri korkuyla açıldı. Shailene daha önce kendisine saldıran -Devlin'in vurduğu- adamın üstünden geçip Xaiver'e doğru ilerledi. Nina'nın boynunun garip bir açıyla durduğunu görebiliyordu. Abraham'ın tek eli ise Nina'ya doğru uzanmış ve o şekilde kalmıştı. Nina'nın öldüğü kesindi. Shailene, Nina'yı sevmezdi. Kadın hiçbir zaman kendisi hakkında iyi şeyler düşünüp söylememişti, ona hiç yardım etmemişti ve tüm sorumluluğu kendisine vermişti. Ama Shailene gibi biri karşısında iyi davranmasını beklemek biraz salaklık olurdu. Shailene yine de onun için üzülmeden edemiyordu. Dave ve Devlin'in sadece bayıldığını umuyordu. Black acı dolu bir çığlık attığında kafasını hemen çevirdi. Genç adamın bacağına yediği bir yumrukla yere yığıldığını gördüğünde, onu döven kadın ve adamın Shay'i tutarak geri çektiğini gördü. Xaiver ne dediyse Shay'in

kendisine daha fazla karışamayacağını anlamıştı. Aklından psikopatça düşünceler geçerken Xaiver'in yanına vardı.

"Hayatımı mahvettin!" dedi tükürürcesine. Adam kaçmaya çalışıyor ve karşısındaki kıza kuyruğu sıkışmış yavru bir köpek gibi bakıyordu. İkisinin arasındaki tek fark, Xaiver'in gerçekten hayvan olmasıydı. "Şimdi bunun bedelini ödeyeceksin."

Bir anda garip bir uğultu duyduğunda, kafasını deponun kırık camından içeriye giren göz alıcı ışıklara doğru çevirdi Shailene. Helikopter sesine benzer bir uğultu giderek artarken, kadın ve adam Shay'i sürüklemeye çalışıyordu. Shailene eğilip bıçağı Xaiver'e yaklaştırdı. Bunu yaptığı anda Shay ona doğru bağırdı.

"Ona dokunmaya kalkma, domuz!"

Shailene bu laf üzerine kahkaha atıp Xaiver'in alnın yapışmış koyu saçlarını kavradı. Xaiver inleyip korkakça gözlerini onunkilerine dikti. "Shailene, yapma bunu. Bunu yapmak istemiyorsun."

Shailene'in dudakları acımasızca yukarı kıvrıldı. "Ah hayır, yapmak istiyorum. Önce kanını akıtmak, ardından kanınla yıkanmak ve leşini köpeklere yedirmek istiyorum."

Xaiver ürkekçe titrerken Shay öne atılıp hırladı. "Seni öldüreceğim Shailene! Yavaş yavaş öldüreceğim!"

Shailene gülüp bıçağın metalini Xaiver'in boğazına dayadı ve onu diz üstü oturtturdu. Xaiver'in saçları öne doğru sallanırken arkasına geçip bıçağı boğazına bastırdı. Dışarıdaki gürültüye değil, önündeki kurbanına odakladı kendini. Kadın ve adam Shay'i arka tarafa doğru çekiştirirken bıçağı sırıtarak Xaiver'in boğazına batırdı. Xaiver acı dolu bir çığlık koyup debelenmeye başladığında ise tek eliyle boğazını kavradı.

"Xaiver! Xaiver!" Shay kendini ileriye atıyor ama adamla kadın onu öyle güçlü tutuyordu ki bir türlü kurtulamıyordu. Üstelik onu sürükledikleri için Xaiver'den uzaklaşıyordu.

"Shailene, yalvarırım dur!" Xaiver'in yakarışı kulağına müzik gibi dolduğunda genç kızın yüz kasları gevşedi. Aklından kendisine yaptığı eziyetler geçerken acımadan bıçağı bo-

ğazı boyunca gezdirmeye başladı. Xaiver yırtınırcasına haykırdığında, kırmızı kan damlacıklar halinde ileriye doğru saçıldı.

"Kes şunu!" Shay'in nefret dolu sesi Xaiver'in çığlıklarını bastırdığında Shailene bıçağı daha derine bastırdı. Xaiver daha da bağırdığında Shay'in sesi de yükseldi. Sesi uzaktan gelmesine rağmen çok güçlüydü. "Xaiver ölürse kork benden Shailene! Kes şunu! Seni adi fahişe!"

"Götürün onu buradan!" diye bağırdı en sonunda Xaiver çığlıklarının arasından. Shailene, bıçağın soğuk kabzasını tutan elleri kanla birlikte ısınınca iç çekti.

"Acı çekmeni isterdim Xaiver, ailemi parçaladığın gibi aileni parçalamak isterdim. Ama gördüğün gibi, kardeşinin işi de senden sonra bitecek. Eh, sanırım amacıma ulaştım ne dersin?" Xaiver'in sesi kısılırken, kanı tüm zemini kaplamıştı. Dışarıdan konuşma sesleri gelirken Shailene bıçağı tutan parmaklarını kıpırdattı. Bıçağı tüm gücüyle kaydırırken tüm nefretiylei "Geber!" diye haykırdı.

Kan son kez akarken Xaiver'in saçlarını tüm gücüyle yukarı çekti ve adamın son haykırışı depoda Shay'in çığlıklarına karışırken, Xaiver'in kafası tıpkı sallanan bir kolye gibi Shailene'in elinde kaldı.

Xaiver'in bedeni yere yığılırken Shay'in çığlıkları hızla uzaklaştı. Onu götürüyor olmalıydılar. Shailene gözlerini rahatlamış biçimde kapatıp kan kokusunu içine çekti ve deponun kapısına doğru ilerledi. Kafayı dışarıya, o toprağa atacak, ardından George Neshka'nın kafasını koparacaktı. Yaşanan tüm ölümlerin hıncını alacaktı. Uğultular daha da artarken Shay kanlı elleriyle parmaklarının arasındaki Xaiver'in saçlarını sıktı. Kafayı neredeyse sürükleyerek ilerlerken sessizce yere yığılmış bedenlerin arasından geçti.

Nina'nın bükülmüş boynu.

Abraham'ın Nina'ya ulaşmaya çalışan eli.

Ters yatan bir adam.

Etrafında kan gölü oluşmuş başka bir adam.

Shailene tüm bunları geçip deponun kapısına ulaştı ve derin bir nefes alarak dışarıda neler olduğunu da öğrenmek için kapının eşiğinden bir adım atıp, neredeyse doğacak olan güneşin ısıtmaya başladığı tepelere bakan araziye adım attığı anda yüzünde flaşlar patladı.

"O bir adam kafası!" Bir kadın çığlık attı ve bir adam kamerasını yere düşürdü.

"Aman tanrım gerçekten de öldürdü!"

"O adam ona yalvarmıştı ama çok delice şeyler söyledi, duydun!" Bir başkası kamerasını kaldırıp art arda fotoğraflar çekmeye başladı.

"Bu kız deli! Tımarhaneye yatırılması gerekiyor!" Bir kadın deli gibi bağırdığında, tepede dolanıp duran ve öten helikopter, ışığını Shailene'e odakladı. Yüzü ifadesiz olsa da kalbi çok hızlı atan Shailene gazetecilere bakıyordu.

Shailene tam ağzını açmıştı ki flaşları, çığlıkları, tüm konuşmaları delen bir ses duydu. Ardından da bir acı hissetti. Xaiver'in kafası elinden düşüp toprak zemine saplandığında gözlerini kırpıştırdı. Gazeteciler ağızları açık ona bakarken bir anda dizlerinin bağı çözüldü ve genç kız boşluğa doğru düştü.

Hayattaki tek hayvanlar, insanlardır.

Aklından geçen tek cümleyle yere kapaklandığında dünyası karanlığa gömüldü.

Arkasında, deponun içerisinde, Shailene'in ensesine giren kurşunun atıldığı tabancanın kabzasını kavrayan George Neshka ise, göğsünü tutup öksürdü. Shailene'in ensesinden kanlar akmaya başlayınca, adam da yere yığıldı.

Lucas Grenhood, tıp fakültesinden üç yıl önce mezun olmasına rağmen gayet başarılıydı. Duvarlarındaki onur belgelerinden bunu görmek mümkündü. Eğer sevgilisini doğum gününde yemeğe çıkarmak için ondan yardım isteyen arkadaşına iyilik yapmıyor olsa, o anda kesinlikle evinde, yanında köpeğiyle, şarap içiyor ve film izliyor olurdu. Ama Lucas, 27 yaşındaki genç ve yakışıklı doktor, orada, kitap ve evrakla dolu masasının başında oturmuş önemli bir şey olmasını bekliyordu. İnsanların yaralanmaları hoşuna gitmese de, gecenin o kadar boş geçmesi onu sıkıyordu.

Odasına koşarak bir hemşire girdiğinde, Lucas sıkıntıdan neredeyse uyumak üzereydi. Televizyonundan yükselen programın sesi bile onu baymıştı. Hemşire masaya ulaştığında Lucas kafasını kaldırıp ayılmak için iki yana salladı.

"Bir şey mi oldu Jennifer?"

Hemşire kafasını sallayıp kollarıyla alt katı işaret etti. "Üç ambulans geldi Doktor Grenhood. 4 ölü, 6 yaralı var. Birinin durumu ciddi."

Lucas hızla ayaklandığında, hemşireyle birlikte odadan çıkıp merdivenlere yöneldi. Hemşire Lucas'ın büyük adımlarına yetişmeye çalışırken bilgi edinmek açısından Lucas ona sorular sormaya başladı. "Neler olmuş?"

"Bir tanesi, Dışişleri Bakanı'nın oğlu. Hani şu kaçırılan. Sanırım kavga gibi bir şey çıkmış. Gazeteciler aramış ambulansı. Birisi onları arayıp adres vermiş ve gitmelerini söylemiş. Ağır yaralı olan kişi, bir kız. Ensesinden vurulmuş. Kurşun beyne girmiş. Üstelik kız vurulmadan önce bir adamın kafasını koparmış."

Hemşire titrerken acile girdi hızla Lucas. Meslektaşları koşuştururken, birkaç görevlinin üstü kapalı bedenleri yavaşça acilden çıkardığını gördü. Ölen insanlar olmalıydı bunlar.

"Neler oluyor?" Lucas hızla eldivenlerini giyerken, yan yana yatırılmış beş bedene baktı. Hepsi de erkekti.

"Asıl problemimiz bu değil Lucas, içeriye git. Onlarla biz ilgileniriz." Doktorlardan birisi ona ilerideki özel odayı gösterdiğinde Lucas hiç beklemeden oraya doğru koştu. Anestezi kokusu burnunu okşarken odaya girer girmez gözüne çarpan ilk şey kandı.

Çok fazla kan.

"Tanrım! Sonunda! Doktor Grenhood, tanrı aşkına! Bu kızın ensesine kurşun girmiş ama çok tehlikeli bir yerde. Kanamasını da durduramıyoruz, nabzı da sabit değil."

Lucas hızla sedyeye ilerleyip kıza baktı. Uzun, siyah saçlarının arasından akan kan tüm vücuduna yayılmış olsa da güzel bir kız olduğunu gördü. Gerçekten güzeldi. Ardından bu fikirleri kafasından kovmak için başını iki yana sallayıp kızın ensesine odaklandı. Yaklaşıp ensesine bakarken diğer doktor endişeyle onu izliyordu.

"Önce bir tomografisini çekelim. Kurşunun tam olarak nereye girdiğini anlamalıyız, ardından ameliyata alacağız." Lucas hızla eldivenlerini çıkarırken diğer doktor araya girdi.

"Doktor Grenhood bu çok riskli, hastayı kaybedebiliriz!" Doktor stajyerlerinden biri kızın ensesine kanamayı durdurmak için tampon yaparken Lucas kaşlarını çattı.

"Bu hâlde kalırsa zaten ölecek! En azından bir şansımız varken deneyelim!" Stajyerlere bakıp ellerini birbirine vurdu. "Hadi, hadi kıpırdayın!"

Stajyerler aceleyle kızın yatağını odadan çıkarırken birilerine bağırıyordu. Lucas diğer doktora bir bakış atıp odadan çıktı ve diğer hastaların bulunduğu odaya geri döndü. Hepsi bayginidi ama fiziksel yaraları olmadığını fark etti Lucas. Doktorlar hızla hareket ediyor, bir tanesinin bacağını temizlerken, birinin yüzüne pansuman yapıyorlardı. Lucas polis sirenleri duyduğunda, acil kapısının girişine doğru ilerledi. Cesetleri morga götüren bir görevli koşup hızla Lucas'ın yanından geçerken ona özür dilercesine baktı. Polis arabası acilin önünde durduğunda içinden katı görünümlü dört polis indi. Etraflarına bakıp telsizle

konuşurlarken, Lucas nedense içeride görevlisi olduğu hastalar için geldiklerini düşündü. İçeride, ülkesine ihanet edercesine, kaçırılan oğlunu kurtarmak için anlaşma imzalayıp tutuklanan Bakan'ın oğlu vardı. Lucas neler döndüğünü bilmiyordu ama ambulansı arayan gazetecilerle görüşmek istediğini biliyordu.

"Muhabirlerin ambulansa bindirdiği yaralılar geldi mi?" Koyu gözlü bir polis Lucas'ın önüne dikildiğinde Lucas önce gözlerini kırpıştırdı. Adamın ne ara yanına yaklaştığını anlamasa da bozuntuya vermemek için kafasını salladı ve sol eliyle arkasını, acil odalarına giden koridoru gösterdi.

"Evet, içerideler. Ben sorumlu doktorlardan biriyim, buyurun yolu göstereyim." Lucas polisin diğerlerine bir bakış attığını gördüğünde topukları üzerinde dönüp koridor boyunca ilerledi. Polisler arkasında ilerlerken, acil odalarına girdiler. Doktorlar, yaralılarla ilgileniyordu. Lucas'ın tomografiye gönderdiği kızın işi biraz uzun sürebilirdi ve Lucas da bu arada polislerden neler olduğunu öğrenebilirdi.

"Tam olarak neler oluyor?" Lucas sorunca polislerden biri gözlerini kısıp yaralıları saydı.

"Diğer beşi nerede?" Yaralıları sayan polis kafasına Lucas'a çevirdiğinde adam derin bir nefes alıp kafasıyla arkayı işaret etti.

"Dördü morga götürüldü, bir tanesinin de tomografisi çekiliyor." Lucas ağzını kapayıp dudaklarını ıslattı. Polisler ona bir şey anlatacak gibi durmuyordu.

"Ben gidip bakayım." Bir başkası da telsizden gelen soruları yanıtlamak için uzaklaşınca Lucas, iki polisle baş başa kaldı.

"İfadelerini almak zorundayız, ne zaman kendilerine gelirler?"

Koyu gözlü, ona yaralıları soran polis bakışlarını Lucas'a çevirdiğinde adam dilinin ucuna gelen tüm iğneleyici lafları geri yuttu. Polisle takışmak sadece vaktini alırdı.

"Bu beşi hemen kendine gelebilir ama tomografiye yolladığım hastamın durumu ağır. Onun için bir garanti veremem. Ölme olasılığı yaşama olasılığından daha yüksek."

Lucas'ın cevabından hoşlanmayan polis yüzünü tamamen ona döndü. Diğer polis onları izlerken elini kaldırıp Lucas'ın omzuna koydu. Ama Lucas bunun dostane bir dokunuş olmadığını biliyordu. Polisin parmaklarının sıkılığı düşüncesinin doğruluğunu kanıtlarken, polisin ağzından sert sözler birer birer döküldü.

"O hâlde yaşatın onu doktor. O kız hayatta kalmalı."

Lucas kafasını eğip polisin eline baktı, ardından kafasını kaldırıp gözlerini polisin siyaha dönmüş gözlerine dikti. "Ben tanrı değilim. Bunu garanti edemem." Ağzının içini dişleyip merakla polise baktı. "Ayrıca bu kız niye bu kadar önemli?"

Polis uzun bir süre bakışlarını Lucas'ın gözlerinden çekmedi. Lucas bundan rahatsız olmadığını belirtmek istercesine rahat davranırken, polisin elini çekmesiyle bir adım geriledi. Polis kafasını eğip siyah kirpiklerinin altından genç doktora baktı.

"Çünkü bütün olanlar onun başının altından çıktı doktor, o kız yaşamalı. Çünkü hapse girecek."

Lucas duyduklarının sersemliğiyle yerine kenetlenmişken, polis meslektaşını da yanına katıp odadan çıktı. Yaralılara serum bağlanırken Lucas kafasını iki yana salladı. Odasına döndü. Masasında gerinip önündeki tomografi sonuçlarına baktı. Kesinlikle lanet olasıca kurşun gireceği yeri bulmuştu. Kızın ensesinden beynine doğru yatay bir yol izlemiş ve kızın beynine saplanmıştı. Onu oradan çıkarmak zor olacaktı. Ayrıca çok da riskliydi.

Diğer doktor kahvesini yudumlarken, Lucas tomografi sonuçlarını masaya ittirip ayağa kalktı. Bu kızı yaşatmaya kararlıydı. Onun için elinden geleni yapacaktı. Telefonuna uzanıp koridorun sonundaki hemşire odasının numarasını tuşladı. Stajyerler orada mola vermiş olmalıydı. Diğer tüm yaralıların yaraları sarılmış, hepsi kontrolden geçmiş ve odalarına yerleştirilmişlerdi bile. Şimdi ise, bu kızdaydı sıra. Telefon ilk çalışta açıldığında, Lucas'ın gözleri, iki eliyle tuttuğu kahve fincanının dumanını dağıtmak için üfleyen meslektaşındaydı.

"Hemşire Benson, beyin cerrahları stajyerlerine ve ameliyathaneye haber verin. Hemen ensesine kurşun girmiş hastayı ameliyata alacağız."

"Tamam Doktor Grenhood." Hemşire telefonu kapadığında, kahvesinin dumanını üfleyen doktor dudaklarını büzdü.

"Ameliyat riskli, sana defalarca söyledim Lucas."

Lucas ahizeyi sertçe telefonunun üstüne bırakıp kafasını iki yana salladı. "Elimde bir hayat kurtarmak için ufacık bir şans varsa, onu kullanırım Emily." Meslektaşının uzun siyah saçları arasında parıldayan siyah gözlerine baktı. "Mucizeler az da olsa gerçekleşebilir."

Emily omzunu silkip kahvesini masanın üzerine koydu. "Görevli doktor sensin, madem ameliyatta ısrarcısın, umarım sonuç seni üzmez Lucas."

Emily ayaklanıp Lucas'a gülümsediğinde, adam da kadına gülümsedi. Emily'nin kötü bir niyeti olmadığını çok iyi biliyordu. O sadece aşırı gerçekçi bir kadındı ve minik de olsa bir mucizenin gerçekleşebileceğine inanmazdı. Sarhoşken anlattığına göre, dört yaşında Noel Baba ona hediye getirmeyince tüm dileklere, mucizelere olan inancını kaybetmişti.

Lucas odadan Emily ile çıkıp asansöre yöneldi. Bu ameliyat yapacağı en riskli, en önemli ameliyattı. Kesinlikle başarısız olmaması gerekiyordu ve olmayacaktı da. Bu kızın ne yaptığını bilmiyordu ama kalbinde, bu kızın nedense masum olduğunu hissediyordu.

Felix ağzı kulaklarında, bir elinde Lulu, bir elinde Lucy ile hastaneye girdi. Kızlar tek kollarında ablaları için hazırladıkları kartları tutuyorlardı. Ginger'ın doktoru Felix'i gecenin bir yarısı aramış ve Ginger'ın uyandığını, sabah onu görmeye gelebileceklerini söylemişti. Doktorun dediğine göre, Ginger'ın

kolu hiç ağrımıyordu. Üstelik yüzündeki yaralar da geçmişti. Böyle giderse, Ginger'ı üç günde taburcu edeceklerdi. Felix sabahı nasıl ettiğini, kızlara nasıl haber verdiğini hatırlamıyordu. Onun için zaman, Ginger'ın uyandığını duyduğunda durmuş ve onu görene kadar tekrar akmamak için yemin etmişti. Lulu zıplayarak yanında ilerlerlerken Felix kendini iki çocuk babası otuzlu yaşlarda bir adam gibi hissetti. Bu durumda Ginger'ın karısı olma ihtimali onu gülümsetirken Ginger'ın odasına gelmesiyle adımlarını durdurdu. Kızlar da duraksadıklarında derin bir nefes aldı Felix. İçeri girince ne demeliydi? Bunu hiç düşünmemişti, üstelik Ginger'ın karşısında kekelemek filan da istemiyordu. Onu o kadar çok özlemişti ki, o kapının önünde dikildiği her saniye ona ızdırap gibi geliyordu.

Seni çok özledim günbatımı.

"İçeri girmeyecek miyiz Felix?" Lucy kafasını kaldırıp soran gözlerle ona baktığında Lulu memnuniyetsizlikle ofladı.

"Evet, Gini Gi'ye kartımı vermek istiyorum!"

Felix yüzüne bir gülümseme takıp kafasını salladı ve ellerini kızların elinden çekti. "Önden siz girin bakalım, ablanıza sürpriz yapın."

Lucy ve Lulu heyecanla kafalarını sallarken Felix kapıya uzandı ve yavaşça aşağıya doğru çevirdi. Planları, içeriye sessizce girmek ve Ginger'ı -eğer uyuyorsa- öperek uyandırmaktı. Ama Lulu içeriye çığlık atarak koştuğunda tüm planları bozuldu. Lucy ve Felix birbirlerine bakarak bu duruma gülerken, Lulu'nun kahkahası daha da arttı.

"Gini Gi! Bak sana ne yaptım!" Lulu sevinçle bir şeyler gevelediğinde, Lucy de yavaşça içeri girdi. Felix, iki kız içeri girdikten sonra eli kapıda öylece dikiliyordu. Kalbi vücuduna daha hızlı kan pompalarken düzensizleşmeye başlayan nefeslerini düzene sokmak için boştaki elini göğsüne yaslayıp yavaşça nefes almaya çalıştı.

Sorun yok, diye geçirdi içinden. Bu heyecanımı yenmezsem asla söylemek istediklerimi ona anlatamam.

Felix'in Ginger'a söylemek istediği çok şey vardı. Aşağılık babasına, iğrenç annesine rağmen ne kadar harika bir insan olduğunu, kardeşlerine bakmak için durmadan çalıştığı için çok cesur olduğunu, etrafta şaşkın şaşkın dolaşırken çok tatlı göründüğünü, güldüğünde kırışan yüzünün onu daha da güzelleştirdiğini, şarkı söylerken bambaşka bir havaya bürünüp kendisini delirttiğini söylemek istiyordu. Ginger'a onu ne kadar çok sevdiğini söylemek ve hayatın sadece acılardan ibaret olmadığını kanıtlamak istiyordu. Annesine ve üvey babasına rağmen, ona olan sevgisinin sınırının olmadığını, sevilmeyi herkesten çok hak ettiğini göstermek istiyordu.

Felix elini göğsünden çekti ve kendine cesaret aşılayacak şeyler mırıldanarak odaya girdi.

"Gini Gi bak, bu ben, bu Lucy Lu, bu Davey, bu Devliy ve bu da Feliy! Beğendin mi?" Lulu Ginger'ın kucağında zıplarken, Felix'in gözü Ginger'a kaydı. Uzun saçları tepesinden dağınık topuz yapılmıştı. Tek kolu askıdaydı ama bunu umursamıyor gibi görünüyordu. Lulu heyecanla bir şeyler anlatırken o sadece kardeşini dinliyor, kafasından öpüyor ve ona sıkıca sarılıyordu. Lucy ise kenarda durmuş onları izlerken sıranın kendisine gelmesini bekliyordu.

Felix'in gözleri Ginger'da dolaşırken, genç kız beğendiğini belli edercesine kafasını salladı. "Çok beğendim Luluy." Kafasını eğip dudaklarını kardeşinin şakağına değdirdiğinde küçük Lulu sevinçten yatakta kendini geriye doğru attı.

"Ben kartı dolaba asayım sen de Lucy'yi öp. Kıskanmasın." Lulu yatağa tutunarak yere indiğinde Ginger kafasını salladı.

Felix kardeşleri rahatsız etmemek için yavaşça ilerlerken, Lucy yatağa yaklaşıp Ginger'ın koluna dikkat ederek ablasına sarıldı. Lucy gözlerini kapatıp kafasını Ginger'ın boynuna gömdüğünde, Ginger kardeşinin saçlarını koklayıp gülümsedi.

"Buradaki işin ne zaman bitecek Gini Gi?" Lulu küçük elini dolaba bastırdığında Felix gülümsedi ve eğilip Lulu'yu kucağına aldı. Lulu elini çektiğinde, kartı dolaba yapışmıştı

bile. "Feliy burada küçük çocuklara yardım etmek için hasta numarası yaptığını söyledi. Peki çocuklar nerede?"

Lulu buna kanacak kadar küçük ve saftı. Ama bir anda kafasını ablasının boynuna daha çok gömen Lucy ise, büyük ve neler olduğunu anlayacak kadar aklı başındaydı.

"Onlar şu an uyuyorlar bebeğim." Ginger yumuşacık bir sesle konuşurken gülümsedi. Felix bu gülüş karşısında daha da hızlanan kalbine lanet okurken, Ginger gülümseyen yüzünü kendisine çevirdi. Oysa ki Felix kendisinin orada olduğunu fark ettiğini bile düşünmüyordu. "Hoş geldin."

Felix gözlerini kırpıştırıp dudaklarını yukarı kıvırmayı denedi. Ama bunu beceremediği, gülücük yerine yüzünde garip bir ifade oluşmuştu. "Hoş bulduk. Nasılsın?" Felix'in titreyen sesine karşılık Lulu kollarını önünde birleştirip derin bir iç çekti.

"İyi işte, niye eve gidemiyoruz Feliy? Yardım ne zaman bitecek? Ben ablamı özledim."

Felix işi şakaya vurmak istercesine gülerken alayla "Dave bunu duymasın prenses." diye mırıldandı.

Felix'in beyninin bir yanında alarmlar öttüğünde bu sefer kalbi başka bir nedenden dolayı tekledi. Dave ve Devlin gideli uzun bir zaman olmuştu. Onlara bir şey olmamasını umuyordu. Aklı Ginger'ın haberiyle uçup gitmişti ve en yakın arkadaşlarını unuttuğunu düşününce kendine küfürler yağdırdı. Eğer onlardan haber alamazsa, adrese polis gönderecekti.

"Dave'i de seviyorum ben bir kere." Lulu dudak büktüğünde, Lucy ablasından ayrıldı ve kendi kartını ona uzattı. Lucy kartını Felix'e göstermemişti, genç adam onun ne çizdiğini bilmiyordu.

Ginger gülümseyip kartı ince parmaklarıyla açtı, gözlerini kartta gezdirip kocaman gülümsedi. "Pekâlâ bayanlar, hasret giderdiğinize göre, sıra diğer sürprizimizde!" Felix, Lulu'yu bırakıp el çırptığında Lulu kollarını kaldırıp sevinç çığlığı attı ve Lucy yanlarına gelirken etrafında zıplayıp durdu. Ginger kartı kapatıp göğsüne bastırırken, mavi gözlerini kırpıştırdı. "Sürpriz mi?"

"Bizi izle!" dedi Lucy ve yüzüne kocaman bir gülücük koydu.

"Bir, iki, üç!" diye bağırdığında Lulu, üçü de dans etmeye başladı.

Üçü de kendi etrafına dönüp popolarını salladılar. "Ginger geldi, hoş geldi!"

Lulu saçlarını savurup ellerini kedi gibi kaldırdığında, Felix ve Lucy de onu taklit etti. "Biz onu çok özlemiştik iyi ki geldi."

Etraflarında dönüp surat asıp iki yana sallandılar. Lulu ve Lucy gülerken Felix suratını komik şekillere sokuyor ve Ginger'ın gülmesini sağlıyordu. "Eğer bir daha bu kadar uzun süre ayrı kalırsa…"

Hepsi duruşunu dikleştirip bir şey mıncıklayacakmış gibi ellerini kaldırdı. "Onu mıncıklayıp duracağız!"

Ginger gözlerini kocaman açmış onlara bakarken, kedi gibi üzerine atlamadan önce bir mısra daha söylediler. "Tıpkı bir kedi gibi!"

"Miyaaaav!" diye bağırdı Lulu yatağa atlayıp ablasını gıdıklarken. "Miyaaaaav!"

"Meeeeeevvvvv!" Lucy de kendini kaptırıp kedi gibi miyavlarken yüzünü Ginger'ın omzuna sürttü. Felix, Ginger'ın tam karşısında durmuş, tüm içtenliğiyle ona bakarken, "Miyav!" diye mırıldandı ve elini uzatıp onun saçlarını karıştırdı.

Ginger kendine sürtünüp kedi gibi sesler çıkaran kardeşlerinin arasında kafasını kaldırdığında, Felix'in gözleriyle karşılaştı. Gözyaşlarının arasından gülümsemeye çalışarak Felix'e bakarken, yüzü kızarmıştı. Bir damla yanağından aşağıya süzülürken ise, "Teşekkür ederim." diye ağzını oynattı.

Felix karşısındaki üç kardeşe bakarken, gözlerinin sulandığını anca fark etti. Devlin'in de dediği gibi, Ginger'a en büyük yardımı onun kardeşleriyle ilgilenerek yapmıştı. Ginger tüm hayatını kardeşleri için hiçe sayarak evden kaçmışken, Felix'in birkaç günlüğüne onlarla ilgilenmesi hiçbir şey değildi. Felix tüm hayatı boyunca onlarla ilgilenmek istiyordu.

Telefonu çaldığında, Felix elini kaldırıp özür dileyerek cebinden telefonunu çıkardı ve odadan çıktı. Telefonunun ekranına baktığında hiç tanımadığı bir numara gördü. Numaranın kime ait olabileceğini tarttı kafasında. Tanımadığı bir numara onu niye arasın ki?

En sonunda telefonu açtığında "Alo?" diye seslendi karşı tarafa.

"Bay Mclean ile mi görüşüyorum?" Karşıdaki kadın sesini duyunca şaşırsa da, bozuntuya vermedi Felix.

"Evet, ben kiminle görüşüyorum?"

"Ben, Montana Özel Hastanesi'nden arıyorum. Arkadaşınız Devlin Dates ve Dave Derhan buradalar. Yakınlarına ulaşamadık, telefonlarımızı açan tek kişi sizsiniz, gelmek isteyebileceğinizi sanıyoruz?"

Felix bacakları titrerken telefonu tutan parmaklarını sıktı. Boğazına bir yumru otururken, vücudundaki tüm kanın çekildiğini hissetti. Arkadaşları iyi miydi? Durumları nasıldı? Neden daha önce kendisini aramamışlardı?

"Onlar, iyi mi? Durumları nasıl? Uyanıklar mı? Yoksa kötüler mi?" Felix ardı ardına cümlelerini sıralarken, kolunu duvara yaslayıp duvardan destek aldı. Bacakları külçe gibi yere doğru çekilirken hemşirenin endişeli sesini duydu.

"Hayır Bay Mclean, sakin olun. İkisi de gayet iyi. Şu an uyuyorlar ama öğlene doğru uyanırlar." Felix derin bir oh çektiğinde hemşire ekledi. "Gelecek misiniz?"

Felix kafasını sallayıp sırtı duvara gelecek şekilde döndü. Sırtını soğuk duvara yasladığında, vücudundaki tüm kasların yandığını ve başının döndüğünü hissetti. Kalbi ağzında atıyormuşçasına güçlü çarparken gözleri karardı. Elini kaldırıp saçlarını çekiştirirken, kahverengi saç telleri parmaklarına dolanıyordu. Arkadaşlarına bir şey oldu sanmıştı. Devlin ve Dave iyiydi, onlar iyiydi.

Ani bir solukla telefonu kulağına daha da yaklaştırdı. "Ya Shailene?" diye sordu. "Shailene Segrod nasıl?"

Hemşire birkaç saniyeliğine duraksadı. Bu Felix'e yıllar gibi gelmişti oysa. İçi içini yerken hemşirenin iç geçirdiğini duydu. "Şu kızı kastediyor olmalısınız…" Hemşirenin sesinin kısılmasından kötü bir şey olduğunu anlamıştı Felix. İçeriden kulağına gelen kahkahalar bile dolan gözlerini geçiremiyordu. "Bakın, buraya gelseniz daha iyi olur."

Felix zorlukla yutkunup kafasını salladı.

Lucas kafasını kaldırdığında, karşısında kendine bakan üç çift göz gördü. Hepsi ona heyecan, endişe ve korkuyla bakıyordu. İsimlerinin Dave, Devlin ve Black olduğunu öğrendiği hastalarının arkadaşı Felix gelmiş ve hep birlikte Shailene'in -ensesinden vurulan kızın- durumunu konuşmak için toplanmışlardı. Lucas ameliyat sonrasında yorgun hissetse de bunu kabul etmişti. Kızın ailesinin –ya da arkadaşlarının- durumu bilmesini ve her duruma hazırlıklı olması gerektiğini düşünüyordu. Lucas derin bir nefes alıp karşısında duran dört adama baktı.

"Sizinle açık konuşacağım." dedi önünde duran kağıtlara bir bakış atarak. "Bayan Segrod'un durumu çok kritik."

"Lütfen açık olun." diye mırıldandı Dave.

"Bakın, kurşun ensesinden beynine girmiş. Onu oradan çıkartmak bizim için çok zordu, hatta ameliyat sırasında onu kaybediyorduk." Lucas'ın ağzını kapamasıyla Devlin'in bakışları sulandı.

"O…?" Felix lafını bitiremeden Lucas araya girdi.

"Hayır, kalbi ameliyat sırasında durdu ama onu geri döndürdük. Şu an yoğun bakımda. Ama her ihtimale karşı hazırlıklı olmanız gerekiyor. Shailene'in vücudu bunu kaldırmayabilir. Uyanması çok uzun sürebilir." Dudaklarını sıkıca kapattığında karşısındaki gözlerin karardığını gördü. Tüm gözler koyu renklerine bürünürken, bunu söylemekten ne ka-

dar nefret ettiğini hatırladı. Dişlerini gıcırdatıp ağzını araladığında hızlıca lafını tamamladı. "Hatta uyanamayabilir."

"Uyanacak." dedi Black sakin ve kesin bir tavırla. "Shailene bir şeylerden asla kaçmadı ve bundan da kaçmayacak."

Lucas gözlerini kırpıştırdı. "Bu süre zarfında onunla konuşmanızı istiyorum. Uyuyor olsa bile sizi duyabilir, onunla konuşun ki uyansın."

"Peki ya uyandığında? Kalıcı bir durum olabilir mi?" Dave elini yüzünde gezdirirken mırıldandığında Lucas gözlerini önündeki kağıtlarda gezdirdi.

"Neler olacağını kestiremiyoruz ama kötü bir sonuç alma olasılığımız çok az, ameliyat sırasında kalbi durmuş olsa da ameliyat gayet başarılı geçti. Uyanırsa, büyük ölçüde rahatlamanızı tavsiye ediyorum."

"O zaman Shailene'in uyanmasını bekleyeceğiz." diyerek olayı özetledi Devlin.

"Evet." Lucas bakışlarını karşısındaki gençlerin üzerinde gezdirdi. "Onu hayata bağlayın."

Birinci Gün

Shailene'in bağlı olduğu makinenin sesleri kulakları tırmalasa da, genç kız bunları duymadığı için ilk kez suratında huzurlu bir ifade ile uyuyordu. Kollarına bağlanmış serum ve aletlerin kabloları onu bir robot gibi gösteriyordu. Uzun siyah saçlarının kazınmış ense kısmında olanları olsa da, yüzündeki renk gitmiş, dikdörtgen dudakları büzüşmüş, gözlerine koyu halkalar düşmüş dahi olsa, o hala Shailene'di. Uyanması gereken Shailene.

Devlin yavaşça içeri girdiğinde, yoğun bakıma hayatı boyunca hiç adım atmadığını hatırladı. Babasının planları olmasa, hastaneye çok fazla uğrayan bir tip hiç olmamıştı ve olmazdı da. Shailene onların evlerine taşındığından beri dokuz ay geçmişti. Bu dokuz ayda acılar çekmiş, üzülmüş, sevinmiş ve korkmuştu. Ama geriye dönüp baktığında, hiçbir hatırasından pişmanlık duymuyordu. Shailene, kendini en yalnız hissettiği

anda onun hayatına girmişti. Her ne kadar kendini toplumdan soyutlamış sorunlu bir genç kız olsa da, Devlin kendi hayatını iyileştirdiğini anlamıştı. Shailene hayatına renk katmış ve ona çok önemli şeyler öğretmişti. Devlin'e ne olursa olsun güçlü kalmayı, inandığı şeyin peşinden koşmanın tüm bedellere layık olabileceğini ve her kötülükten sonra muhakkak ödülünü alacağını öğretmişti. Hatalar yaptığını, insanları üzdüğünü biliyordu. Ama hata yapmadan büyüyüp olgunlaşamayacağını daha iyi biliyordu. Shailene ona, bir çok şey öğretmiş ve hayatını yönetemese bile buna nasıl karşı gelineceğini göstermişti.

Kurtarıcısı olan kızın, karşısında ölüm ile yaşam arasındaki çizgide uyuyor olması ise ayrı bir ironiydi. Shailene insanları korumak için çok şeyden vazgeçmişti ve şimdi, yine hayatından vazgeçmek üzereydi. Devlin genç kızın yaptığı fedakârlıkların nelere mal olduğunu görebiliyordu. Shailene annesi için huzurundan, sağlığından ve kardeşi için de hayatı ile geleceğinden vazgeçmişti. Her şey bittiğinde ise, uğruna savaştığı iki şey de ellerinden kayıp gitmiş, uzaklara savrulmuştu. Karanlık yerlere kapatılmış ve deli muamelesi görmüştü. En sonunda çıktığında ise, Devlin için hayatını tehlikeye atmıştı yeniden. Devlin kafasını yukarıya kaldırıp yalvaran gözlerle bakarken, "Yetmedi mi?" diye mırıldandı tanrıya. İnsanlar için, bizim için vazgeçecek neyi kaldı?

Devlin yavaşça Shailene'in yanına sokuldu. Kızın ince ve soğuk elini elleri arasına aldığında ondan bir tepki bekledi. Küfretmesini, ona tekme atmasını, hiç olmazsa ters ters bakışlar atmasını bekledi.

Ama Shailene'in tek yaptığı uyumaktı.

"Uyan!" diye fısıldadı Devlin zar zor açtığı dudaklarının arasından. Sesi odadaki makinelerin sesine karışırken, Shailene'in kendisini duymasını umuyordu. "Lütfen uyan."

Shailene'in soğuk eline bir öpücük kondurdu. Odadaki koku bile onu boğmaya yetecek kadar berbattı ama Devlin, Shailene'in bu hâlde olmasında kendisinin de suçu olduğu-

nu biliyordu. Eğer biraz daha güçlü olabilseydi, bayılmamış olanları engelleyebilirdi. Ama o bir salak gibi bayılmıştı. Ve Shailene düşmanla yalnız kalmıştı. Bunun sonucunda da ensesine bir kurşun yemişti ve komaya girmişti.

Shailene'in soğuk dudaklarının arasından bir kızgınlık mırıltısı yükselmesini bekledi ama bu bile ona çok görüldü. Makinelerin sesi artarken genç kızın parmaklarını okşadı. Parmaklarının soğukluğu elini yaktı.

"Beni duyduğunu biliyorum, duyuyor olman gerekiyor. O kadar çok mücadele ettikten sonra vazgeçemezsin. Uyanmak zorundasın. Bugün polislerle görüşeceğiz. Hayatta kalanlar var Shailene. Beni duyuyor musun? Xaiver'i öldürmüş olabilirsin ama Bay Neshka hayatta. Uyanmak zorundasın. Mahkemeye çıkmak ve onun iğrenç suratını yerden yere vurarak onu hapishaneye yollamak zorundasın." Eğilip kızın parmak boğumlarını öptü. "Çünkü sen benim sevdiğim kızsın, bunu yapacağına eminim. Bunu yapabilecek güce sahipsin."

Shailene'in elini karnına doğru bıraktı ve önüne gelen saçlarını nazikçe arkaya itti. Beyaz göz kapaklarının ardındaki mavi gözlerini özlemişti. Artık dünyaya donuk mavi değil de, deniz mavisiyle bakmasını istiyordu. Dudakları yukarı kıvrıldığında insanların korkmasını değil, tebessüm etmesini istiyordu. Shailene Segrod'un üstündeki deli damgasından kurtulmasını istiyordu.

Devlin, Shailene'e son kez bakıp kapıya yöneldi. Makineler ona güle güle dercesine öterken, kızın sessizliğini dinleyip odadan çıktı. Koridorda Felix ile karşılaştı. Üstelik yanında hiç beklemediği biri daha vardı. İki yanından örülmüş örgüleriyle ve sargılı koluyla Ginger, tam karşısında duruyordu. Kızın mavi gözlerinden yorgunluk akıyor olsa da, Felix'in koluna dolanmış, ayakta durmaya çalışıyordu. Devlin'i gördüğü anda kolunu Felix'inkinden çekip ona doğru ilerledi. İnce yüzü Devlin'in bilmediği bir nedenden dolayı kızarırken, sağlam kolunu genç adamın boynuna dolayarak ona sarıldı. Devlin ilk önce buna şaşırsa da, kısa sürede kendine gelip nazikçe ellerini Ginger'ın beline doğru kaydırıp yüzünü boynuna doğru eğdi.

"Özür dilerim." diye mırıldandı Ginger, Devlin'in duyabileceği şekilde. Sesinin titremesinden bile, bir şeylerden pişman olduğu belli oluyordu. "Hepsi benim suçum."

Devlin kafasını iki yana sallayıp Ginger'ı şakağından öptü. "Saçmala Ginger, senin bir suçun yok." Genç kız bunu reddedercesine titremeye başladığında Devlin kafasını geri çekip Ginger'ın kızarmış gözlerine baktı. "Ne oldu?" Tek elini kızın saçlarına götürüp okşarken sakinleştirici biçimde çıktığını umduğu sesiyle mırıldandı. "Niye ağlıyorsun?"

Ginger birbirine sıkı sıkı bastırdığı dudaklarını yavaşça ayırıp diliyle ıslattı. Gözlerinin rengi gözyaşlarıyla birlikte bulanırken elini Devlin'in omzuna kaydırıp parmaklarını bastırdı. Gözleri kırışırken bir şey söylemek istediği ama söyleyemediği belliydi. Felix karşılarında durmuş elleri ceplerinde onları izlerken, Ginger ne söyleyecekse haberi olduğu barizdi. Devlin anlamayan gözlerle kıza bakarken, Ginger derin bir nefes aldı.

"Ben…" Burnunu çekip gözlerinin Devlin'inkilerden kaçırdı. "Evden kaçmıştım kardeşlerimle. Param yoktu ve Bay Neshka… Shailene'i…" Boğazı düğümlendiğinde yutkunup titreyen çenesine aldırmadan konuşmaya devam etti. "Kandırmam karşılığında… Bana aile ve para verdi… Ben çok üzgünüm…. O arabaya bindiğimde bize saldıracaklarını biliyordum…. Emniyet kemerimi o yüzden bağlamıştım…" Gözyaşları yanaklarından süzülüp hastanenin soğuk zeminine damlarken mırıldandı. "Çok üzgünüm Devlin…"

Devlin duyduklarının şaşkınlığını atmak için gözlerini kırpıştırdı. Safrası boğazına doğru yükselirken, Ginger'ın söyledikleri üzerinde bir ağırlığa neden olmuştu. Ginger onu kandırmış mıydı? Hayır, öyle hissetmiyordu. Ona kızmış değildi, kalbi hızla çarpmıyordu ama vücudu o kadar çok yanıyordu ki, bunu sadece kırgınlığa yorabilirdi. Ginger'ın neler yaşadığını bilmiyordu ama onun, kendisi onun için o kadar endişelenirken aslında neler olacağını bilmesini kendine yediremiyordu. Ginger genç adamın omzundaki parmaklarını oynatırken Devlin kendisini geriye doğru çekti.

"Ben… Gitmem gerek." Ginger'dan uzaklaşmak için arkaya doğru bir adım attı. Kırgın kalbi canını acıtırken, ondan uzaklaşması gerektiğini biliyordu.

Felix eliyle ağzını kapatmış ağlamaya devam eden Ginger'a yaklaşıp ellerini kızın omzuna koydu. Arkadaşına bakarken, kahverengi gözlerinde anlayış vardı. Devlin arkadaşına bakıp gözlerini kırptı. Onun Ginger'ın yanında kalması gerektiğini anlıyordu. Zaten Dave ile Black'in yanına gitmesi gerekiyordu ifade vermek için. Felix ağlayan Ginger'ı kendine çevirip göğsüne bastırdığında arkadaşına buruk bir gülümseme yolladı. Devlin kafasını sallayıp ona son kez baktı ve arkasını dönüp koridorda ilerlemeye başladı.

Hastanede ilerlerken, pansuman yapılan yaralarının sızladığını hissetse de önemsemedi. Hemşirelerin ve yavaş yavaş yürüyen hastaların arasından sıyrılıp Black'in kaldığı odaya yöneldi. Black'in bacağı yaralı olduğu için gün boyunca dinlenmesi gerekiyordu. Black'e kalsa hemen ayaklanırdı ama Lucas ve Devlin ısrar edince yatmaya razı olmuştu. Dave koltuğa sinmiş dışarıyı izlerken Devlin içeriye girdi. Black uzandığı yatakta kısılmış gözlerle tavanı incelerken boş olan diğer koltuğa oturdu.

"Polisler geldi mi?" Dave kafasını camdan çekip, yara bantlarıyla dolu yüzünü arkadaşına çevirdi.

"Evet, Lucas ile konuşuyorlar. Birazdan gelirler." Gözlerini kıstı. "Shailene… Nasıldı?"

Devlin elini saçlarından geçirip yavaşça mırıldandı. "İyi. Uyuyor."

"Uyanacak." dedi Black her zamanki gibi sakince. "Merak etme."

"Keşke bu düşünce bende de olsaydı Black." dedi Devlin. "Ama ben endişelenmeden yapamıyorum."

"Çünkü onu benim kadar iyi tanımıyorsun." Black'in sesi yumuşak çıkmasına rağmen sözleri balyoz etkisi yarattı Devlin'de. Black onu Devlin'den iyi tanıyor olabilirdi ama Shailene, Devlin ile birlikteydi sonuçta, değil mi?

"Belki de bu kadar iyi tanıdığın için yanında değildir." diye mırıldandı Devlin elinde olmadan. Black çoğu zaman olduğu gibi yine sinirlerini bozuyordu. Kabul etmeyi sevmese de, bunun nedeni Black'in Shailene'i herkesten iyi tanıması, her şeyini bilmesi ve hayatı boyunca hep yanında olmasıydı.

"Kavga mı edeceksiniz şimdi de?" Dave alayla konuşurken elini salladı. "Hadi durmayın, hatta birbirinizi yumruklayın. Ama bunun mavi göze bir faydası olmayacak."

"Sen niye karışıyorsun ki?" Devlin bozulan sinirleriyle birlikte arkadaşına döndü.

"Çünkü ben de Shailene'i seviyorum ve sizin burada 'Kim onun için en iyisi?' kavgası yapmanızdan hoşlanmıyorum. Eğer o uyanmazsa tüm bu kavgalar boşuna olmuş olacak."

Devlin'in nefesi Dave'in laflarıyla kesildi. Dave Shailene'i mi seviyordu? "Sen… Onu seviyor musun?"

Dave gözünü kırpmadan "Tabii ki seviyorum." diye cevap verdi. Devlin'in mavi gözlerindeki sertliği ve Black'in sakin yüzündeki karanlığı görünce de gözlerini devirdi. "Ama o anlamda değil."

"Hangi anlamda?" Devlin vücudunu ona doğru çevirdiğinde Dave sinirle güldü.

"Ne yani, önüme gelene aşık mı olmam gerekiyor? Birini kardeşim gibi sevemez miyim? Sürekli hakkında endişelendiğim, görmek istediğim, merak ettiğim ve canımdan çok sevdiğim kişi aşık olduğum kişi olmak zorunda mı? Pis bir kadın avcısı olabilirim ama Shailene, sevgi uğruna yaptıklarından sonra bana çok iyi bir ders verdi."

Eliyle Black'i işaret ederek sinirle konuştu. "O ailesi için sevdiği adamdan vazgeçti, Devlin. Ve sen seks delisi bir ailem olduğunu biliyorsun. Hayatımın bu anına kadar hep kadınlarla ilişkinin fiziksel şeylerden ibaret olduğunu düşündüm. Onlarla sadece iyi vakit geçirilirdi. Ama ne var biliyor musun, öyle değilmiş. Bir kadını yatağa atmadan da sevebiliyorsun

Devlin. Shailene'i görmek istiyorum, ona sarılmak istiyorum. Ve tüm yaşadıklarından sonra, neler yaşadığını bilmesem bile bunların çok büyük şeyler olduğunu anlayabiliyorum gözlerindeki donukluğa baktığımda, ona kaybettiğini düşündüğü sevgiyi bulabileceğini göstermek istiyorum. O sadece ailesini değil, insanlara olan güvenini ve sevgisini de kaybetti. Siz ona aşka dair bir şeyleri hatırlatmak için öfkeli danalar gibi kavga edebilirsiniz. Ama ben sadece ona sarılmak ve pamuk şeker almak istiyorum. Ağladığında yanında olmak, yaralarını sarmak istiyorum. O sevgiyi hatırlarken bana sevgiyi öğretsin istiyorum. Dünyadaki her şey aşktan ve fiziksel ilişkiden ibaret değil."

Dave cümlesini bitirip sinirle onlara baktığında, Devlin'in yüzü şaşkınlıkla açıldı. Ama onun aksine Black gayet sakin biçimde bakıyordu.

"Haklısın, her şey onlardan ibaret değil." Black yavaşça konuştuğunda Devlin suratını aşağıya eğdi. "Bunca zaman yapmak istediğim tek şey buydu. Ailesini korumaya çalışırken ailesi ona sırt çevirdi. Neler düşündüğünü ya da hissettiğini biliyor musunuz? Yanında ben vardım, biliyorum. Sadece artık normal olsun istiyorum. Mutlu olsun. Gülümsesin."

"Bunu ben de istiyorum." diye fısıldadı Devlin.

Kapı açıldığında üç adam birbirlerine bakmayı kesip kafalarını kapıya çevirdiler. İki polis içeriye girdiğinde arkalarından Doktor Grenhood da girdi.

"Evet, bugün nasılsınız?" Lucas sevecenlikle konuşurken yanındaki polislerin yüzü asıktı.

"Daha iyiyim, buradan kalkmak için sabırsızlanıyorum." Black konuştuğunda Devlin ile Dave de kafalarını salladı.

"Biz de iyiyiz." Dave, Devlin ile adına konuştuğunda polislerden biri not defterini çıkardı. "Ağrılarımız var ama dayanılmayacak kadar değil."

"Buna çok sevindim." Lucas gülümsediğinde, Devlin elinde olmadan gülümsedi. Bu adamın enerjisi insanı kendine

çekiyordu. "Şimdi, ifadelerinizi alacak polisler. Zorlanırsanız bana söyleyin. Pek fazla yaralanmamış olabilirsiniz ama bünyeniz hâlâ zayıf. Strese girmenizi istemiyorum."

"Merak etmeyin." dedi Devlin. "Zorlanırsak söyleriz."

Elinde not defteri olan polis öne çıkıp defteri işaret etti. "Önce kim başlıyor?"

Polisler gittiğinde, Felix içeri girdi. Saçları dağılmıştı ve en az kendisi kadar kötü görünüyordu. Ayaklarını sürüyerek ilerledi ve bir sandalye çekip Black'in yanına oturdu.

"Keyifler çakır bakıyorum." diye dalga geçtiğinde Dave yavşakça sırıttı.

"Kız arkadaşının yanından mı geliyorsun esmer sapığı?"

Felix kafasını olumlu anlamda salladı. "Lucy ve Lulu ile onu hastaneye bıraktım. Akşam almaya gideceğim. Üzgünüm, yanınızda kalamayacağım. Çünkü Lucy ile Lulu'ya bakacak kimse yok." Gözlerini Dave'e çevirip üzgün bir şekilde baktı. "Ailen yine tatile çıkmış, ulaşamadım."

Dave umursamazca omuz silktiğinde homurdandı. "Sorun yok, yeterince kalabalığız zaten, sen kızları yalnız bırakma."

Odaya sessizlik hâkim olduğunda dört adam da farklı yönlere bakıyordu. Dışarıdan gelen kısık sesli konuşmalar olmasa aldıkları nefesin sesini bile duyabilirlerdi. Felix derin bir nefes alıp gözlerini arkadaşlarının üzerinde gezdirdi. Aralarında negatif bir elektrik sezinliyordu. Devlin'in asık suratı, Dave'in derin düşüncelere daldığını belli edercesine dudak büküşü, Black'in gayet sakin yüz ifadesi…

"Bari şu televizyonu açın da, neler olup bitiyor anlayalım. Sabah haberinizi aldığımdan beri konuşmuyorsunuz neredeyse."

Felix televizyon kumandasına uzandı ve Dave ile Devlin'in ortasındaki televizyon açıldığında karşısına çıkan pem-

be diziye burun kıvırıp kanalı değiştirdi. Bir haber kanalında durdu. Haberi anlatan muhabirin sesi odada yükselirken kumandayı sehpanın üstüne geri koydu. Gözlerini televizyona kenetleyip haberleri izlemeye başladı. Diğerlerinin pek ilgilendiği söylenemezdi.

"Evet sayın seyirciler, sıradaki haberimiz tutuklanan Dışişleri Bakanı Mark Dates'in oğlu, kaçırılan Devlin Dates hakkında."

Odadaki herkes, Devlin'in adıyla hareketlenip televizyona dönerken, Felix yeniden kumandaya uzanıp televizyonun sesini açtı ve kadını izlemeye devam etti. Sunucu elindeki kağıtları karıştırıp ekrana baktı.

"Bakan ve karısı Mary Dates'in tutuklanmasıyla birlikte, polisler Devlin Dates'i aramaya devam ediyordu ama bizim gibi birçok haber merkezine gelen bir aramayla, Devlin Dates bulundu. Haber ajansları, Thones tepesindeki bir depoya gittiğinde, akılalmaz görüntülerle karşılaştı. Adının Shailene Segrod olduğunu öğrendiğimiz bir kadın, terör estirerek insanları katletti. Devlin Dates'i ve diğerlerini de yaraladığını düşündüğümüz kadın, kameralarımıza böyle takıldı."

Sunucu sustu ve zorlanıyormuş gibi bir görüntü çizdi.

"Şimdi göstereceğimiz görüntüler sansürlü olsa bile lütfen çocuklarımızı televizyondan uzaklaştıralım."

Görüntü değişip ekranda deponun giriş kapısı görüldüğünde, kamera ilerledi ve deponun içerisine odaklandı. Shailene önünde diz çökmüş Xaiver'in boğazına bıçağı dayamıştı ve sesler net duyulmasa bile, Xaiver'in kendisine yalvardığı belli oluyordu. Shailene oralı bile olmadan bıçağı Xaiver'in boğazına bastırdı ve çok geçmeden adamın kafasını kopardı. Shailene'in elinde olan kafa sansürlense de belliydi. Muhabirin sesi duyulduğunda, Shailene kafayı sürüklüyerek çıkışa doğru ilerliyordu.

"Haber ekibimiz gelen ihbarla birlikte olay yerine intikal ettiğinde, Shailene Segrod kendisine yalvaran adamı acımadan öldürdü ve ekibimize yaklaşıp bize de aynı tehditte bulundu."

Shailene insanların konuşmalarını duyunca, etrafa me-

raklı gözlerle bakıyordu. Muhabirler korkuyla bağırırken bir anda bir silah sesi duyuldu ve Shailene elindeki kafa yere düşerken toprağa yığıldı.

"Fakat genç kızın katletmeye çalıştığı insanlardan biri kızı vurarak, daha fazla kaybı önledi. Kanal muhabirleri olarak ambulansı aradığımızda polise de haber verdik. Ve olay yerinde bulunan dört ölünün de genç kızın eseri olduğunu düşünüyoruz."

"Bu yalan!" diye bağırdı Devlin kendini tutamayıp.

"Bunu sırf Shailene'i kötülemek için yapmış gibi duruyorlar." Black yavaşça konuştuğunda televizyondaki ses yeniden konuşmaya başladı.

"Ölü ve yaralılar Montana Özel Hastanesi'ne kaldırılırken polisler olay yerini incelemeye aldı. Yaralıların arasında, ünlü iş adamı George Neshka, aktör Derhan'ın oğlu Dave Derhan ve Bakan'ın oğlu Devlin Dates de bulunuyor. Hastane durumu ağır olan genç kızı tedavi etmeye çalıştığını ve diğer yaralıların durumlarının iyi olduğunu belirtti. Ama bu kızın tehlikeli olduğunu söylemeden geçemeyeceğiz."

Sunucu kadın ekrana yeniden geldiğinde kafasını onaylamayan bir şekilde sallıyordu. *"Yazık…"* Ekrana bir süre baktı, sonra gülümsedi. *"Küçük bir aradan sonra devam edeceğiz, lütfen bizden ayrılmayın."*

Odada ölüm sessizliği belirdi. Herkes şoke olmuş bir şekilde birbirine bakarken, çok geçmeden büyük bir gürültü koptu.

"Neler oluyor?" Dışarıdan bağrışmalar yükseldiğinde Felix cama koştu. Camı açtığında, sesler daha da net duyuluyordu. Bir grup, ellerinde pankartlarla hastaneye taş atıyor ve bağırıyorlardı.

"Katil istemiyoruz! Kızın fişini çekin! Katil istemiyoruz! Kızın fişini çekin! Katil istemiyoruz! Kızın fişini çekin!"

İkinci Gün

Devlin, Abraham'ın odasına girdiğinde, onu pencereyi iz-

lerken buldu. Uzun sakalı, koyu saçlarıyla aynı Abraham'dı. Ama yüz ifadesi… İşte o çok farklıydı. Gözlerindeki duygu binlerce parçaya bölünmüş ve havaya dağılmış, oradan da Devlin'in vücuduna temas edip onu yiyip bitirmeye başlamıştı sanki. O kadar duygu yüklü ve yıkılmış bir ifade vardı ki koyu gözlerinde, Devlin'in nefesi kesildi. Cennetten düşen meleklerin umutsuzluğundan daha büyük bir dalga odada dolanırken, Devlin ayaklarını yere sürterek Abraham'a yaklaştı. Geldiğinde, orada olduğuna dair sesler çıkarsa da Abraham onu görüyormuş gibi durmuyordu. O kadar boş bakıyordu ki… Sanki camın ardında Devlin'in göremediği ve onun özlemini çektiği bir şey vardı ve vücudu o yatakta oturmasına rağmen ruhu orada, camın arkasında dans ediyordu. Gözleri özlemle yanarken, göz kapakları hiç kapanmıyordu. Devlin yatağın yanına vardığında elini kaldırıp adamın omzuna dokundu. En az Abraham'ın kalbi kadar soğuk olan teni içini titretse de elini çekmedi. Dudakları birbirine yapışmışken yutkundu. Ona ne diyecekti ki? Abraham'la şu ana kadar hiçbir özel konuşma içine girmemişti. Onunla sohbet etmemişti. Konuştuğu kısa anlar boyunca onunla sadece Shailene'e olan davranışları yüzünden kavga etmişti o kadar. Şimdi burada durmuş, dostuymuşçasına elini omzuna koymuş onu teselli mi edecekti? O kendini bile teselli etmekten acizdi.

"Onu özlüyorum." diye fısıldadığında Abraham zar zor çıkan sesiyle, Devlin hemen bakışlarını indirip yüzüne baktı. Gözleri camdan ayrılmamıştı. Ama konuşurken, sesi kadar kirpikleri de hafifçe titriyordu. "Kahverengi gözleri, gözümün önünden ayrılmıyor Devlin. O an o kadar taze ki… Ne zaman gözümü kapatsam boynunun kütleyen sesini duyuyorum ve boşalan gözlerini görüyorum. Kırpmadığı gözlerini… Acı yüzünden haykıramadığı dudaklarını… Artık hareket etmeyen nazik elini…"

Devlin gözleri dolarken Abraham'ın omzunu okşadı yavaşça. "Sana bunları unutturacak bir şey diyemem…" diye konuşmaya başladı samimi duygularla. "Çünkü onu unutmak

istemezsin. Onu unutma Abraham… Sadece… Onu yaşatmaya devam et." Omzundaki elini hafifçe kaldırıp Abraham'ın göğsüne, kalbinin tam üstüne kaydırdı. "Her şey ölümlüdür ama gerçek aşk… O her şeyin üstündedir. Kalbinin çıkardığı sesin onun sesi olduğunu duyabiliyorum. Ve sen yaşadığın sürece bunu unutmamalısın… Acı çekeceksin ve hiç bitmeyecekmiş gibi gelecek. Ağlayacaksın, bunda sorun yok. Erkekler de ağlar. Ama seni mutlu edenler onunla birlikte geçirdiğin anlar olacak. Hayatına kaldığın yerden, onu hep hatırlayarak devam edeceksin. Ve bir gün, yatağında bu yaşamın son demlerini yaşarken, gözlerini kapattığında ona kavuşacağını bileceksin. Zamanın geldiğinde, ona kavuşacağını bilerek, yaşamın tadını çıkararak ve onun anılarını yaşatarak yaşayacaksın."

Abraham'ın hareketsiz gözlerinden bir damla yaş akınca, Devlin'in gözyaşları da yanaklarından süzülmeye başladı. "Çok üzgünüm… Çok, çok özür dilerim…"

Abraham gözlerini kırpıp kafasını genç adama doğru kaldırdığında, Devlin göz yaşları arasından ona baktı. Gözlerindeki duyguyu tarif edemiyordu. Ona kızmış mıydı? Ona acımış mıydı? Devlin ona anlamayan gözlerle bakarken Abraham'ın boğazından bir inilti çıktı ve kafasını Devlin'in göğsüne bastırarak ağlamaya başladı. Adamın gür sesi odayı inletirken, onunla ağlayan Devlin kollarını adamın omuzlarına doladı.

"Geçecek." dedi hıçkırıkların arasından fısıltıyla. "Çünkü o hep seninle olacak. Hiç gitmeyecek. Sen istemediğin sürece, hep yanında olacak. Kendini toparla ve onun anılarına sahip çık. Seni bekliyor Abraham, onu ziyaret etmeni bekliyor."

Abraham kafasını iki yana salladı. Devlin tek eliyle adamın saçını okşamaya başladığında, kollarında ağlayanın koca bir polis değil, küçücük bir erkek çocuğu olduğunu hissetti.

"Sevgilini yalnız bırakma, duyuyor musun? Sana yakışacak şekilde cenazesine katılmalısın."

Abraham kafasını 'evet' anlamında sallayıp geri çektiğinde Devlin'in hiç beklemediği bir şey sordu. "Shailene nasıl?"

Devlin kollarını adamdan çekip gözlerini silerken "Komada." diye mırıldandı.

"Asıl ben üzgünüm." dedi Abraham gözlerini yere çevirerek. Sakalı gözyaşları yüzünden ıslanmıştı ve parıldıyordu. "Ondan benim adıma özür dile. Ona yaşattıklarımızı ve dediklerimizi hiç hak etmiyordu. Nina… Aslında onları kastetmedi…" Abraham'ın sesi çatladığında, adam dudaklarını birbirine bastırıp sustu ve derin bir nefes aldı. Ağlamamak için çabalarken "Onu yalnız bırakma." diye inledi. "Sevdiğin insan çok çabuk yok olabiliyor."

Devlin kafasını salladı. "Biliyorum." Oda yeniden sessizliğe gömülürken cümlesini tekrar etti. "Biliyorum."

Lucas camdan içeri bakarken, Dave ile Black sessizce onu taklit ediyordu. İçeride uyuyan Shailene düne göre daha da solgundu. Eğer uzun süre uyanmazsa vücudu savunmasız düşecek ve zayıflayacaktı. Lucas onun hemen uyanmasını umuyordu. Onu bu kadar bekleyen kişi varken uyanmalıydı. Hastanenin dışındaki sesler artarken Lucas gözlerini yumdu. O seslerin azalması için dua ettikçe sesler daha da artıyordu. İnsanların o kızın nasıl ölmesini istediğini anlamıyordu. O bir doktordu, ne olursa olsun hastasının iyileşmesini isterdi. Hastası ne yapmış olursa olsun. Karşısında yatan kız suçlu bile olsa, cezasını hukuk yöntemleriyle çekmeliydi. Birkaç barbarın istediği şekilde ölerek değil.

Devlin yanına gelip iç çektiğinde Lucas bakışlarını ona çevirdi. "Dışarıdaki insanları teker teker dövsem, hapislik olur muyum?"

Lucas, Devlin'in sorusu karşısında gülümsedi. "Ben ellerinden öperim."

Devlin zorla gülümserken Black hareketlendi. "Bu sefer girme sırası bende anladığım kadarıyla."

"Arzu edersen evet." Lucas camdan uzaklaştı. "Ama bacağına dikkat et yine de."

Black kafasını sallayıp topallayarak yoğun bakıma doğru ilerledi. Girmeden önce işkence gibi bir hazırlığa maruz kalacaktı.

"Şu, bizim dışımızda gelen yaralılara ne oldu?" Dave gözlerini Shailene'den ayırmadan konuştuğunda Lucas elini saçlarının arasından geçirdi.

"Siz dokunmayın diye ifadeleriniz doğrultusunda götürüldüler. George Neshka ve iki adam başka bir hastanede. Mahkemeye çıkana kadar da gözetim altında tutulacaklar."

"Gebersinler." Devlin öfkeyle tısladığında Dave elini kaldırıp cama yasladı.

"Hâlâ uyanmadı." diye mırıldandı Dave, Shailene'e bakarak. "Niye uyanmıyor?"

"Uyanacak." Lucas kararlı bir sesle konuştuğunda Dave de, Devlin de ona baktı. Genç adam kafasını çevirip kendisine bakan iki gencin gözlerine samimi bir şekilde baktı. "Siz de buna inanmaya başlasanız iyi olur." Odaya giren Black'e kafasını çevirdi. "Tıpkı arkadaşınız gibi. O buna tüm kalbiyle inanıyor."

Devlin ve Dave kafasını çevirip, Shailene'in elini kavrayan Black'e baktılar. "Shailene uyanacak ve sonra siz ikiniz bana bir yemek ısmarlamak zorunda kalacaksınız." Lucas işi şakaya vurmaya çalışırken gülümsedi. "Ben de aç ayılar gibi yiyeceğim."

Black Shailene'in elini sıkıp gülümsedi. "Tanrım, Shailene. Komadayken bile gözlerimi kamaştırmayı nasıl başarıyorsun?"

Shailene cevap vermediği hâlde, Black yeşil gözlerini kısıp genç kızın yüzünü inceledi. "Biliyor musun, Shay'den beni kıskandığın ilk günden beri ne zaman beni sevdiğini fark edeceksin diye düşünüp duruyordum. Bazen o kadar kör oluyordun ki sevgilim. Gerçekten. Uzun yıllar benimken bir anda gittin ve sonra karşıma bir rakip çıktı. Ama biliyor musun, o korkak Devlin bile gözümü korkutmuyor. Çünkü ben, seni seviyorum."

Shailene nefes alarak uyumaya devam ettiğinde, Black ka-

fasını eğip dudaklarını onun soğuk elinde gezdirdi. "Verdiğin sözü tutmadın, hâlâ benimle evlenmedin ve bu kalbimi kırıyor." Kendi kendine gülüp Shailene'in elini yüzüne sürttü. "Ama biliyor musun, otuz beş bile olsak seni bekleyeceğim. Yatağıma giren tek kadının sen olmanı istiyorum. Öptüğüm tek kadının, kokladığım tek kadının, üzerime kokusu sinecek olan tek kadının, çocuğumu doğuracak tek kadının sen olmanı istiyorum. Uyandığında neler olacak bir fikrim yok. Seni suçlu bulsalar bile, ben seni yine bekleyeceğim. Sen beni seçmesen bile seni bekleyeceğim. Gözlerim kapanana ve ruhum bedenimden ayrılıp tanrının yanına yükselene kadar, seni hep bekleyeceğim."

Zihni Shailene'le geçirdiği anlarla dolarken, Black diğer elini uzatıp genç kızın yanağını okşadı. Kızın elini kendi yanağına bastırmaya devam ederek onu bir nebze olsa ısıtmaya çalışıyordu. "Küçükken de soğuk nevalenin tekiydin güzelim. Bana sarılarak ısınmaya çalışırdın. Artık beni ellemeye çalıştığını düşünmeye başlıyorum." Black'in dudakları sakince yukarı kıvrılırken, Shailene'in yanağını okşayan eli saçlarına doğru çıktı.

"Ailem sen hastaneye yatırıldıktan sonra İngiltere'ye taşınacağımızı söyleyerek geldi ve bana, seni unutmamı söylediler Shailene." Tembelce gülüp gözlerini devirdi. "Seni nasıl unutabilirim ki? Kendimi bildim bileli seninleydim ben. Ruhuma baktığımda ruhunun izlerini görüyordum. O kadar içime işlemiştin ki… O kadar güzeldin ki… Beni de kendine benzetip güzelleştiriyordun… O sessiz evime neşe katıyordun. Onları reddettiğimde bana bağırarak evi terk ettiler. Sözde beni evlatlıktan reddetmişler. Umrumda mıydı? Hayır."

Shailene'in elini kendi göğsüne doğru götürdü. Kızın hareketsiz parmaklarını kalbine bastırıp fısıltıyla konuştu. "Hissediyor musun? Attığı her an adını haykıran kalbim seni bekliyor, Shai. Ve sen uyanmayarak bencillik ediyorsun. Beni bekletmekten zevk mi alıyorsun yoksa?" Kızın elini yatağa yavaşça bırakıp eğildi ve onu alnının ortasından öptü. "Benimle oynama. Yoksa ne yapacağımı çok iyi biliyorsun." Dudaklarını Shailene'in alnından çekmeden gülümsedi.

"Uyandığında kesinlikle bunların hesabını vereceksin. Naz yapma sırası bana gelebilir." Kafasını geri çekip, koyu saçların arasındaki bembeyaz yüze ve rengi açılmış dudaklara baktığında mırıldandı. "Dünyaya yeniden gelsem, yine seninle olmayı seçerdim. Ayağıma batan çakıl taşları sen olduğun sürece, koşmaya ve mücadeleye devam ederdim. Çünkü hiçbir şey mücadelesiz kazanılmıyor Shai. Ben mücadele ediyorum. Sen ediyor musun? Ediyorsun. Bunu biliyorum. Sen inatçı, güçlü, ukala ve akıllı bir kızsın. Uyandığında bunlara karşılık bana bundan daha büyük bir öpücük vereceksin." Kızın dudaklarına doğru eğilip nefesini üfledi. Ardından soğuk dudakları nazikçe öptü. Shailene'in tanıdık teni tenini yakarken gözlerini kapattı. Genç kızın hareketsiz dudakları kalbini daha da hızlı attırırken istemeyerek yavaşça geri çekildi.

"Bu benim içindi. Mücadeleye devam etmem için biraz motivasyondu." Doğrulduğunda, Shailene'in hareketsiz yüzüne yeniden baktı. "Çok geçmeden uyanmaya bak, uyuyan güzel. Prensin çoktan geldi ve öpücük bile seni uyandırmaya yetmiyor. Açıkçası uyanmazsan olacaklardan sorumlu değilim." Shailene'in bel altı şakasını duyduğunu umarak güldü. Ve ona son kez bakıp odanın çıkışına doğru yürüdü.

Mark önündeki adamları takip ederek ilerlerken dışarıdaki kalabalığın seslerini duymazlıktan geliyordu. Adamlar büyük kapının önünde durdular ve ileriye doğru ittiler. Mark, güneş ışığından rahatsız olup gözlerini kırpıştırdı. Neredeyse üç gündür kokuşmuş, karanlık bir odada tutuluyordu. Güneşin varlığını neredeyse unutmuştu.

"Efendim, Mark Dates geldiler." Adamlardan biri, sırtı kendilerine dönük, camdan dışarıyı izleyen adama seslendiğinde, adam sırtını dönmeden onlara cevabını verdi.

"Siz çıkın, bizi yalnız bırakın."

"Emredersiniz." Adamlar Mark'a bir bakış atıp odadan çıktığında, Mark karşısındaki adama baktı.

"Seni buraya niye çağırdığımı biliyor musun Mark?" Adamın kalın sesi kulaklarına dolduğunda, Mark kafasını salladı.

"Evet Başkan."

Adam arkasını döndüğünde, keskin yüz hatları arasında yumuşacık parlayan gözleri görüldü. Elindeki su bardağını dudaklarına götürüp bir yudum aldığında Mark'ın boğazı düğümlendi. Ama politikacı olduğundan bunu belli etmeden Başkan'ı izlemeye devam etti.

"O anlaşma Filistin'e gittiği an, İsrail ile olan ilişkimizi kesmek zorundayız."

"Evet efendim."

"Oğlunun kurtulduğunu duydum." Başkan bardağı masasına koyup Mark'a yaklaştığında, adam kafasını salladı.

"Evet ve oğlumu kurtarmak için kendisini tehlikeye atan Shailene'i de katil sanıyorlar. O katil değil efendim."

Başkan kafasını sallayıp eliyle koltukları işaret etti. "Otur. Ayakta kalma." Kendi otururken, Mark da Başkan'ın karşısındaki koltuğa oturdu.

"Bak, Mark. Seni görevinden almak zorundayım. Senato bu konuda hemfikir."

"Evet efendim, haklısınız. Ama şunu söylememe izin verin ki oğlum için verdiğim bu karardan hiç pişman değilim. Siz de babasınız, beni anlarsınız." Mark gözlerini Başkan'ın gözlerine diktiğinde adam arkasına yaslandı.

"Ama ben, seni senatörlükten almaktan yana değilim. Dava konusunda bir yetkim olmasa da, senatörlük yapmaya devam etmeni istiyorum. Zaten cezan en fazla iki yıllık hapis olacaktır. Tabii eğer, anlaşma çoktan Filistin'e ulaştıysa. Eğer anlaşma elimizde olsaydı, davanın düşmesini bile sağlayabilirdik."

Mark ilk kez şaşırarak karşısındaki adama baktı. Gerçekten de Mark'ı mı savunuyordu? Bu şaka mıydı?

"Başkan… Ciddi misiniz?" Mark politikaya soyunduğu andan beri ilk defa tereddütle soru sorduğunda, Başkan kahkaha attı.

"Evet Mark, gayet ciddiyim. Bunlar benim de başıma geldi, inan."

"O hâlde…?" Mark kirpiklerinin altından baktığında adamın gülümsediğini gördü.

"Mary'yi çoktan serbest bıraktılar. Sen biraz daha uzun kalacaksın ama cezan kararlaştırıldıktan sonra bile bir senatör olacaksın." Mark anladığını belli edercesine kafasını sallarken, dışarıdaki sesler daha da arttı.

"Katil istemiyoruz! Kızın fişini çekin! Katil istemiyoruz! Kızın fişini çekin!"

"Gitmeden önce yapmak istediğin son bir şey var mı?" Başkan kafasını yana eğdiğinde Mark kafasını salladı.

"Evet efendim. Canlı yayına çıkmak istiyorum."

Başkan elini takımının üstünde gezdirirken kaşlarını kaldırdı. "Ne hakkında konuşacaksın?"

"Bir yanlış anlamayı düzeltmek istiyorum. Halka Shailene Segrod'un hayatını anlatacağım. Suçladıkları kızın neler yaşadığını bilmeleri gerekiyor."

Başkan ellerini dizlerine koyup gülümsedi. "Harikulade. Akşama canlı yayına çıkmanı sağlayacağım."

Mark ayağa kalkıp eğilerek selam verdi. "Teşekkür ederim efendim."

Başkan olduğu yerde elini salladı. "Ne demek Mark. Eski dostuz biz."

Mark muhabirlerin önüne doğru yürüdüğünde, aklına anlaşmayı imzaladığı an geldi. İnsanlar ona yine merakla bakıyor, kameralar kendisini çekiyordu. Masasının arkasında

yine korumalar dizilmişti. Ama bunun önce yaptığı konuşmadan daha da farklı bir etkisi vardı. Mark tüm gözler üstündeyken masaya yaklaştı ve yavaşça oturdu.

"Bugün niye burada olduğunuzu bilmiyorsunuz." diyerek konuşmaya başladı. Mikrofon yakın olmamasına rağmen, sesi öyle güçlü çıkıyordu ki sorun olmuyordu. "Tüm vatandaşlarımızın bana kızgın olduğunun farkındayım. Ama bugün buraya, Mark Dates olarak çıkmadım. Bugün buraya, sıradan bir vatandaş olarak çıktım. Ve bu sıradan vatandaş, sizi bir konuda bilgilendirmek istiyor. Ölmesini istediğiniz için hastaneyi taşladığınız, protestolar yaptığınız, hakkında yanlış bilgilendirildiğiniz kız hakkında size gerçekleri anlatmak istiyorum. Ama önce anlatacaklarımın çok ağır şeyler olduğunu belirtmek istiyorum. Çocuklarımızın sağlığı açısından, lütfen onları odalarına gönderelim. Söylediklerimi duymaları, psikolojileri açısından iyi olmayacak."

Muhabirler şaşkınlıkla konuşmaya başladıklarında Mark derin bir nefes aldı. Kameralar kendisini çekerken gözünü merceklerden ayırmadı.

"Shailene Segrod, 1 Nisan 1990 tarihinde, Los Angeles'ta dünyaya geldi. Şu an 24 yaşında ve üç ay sonra 25'ine girecek. Henüz 16 yaşındayken, babasını geçirdiği bir trafik kazasında kaybetti. Annesi o 19 yaşındayken yeniden evlendi. Başta her şey gerçekten güzeldi fakat üvey babası Xaiver Portuna'nın gerçek yüzünü görmesiyle işler değişti. Xaiver Portuna, İsrail ordusunun Filistin'de bulunduğu zamanlarda, orada yaşıyordu. 14 yaşında, annesi öldükten sonra Amerika'ya geldi. Shailene, Xaiver'in gerçek yüzünü gördüğünde, annesi ve henüz on üç yaşındaki kız kardeşi üzerinden tehdit edildi. Xaiver Portuna'nın ondan istediği ise kesinlikle akılalmaz bir şeydi. Shailene'den bir katil olmasını istiyordu."

Muhabirler şaşkınlıkla Bakan'a bakınca, adam acı bir şekilde gülümsedi. "Kanınız donuyor değil mi? Xaiver, Shailene'i tehdit ederek ona işkence etti. Kesinlikle fiziksel şeylerle sınırlı kalmadı. İlk işkencesi ise adam tutup kıza tecavüz ettirmek oldu."

Bir kadın muhabir şaşkınca inlerken, elini ağzına götürdü. Fotoğraf çeken gazeteciler makinelerini yere eğerken Mark masanın üzerindeki su bardağına uzandı. Anlattıkları kendine bile ağır gelirken suyu yavaşça içti. Bunların yarısını Başkan'ın kendisine ulaştırdığı ifadelerden öğrenmişti. Oğlu, Devlin kurtulmuştu ama Shailene, o ensesinden vurulmuş ve komaya girmişti. Shailene'in eski erkek arkadaşı ve çocukluk arkadaşı Black McDerran, sırf bu konuşma için özel bir ifade vermişti. Başkan'ın bunu daha önce bildiğini düşünmeye başlamıştı Mark. Shailene'in suçsuzluğunu ispatlamak için ona gerekli olan her şeyi hazırlamıştı. Şimdi Mark, Shailene'e yardım etmeye çalışıyordu. Onun uyanmasını beklerken, kendisi de onun yaşadıklarını ilk kez tüm açıklığıyla dile getiriyordu. Çünkü halkın, bu kızın neler yaşadığını öğrenmesinin zamanı gelmişti.

Su bardağını yerine geri koyup karşısındaki küçülmüş gözlere baktı. "İğrenç değil mi? Shailene bunu annesine ya da erkek arkadaşına anlatamazken, tekrar tekrar tecavüze uğradı. Sadistçe şeyler yapmaya zorlandı. Xaiver Portuna tarafından hayvanları öldürmeye, kendine zarar vermeye zorlandı."

Bir adam kaşlarını alayla kaldırdığında elini de kaldırdı. Mark şaşırsa da belli etmeyip adama yavaşça başını sallayarak söz verdiğinde adam alayla konuştu. "Bunu söylemesini önleyecek kadar önemli olan tehdit neydi? Tüm bunları kanıtlayabilirdi."

Tüm gözler merakla Mark'a döndüğünde adam sırıttı. "Xaiver Portuna, Shailene'in annesi Gerine Segrod'a…" Shailene'in annesine Xaiver'in soyadıyla seslenmek istememişti. Xaiver Amerikan vatandaşı olduğunda soyadı elbet Portuna değildi ama yine de bu, Gerine'e hakaret etmek gibi geliyordu ona. "Her gece düzenli olarak zehir veriyordu. Yemeklerine kattığı zehir, kan testlerinde tespit edilemeyecek bir zehir. Ve eğer aynı gece panzehir alınmazsa yavaş yavaş acı çektirerek öldüren bir zehir. Zehirlenen insan o kadar kötü acı çekiyor ki, en sonunda ölmeyi diliyor. Shailene bunu nerden bilebilirdi, derseniz… Xaiver ona gerçek yüzünü gösterdiği gün yemeğine zehir katmıştı.

Shailene'in sonuçları iyice anlayabilmesi için kızın zehir yüzünden kıvranmasını izledi. Ardından da panzehiri ona verdi. Eğer annesi panzehir almazsa, her gün o acıyı çekecekti. Üstelik doktorlar sorunun ne olduğunu anlayamayacaktı."

Soruyu soran adam bakışlarını Mark'tan kaçırırken, adam duruşunu dikleştirdi. İnsanların sert yüzü yumuşamaya başlamıştı bile. Üstelik bu daha başlangıçtı.

"Shailene, Xaiver'in dediklerini yapmaya başladı. Ama annesi evdeyken, Xaiver'le iyi geçinmek zorundaydı. Bu onun için çok zordu. Dışarıda normal davranması, kimseye bir şey belli etmemesi gerekiyordu. Fakat bu süreç içerisinde, kız kardeşi Shay, Shailene'den uzaklaşmaya başladı. Çünkü Xaiver, küçük kardeşin aklını çeliyor ve onu Shailene'den uzaklaştırıyordu. Haftalar sonra Noel geldiğinde, beklenmeyen bir şekilde Shailene'in erkek arkadaşı Black bu durumu öğrendi. Shailene ona yalvararak bunu saklamasını istediğinde karşı çıksa da en sonunda kabul etti. Çünkü artık tehdit ettiği tek şey Gerine'i öldürmek ve Shay'in velayetini almak değildi. Gerine kurtulsa bile Shay'in kendisini dinleyeceğinden emin değildi Shailene."

Birkaç muhabir elleriyle yüzünü kapatırken, Mark derin bir iç çekti. "Fakat sonra akılalmaz bir şey oldu. Shailene, gece uykusunda ona korkunç şarkılar söyleyip işkence eden Xaiver'i kendinden uzak tutmak amacıyla yanında sakladığı bıçakla, yanlışlıkla annesini yaraladı. Onu çığlıklar attığı uykusundan uyandırmaya gelen Gerine Segrod, kızının göğsüne sapladığı bıçakla, orada can verdi. Xaiver Portuna, bu olaydan iki gün sonra, Shailene'e annesinin vücudunu parçalatıp arka bahçeye gömdürdü."

İki kadın muhabir odadan koşarak çıkarken, bir adamın yüzünün rengi yeşile döndü. Mark söylediklerinin çoğunu kaset olsa sansürleyeceklerini bildiği için canlı yayın istemişti. Böylece Mark konuşmasını bitirene kadar kimse yayını kesemezdi. O yüzden çocukları televizyondan uzaklaştırmalarını istemişti başta. Çünkü bunlar çok ağır şeylerdi.

"Bu olaydan sonra, gerçekten delirmeye başlayan Shailene Segrod, kardeşinin Xaiver Portuna'ya daha fazla bağlanmasıyla onu şikayet etmek istedi. Ama daha evden çıkamadan, kız kardeşi kendisine saldırdı. Evde çıkan kavgada, Xaiver Portuna, Shay'i yaralayarak öldürdü. Shailene'in erkek arkadaşı Black'in çağırdığı polisler eve geldiğinde üç şey buldular; hapishanelik bir adam, tımarhanelik bir kız ve iki ceset."

Mark dudaklarını kapadığında odadaki ağırlığı hissedebiliyordu. Kiminin dolmuş gözleri kendi üzerinde dolanırken, o kameraların merceklerine bakmayı sürdürdü.

"Oğlumu kaçıranlar, beni susturmak isteyenlerdir. Shailene Segrod, bundan yaklaşık dokuz ay önce tutulduğu tımarhaneden oğlumun özel koruması olmak için çıkarıldı. Daha ilk günden, saldırıya uğradığımızda, benim aksime savunmasız olan oğluma kalkan olup, üç kurşun yemesine rağmen ayakta kaldı. Karmaşık olayların sonucunda, kaçırılan oğlumu bulmaya giden Shailene, oğlumu isteyenlerin, hapishaneden çıkan Xaiver Portuna ve herkesin sevdiği, iyi bir iş adamı görüntüsü çizen George Neshka olduğunu öğrendi."

Muhabirlerin bir kısmı 'George Neshka' adını duyup konuşmaya başladıklarında Mark onları izledi. Bunu beklemediklerini biliyordu. Ama gerçek buydu ve bu olay için açılan dava başlamadan insanların bunu bilmesi gerekiyordu.

"Daha sonra kız kardeşinin de ölmediğini, kendisinden saklandığını öğrendi. Oğlum imzaladığım anlaşma sonucunda serbest bırakılırken Shailene, Black ile Xaiver ve George Portuna'nun yanındaydı." George Neshka değildi o. Portuna'ydı. Filistin'den gelen bir kaçaktı.

"Devlin bir delilik yaparak, yanında kendisini korumakla görevli polis memurları Nina ve Abraham, ayrıca arkadaşı Dave ile birlikte, bir şahsın yardımıyla…" Mark bu şahısın kim olduğunu bilmiyordu. Nedenini bilmediği bir sebepten dolayı ne Devlin, ne de Dave ifadelerinde bu şahsın adını söylemişti. "Shailene ile Black'in tutulduğu yere gitti. Çıkan

çatışma sonrasında, yakalanan Xaiver'in kafasını kopartan Shailene gerçektir. Hayatını mahveden adamın kafasını koparması ve medyanın size bunu yanlış aktarmasıyla birlikte hepinizin Shailene Segrod'a karşı bir öfke beslediğinizin farkındayım. Ama Shailene, hayatını fedakârlık yapmakla geçirmiş bir genç kız. Ailesini, sevgisini ve insanlığını kaybetmiş. Bizim bu noktada yapmamız gereken, cezayı hak edene vermek ve kaybettiğimiz insanı topluma geri kazandırmaktır."

Gözlerini sıkıca kapayıp açtı. "Amerika halkından istediğim tek bir şey var. Benim cezam ne olursa olsun, Shailene'e karşı dürüst olun. Halk, elini vicdanına koyup anlattıklarımı düşünmeli. Bunların hepsi yaşanmış olaylar. Ve şu an komada olan Shailene Segrod'u öldürmek için hevesli kesime yenilmeden, objektif olmalılar. Shailene ile ilk tanıştığımda ve dosyasını okuduğumda bunların çoğunu ben de bilmiyordum. Çünkü kimse neler olduğunu tam olarak bilmiyordu. Bunların hepsini bu sabah, Black'in elime ulaşan özel ifadesiyle öğrenmiş bulunmaktayım. En az sizin kadar şaşkın ve karmaşık duygulara sahibim. Ama inanıyorum ki, Amerikan halkı her zaman yaptığı gibi haklının yanında olacaktır. Çünkü Amerika, suçluların cezalandırıldığı bir ülke. Çünkü Amerika, bağımsızlığın sembolü."

Kameralar kapandığında odaya bir sessizlik çöktü. Herkes birbirine bakarken, birkaç gazeteci kalkıp Mark'a sorular sormak için yanına gitti. Mark içten içe kendiyle gurur duyarken, oturduğu yerden kalkarak gazeteticilerin sorularını yanıtladı. Korumalar hareketlenip bir küme hâlinde bir şeyler konuşmaya başladıklarında, Mark gazetecilerin sorularını yanıtlıyordu. Kendisi hapse girse bile en azından Shailene'in bu anlattıklarından sonra kurtulma olasılığı yüksekti. Gazetecilerin gidişiyle polislerle karakola geri dönmek için kapıya yönelirken, masadaki bir şey gözüne takıldı.

Aklına, imzaladığı anlaşmanın bir anda kayboluşu gelirken, daha önce orada olmadığına yemin ettiği kağıt parçasına baktı. Kalbi çok hızlı atmaya başlarken kağıt parçasına yaklaştı. Üzerindeki yazılar ve altındaki imzaları görünce ağzın-

dan bir şaşkınlık inlemesi çıktı. Muhabirler kendi seslerinden onu duymazken Mark deli gibi gülümsedi ve kaybolmasından korkarak yavaşça kağıt parçasını elini aldı. Kağıt eline değdiğinde sevinçle kapıya doğru koştu.

Elinde, kimin koyduğunu bilmediği, imzalamak zorunda kaldığı Filistin-Amerika anlaşmasıyla birlikte.

Devlin konuşma sonunda ekrana bakarak gözyaşları arasından gülümsedi. Babasının yaptığına inanamıyordu. Yayına çıkması, Başkan'ın bir şekilde onun arkasında olduğunun göstergesiydi ve bu en azından üzerindeki davanın kalkması açısından bir umuttu.

Dave başını sallayınca dişlerini gıcırdattı. "Xaiver'i, gittiğim an oracıkta becermeliydim."

"Cezasını buldu." diye cevap verdi Black sakince. "Cehennemde yansın! Bizim uğraşmamız gereken George Neshka ve Shay. Farkındaysanız Shay elimizden kaçtı."

"İntikam almak ister mi?" Devlin duyduklarının ağırlığını taşırken, yavaşça mırıldandığında Black yeşil gözlerini ona çevirdi.

"Shay, Xaiver ile beraberdi. Ona umutsuzca aşıktı. İntikam almak isteyecek ve alana kadar durmayacak."

"Biz de onu Shailene'den uzak tutarız." Dave kendinden emin bir şekilde konuştuğunda, elini sinirle sarı saçlarının arasında dolaştırdı. "Shailene'in on metre yakınına gelmeye kalkan tüm yabancı maddeleri öldürürüm."

Devlin kafasını başka yöne çevirip, akmaya çalışan gözyaşlarını elinin tersiyle sildi. Merak ettiği her şeyi sonunda öğrenmişti. Shailene'in hastaneden önceki hayatı artık gözler önündeydi ama Devlin mutlu hissetmiyordu. Aksine kırılmış

ve üzülmüştü. İlk başlarda ondan korktuğu için kendine lanetler okumaya bile başlamıştı. O kadar zor şeyler yaşamıştı ki Shailene… O kadar yabani, hırçın ve korkutucu olmasını hoşgörüyle karşılıyordu Devlin. Psikopat bir katil de olabilirdi. Ama o, Devlin'i korumayı seçmişti.

Kapı çaldığında Black "Girin" diye seslendi. Devlin onun nasıl bu kadar sakin kalabildiğini anlamıyordu. Eski kıyafetleri yırtıldığında hastanenin kayıp eşya bürosundan geçici süreliğine aldığı açık renkli kıyafetleri giyiyor olmasına rağmen bu sakinliği ve yavaşlığı ürkütücüydü. Shailene'in yaşadıklarını duyduktan sonra etkilenmişe benzemiyordu.

Ama Devlin'in kaçırdığı bir nokta vardı. Black bunların hepsini yaşamıştı. Etkilenmemesi normaldi. Kapı açıldığında, Devlin'in burnuna esen rüzgârla tanıdık bir koku ulaştı. Topuklu sesini duyduğunda ise kafasını hemen kapıya çevirdi.

"Selam çocuklar!" Mary Dates, tüm neşesi ve şık kıyafetleriyle odaya girdiğinde, Devlin ayaklandı. Kısa saçlarını önüne gelmesin diye arkaya tokalamış ve kahverengi gözlerini ortaya çıkarmıştı. O yokken neler yaşadığını bilmese de, annesi karşısında gülümsüyordu. Kapıyı ardından kapatıp odaya girdiğinde, gözlerini odadaki üç erkeğin üzerinde gezdirdi. "Geçmiş olsun yakışıklılar."

"Anne!" Devlin atlayıp annesine sarıldığında, Mary kollarını oğluna doladı.

"Ah bebeğim…" Mary, Devlin'in saçlarını okşarken şefkatli bir sesle mırıldandı. "Anneyi çok korkuttun."

"Ona, biraz büyü, diyorum ama niyeti yok gibi Mary." Dave sırıtıp onlara bakarken devam etti. "Sanırım yakında senden meme de ister."

"Hâlâ aynısın Dave." Mary sevecen bir sesle konuştuğunda, gözü odadaki diğer kişiye, ona yabancı olan Black'e kaydı. Devlin'i kollarından sıyırıp ona dönerken gülümsedi. "Merhaba canım."

"Merhaba efendim." Black baygın bir şekilde gülümseyip ayaklandığında, Mary anında onun bacağının yaralı olduğu-

nu anladı. Genç adamın sarsak bir şekilde ayaklanması bile bunu anlamasını sağlıyordu.

"Ah bebeğim, lütfen otur. Kalkmana gerek yok."

Black geri otururken Devlin heyecanla lafa atladı. "Neler oldu? Babam nerede?"

"Ah Devy, beni saldılar ama babanı bilmiyorum. Her gün cezasının ağır olmaması için dua ediyorum…" Mary üzgün bir şekilde fısıldadığında boş olan koltuğa yavaşça oturdu. Koyu gözleri endişeyle kısılırken, Dave'in sesi duyuldu.

"Ah o moruğa bir şey olmaz. Mary gibi bir fıstık onu beklerken, ne olursa olsun geri döner." Mary'ye bakıp göz kırptı. "Bu ateşli hatunu kim arkasında bırakır ki?"

"Anneme sarkma." Devlin sert bir sesle konuştuğunda Mary kıkırdadı.

"Tüm bunları geçelim…" Mary duruşunu dikleştirip gözlerini endişeyle kıstı. Dave yerinde ona doğru dönerken, Devlin, Black'in yanındaki boş koltuğa oturdu. "Shailene nasıl?"

"Uyanacak." dedi Black hiç gecikmeden.

Dave, Black'e takılıp "Sadece biraz rötar yaptı." deyince Black yavaşça gülümsedi.

"O zaman bekleyelim." dedi Mary kesin bir tavırla.

"Bu da ne demek?" Devlin şaşkınca sorduğunda Mary kolundaki çantasını yanındaki sehpaya bıraktı.

"Ben de burada kalıyorum demek."

Devlin gözlerini kırpıştırdı. "Emin misin?"

"Tabii ki." dedi Mary gülümserken. Ardından göz kırptı. "Siz buradan ayrılmayacağınıza göre eve gidip size yemek yapacak ve kıyafetlerinizi yıkayacak birine ihtiyacınız olacak." Kafasını Black'e çevirip neşeyle şakıdı. "Onlar sana hiç gitmemiş, tatlım. Sana da yeni kıyafetler alalım."

"Teşekkürler." Black de Mary'ye gülümseyerek karşılık verdi.

"Merak etmeyin." Mary anne şefkatiyle mırıldandı. "Her şey iyi olacak."

Güneş binaların arasında yavaşça batarken, yüzüne vuran akşam ışıklarıyla gülümsedi.

Üçüncü Gün

Polisler sabahın erken saatlerinde, hastaneye mahkeme için gelmişlerdi. Devlin, Dave ve Black hazırlanırken, Felix ve Ginger endişeyle onları izliyordu. Devlin, Ginger ile henüz konuşmamış olsa da ona kızamıyordu. Mary eşyalarını toplarken, Felix ve Ginger'a döndü.

"Bir şey olursa beni arayın tatlım." Ginger'a bakarak gülümsedi. "Kızların sevdiği bir yemek var mı?"

Ginger kafasını iki yana sallayıp, kızıl saçlarının yüzüne vurmasına neden oldu. "Ah hayır, her yemeği yerler. Onlara baktığınız için teşekkürler Bayan Dates."

"Ne demek." Mary gülümseyip Felix'in yanaklarını sıktı. "Shailene'in başından ayrılma, esmer sapığı."

Ginger bu lafa gözlerini kırpıştırıp şaşkınlıkla tepki verirken, Felix yanakları kızararak kendini geri çekmeye çalıştı. "Mary!" Sesini alçaltıp gözleriyle Ginger'ı işaret etti. "Şşşt!"

Mary kıkırdayıp geri çekildiğinde, Devlin gözlerini Felix'e dikti. "Bir şey olursa mesaj atmayı unutma."

"Tamam anne." Felix alayla mırıldandığında Dave sırıttı.

"Görüşürüz fıstık!" Ginger'a göz kırptığında, genç kız kızararak elleriyle yüzünü örttü. Dave o hâline gülerken, Felix kaşlarını çatıp arkadaşına hırladı.

"Doğru konuş, sapık şey."

"Of!" Dave ellerini teslim olmuşçasına kaldırıp yalancıktan yalvarıyormuş gibi yaptı. "Acı bana ağabey…"

"Kesin şebekliği de, gidelim artık. Bizi bekliyorlar." Devlin sert bir sesle konuştuğunda, Black kafasını salladı.

"George'un suratına tükürmek için sabırsızlanıyorum."

Black'in üzerindeki siyah kıyafetler -Mary almıştı- yeşil gözlerini daha da parlatırken, Devlin gözlerini devirdi. Black'in öyle gizemli ve karizmatik görünmesi sinirlerini bozuyordu. Kapıdan çıktıklarında, polisler onları bekliyordu. Devlin dönüp annesine sarıldı. Black önden yürümeye başladığında, onun boynundan öpüp kokusunu içine çekti.

"Shailene'e bunu yapanların cezasını çekmelerini sağlayacağım anne." diye fısıldadığında Mary onun saçlarını okşadı.

"Biliyorum Devy, biliyorum." Geri çekilip oğluna gülümsedi ve Dave'e de sarılıp onları ileri doğru ittirdi. Koyu gözlerinin içi gülümserken ellerini öne onu savurdu. "Gidin artık, her şeyi anlatıp geri dönün."

"Emredersiniz kraliçem." Dave sırıtıp kollarını ensesinde birleştirdi ve bir ıslık çalarak yürümeye başladı. Devlin annesine el sallayıp Dave'in arkasında yürümeye başladığında, Mary de Shailene'in yanına gitti.

Adalet sarayı, Devlin'in daha önce hiç uğramadığı bir yerdi. Geniş yapısı ve uzun sütunlarıyla göze fazla büyük geliyordu. Uzun merdivenlerinden inip çıkan insanlar uzaktan küçük noktalar gibi görünse de yaklaştıkça büyüyorlardı. Polis arabası sarayın önünde durduğunda, polisler inip kapıyı açtı. Basın, merdivenlerde kamp kurmuşçasına beklerken, arabanın duraklamasıyla birden canlandı. Kamerasını kapan muhabir arabaya doğru koşarken, sırasıyla arabadan çıktılar. Devlin arabadan en son inip önüne baktığında, gazeteciler tarafından etraflarının çoktan sarılmış olduğunu fark etti. Black ifadesiz bir şekilde bakarken, Dave hafiften kaşlarını çatmıştı. Gazetecileri sevmezdi. Sırf ailesinde ünlü oyuncu olduğunda, hayatının çoğu muhabirlerin aptal soruları ve yaptıkları haber skandallarıyla geçmişti. Üstüne muhabirlerin Shailene'in olayını abartıp yanlış bir şekilde halka aktarması, Dave'in nefretine tuz biber ekmişti.

Muhabirler tonla soru sormaya başladığında polislerden ikisi öne geçip onları uzaklaştırmak adına kollarını kaldırdı.

"Soru yok arkadaşlar. Yetişmemiz gereken bir mahkeme var."

Polisler yürüyerek yolu açınca Devlin, Dave ve Black yürümeye başladı. Diğer iki polis arkalarından ilerleyecek vaziyette adalet sarayına girdiklerinde, karşılarına çıkan avukatları hemen onları karşıladı.

"Hoş geldiniz, bu taraftan." Avukat eliyle üst kata çıkan merdiveni işaret etti ve hızlı adımlarla onu takip ettiler. Avukat onları uzun bir koridordan geçirip büyük bir kapının önüne getirdiğinde ise duraksadılar. "Duruşma birazdan başlayacak."

Dave etrafına bakıp parmaklarını kıtlattı. "O serseriler nerede?"

Avukat kadın gözlüklerinin altından Dave'e bakıp imalı bir şekilde konuştu. "Sırf bu yüzden başka bir kapıdan salona girecekler Dave."

"Pardon, adım ne demiştiniz?" Devlin kadına doğru eğildiğinde, kadın kabarık kumral saçlarını arkaya doğru attı.

"Kyle, adım Kyle."

"Bildiğim kadarıyla Kyle erkek ismi." Dave tek kaşını kaldırdığında, Kyle ona yeniden gözlüklerinin altından baktı.

"Gördüğünüz gibi, kadınlara da koyulabiliyor Bay Derhan. Yoksa cinsiyet ayrımı mı yapıyorsunuz?"

Dave sırıtıp ona göz kırptı. "Cinsiyet ayrımı derken çok seksi oluyorsun."

"Birine sulanacaksan, hâkime sulan da bir şansımız olsun." Black alçak bir sesle konuştuğunda Kyle gülümsedi.

"İşte yenilikçi ve ileri görüşçü bir düşünce."

Üçü birlikte içeriye girdiğinde, diğer kapıda George Neshka ve iki adamı gördüler. Dave yumruklarını sıkarken, Black onlara baygın bakışlar yolluyordu. Devlin dişlerini gıcırdatıp yürümeye devam etti. Kyle önden gidip masanın başına geldiğinde, hepsi teker teker oturdu. Savcı da gelip yerleştiğin-

de, mahkeme salonunun en arkasında polisler hazır bekliyordu. George Neshka ve iki adamın avukatı yaşlı adam onlara küçümser bir bakış attığında, Kyle kafasını çevirdi anında.

Hâkim cübbesini düzelterek salona girdiğinde herkes ayağa kalktı. Mahkemenin kapıları kapandı. Hâkim tokmağını vurduğunda, dava başladı.

Felix ve Ginger camdan içeri bakarken, omuzları birbirine çarptı. Felix'in nefesi kesilirken Ginger gözle görülür biçimde kızardı. Makinelerin sesi dışarıya gelecek kadar yüksek sesle çalışırken, Felix derin bir nefes aldı. Shailene üç gündür kımıldamadan uyuyordu ve uyanacak gibi durmuyordu. Felix onun soğuk tavırlarını bile özlemişti. Niye kalkmıyordu? Onları duymuyor muydu? Ginger elini cama dayadı.

"Ben… Çok utanıyorum." Ginger fısıltıyla konuştuğunda Felix yan gözle ona baktı. Birkaç doktor yanlarından geçerken üzüntüyle yoğun bakımda yatan Shailene'e bakıyordu. Hastanenin o tarafında belirli bir kısım yoktu, sadece Devlinlerin kalması için birkaç oda, hemşire ve nöbetçi doktorun refakat etmesi için odalar vardı.

"Niye günbatımı?" Felix yumuşacık bir sesle konuştuğunda Ginger'ın pembe yüzü daha da kızardı.

"Ona yaptıklarım yüzünden… Onu kandırmam…" Ginger'ın sesi kısıldığında genç kız yutkunup yeşil gözlerini mahcup bir şekilde Felix'e çevirdi. "Çok yanlıştı…"

"Buradasın, bir yerine bir şey olmuş değil." Felix vücudunu ona çevirip önüne gelen kırmızı saçlarını arkaya ittirdi. "Eğer Shailene sana ve kardeşlerine dokunmadıysa emin ol kızmamıştır. Shailene kötü bir insan değil, seni anladığına eminim." Ginger kızarmış gözleriyle Felix'e baktığında, genç

adam dudağının kenarıyla gülümsedi. "Hadi, sil gözlerini. Git ve biraz Shailene'le konuş. Sonra da ben girerim."

Felix kızı omuzlarından tutup arkasına çevirdi ve yoğun bakımın kapısına doğru ittirdi.

"Ama… Ben…" Ginger kekelemeye başladığında ise kızmış gibi kaşlarını çattı.

"Bunu ona borçlusun günbatımı, git ve motive edici bir şeyler söyle."

Ginger ellerini önünde birleştirip kafasını salladı. Arkasına baktığında mavi gözleri kararlı biçimde parladı. Ginger içeri girmek için kapıyı açtığında, Felix arkasından el salladı.

Ginger içeri girdiğinde hemşirelerden biri Shailene'e serum takıyordu. Çekingen bir tavırla hemşireyi selamladı ve Shailene'e doğru ilerledi. Ayakları yere sürtünürken hemşirenin odadan çıkmasıyla derin bir nefes aldı. Shailene'in bembeyaz yüzü karşısında hareketsiz dururken dudağını kemirdi. Nedense onu yatarak görmek garip hissettiyordu. Ginger, Shailene'le ilk tanıştığında ondan korkmuştu. Hem de çok. Shailene'in karanlık bir aurası, sert bir mizacı vardı. Üstelik Ginger'ın onu kandırması gerekirken, bu işin çok zor olacağı kanısına varmıştı genç kız. Shailene kolay kanacak gibi durmuyordu çünkü. Ginger arkaya dönüp baktığında, o işi kabul ettiği günden hem pişman oluyor hem de olmuyordu. Çünkü o işi kabul etmese bu insanlarla tanışamaz, kardeşlerine bakmak konusunda bu kadar rahat olamazdı. Ama kabul etmeseydi belki de Shailene'in başına bunlar gelmezdi.

Sen olmasan da başkasını bulurlardı, diye yanıtladı onu iç sesi. Ginger kendi kendine oflayıp Shailene'e yaklaştı ve başucunda durdu.

"Özür dilerim Shailene. Çok üzgünüm." Önünde birleştirdiği ellerini açıp parmaklarıyla oynarken, kirpiklerinin altından genç kıza baktı. "Lulu ve Lucy'ye zarar vermediğin için müteşekkirim. Ben sana minnettarlığımı nasıl göstereceğimi bilmiyorum. Siz… Hepiniz… Benim için o kadar çok şey

yaptınız ki. Ben… Sanki ailem olmuşsunuz gibi hissediyorum. Devlin şu an benimle konuşmasa bile…"

Boğazı düğümlendiğinde gözünden akan yaşı fark etti. Üzerine yürüyen üvey babasını, ona inanmayan annesini ve Lucy'yi zorla çekiştiren üvey babasını hatırlayınca gözyaşları daha seri bir şekilde akmaya başladı. Makinelerin sesi onun mırıltılarını bastırırken, Ginger elleriyle gözlerini sildi.

"Ona kızamıyorum Shailene. Çünkü haklı. Be-ben… Sizin de bana inanamamanızdan korkuyorum. Devlin samimiyetime inanmayıp benden uzaklaşırsa… Ben…" Boğazından bir hıçkırık kopup odada yankılandığında Ginger yüksek sesle ağlamaya başladı. "Kimseyi kaybetmek istemiyorum!"

Yatağın yanına çömelip kafasını Shailene'in yanına gömdüğünde ağlamaya devam ederken, gözyaşlarının arasından konuşmaya çalıştı.

"Sizi o kadar çok seviyorum ki! Lütfen uyan Shailene. İstersen bana kız, vur… Ama lütfen uyan. Senden korktuğum için çok özür dilerim! Ben… Ben… Televizyonu izledim. İnsanların yaptıkları için çok üzgünüm. Lütfen beni yalnız bırakma! Yalnız bırakma! Lütfen…"

Ginger ağlamaya devam etti ve uzun süre susmadı.

Dave sinirle nefesini verdi. George Neshka neredeyse her soruyu alayla yanıtlamış ve hiçbir şeyi inkar etmemişti. Artık kaçma şansının olmadığını fark etmiş gibi canlarını sıkmak için ekstra bir çaba harcamıştı. Aslında işe yaramıştı da. Eğer Black onu durdurmamış olsaydı, Dave davanın ortasında George'un üstüne atlamış ve onu parçalamış olurdu.

Bunun yanında, George Neshka'nın karısı Mathilda'nın hiçbir şeyden haberi olmadığı öğrenilmişti. Dave bunu ilk duyduğunda inanmasa da, her şey George'un laflarını destekliyordu

aslında. Haley masumca babasına uymuş ve Shailene hakkında bilgi toplama amacıyla kendini şüpheli durumuna düşürmüştü. Mathilda ise, kocasının dürüstlüğüne inanmış ve hiçbir şeyini sorgulamamıştı. George Neshka gözlerini iyi boyamıştı.

Devlin elindeki sandviçi sertçe ısırırken mırıldandı. "O adamdan nefret ediyorum."

"Keşke beni tutmasaydın da…" Dave gözlerini Black'in yeşil gözlerine dikti. "Oracıkta onun yüzünü dağıtıverseydim."

Black sakince kafasını iki yana salladı ve kahve fincanını dudaklarına doğru kaldırdı. "İstediği de buydu zaten. Vursaydın suçlu duruma düşerdin bu da davanın gidişatını etkileyebilirdi."

"İlk kez Black'e katılıyorum." Devlin ağzındaki lokmayı çiğnerken tek eliyle uzamış saçlarını arkaya ittirdi. "Vurmaman en iyisiydi."

"Senin de aklından bu geçiyordu." Dave sinirle homurdanırken kollarını göğsünde birleştirdi. "Tek fark senin sadece düşünmen."

Devlin kaşlarını çattığında Dave kafasını çevirdi. Güneş aşağıya doğru çekilirken kızıl ışıklar perdeden bile içeriye giriyordu.

"En azından düşünerek kalıyorum da her boku mahvetmiyorum."

Dave gözlerini kısarak burnundan soludu. "Ne dedin az önce sen?"

"Bu kadar küçük bir şey için kavga mı edeceksiniz gerçekten?" Black onlara anlamsız bir yüz ifadesi ile bakıp kafasını salladı. "Saçmalamayın ve yemeklerinizi yiyin." Kahvesinden bir yudum daha aldığında, koyu yeşil gözlerini Dave ile Devlin'e dikti.

İkisi de birbirine bakıp iç çekerken, kapı yavaşça açıldı. Mary üzerindeki kot ve tişörtle içeri girerken ikisi de şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Kotunun altına altın sarısı bir

topuklu ayakkabı giymiş ve tişörtünün üzerine giydiği bembeyaz, yaldızlı hırkasının önünü iliklemişti. Hem şık hem de sadeydi.

"Anne?" Devlin tek kaşını kaldırmaya çalışırken Mary el çırpıp gülümsedi.

"Bakın kim geldi." Mary kapının önünden çekildiğinde, önce bir ayak girdi içeri. Uzun, vücuduna oturan kumaş pantolona sarılmış bir bacak, ardından da takım elbise giymiş bir adam içeri girdiğinde, Devlin'in gözleri parladı.

Adam Devlin'e gülümseyip mavi gözlerini onunkilere dikerken Devlin "Baba…" diye fısıldadı.

Mark kollarını iki yana açıp "Babaya kucak yok mu?" diye sorduğunda Devlin çok geçmeden elindeki sandviçi sehpaya atıp babasının kollarına atılmıştı. Bebek ya da küçük bir kız gibi görünmesi umrunda değildi. Babasını özlemiş, onu bir daha göremeyeceğini düşünmüştü. Üstelik tüm bunları babası onu kurtarmak için yapmıştı.

Mark kollarını oğluna sararken Mary gururla onları izledi. Black kahve kupasını elinden bırakırken Dave ayaklanmış ve Mary'nin beline sarılmıştı. Devlin gözlerini kapatıp iyice babasına sokulduğunda, Mark onun sırtını sıvazladı. Devlin'in yorulduğunu anlayabiliyordu. Hızla burnundan üflediği nefesinden de ne kadar heyecanlı olduğunu tartabiliyordu.

Devlin babasından ayrıldığında dolan gözlerini kırpıştırdı. "Burada ne işin var?"

"Anlaşma…" dedi Mark elini oğlunun saçlarında gezdirirken. "Nasıl olduğunu anlamadım ama ben canlı yayında konuşmayı bitirdiğimde masamdaydı. Anlaşma ülkeden çıkmadığı için cezamda değişiklik yapıldı. Ev hapsi aldım belirsiz bir süreyle. Ama bu da bir şeydir. Artık normal bir vatandaşım.

Genç adam bir an için duyduğu habere üzüldü ama babasının yanında olması, onun içini ısıtan küçücük bir alev gibiydi.

"Ailemiz yeniden bir arada!" diye heyecanla şakıdığında Mary; Dave, Devlin ve Black birbirlerine baktı.

Zherif, diye geçirdi içinden Devlin. O anlaşmayı oraya ondan başkası koyamazdı.

"Shailene de uyandığında, tam bir aile olacağız." Mark güçlü bir sesle mırıldandığında Devlin burnunu çekip babasının önünden çekildi ve ona boş koltuğu gösterdi.

"Hadi otur baba."

"Sen de güzellik." Dave kollarını Mary'den çekip yanağına sulu bir öpücük bıraktı. Ardından kadını kendi koltuğuna doğru itekledi. "Gün boyu yorulmuş olmalısın."

Mary ona gülücük yollayıp oturduğunda, Dave ile Devlin, Black'in yanına oturdu.

Mark, mavi gözlerini Black'in üzerinde gezdirdi. Black bacak bacak üstüne atmış, hafif eğmiş olduğu kafasından önüne gelen siyah saçları yeşil gözlerini kapatırken, kirpiklerinin altından aynı şekilde Mark'ı gözetliyordu.

"Black?" Mark tereddütlü bir şekilde sorduğunda, genç adam kafasını salladı. "Memnun oldum."

"Ben de efendim." Black yavaşça gülümsediğinde, Mark da ona gülümsedi.

"Mahkeme nasıldı?" Mary merakla gözlerini çocukların üzerinde gezdirdiğinde Dave yeniden yumruklarını sıktı.

"Bıraksalardı, George Neshka'yı oracıkta öldürseydim de bu dava kökten çözülseydi." Dave'in negatif enerjisi tüm odayı sararken, Black gözlerini devirdi.

"Hiçbir şeyi inkar etmedi." dedi yavaşça. "Aslında her şeyi kabul etti. Olayın her noktasını hiçbir şey saklamadan anlattı. Tek bir bilinmeyen nokta var sadece, gazetecileri kim aradı?"

"Şey olabilir mi?" Devlin, Zherif'i kastederek mırıldandığında, Dave omuz silkerken Black kafasını iki yana salladı.

"Hayır, olamaz. Shailene'in bu kadar kötüleneceğini biliyor olurdu o zaman. Bunu Shailene'e yapmazdı."

"O zaman George Neshka ve kardeşi Xaiver'di." Mark kesin bir sesle konuştuğunda tüm yüzler ona döndü. "Siz çatışmadayken kazanamayacaklarını anlamış olmalılar."

"Hayır." diye fısıldadı bir anda Black gözleri parıldarken. Nefesi rüzgâr gibi dışarı vururken bacaklarını çözüp öne doğru eğildi. "Onlar hazırlıklıydı. Devlinler geldiğinde, onların adamları zaten depodaydı. Biliyor olmalılar. Zherif'in onlara ihanet edeceğini biliyorlardı. Bu yüzden de gazetecilere haber verdiler. Shailene'e son kez bir darbe vurdular. Muhabirlerin olayı görmek isteyeceği şekilde görmelerini sağladılar. Görüntüleri izledik, Xaiver asla Shailene'e o kadar yalvarmazdı. Asla."

"O zaman…" Devlin kafasını toparlamaya çalışırken kuruyan dudaklarını ıslattı. "Xaiver ölümü göze almış olmalı."

"Bence…" Mary lafa giriştiğinde parmağındaki yüzükle oynarken yüzünü astı. "İşin buralara varacağını düşünmüş olamazlar. Doğaçlama yaptılar. Kaçmayı planlıyorlardı. Ama siz güçlü çıkınca, Xaiver, Shailene'i kötülemek için kendini feda etti."

Devlin gözlerini kırpıştırırken, havanın ağırlaştığını hissetti. Burun delikleri nefes alırken acımaya başlayınca yavaşça yutkundu. Bu adamlar kesinlikle deliydi.

"Mantıklı." Mark karısına bir bakış attı. "Ama artık önemli olan George Neshka'nın ve yanındaki adamların hapse girecek olması. Bizim artık tek ilgilenmemiz gereken Shailene."

Black binlerce kez tekrar ettiği gibi "Uyanacak." dedi. "Evet." Dave de ona katıldığında Devlin şaşkın bir şekilde kafasını arkadaşına çevirdi. "Uyanmak zorunda."

Devlin, Shailene uyanacaksa canından bile vazgeçmeye razıydı. Uyanması onun için çok önemliydi.

"Uyanacak ve o yataktan kalktığı gibi bizi pataklayacak."

Dördüncü Gün

Mary, Shailene'in elini kavradığında şefkatli sesiyle mırıldandı. Hiç kızı olmamıştı ama kızı olması için çok dua etmişti. Karnındakinin erkek olduğunu öğrendiğinde hüzünlenmişti. İşler arttıkça yeni bir çocuk sahibi olamamışlardı. Bir de üstüne Mark'ın bakan oluşu bir kız çocuğu doğurma hayalini suya düşürmüştü.

Ama Shailene'le tanıştığında, tüm hayalleri yeniden yeşermişti. O soğuk, korkunç, sert ve garip kız onun için bir evlat hâline gelmişti. Mary her ne kadar evde bulunamasa da, Shailene'i kendi çocuğu gibi seviyordu. Devlin ile ilgilenmesi, sonradan onunla çıkması Mary'nin çığlık atıp mutluluktan dans etmesini sağlamıştı. Shailene, Devlin ile evlenirse sonsuza kadar onun kızı olurdu. Ve Mary onunla alışverişe gider, sohbet eder ve yemekler pişirirdi. Ona kıyafetler alır, doğacak torunları için isim seçmeye çalışırlardı beraber.

Tabii tüm bunların olması için onun uyanması gerekiyordu.

"Kuzum…" Mary mırıldandığında Shailene tepki vermedi. Oysa ondan bir tepki almayı ne kadar da istiyordu. "Seni çok seviyorum bir tanem. Başına gelenler için üzgünüm. Annen için üzgünüm. Kardeşin için. Hayatın ve hayallerin için. Ama bir şansın var bebeğim, ben senin annenim. Sen de benim kızımsın. Bu senin ikinci hayatın. Dave ve Felix senin yeni kardeşlerin. Uyanırsan hayallerine yeniden kavuşabilirsin tatlım." Mary tek elini uzatıp Shailene'in koyu gölgelerle dolu saçlarını okşadı. Yumuşacık olmalarına şaşırırken ona bir gülümseme gönderdi. "Sen benim hep istediğim kız evlatsın, Shailene. Ne olursan ol, neler yapmış, neler yaşamış olsan da, özünde neysen osundur. İnsanlar seni değiştirmemeli. İnsanların dedikleri umrunda olmamalı. Ve sen özünde mükemmel bir insansın bebeğim. Annen seni seviyor. Baban da seni seviyor. Lütfen uyan ve geri gel. Seni bekliyoruz."

Mary ellerini çekip Shailene'e doğru eğilirken onu alnından öpmeden önce "Seni seviyorum bir tanem." diye mırıldandı.

Mary arkasını dönüp odadan çıktığında dolan gözlerini saklamaya çalıştı. Shailene'in kalp atışlarını takip eden makine arkasından öterken, Mary o sesi daha fazla duymamak için acele etti. Kalbi sıkışmaya başladığında gözleri yaşardı. Hızla yoğun bakımdan çıkıp odaya doğru yol aldı. Kapıyı açıp içeri girdiğinde boğazından kaçan bir hıçkırığa engel olamadı. İçeride oturan Black'i gördüğünde ise dudağını ısırıp gözyaşlarını geri göndermeye çalıştı.

"Ağlamak utanılacak bir şey değil." Black sakin bir şekilde konuşurken ayaklandı. "İsterseniz ağlayın Bayan Dates."

"Sen Shailene'i seviyor musun?" Mary ilk defa güçsüz bir şekilde konuştuğunda Black'ten istediği cevap anında geldi.

"Evet."

"Ne kadar?"

"Dünyada bunu tarif edebileceğim bir tanım yok."

"Onun kızım olmasını istiyorum." Mary çaresizce konuştuğunda Devlin ya da Mark odada olmadığı için mutluydu. Bacakları çaresizce birbirine çarparken, gözyaşları kaçak bir şekilde akmaya başladı. "Oğlumla evlensin istiyorum."

Black ona düz bir şekilde baktı birkaç saniye. Ardından hızla yanına ulaşıp, kapıya doğru ilerlemeden önce tam yanında duraksadı. Dudaklarını yavaşça ayırıp fısıltıyla konuştuğunda, kelimeler Mary'nin suratına soğuk su gibi çarptı. "Üzgünüm Bayan Dates. Ben Shailene için tüm hayatımdan vazgeçtim. Onu sevmekten ve beklemekten asla vazgeçmedim ve geçmeyeceğim de. Benim umudum var. Beni seçeceğine dair. Seçmese bile ben hep burada olacağım. Tıpkı gölgesinin asla onu terk etmeyeceği gibi. Çünkü aşk böyle bir şey. Kalbinden söküp atamazsın. Ben de onu kalbimden söküp atamam. Çünkü Shailene çoktan kalbim olmuş durumda."

Dave dudaklarını büküp Shailene'e baktı. Sonunda odaya girebilmenin mutluluğu Shailene'in kireç gibi suratını görmesiyle kaybolmuştu. Kızın tüm rengi gitmiş ve bilekleri incelmişti.

"Hey mavi göz, sen bu kıç büyütme işini baya ciddiye almış gibisin." Dave dudaklarını yukarı kıvırırken, zihninde Shailene'in kendisine pis pis bakan mavi gözlerini hayal etti.

"Biliyor musun, millet sana aşık olduğumu düşünmüş." Dave kendi kendine mırıldanırken genç kıza yaklaştı. "Aslında ben de düşünmediğim değil bir ara. Ama sonra fark ettim ki, sende bulduğum şey aşk değil. Aslında bunu tablonu yaparken fark ettim. Evet bu arada, sapık gibi tablolarını yapıyorum. Neyse. Sende gördüğüm şey ailemin bana söylediklerinin ve yansıtıklarının tam tersiydi. Ne kadar katı ve sert olsan bile insanları sevdiğin için, onları korumak için her şeyi yapıyordun. İşte bu, Shailene. Sevgi. Çünkü aşk her şeyi insana veremiyor. Ben… Lulu ve Lucy geldikten sonra çok düşündüm. Aile olmayı öğrendim. O iki küçük kız ve sen, benim yıllarca gözlerimi kapadığım gerçeği bana hatırlattınız. İnsanın tek varlığı ailesi, Shailene. Hiçbirimizin ailemizden başka bir şeyi yok. Aşkımız son bulabilir, arkadaşlıklarımız bozulabilir… Ama ailemiz bizi asla terk etmez. Shay seni yüz üstü bırakmış olabilir ama Xaiver gibi bir kaçık benim de beynimi yıkasaydı ben de düzgün düşünemezdim. Gerçek ailen seni hayal kırıklığına uğratmış olabilir, kendini anne katili olarak düşünebilirsin. Ama ne var biliyor musun mavi göz, burada seni bekleyen bir ailen var. Uğruna kavga eden iki tane öküz var."

Kendi lafına gülerken makinelerin sesini, Shailene'in kahkahası olarak düşünüp kendini rahatlattı Dave. "Ama onun dışında… Bir annen, bir baban, iki erkek kardeşin, bir kız kardeşin ve iki küçük, cimcime yeğenin var."

Elini uzatıp genç kızın soğuk yanağına dokunduğunda içi tit-

redi. Üstündeki battaniyelere rağmen Shailene'in bu kadar soğuk olması onu ürkütmüştü. İki elini de kızın yanaklarına yasladı.

"Ateşi duyuyor musun? Bu sevginin simgesi. Soğuktan vazgeç artık. Soğuk sadece acıdan ibaret. Kalbini ısıtacak ateş burada Shailene. Seni bekliyor. Senin için burada bekliyoruz. Bizi artık bekletme olur mu?" Dave eğilip kızın yanaklarından öptü. "Evine geri dön."

Dave odadan çıktığında, hepsi camın önüne dizilip Shailene'e baktı. Ginger, Felix'in yanına sokulmuş, dolu gözlerle ona bakarken, Mary ve Mark birbirine sarılmıştı. Devlin kafasını eğmiş ama onun tersine Black dimdik Shailene'i izliyordu.

"Daha dört gün oldu." Lucas motive etmek istercesine mırıldandı. "Umudunuzu yitirmeyin, Shailene için geç değil. Yıllar sonra uyanan hastalarımız bile oldu."

"Zayıflıktan ölmedikleri sürece…" Devlin mırıldandığında Lucas kaşlarını çattı.

"Böyle düşünme Devlin. Pozitif olmalısın. Shailene uyanacak!" Sesi koridoru inlettiğinde Ginger burnunu çekti.

"Uyanacak."

Beşinci Gün

Hemşire Shailene'e serum bağlamaya gittiğinde, herkes yine camdan onu izliyordu. Felix'in getirdiği sandviçlere kimse dokunmamıştı. Umutsuzluk kokan insanların arasında ayakta duran tek kişi Black'ti. O kadar emindi ki… Felix bunu nasıl bildiğinden emin değildi. Black çoktan Shailene'in uyandıktan sonra yapacaklarını düşünmeye başlamıştı. Felix ise bunun iyi mi, kötü mü olduğunu kavrayamıyordu.

Ya Shailene uyanmazsa? O zaman ne olurdu?

"George Neshka sonunda hapise girdi." Mark yavaşça mırıldandığında tüm dikkatleri üzerine çekti. "Ve ben de senatörlükten istifa ederek ev hapsine tabi tutuldum.

"Neden?" Devlin şaşkınlıkla sorduğunda Mark gözlerini kararlılıkla kıstı.

"Artık ailemle vakit geçirmek istiyorum. Yeterince çalıştım. Aileni ne zaman kaybedeceğin belli olmuyor. Ayrıca artık evden de çıkamayacağıma göre, bunu en iyi şekilde değerlendireceğim."

Mary'nin etrafındaki kollarını daha da sıkarak karısın öptü. Devlin buna gıpta ederek, camın arkasındaki Shailene'e baktığında içindeki sızı daha da arttı.

Seni özledim Shailene. Çok özledim…

"Xaiver de öldü." Black yavaşça konuştuğunda ses tonundaki rahatlamayı saklayamamıştı. Xaiver'in öldüğüne en çok o seviniyor olmalıydı, sonuçta çocukluğundan beri Shailene ile beraber olan oydu, neler yaşadığını görmüştü.

Şimdi de kendime karşı Black'i savunuyorum. Ah Tanrım, uyan Shailene.

"Sanırım ben de şu çapkınlık işinden istifa edip gerçekten sevip aile kurabileceğim bir kız aramaya başlayacağım." Dave'in sesi duyulduğunda Felix bir anda kahkaha attı. Devlin kaşlarını kaldırırken, Dave ciddi bir suratla Felix'e bakınca genç adam aniden sustu.

"Sen ciddisin…" diye fısıldadı arkadaşının suratına bakıp.

"Evet." Dave beğenmiş bir tavırla ona bakıp yeniden cama döndü. "Lulu ve Lucy ile zaman geçirdikten sonra… Bebek istediğime karar verdim. Çocuğum olsun istiyorum. Baba olmak istiyorum. Bir aile istiyorum."

"Zaten bir ailen var." Devlin anlayışla gülümsediğinde Dave yüzünü ekşitti.

"Üzgünüm ama senden çocuk yapmam Devlin, prensiplerime ters."

Devlin suratını asınca Dave bir kahkaha atıp onun sırtına vurdu. Lucas elleri cebinde yanlarına geldiğinde onlara gülümsedi.

"Ne kaynatıyoruz bakalım?"

"Herkes sırlarını ve içini dökmeye başladı Doktor Gren-

hood." Mary sevimli bir şekilde gülümsedi. "Sizi de duyalım, buyurun."

Lucas mükemmel dişlerini gösterecek biçimde sırıttı. "Aslında beni çok seven bir kadın olsun hayatımda istiyorum."

"Bu o kadar da zor değil." Mary ona yandan bir bakış attığında Lucas'ın gülümsemesi daha da yayıldı yüzüne. Mark sahte bir şekilde kızmış gibi öksürdüğünde ise ellerini kaldırıp korkmuş gibi yaptı.

"Üzgünüm Mary, bu ilişki başlamadan biter." Herkes yavaşça kıkırdadığında onlara makinelerin sesleri de eşlik etti.

"Sanırım hayatımızdaki aksiyon bu kadardı. Tüm kötü adamlar yakalandı." Devlin yavaşça mırıldandığında Black anında ona itiraz etti.

"Shay kaçtı. Ve intikam alana kadar durmayacak."

Dave elini göğsüne bastırdı. "Dediğim gibi, Shailene'e on metre yaklaşmaya çalışan her yabancı maddeyi öldürürüm ben. Endişe etmeyin."

"Bu Shailene'in mi yararına Dave'in mi anlamadım." Felix düşünceli bir şekilde konuştuğunda Ginger hıçkırıklarının arasından kahkaha attı.

"Çok ayıp, esmer sapığı, hem de çok." Dave onaylamayan bir şekilde cıkladığında Felix omuz silkti.

"Shay'i de yakalatacağız." Mark, Black'e baktı. "Shailene'e bir daha zarar veremeyecek. Kimse ona bir daha zarar veremeyecek."

"İşte beklediğim enerji." Lucas gururlu bir baba gibi burnunu çekti ve ellerini birbirine çarparak onları alkışladı. "Mükemmel!"

"Lütfen, bilmediğimiz bir şey söyle Lucas." Dave ukala bir şekilde burun kıvırırken Ginger göz yaşlarını silip bu yoruma güldü.

Herkes üzerindeki kötü enerjiyi atmıştı ve kalplerinin en derininden Shailene'in uyanacağına inanıyordu.

"Lucas lütfen Shailene uyandığında Dave'in de kendini beğenmişliğini alabilir miyiz?" Felix oradan atladığında Devlin elinde olamadan sırıttı.

"O zaman ortada Dave'den bir şey kalmaz. Onu o yapan tek şey alter egosu."

Herkes kıkır kıkır gülerken Dave dudaklarını büktü. "Ha ha ha. Çok komik."

Dave ayağını yere vurup "Ah hadi ama Black! Sende mi!" diye mızmızlandı. Hemşireler onların bu hâline gülümserken Black omuz silkti.

"Ah…" Dave kaşlarını çatıp yüzünü daha da astı. "Ahlamayın. O kadar da komik değildi." Herkes kıkırtısına devam ederken Ginger yeşil gözlerini büyüterek konuştu.

"İyi de kimse ahlamadı ki?" Herkes birbirine bakarken Felix şoke olmuş bir şekilde titremeye başladı. Kahverengi saçları yüzüne çarparken, Ginger korkuyla kolunu tuttu. "Ne, ne oldu?

"Fark ettim de… Bu cam içerideki sesi dışarı veriyor."

Lucas kafasını salladı. "Ah evet, bunu sırf hasta uyanırsa onu duyalım diy-" Daha cümlesini bitirmeden susup cama yapıştı Lucas herkes gibi.

Shailene yatağında hareketsiz yatıyordu. Saçlarının açısı aynıydı. Yüzünün şekli ve parmaklarının duruşu aynı. Her şey aynıydı.

Tek fark Shailene'in dudaklarının ayrık olmasıydı.

"Ah…" İçeriden bir ahlama daha geldiğinde, günlerce beklenen şey oldu. Shailene'in işaret parmağı ileriye doğru hafifçe oynadığında Mark ve Mary'den bir sevinç çığlığı yükseldi. Ginger, Felix'in kollarına atlayıp deli gibi çığlık atarken genç adam kızı kucaklayıp etrafında döndürdü.

Devlin, Black'in sırtına bir şaplak indirip gülerken, Black ben demiştim yüz ifadesini takınıp sırıtmakla yetindi.

"Uyandı! Uyandı işte!" Dave deli gibi bağırırken herkes sevinçten deliye dönmüştü. "İşte budur be! İşte bu!" Dave ar-

kasını dönüp oradan geçen hemşireye yöneldi. Onu bir çırpıda kucağına alıp yanağından öperken, hemşire neye uğradığını şaşırmıştı.

"Hasta uyandı!" Lucas hızla odanın giriş kapısına yöneldiğinde, Shailene'in gözleri yavaşça açılmaya başlamıştı.

Herkes sevinç çığlıklarını bir kenara bırakıp cama yapıştığında, Shailene mavi gözlerini açmış etrafa bakıyordu. Lucas kafasındaki boneyi çekiştirip koşarak içeriye girdiğinde, Ginger, Felix'in kucağında burnunu soğuk cama yasladı. Nefesler tutulduğunda Lucas, Shailene'in yatağına yaklaşmıştı bile.

Shailene gözlerini kırpıp Lucas'a onu göremiyormuşçasına baktığında, Lucas cebindeki küçük feneri çıkarıp ışığı genç kızın gözlerine tuttu.

"Beni görebiliyor musun?" Işığı gözlerinde gezdirirken Lucas, Shailene'in tam önünde durmuyordu. Bunu bilerek yapıyordu. Böylece diğerlerinin izlemesini sağlayabiliyordu.

Shailene birkaç saniye suskun kaldı, ardından gözlerini kısarak "Evet." diye mırıldandı.

"Bu harika!" Lucas sevinçle küçük feneri cebine tıktığında genç kız parmaklarını oynatıyordu.

"Ben…" Shailene yavaşça mırıldandığında Lucas ve herkes onu duyabilmek için yaklaştı. "Neredeyim?"

Lucas gülümseyip yavaşça "Montana Özel Hastanesi'ndesin." diye cevapladı onu. Shailene gözlerini yeniden kırpıştırdı ve başını hafifçe oynattı. Birkaç siyah saç yüzüne düştüğünde Lucas gülümseyerek onları geri itti.

"Tanrım sana şükürler olsun…" Mary gözyaşlarının arasından mırıldandığında Mark onu boynundan öptü.

"Kızımızı bize bağışladı."

"Siz…" Shailene kafasını yavaşça Lucas'a çevirdi. "Siz kimsiniz?"

Lucas doğrulup elini kendine doğru çevirdi ve tane tane "Ben senin doktorunum. Adım Lucas Grenhood." diye konuşarak genç kızı cevapladı.

Shailene bu cevap üzerine gülümsedi. Fakat ardından yüzünü buruşturup anlamayan gözlerle Lucas'ın suratına baktı.

"Ne o… Sorun mu var?" Dave endişeyle konuştuğunda Devlin kaşlarını çattı.

"Canı mı yanıyor acaba?"

Shailene dudaklarını aralayıp derin bir nefes aldı. Lucas'a bakarak yeni bir soru sorduğunda odada bir sessizlik oldu. Herkes camdan ayrılıp şaşkınca birbirine bakarken, beyinleri ilk önce soruyu idrak edemedi. Shailene'in sesi yankı yaparak kulaklarına dolunca, kalpleri çok hızla atmaya başladı. Lucas şaşkınlıkla doğrulduğunda genç kız gözlerini kıstı. Camın ardındakiler umutsuzlukla inleyip yeniden gözyaşlarına boğulurken, Shailene'in sorusunun etkisi hâlâ üzerlerindeydi.

Genç kız hiçbir şey anlamamış mavi gözlerini Lucas'a diktiğinde, sorusunu yeniledi.

"Peki… Ben kimim?"

Teşekkür;

Öncelikle yazım hayatımda en büyük desteğim olan annem Nilgün LEVENTGELİR'e, biricik ailem, teyzelerim, Ayşe, Emine Hanım'a ve özellikle dayılarım Şahin LEVENTGELİR, Onur LEVENTGELİR'e, Aslı İNCE Hanım başta olmak üzere tüm Öğretmenlerime, Elif başta olmak üzere tüm arkadaşlarıma, Nur ÖTKEN Hanım'a, hikayelerimi sanal ortamda takip eden ve sabırla okuyan siz kitap dostlarına, hepinizin adını tek tek sayamasam da bu kitabın sayfalarında olduğunu bilen tüm dostlarıma ve akrabalarıma, hayallerimin gerçekleşmesini sağlayan ve kitabımın basımını üstlenen PAROLA Yayınları'na sonsuz teşekkürler... İyi ki varsınız.

Serimizin ikinci kitabı SOSYOPAT'ta görüşmek dileğiyle...